

BURMESE CLASSIC

ချစ်

ချစ်သည်လော မုန်းသည်လော

© ၂၀၁၇

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ထွေးထွေးသိမ်း (မြ-၀၀၈၂၇)
 ငွေမုံကြယ်စာပေ၊ အမှတ်- (၅၄၅)
 ကျောင်းလမ်း၊
 ၄ တောင်ရပ်ကွက်၊ သာကေထမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၀၀၉၈)
 (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်- ၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ဖိုးသောက်စာပေ
 အမှတ်- ၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉ ၅၀၈၉၈၉၄

သျှင်မ
 ရှစ်သည်လော့မုန်းသည်လော့/ သျှင်မ၊
 ရန်ကုန်။
 ငွေမုံကြယ်စာပေ x ၂၀၁၇။
 ၃၅၈ တ၊ ၁၅ စင်တီ ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ရှစ်သည်လော့မုန်းသည်လော့

အခန်း(၁)

“ကိုခင်ဇော်က ဦးကောင်းထွန်းရဲ့ မွေးစားသားဟုတ်ပါသလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“သူ့ကိုအိမ်က နှင်ထုတ်ထားတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ပါသလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“ဒါပေမယ့် အိမ်မှာနေနေ့ညည ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိနေဆဲပဲဆိုတာ ဦးကောင်းထွန်းငြင်းနိုင်ပါသလား..”

“မငြင်းနိုင်ပါဘူး... မှန်ပါတယ်..”

“သေရ ခေါင်းညိတ်ပြီး စွန်းထံအကြည့်တစ်ချက်ပေးသွားသည်။ သူထင်သည့်အ တိုင်း စွန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲဆုံမိတာနဲ့ နားလည် သွားလောက်အောင် စူးရဲပြင်းထန်နေခဲ့လျက်.. ၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ... ၊ အလုပ်ကို အလုပ်လို့လည်းမမြင်.. ၊

“အခင်းဖြစ်တဲ့ညက အမွေကိစ္စပြောကြဖို့အတွက် ကိုခင်ဇော်ကို ခင်ဗျားခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ မှန်သလား..”

“မမှန်ပါဘူး... ကျွန်တော်သူ့ကိုမခေါ်ထားပါဘူး..”

“ကိုခင်ဇော်ခိုးယူသွားပါတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ရတနာ ပစ္စည်းတွေက ခင်ဗျားရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲကလို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ် နော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“အဲဒီဘဏ္ဍာတိုက်ကိုဖွင့်နိုင်တဲ့ လို့ဂျက်ကုတ်နံပါတ်ကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်အပြင် တခြားလူဘယ်သူမှမသိကြဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား

ဘာပြောမလဲ..”

“မှန်ပါတယ်..”

အမှုအခြေအနေသည် သူ့ဌေးကြီးဦးကောင်းထွန်းနှင့် သူ့ရဲ့စွန့်လွှတ်ထားသည့် မွေးစားသားတို့ဖြစ်ကာ၊ သူ့ဌေးကြီးမသိဘဲ အိမ်ကိုလာရောက်၍ ပစ္စည်းခိုးပါသည်ဟု စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။

သားဖြစ်သူနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသော သူ့ဌေးကြီးဦးကောင်းထွန်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ချမ်းမြေ့ခြင်းမရှိသလို ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် ဒေါသလောဘ တက်နေပုံမျိုးလည်းမဖြစ်..။

တရားခံအဖြစ်ရှိနေသော မွေးစားသားကိုခင်စော်သည် မျက်လွှာချထားကာ ဘယ်ကိုမှလည်းမကြည့်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ပြောဆိုဆက်သွယ်ချင်ပုံမရှိဘဲ လက်ချောင်းထိပ်တွေ ဖိပွတ်ဆုပ်ချေနေ၏။

“ဒါဆို ကိုခင်စော်ကိုခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဖောက်ထွင်းခိုးယူခဲ့ပါတယ်လို့ ရုံးတော်မှာလိမ်လည်ထွက်ဆိုခဲ့တာပဲ..”

“ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်..”

စွန်းရဲ့ တားမြစ်သံက ကြည့်လက်ပြတ်သားနေကာ..။

“တရားသူကြီးမင်းရှင်..ဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိခိုက်စေတဲ့အတွက် မမေးသင့်တဲ့မေးခွန်းဖြစ်ပါတယ်..”

တရားသူကြီးက သာရကိုကြည့်၍..။

“ကန့်ကွက်တာကို လက်ခံတယ်..”

သာရနဲ့စွန်းတို့ရဲ့အကြည့်တွေ ဒိုင်းခနဲပစ်မှန်သွားသလားထင်ရလောက်အောင် စူးစူးရဲရဲဆုံသွားသည်။ သာရကချက်ချင်း ပြန်ရုတ်သိမ်းကာ..။

“ခင်ဗျားရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဒေါ်စုရတီနဲ့ ကိုခင်စော်တို့ အချင်းချင်း မသင့်မြတ်ကြဘူးဆိုတာမှန်ပါသလား..”

“မှန်ပါတယ်..”

“အိမ်မှာအတူနေကြစဉ်က အမွေကိစ္စအတွက်နဲ့ စကားများရန် ဖြစ်ကြတာမျိုးရော ဖြစ်ခဲ့ဖူးလား..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး..အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းရှိကြတဲ့ လူငယ်ချင်းမို့ မသင့်မြတ်တာမျိုးပါပဲ..”

သာရမျက်ဝန်းတွေက လိုချင်တာကိုဖော်ထုတ်လိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားတာမျိုးဖြစ်ကာ၊ တရားသူကြီးကို ဦးညွှတ်ပြီးနောက်ဆုတ်လိုက်၏။ ထို့ပြင်..။

စိတ်ထဲကလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ‘ဒီမိန်းမ ခုလောက်ဆို ဒေါသတွေဘယ်လောက်တောင် ပွထဲနေမလဲ..’ဟု..။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး တရားရုံးလွှတ်တော်ရှေ့နေတွေဖြစ်နေကြရကာ၊ တရားလိုတရားခံတစ်ဖက်စီကနေ ရင်ဆိုင်မိကြတိုင်း ရုံးမှာလည်းထုချေလျှောက်လဲရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အဆင်မပြေ..။

တကယ်ဆို အလုပ်သဘောအရ ထုချေပြိုင်ဆိုင်ပြောရတာတွေ ကို အလုပ်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့ပါလား၊ သူ့ဘက်ကဒီတိုင်းသဘောထားနိုင် ပေမယ့် စွန်းဆိုသည့်ဇနီးချောက နာမည်နဲ့လိုက်လည်းလိုက်ပါပေသည်။

လက်ထပ်ပြီးစတည်းက အနိုင်မခံအရှုံးမပေးမာနတွေနဲ့ စခဲ့ကြတာ ဒီအလုပ်ကြောင့်ပိုလိုသာ တင်းမာလာခဲ့၏။ ဘယ်လောက်ထိလဲ ဆိုလျှင် ရင်းနှီးသည့်အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေပါ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သိနေခဲ့ကြသည့်အဖြစ်..။

ခုထိ နှစ်တွေဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ချို့က..။

“မင်းကလည်း အတိသရပီသပပါ့ကွာ..ကိုယ်ကယောက်ျားပဲ စပြီးအလျှော့ပေးလိုက်ပေါ့..”

လိုပြောဖူးကြ၏။ သို့သော် သူ့ဘက်ကစပြီးလျှော့ပေးပေးလိုက်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါ။ ‘သူ့မှာပဲ ဒေါသရှိတာမဟုတ်..’

“ကိုခင်စော်..ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ခုခံချေပပါ..”

သာရက သူ့အမှုသည်ကို ခုခံချေပစေလျှင် ကိုခင်စော်က အသက်တစ်အောင်လောက် မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ..။

“ဖြစ်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ကိုအဖေဖော်လို သွားခဲ့တာပါ..ကျွန်တော့်မိထွေးက အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမကျေနပ်ခဲ့လို့..”

ပါ.."

"ကိုခင်ဇော်...ကျွန်တော့်မိထွေးဆိုတာ နာမည်ထည့်ပြောပေး

သာရက ဝင်မေးလိုက်မှ ခင်ဇော်ကခေါင်းညိတ်၍.. ။

"ဒေါ်စုရတီက အမွေကိစ္စမှာကျွန်တော့်ကို ခွဲဝေမပေးချင်တဲ့အတွက် အိမ်မှာမနေနိုင်အောင် ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာခဲ့ပါတယ်..ကျွန်တော့်ကိုလူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားရတဲ့အထိဖြစ်အောင် သူ့ချောက်တွန်းခဲ့တာပါ..အဲဒီညကကျွန်တော်နဲ့ အဖေနှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ..ရတနာပစ္စည်းတွေကို အဖေကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူပြီး ပေးခဲ့တာအမှန်ပါ..ကျွန်တော်ဖောက်ထင်းမိခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာအပြစ်မရှိပါဘူး.."

ခင်ဇော်ထွက်ဆိုသွားသည့် စကားတွေကြောင့် သာရခေါင်းညိတ်နေ၏။ ပြီးတော့စွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စွန်းကဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ သူမစစ်မေးဖို့အတွက်ပဲ ပြင်ဆင်နေလျက် မေးခွင့်ရသည်နှင့်.. ။

"အခင်းဖြစ်တဲ့ညက ကိုခင်ဇော် ဦးကောင်းထွန်းအိမ်ကို ဘယ်အချိန်မှာရောက်ခဲ့တာလဲ.."

ခင်ဇော်ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ မျက်လုံးတစ်ချက်ကစားသွားသည်။ ပြီးမှနှုတ်ခမ်းတစ်ချက်သပ်၍.. ။

"ဆယ်နာရီပါ.."

"အဲဒီညရုတ်နာရီလောက်က ဦးကောင်းထွန်းနေမကောင်းလို့ ဒေါ်စုရတီတိုက်တဲ့ဆေးသောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့တယ်..ကိုးနာရီကျော်တဲ့အထိ ပြန်ထွက်လာတာမမြင်ဘူးလို့ အိမ်အကူဒေါ်ဝင်းက ထွက်ဆိုထားတယ်..ကိုခင်ဇော်ကိုဘယ်သူအိမ်တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တာလဲ.."

"ဟို.."

ခင်ဇော်တစ်ချက်ထစ်ငေါ့သွားသည်။ ပြီးမှ.. ။

"အဖေက ကျွန်တော်လာမှာကို ပြောထားလို့သော့မခတ်ထားပါဘူး..ကျွန်တော့်ဘာသာဖွင့်ဝင်သွားတာပါ.."

ဦးကောင်းထွန်းနဲ့ဒေါ်စုရတီ ခေါ် ဒေါ်စု၏မျက်နှာတွေက ခင်ဇော်ဖြေနေသည့် အကြောင်းအရာတွေအတိုင်း ပြောင်းလဲပျက်ယွင်း

နေခဲ့ကြ၏။ သို့သော်.. ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မကြည့်ကြခြင်းက ထူးဆန်းနေလေသည်။ သူတို့ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေကြမှန်း အဖြေမပေါ်သေးသော်လည်း သာရနဲ့စွန်းရဲ့အကြည့်တွေကတော့ ဖျတ်ခနဲဆိုမိလိုက်တိုင်း ရှေ့ခံဖြစ်သွားသည့် လျှပ်စစ်ကြိုးတွေလို.. ။

"ဟုတ်ပါပြီ..အိမ်ထဲရောက်တော့ ဦးကောင်းထွန်းကထွက်စောင့်နေတာလား..တစ်ယောက်ယောက်ကသွားခေါ်တာလား၊ သွားခေါ်ပေးတာဆိုရင် ဘယ်သူခေါ်ပေးတာလဲ.."

"အဲဒါ.."

ခင်ဇော် ခဏတုံ့ဆိုင်းသွားကာ.. ။

"ကျွန်တော်ဝင်သွားတာနဲ့ မရှေးမနှောင်းပဲအဖေထွက်လာတာပါ.."

"အဲဒီမှာပဲ အမွေကိစ္စတစ်ခါတည်းပြောဖြစ်တာလား..တစ်နေရာထပ်သွားဖြစ်သေးလား.."

မေးလည်းမေးနိုင်လွန်းသည်ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်က စိတ်ရှုပ်ခြင်းတွေပြည့်သိပ်လျက် ခင်ဇော်မျက်ခုံးတွေပါ တွန့်ကုတ်နေခဲ့၏။

"အဲဒီမှာပဲပြောဖြစ်ကြပါတယ်.."

တရားလိုနှင့်တရားခံကိုယ်တိုင်ရော နှစ်ဖက်သက်ဆိုင်သူတစ်ချို့၏ မျက်နှာတွေမှာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ စိတ်ဝင်စားနေခြင်းတွေဖြစ်နေခဲ့လျက် တရားခွင်က လုံးဝတိတ်ကျနေခဲ့၏။

"အမွေကိစ္စတွေပြောကြတယ်..တစ်ခါတည်းပေးလိုက်တယ်လို့ဆိုတာပါလား.."

"ဟုတ်ပါတယ်.."

"ပြောဆိုပြီးတာနဲ့ ပေးအပ်ပြီးတဲ့အထိ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှ ကိုခင်ဇော်ပြန်လာခဲ့တာလဲ.."

"အဲ..တစ်နာရီလောက်ပါပဲ.."

"ဒါဆိုညဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ..ကားလည်းမပါ၊ အဖော်လည်းမပါဘဲ ပြန်မယ့်ကိုခင်ဇော်ကို ဦးကောင်းထွန်းက ခန်းဆီးလိုက်

ကာ အဟောင်းကြီးနဲ့ ရတနာတွေထည့်ပေးပြီး ဒီတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက် တယ်လို့ပြောတာပါလား..”

ခင်ဇော်ထံမှ ရုတ်တရက်ဖြေသံထွက်မလာခဲ့ဘဲ ခဏကြာမှ.. ။

“ဟုတ်ပါတယ်..”

စစ်မေးခြင်းတစ်နေ့တာသည် ထိုမှာပဲပြီးသွားခဲ့လျက် မွေးစား သားဖြစ်သူကို ဦးကောင်းထွန်းက တစ်ချက်မှင့်စောင်းမကြည့်သလို နေနီးသည်ဒေါ်စုရတီနှင့်လည်း ပြောဆိုခေါ်ပြောခြင်းမရှိ.. ။

တရားခွင်နားသည်နှင့် ကာယကံရှင်တွေအသီးသီး တိတ် ဆိတ်စွာ ထပြန်သွားကြပြီး သာရနဲ့စွန်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားကြသည်။

သို့သော်စွန်းက ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွဲ၍ သူ့ရှေ့ကနေထွက်သွား ခဲ့၏။ သာရပင့်သက်ရှက်ရင်း စိတ်ပျက်စွာခေါင်းတစ်ချက်ခါမိသည်။

အမှုအခြေအနေက ဘယ်သူသာမှန်းမသိသာသေးပေမယ့် လောလောဆယ်သုံးသပ်ခြင်းအရ သူ့ဌေးဦးကောင်းထွန်းကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆက်ရင်ဆိုင်လိုခြင်းမရှိတော့အောင် တရားလိုဘက်က စတင်ယိုင်နဲ့ နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စမိပြီဆိုရေဆုံးရေဖျားလိုက်တတ်သော စွန်းကတော့ကာယ ကံရှင်ထက် ပို၍နိုင်လိုစိတ်ပြင်းထန်နေခဲ့၏။ သူလည်းထိုအဖြစ်ကိုသိ နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်းစိတ်ညစ်ရပါ၏။

ကိုယ်ကအလုပ်သဘောအတိုင်းပါဝင် အကျိုးဆောင်ပေးရုံ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခုတော့ ဒီအမှုကိုရောခုခံချေဖျက်နေသည့် ရှေ့နေနှစ် ဦးကိုရော လူအများအထူးတလည်စိတ်ဝင်စားနေကြကာ မထူးခြားပေ မယ့် ဆန်းပြားသောမူခင်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်ကျော်ရွာကျော်နိုင်ငံကျော်ခဲ့ လေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို သာရစိတ်ပျက်နေမိသည်။ လင်မယားနှစ် ယောက်စလုံး ရှေ့နေတွေဖြစ်နေခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မသက်သာခဲ့ရသလို အမှုတစ်ခုတည်းမှာ နှစ်ဖက်ရှေ့နေတွေအဖြစ် ရင်ဆိုင်မိခဲ့တိုင်း... ။

“ဟိ..”

“ဟ..”

စကားပြောနေရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟွန်းတီးနေသည့် ကားက စွန်းရဲ့ကား.. ။

“ခဏလေး..”

ကြားနိုင်လောက်သည့်အကွာအဝေးမဟုတ်ပေမယ့် ပြောရင်း လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍.. ။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အမှုသည်ဘက်ကပွင့်လင်းဖို့ပါ၊ တရားခံအကျိုးဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်အမှုသည်ဘက်က အ ကိုန်အစင်ပွင့်လင်းမှုက အရေးကြီးဆုံးပဲဒေါ်စိုးစိုး..”

“အကုန်အစင်ပွင့်လင်းမှုဆိုတာ..”

“မမှန်မကန် ကျူးလွန်ထားမိတာတွေကအစပေါ့..”

တရားခံကိုခင်ဇော်ရဲ့အဒေါ် ဒေါ်စိုးစိုးကတူဖြစ်သူအတွက် ပျာယာခတ်နေသည်။ ဦးကောင်းထွန်းကလည်း ခင်ဇော်ကိုခေါ်မမွေး ခင်တည်းက ကျေးဇူးရှိထားခဲ့သည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် ကာ သူမတို့မိသားစုအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်လူလည်းမဟုတ်.. ။

ဒါပေမယ့် ခင်ဇော်ဒီလောက်ထိ မကြံစည်မလှုပ်ရှားရဲဘူးဆို တာလည်း ယုံကြည်နေခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တူကိုလွှတ်မြောက်စေချင် ရင်တော့ ဒါကိုရှောင်လွှဲလို့ မရတော့သည်ဖြစ်ရာ.. ။

“ကျွန်မတူလေးက ကြောက်တတ်ပါတယ်..သူ့အဖေကို လည်းချစ်ကြောက်ရှိခဲ့တဲ့ကလေးပါ..ဒါကိုသူကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ..”

“ဒါကြောင့်ကျွန်တော်ပြောတာပါ..ကိုခင်ဇော်မှာပြောစရာ ဒါ မှမဟုတ်ကျွန်တော်တို့ကို မပြောဘဲကျူးလွန်ထားတာတစ်ခုခုရှိနေမယ် လို့ထင်တယ်..ကိုယ့်အမှုသည်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ်ကမသိရဘဲ တစ် ဖက်ရှေ့နေက သိသွားရင်တော့..”

ပြောပြီးခေါင်းခါလိုက်တော့ ဒေါ်စိုးစိုးထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် နှင့်ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်..မထင်မှတ်ဘဲ ရှေ့နေကြီးတို့လင်မယား ဒီအ မှုကြောင့် ရင်ဆိုင်နေကြရတာကို ကျွန်မလည်းအလွန်အားနာမိပါတယ်၊ တိုယ်ချင်းလည်းစာပါတယ်ရှင်..”

“ရပါတယ်.. ကိုခင်ဇော်ဆိုက တစ်ခုခုထပ်သိရရင်သာ ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါ..”

သူစကားဖြတ်၍ကားဆီလှည့်ထွက်လာခဲ့လျှင်.. ၊

ဟင်.. စွန်းပြန်သွားပြီလား.. ၊ ကားမရှိတော့တာတောင် မထင်သည့်စိတ်က ဟိုဒီလိုကြည့်မိသေးသည်။ ၊ လမ်းမရဲ့ တစ်ဖက်က သစ်ပင်ရိပ်တွေမှာလည်း စွန်းရဲ့ ကားကို မတွေ့လေမှ.. ၊

“ဒီလောက်ကပ်နေတဲ့ကားကို ဘယ်လိုထုတ်သွားတာလဲ..”

ဟုတွေးရင်း နှိယ့်ကားကိုလော့ခ်ဖွင့်ပြီး တက်ဖို့ပြင်လျှင်.. ၊ ဟာ.. ၊

“ဂျိမ်း..”

တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဘေးကနေသေချာထိုင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၊ နောက်တံခါးနဲ့အောက်တန်းတွေမှာ မျဉ်းပြိုင်ကဲ့သို့အစင်းရာကြီးတွေ ထင်နေတာနည်းနည်းနောနောမဟုတ်.. ၊

“ကျွတ်..”

စိတ်ပျက်စွာထရပ်လိုက်ရင်း ခါးနှစ်ဖက်ထောက်မိသည်။ ၊ ပြီး

တော့ ခေါင်းရမ်းမိကာ.. ၊

ဒီမိန်းမတော့.. ၊

အခန်း(၂)

ဖုန်းခေါ်တဲ့အခါတိုင်း စွန်းထံမှ ‘ဟလို’ ထူးသံလေးပြန်ရဖို့က တန်ဖိုးကြီးသလောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေပြုဆိုရင်လည်း ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် တည်တင်းနေတတ်တာ စွန်းရဲ့ မျက်နှာပဲဖြစ်သည်။ ၊

သူမကြောင့် ဘိုင်းခနဲလဲသေသွားလောက်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်နေပါစေ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီးရန်ဖြစ်ဖို့ကမလွယ်၊ ဒီလိုပြဿနာမျိုးမှာ ‘ဒီလိုကြေးလား’ ဆိုပြီးကားချင်းလိုက်ချိတ်ပစ်ရအောင်လည်း သူမက ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်နေပြန်သည်။ ၊

တော်တော်ရန်များချင်တဲ့မိန်းမ.. ၊

ထွက်လာရပြန်ပြီ နောက်ထပ်အမျိုးအစားတစ်ခု.. ၊

စွန်းဆိုတဲ့မိန်းမကို သားသမီးတွေ ဒီအရွယ်ထိသူဘယ်လိုဆက်လက်ပေါင်းသင်းလာခဲ့မိသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်မေးမိတာလည်း ခဏခဏပါ.. ၊

လမ်းတွေတောင်မှ တစ်လမ်းမောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်လမ်းမောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘက်ကမဟုတ်ရင်ဟိုဘက်က အသွားရှိရင်အပြန်ရှိကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား.. ၊

သူမနဲ့သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ သူ့ဘက်ကချည်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ အသွားဖြစ်နေတာလဲ၊ အတွေးများနဲ့ မြဲထဲကိုကွေ့ဝင်လာစဉ် ဘေးတံခါးကြီးကနေ ဝင်လာခဲ့ပုံပေါ်သော စွန်းရဲ့ ကားကိုပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဘွားခနဲမြင်လိုက်လျှင်.. ၊

“ဟာ.. ဟိတ်..”

မျက်လုံးထဲမှာပြာခနဲဖြစ်သွားကာ ဘာရိတ်အောင်အုပ်လိုက်မိ

သည်။

“တောက်..”

ဒေါသကိုထိန်းရခက်လျက် ကားပေါ်ကချက်ချင်းဆင်းကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသည်ကားနှစ်စီး အကွာအဝေးကိုသွားကြည့်လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း.. ၊

သူသာအချိန်မီ ဘရိတ်မအုပ်လိုက်နိုင်လျှင် ခေါင်းချင်းပစ်ဆောင့်သွားမှာကျိန်းသေး၊ ကားနှစ်စီးခေါင်းချင်းတိုက်မိရန် တစ်ထွာသာသာလောက်ပဲလိုတော့သည်။

“စွန်း..မင်းလုပ်လိုက်တာဒီမှာကြည့်စမ်း..”

“ဂျိမ်း..”

သာရ အသံကဒေါသကြောင့် ပြတ်ရနေသည်။ သို့သော်.. စွန်းက ကားထဲကဖိုင်တွေကို သေချာငဲ့ယူပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ပိုက်ကာ ဆလင်းဘက်ခံကို ပရုံးပေါ်ထပ်ခွဲတင်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ဂျိမ်း..”

တံခါးကိုလက်နှောက်ပြန်တွန်းထည့်လိုက်တာ ကားတစ်စီးလုံးသိမ့်သိမ့်တုန်၏။ ပြောနေဖြစ်နေတာတွေက သူမနဲ့မဆိုင်တဲ့အတိုင်း.. ၊

“စွန်း..”

မျက်နှာရှေ့ရောက်သွားပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံကာမှ စိတ်မရှည်သည့်မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ လွန်စန့်ကွတ်ကျသွားကာ.. ၊

“ဘာလဲ..ပြောစရာရှိတာ အိမ်ထဲရောက်မှပြော..ကျွန်မနားချင်ပြီ..”

“ဟုတ်လား..အဲ့ဒါကြောင့် မြင်မြင်သမျှကိုတိုးတိုက်ထွက်ခဲ့ ပြီး ဒီထိဘာမှမမြင်တော့တာလား..”

“အတိသရ..”

“ဘာလဲ..”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး..”

“ဘယ်တော့မှမတည့်အောင် မင်းလုပ်နေတာတွေက စကားနည်းရန်စဲလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“မင်းတော်တော် ရန်လိုတဲ့မိန်းမပဲ..”

“ရှင်ခုမှသိတာလား..”

“သားရေ..”

“သမီး..”

လူငယ်လေးတွေလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘဲ စွန်းနဲ့သာရတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိနေပြီဆို မိဘနှစ်ပါးပြေးလွှားရောက်လာကြရတာလည်း နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပေ.. ၊

“မင်းတို့ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတဲ့..”

“သမီးရယ်..ညည်းတို့မှာကလေးလေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူးနော်..”

သာရက ပါးစပ်ပိတ်နေသော်လည်း.. ၊

“လူဆိုတာသေတဲ့အထိ ဒေါသကင်းကြတာမှမဟုတ်ဘဲ မေမေ..”

ပြောပြီး မျက်နှာလေးမော့ထားလျက် လှေကားငါးထစ်ကို ကြွကြွရွရွလေး လှမ်းတက်သွားသည်။

ဦးမြတ်စွန်းနဲ့ဒေါသစ်ဝေတို့က သာရနဲ့ကားနှစ်စီးကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ကြရင်း.. ၊

“သားတို့ရုံးမှာအဆင်မပြေဖြစ်လာကြတာလား..”

“ဟုတ်တယ်အမေ..”

“ဖြစ်နေမှာပဲကွ..လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်ကအဖြစ်မျိုး မင်းတို့ကြုံရဦးမှာပဲ..ခက်ပါဘိကွာ..”

ပြန်လှည့်ဝင်လာရင်း ဦးမြတ်စွန်းခေါင်းခါညည်းညူလျက်.. ၊

“ကြုံဖူးပေါင်ကွာ..သားသမီးတွေလူပျိုအပျိုဖြစ်နေကြတဲ့အထိ ရန်ဖြစ်နေရတဲ့ လင်မယား..”

“ပြောမနေနဲ့ကိုမြတ်..အဲ့ဒါရှင်သမီးလွန်နေတာ..”

ဒေါသစ်ဝေက ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားရင်း ထမိတစ်ဖက်ခဲရင်း စိတ်တိုသံနှင့်ပြော၏။ သာရကသမက်ဆီပေမယ့် သမီးဖြစ်သူထက်တောင် မိသားစုအပေါ်မှာ ဂရုစိုက်သေးသည်။

ထို့ပြင် မိခင်မရှိခဲ့သလောက် သူမကိုမိခင်သဖွယ်ချစ်ခင်လေးစားခဲ့တာဖြစ်၏။ ခုဆိုအဖေဖြစ်သူကနိုင်ငံခြားမှာပဲ နေခဲ့တာမို့ သာရအတွက်မိသားစုက သူမတို့သာရှိသည်ဖြစ်ရာ..။

“ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲစွန်း...မေမေကိုပြောစမ်း...”

“စွန်းကလွန်တာတွေပဲမေမေ..”

“ညည်း...မေမေကိုမရွံ့ပါနဲ့..”

“ဪ...စွန်းကမေမေကိုဘာလို့ရွံ့ရမှာလဲ..”

ထမင်းပန်းကန်မှာ စွန်းတပ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့လည်း ဒေါ်သစ်ဝေက ဘေးကနေပါသွားကာ..။

“သမီးတို့လေးဆယ်ကျော်အရွယ်တွေ ဖြစ်နေကြပြီနော်..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ စွန်းကထိပ်မှာလောက်စာလုံးလောက် ဆံထုံးလေးနဲ့..ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးခဲပြီး.. သူကတော့ဆေးတံကြီးတဖွာဖွာနဲ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ခန့်ခန့်ညားညားကြီး ထိုင်နေရတော့မှာလား..”

“ဪ..”

“မောင်ကြီးရှေ့ရှင်မရှေ့ကွမ်းလေးယာပါဦး၊ ကောင်းပါပြီ မောင်ကြီးနုမလေးယာလိုက်ပါမယ်..ဘာညာ..”

စားပွဲမှာထိုင်လိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲမှာထမင်းတစ်စွန်းထည့်ပြီးဖြစ်လျက်..။

“သူနဲ့စွန်းဘယ်တော့မှ အဲလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးမေမေ.. စွန်းကအိမ်ထောင်ရှင်မလို မနေချင်တဲ့မိန်းမ..သူကအိမ်ထောင်ဦးစီး အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ချင်တဲ့သူ..”

“သမီးအဲဒီလိုအတိုက်အခံစိတ်တွေ ထားရမယ့်အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး..ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကို ပြန်ကြည့်ဦး..”

“အသက်ကဘယ်လိုရွေ့လျား ကြီးထွားနေသလဲမသိဘူး.. သူ့အပေါ်စွန်းထားတဲ့စိတ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ..”

“စွန်း..”

“ရှင်..”

ထမင်းဝါးနေရင်း လက်ပံတော့ပဲသုံးရင်း ပြန်ထူးတော့မအေ

ဆူနေတာ သူနဲ့မဆိုင်သလိုလို..။

“အေး...ညည်းစကားနဲ့ပဲမေမေပြန်ပြောမယ်၊ အသက်တွေဘယ်လိုကြီးနေသလဲမသိဘူး..ဒါပေမယ့် အတိသရဆိုတဲ့ညည်းရဲ့ ယောက်ျားကတော့ သူ့သားနဲ့ညီအစ်ကိုလိုပြောရင် လူတိုင်းယုံနေသေးတယ်နော်..”

“ဟွန်း..”

စွန်းက ကွန်ပျူတာပေါ်က မျက်လုံးမရွာဘဲပြုံးလိုက်သည်။ ဒေါ်သစ်ဝေက သမီးရဲ့ဘေးစောင်းမျက်နှာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချရင်း..။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှက တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဒီစကားတွေပြောနေလည်း ညည်းအတွက်မထိရောက်ဘူးဆိုတာ မေမေသိပါတယ်..ဒါပေမယ့် မိဘအနားမှာရှိနေလျက်နဲ့ သတိမပေးခဲ့ မဆုံးမခဲ့ဘူးလားဆိုတာ မဖြစ်ချင်လို..”

ဆံပင်ရှည်တွေခါးလောက်ဝဲနေကာ အိမ်မှာနေတိုင်း ဒီတိုင်းဖြန့်ချထားတတ်သည့် စွန်းရဲ့မျက်နှာလေးက ကကြီးပုံမဟာနဖူးလေးကြောင့် ဆံမြိတ်အတိုမထားပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်တွေရှုပ်ပွမနေ..။

အလယ်ခွဲပုံလေး သူ့အလိုလိုပေါ်နေကာ ဆံပင်ရှည်တွေက ပခုံးနောက်မှာသေသေသပ်သပ်ရှိနေတတ်၏။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးမကြိုက်သလို မိတ်ကပ်လည်းမလိမ်းတတ်သည်မို့ ပတ်(ဖိ)တစ်ခုခုနဲ့ ပါးပါးလေးပုတ်လိုက်တာနဲ့ စွန်းရဲ့ပါးပြင်လေးတွေက ဖြူဝင်းနုညက်နေလေသည်။

ကိုယ့်သမီးလေးလည်း မလှိုလှိုမဟုတ်ပါ၊ လှလည်းလှသည်၊ အရွယ်လည်းတင်သည်။ ဒါပေမယ့်သဘာဝကိုက လုပ်ကြံဖန်တီးယူတိုင်း အရာရာပြောင်းလဲသွားတာမဟုတ်ပေ..။

“သမီးရယ်..ညည်းတို့အိမ်ထောင်ရေးဒီလိုပဲဆိုရင် ကလေးတွေစာမေးပွဲပြီးလို့ ပြန်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..”

ဒီစကားကျတော့ စွန်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ခဏတဖြုတ်ရပ်လာနဲ့ သွားခဲ့သည်။

“ဒီတိုင်းမာနကြီးလို့ မိဘတားတံလည်းနားမထောင်..အိမ်

ထောင်ရေးထိခိုက်မှာလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ နိုင်ငံခြားမှာပညာတွေ့သင်
ဘွဲ့တွေယူ သမီးစိတ်ထင်သလိုလုပ်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ..”

“စိတ်ထင်သလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးမေမေ..ဒါလည်းစီးပွား
ရေးတစ်ခုပဲ။ သူများတွေဘွဲ့လက်မှတ်ချောင်ထိုးပြီး စီးပွားရှာကြတယ်
စွန်းက ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ပညာရပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုချင်
တယ်..ဒါပဲကွာတာ..”

“ဟုတ်တယ်..ခုချိန်ထိဒါနဲ့ပဲစိတ်နှစ်လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ တော်
သင့်ပြီလို့ မေမေပြောနေတာလေ..မစွန့်လွှတ်နိုင်ရင်လည်း တရားသူ
ကြီးလုပ်ပြီး..”

“အဲဒါသူလုပ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မေမေ..သူ့ကိုတော့အပြစ်မ
တင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူတို့ကစွန်းတို့ထက် ချမ်းသာနေလို့လား။
သူ့ကျမှဝါသနာကို ပျိုးထောင်ခွင့်ရနေတာလား..”

“ခက်ပါလား..စွန်း..”

“မခက်ပါဘူး..အမှုရင်ဆိုင်ကြတဲ့တစ်ဖက်စီမှာ သူနဲ့စွန်းရပ်
တည်မိကြရင် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့က ဖြစ်လာမှာပဲ..”

“အဲဒါလည်း သမီးရှောင်ရင်ဖြစ်တာပဲ..အခုအမှုကို သူ့အရင်
လက်ခံခဲ့တာ..”

“စွန်းကိုလည်း 'ဆရာကကျန်းမာရေးကြောင့် လွှဲပေးခဲ့တာ
လေ..သူနဲ့ရင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့ ယူထားတာမှမဟုတ်ဘဲ..”

စားလည်းစားသေးသည်။ ပြန်လည်းပြောနိုင်အားပါ၏။

“မလွဲသာလို့ဆိုရင်လည်း ရုံးမှာဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စရုံးမှာပဲထားခဲ့
ပေါ့ကွယ်..သမီးတို့ကအိမ်ထိပါလာကြတာ..”

“စွန်းကတော့ နေတတ်သလိုနေတာပဲမေမေ..”

ပါးစပ်ထဲထမင်းတစ်စွန်းကောက်ထည့်လိုက် ကွန်ပျူတာကို
လိုက်နှင့် ပြောနေရင်းအားမလိုအားမရဖြစ်လျှင် ဒေါ်သစ်ဝေဘက်ကို
ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်ထိုင်လိုက်တာက ရှိသေးသည်။

“မေမေပြောနေတာတွေလည်း အဲဒါသူ့အလုံးတွေပဲ..”

“ဘယ်လို..”

“သူ့စကားတွေလို့ပြောတာ..သူကလည်းစွန်းကို အိမ်မှလာယိ

ရတွေနဲ့လုံးထွေးနှစ်မွန်းနေတဲ့ မိန်းမဖြစ်စေချင်တာလေ..တရားခွင်မှာ
တူပြိုင်ရင်ဆိုင်နေရတာကို လုံးလုံးမှမကြိုက်ဘူး..သိတယ်..”

“ငါ့ရင်ထဲကိုလည်း မင်းသိနေတာပဲလား..”

သာအမိစကားပြောနေတုန်း သာရကဝင်လာ၏။ အိမ်မှာနေ
နေ အပြင်ကိုသွားသွား ရှုပ်အကျီလက်ရှည်အဖြူကော်လံကတုံးနှင့် အ
မြဲနေတတ်သော သာရပုံစံက တမင်နုပျိုအောင်ပြင်ဆင်စရာမလိုဘဲ ရှင်း
သန့်နေတာဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဟိုတုန်းကနေခုချိန်ထိ နာမည်ပျက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိ
ခဲ့သလို အနေတည်တံ့သိက္ခာရှိသောသမက်ဖြစ်သူပေါ် ဒေါ်သစ်ဝေတို့
ကျေနပ်ဝီတိဖြစ်ရသလောက် ဇနီးအလိမ္မာလေးကိုယုံသမီးကတော့..။

“ရှင်ရင်ထဲကို စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး..ဒီနေ့လိုပြုသူ
နာတွေ အမြဲတမ်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်မအလွန်မပါတာကိုပြောပြ
တာ..”

“အေး..ဖြစ်ကြ..”

ဒေါ်သစ်ဝေ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောပြီး နေရာမှထထွက်သွားလေသည်။
သာရက ဒေါ်သစ်ဝေထိုင်ခဲ့သည့်ခုံမှာပဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး..။

“မင်းငါ့စိတ်ကိုသိနေတာပဲစွန်း..မင်းနဲ့ငါညီညွတ်ကြဖို့ မင်း
ရောငါရော ပြုပြင်ဖို့မလိုဘူးလား..”

“ရှင်ဆန္ဒရှိရင်လုပ်ပေါ့..”

“မင်းကရော..”

“ကျွန်မစိတ်နဲ့ကျွန်မကိုယ် ညီညွတ်ပြီးသား..”

“မင်းစိတ်နဲ့မင်းကိုယ်နေလို့မရဘူး..မင်းနဲ့ငါမွေးထားတဲ့သားသ
မီးတွေရှိတယ်။ မင်းနဲ့ငါအိမ်ထောင်ရေးရှေ့ဆက်ဖို့ ဆိုတာရှိသေး
တယ်..”

“အတိဿရ..”

စွန်းက Enter ခလုတ်ကိုပြောင်းခနဲရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့
မျက်နှာကိုကြည့်ကာ..။

“ဒီတိုင်းပဲနေလာခဲ့တဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာ
လဲ..”

“ဒီတိုင်းမနေချင်တော့လို့ပေါ့ကွ.. ဥပမာ မင်းနဲ့ငါခုလိုရင်ဆိုင်နေကြရရင်တောင် အလုပ်မှာပြောကြားကြတာကသပ်သပ် ထွက်လာရင်တော့ လင်မယားကလင်မယားပဲမဟုတ်ဘူးလား..”

“မဟုတ်ဘူး..”

စွန်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတရားခံအကျိုးဆောင်ရှေ့နေ.. ကျွန်မကတရားလိုဘက်က။ ရှင်နဲ့ကျွန်မပူးပေါင်းသင့်မြတ်နေဖို့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး.. အလုပ်သဘောအရရော နှစ်ဖက်အမှုသည်တွေအမြင်မှာပါ မဖြစ်သင့်တာ..”

“ထားလိုက်တော့.. မင်းဒီလိုအခြေအနေတွေမှာ ကျေနပ်နေပါတယ်လို့ ငါထပ်မစွပ်စွဲတော့ဘူး။ နောက်ထပ် မင်းနဲ့ငါရင်ဆိုင်မိ အောင်မင်းရောငါရောကြိုးစားမှဖြစ်မယ်..”

“ခုလည်း ရင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့မှမဟုတ်ဘဲ.. နောက်ဆိုတာလည်း..”

“တော်တော့စွန်း..”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲ.. ကျွန်မဒီအလုပ်ကိုဝါသနာပါလွန်းလို့ ဘယ်လောက်ထိစွန့်စားခဲ့သလဲ.. ရှင်သိပါတယ်..”

“ငါ.. မင်းသဘောအတိုင်းဒီထိလိုက်လျောနေခဲ့တာရော ဘာကြောင့်လဲ..”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသိတာကျွန်မအတွက်အရေးကြီးတာဒီအလုပ်ပဲ.. အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ်နောက်မဆုတ်ဘူး..”

“ကျွတ်..”

သူ့ချည်းပဲ မချင့်မရဲကျန်ခဲ့ရတာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တိုင်း..

“မထူးခြားမယ့် စကားတွေခုမှဒီထိလာပြောနေတာ ရှင်ရိုးသားရဲ့လားသာရ..”

“ဘာ..”

“လင်မယားပေးမယ့်အလုပ်သဘောအရ ရှင်ကျွန်မအလုပ်ကို စပ်စုလို့မရဘူး..”

“မင်း..”

နှစ်ယောက်လုံးလက်ပံတော့ပဲဆီ မျက်လုံးရောက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးချင်းပြန်ဆုံမိကာ..

“မင်းတော်တော် ဥစ္စာခြောက်ပါလား..”

“စည်းကမ်းကိုရှင်မေ့နေသလားလို့..”

“ဘာကိုမှသတိမရတာမင်း.. ငါမဟုတ်ဘူး..”

ရှေ့ဆက်ပြောဖို့စကားတို့သည် သူမဖိုင်တစ်ထပ်ကိုတွန်းရွှေ့လိုက်သည်မှာ ထမင်းပန်းကန်မှာတပ်ထားသည့် ဇွန်းဖျားနဲ့တိုက်မိပြီး ချွင်ခနဲ မြည်သွားမှ..

“ကျောင်းပိတ်ရင်ကလေးတွေပြန်လာတော့မှာ.. မင်းနဲ့ငါဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး..”

ထမင်းစားလက်စကို မနှောကံယုက်ချင်တော့သည်မို့ ဒါပဲပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ပြောခဲ့သမျှက မပြေလည်ရသည့်အပြင် ကိုယ်ကပဲခိုးချင်သလိုလို့ စွပ်စွဲခံခဲ့ရခြင်းဖြင့်..

အခန်း(၃)

“အေး...ဟုတ်တယ်မြေးရေ..”

“.....”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ်..မြေးရဲ့ဘိုးဘိုးက အဓိဋ္ဌာန်ပြီးခါ စဆိုတော့ ကျန်းမာရေးအတွက် အေးဆေးနားချင်တယ်ဆိုလို့ပါ..”

“.....”

“ရှိတာပေါ့မြေးရဲ့..မြေးဖေဖေရော..မေမေရော..”

“.....”

“အဟွန်း..ဒါကတော့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့မြေးလေးရယ်..မြေးတို့ ကပဲနားလည်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေလိုက်ပါ..”

“.....”

“မသိပါဘူးကွယ်..မြေးဘိုးဘိုးကြီးက ကမ္ဘာလှည့်ဘုရားဖူး လည်းသွားချင်သေးတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းတွေရှိရင် ဘယ် မှာဖြစ်ဖြစ် သူ့သွားဖူးချင်တယ်..”

“.....”

“အေးပါမြေးရဲ့..တစ်ခါတည်းဟောနိုင်ငံခြားထိမသွားပါဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ ဘုရားစုံဖူးပြီးမှပါ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း စိတ်တော့မကောင်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဘယ်ထိခြေဆန့်ဖို့ စီစဉ်ထားသလဲဆိုတာ သိနေ သောကြောင့်.. ၊

“အမေနဲ့အဖေဘုရားဖူးသွားကြမယ်ဟုတ်လား..”

ဟင်.. ၊

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဒီတိုင်းရပ်နေမိစဉ် သရအသံကြောင့် လှည့်

ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်သစ်ဝေ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်က သောကကိုဖုံးမိ ပေမယ့် မပီပြင်ခဲ့ဘဲ.. ၊

“ဟုတ်တယ်သား..မြေးလေးတွေလည်းရောက်လာကြတော့ မှာပါ..သားတို့ပျင်းချိန်တောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး..”

“မြေးတွေရောက်လာမယ့်အချိန်ကို မျှော်ရတာကဘိုးဘွားအ လုပ်မဟုတ်ဘူးလားအမေ၊ အမေတို့ဘာကြောင့်သွားကြမှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့်သားစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ မေမေ တို့ကသာ ကိုယ့်သမီးအတွက်မျက်နှာငယ်အရှက်ရခဲ့ကြတာ..”

“အဲဒါကိုဘာလို့ ခုထိပြောနေသေးတာလဲအမေရယ်..ကျွန် တော်တို့ခုမှညားကြတဲ့ လင်မယားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ဒီလိုအ ဆင်မပြေဖြစ်ရတာအတွက် ကျွန်တော်တို့စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ..”

အားပေးစကားတွေပြောနေသည့် သမက်ဖြစ်သူကို ဒေါ်သစ် ဝေ စာနာစိတ်နဲ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် အဖြစ်ကိုဖုံးကွယ်ပြီး အားပေးနေတော့ကိုယ်ကလူကြီးမို့ စိတ်မလုံသလို ခံစားမိရသည်။

ပြီးတော့ ဒီနေ့ထိဘယ်လိုသွန်သင်ဆုံးမလို့မှ နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းမလာခဲ့သည့် သမီးဖြစ်သူအတွက်.. ၊

“အမေ..”

“ဟင်..”

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲအမေ..ကျွန်တော်နဲ့စွန်းဒီအလုပ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လုပ်မိကြတိုင်း ဒီလိုအဆင်မပြေမှတွေ့က ရှိနေမှာပဲ ဟာ..”

“မေမေတို့နားလည်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် အခုသွားမှာက တော့..”

“သမီးနဲ့သားကျောင်းပိတ်ရက်အိမ်ပြန်လာကြမယ်..ကျွန်တော် တို့ကတစ်မျိုး..မြေးတွေကတစ်မျိုးနဲ့ အဖေစိတ်ဆင်းရဲရမှာစိုးလို့မို့ လား..”

"စိတ်ဆင်းရဲမှာကိုမစိုးပါဘူး... သားအဖေဖြစ်စေချင်တာက မိသားစုအတွက် အရေးကြီးတာဘာလဲဆိုတာကို သမီးကိုသိစေချင်တာ သားသမီးကိုဆိုဆုံးမနိုင်တဲ့ မိဘဖြစ်ရတဲ့အပြင်... မြေးလေးတွေကပါ လေးစားသမှုမရှိတော့ဘူးဆိုရင် မိဘဘိုးဘွားဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ် ဘာရှိတော့မှာလဲ.."

မိဘနှစ်ပါးက သမီးသမက်မြေးတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင်သည်။ သမီးဖြစ်တဲ့သူက နွေးထွေးခြင်းဆိုတာကို ဥပက္ခာထားခဲ့၏။

"သမီးရယ်.. မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကို ကလေးတွေ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရင် သူတို့ရင်ထဲမှာဘယ်လိုအတွေးတွေ ဝင်လာကြမလဲ.."

"သူတို့ရဲ့ သိသလေးစားနေရမယ့် အဖေကိုသမီးဒီလောက် တောင် မလေးမစားနိုင်နင်းနေရင် ဒီအဖေအနေနဲ့ ကလေးတွေကို ဘယ်လိုဆုံးမမလဲ.."

"အမေဆိုတာသမီးရဲ့ စံပြု.. အဖေကသားအတွက်သူရဲကောင်း သမီးက သမီးယောက်ျားကို အလကားလူလိုမြင်နေရင် မြေးမလေးကလည်း စံပြုအမေရဲ့ စံနှုန်းအတိုင်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုဖန်တီးတော့မှာ မြေးကလည်း ဖအေကိုမလေးစားတဲ့ သားဖြစ်လာမှာပဲ.."

စသဖြင့်သောဆုံးမစကားတွေကို နာခံရမယ့်လူက ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါသစ်ဝေကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။ ထိုစဉ်တည်းက ခုချိန်ထိစွန်းကတော့ စိုးရိမ်ရမှုန်းလည်းမသိ၊ ဘာမှလည်းမပြောင်းလဲခဲ့.. ၊

လက်ထပ်ပေးဖို့စဉ်ခွဲတုန်းက စိတ်တူကိုယ်တူဝါဒနာတူမို့ အားလုံးကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသလောက် သမီးကလည်းပြုံးနေသလို သာရမျက်နှာမှာလည်း ကျေနပ်ပီတိတွေအထင်းသားနဲ့.. ၊

နောက်ပိုင်းကျမှ ဘယ်လိုပြဿနာတွေရှိခဲ့ကြတာလဲ.. ၊
"ဝေ.."
"ဟင်.. ရင်.."
ကိုယ့်ဘာသာထွက်လာခဲ့ရင်း စည့်ခန်းရောက်လာတာတောင်

မထိုင်မိသဖြင့် ဦးမြတ်စွန်းခေါ်လိုက်တော့ လန့်သွားသည်။ ၊

"ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲကွ.."

"ဪ.. သာရနဲ့ စကားပြောရင်းနဲ့ပါ.."

ဦးမြတ်စွန်းကလည်း မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှထပ်မမေးတော့ပေ၊ ပြီးမှ.. ၊

"လင်မယားဆိုတာကြားလူရှိရင် မာနခံနေတတ်ကြတယ်ကွ.. ကလေးတွေရဲ့ ဝန်တာ အိမ်ထောင်ဝန်တာတွေကို မင်းတို့ငါတို့ရှိနေသမျှ မင်းသမီးဘာကိုမှ ဂရုစိုက်ရမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး.."

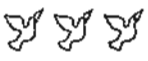
"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်.."

"အဲ့ဒီတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့.. ငါတို့လည်းဘုရားဖူးရမယ်၊ ခရီးထွက်တာလည်း ကျန်းမာရေးအထောက်အကူတစ်မျိုးပဲ.. သေသွားရင်တောင် မြတ်ပါတယ်ကွာ.."

ဒေါသစ်ဝေ စိတ်တော့မကြည်လင်သေးပေးမယ့် ခေါင်းညှိတ်မိသည်။ ၊

"ကလေးတွေပြန်လာတာနဲ့ ငါတို့သွားကြမယ်.. မြန်မာပြည်မှာဘုရားဖူးပြီးရင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာရှိသမျှနိုင်ငံပေါင်းစုံ လိုက်ဖူးမယ်ကွာ.. နှစ်နဲ့ချီပါစေ၊ ငါတို့ပြန်လာနိုင်ခဲ့ရင်တော့ သူတို့မိသားစုသာယာစိုပြေနေကြတာ မြင်ရမှာပါ.."

ဒေါသစ်ဝေ မျက်နှာကြည်လင်သွားသည်။ မြေးလေးတွေကိုတော့ ခွဲမနေနိုင်ပေမယ့်.. ၊

အခန်း(၄)

“ဟိ..ဟိ..”

ကားဟွန်းသံက ဆက်တိုက်ကြီးမိုခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အိမ်ကကားသံကိုသိနေပေမယ့် ကားကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီသားမို့ ကြည့်မိတာဖြစ်သည်။

“ကားလာကြိုတယ်ထင်တယ်..ဒေါ်စွန်း..”

“ဟုတ်ကဲ့..ခွင့်ပြုပါဦး..”

စွန်းနေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း..

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတာက ဦးကောင်းထွန်းရဲ့ခြံစောင့်ကြီးကိုကျန်းမာရေးအပြင် သူ့ရဲ့လုံခြုံရေးကိုပါ အရေးကြီးအလုပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ပါ..”

ဦးကောင်းထွန်းက စွန်းကိုလိုက်ပို့ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ကျွန်တော်အဲ့ဒီအချက်ကို မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး..”

“သူသက်သေထွက်ဆိုမှာတွေက ဒီအမှုရဲ့အဆုံးအဖြတ် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် သူထွက်ဆိုခွင့်မရအောင် တားဆီးတာတွေရှိလာနိုင်လို့ပါ..အထူးဂရုစိုက်ပေးပါ..”

“စိတ်ချပါဗျာ..ကျွန်တော်လူတွေနဲ့ အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားမှာပါ..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

ဦးကောင်းထွန်းက ကားနားထိလိုက်လာကာ..

“ရှေ့နေကြီးကိုယ်တိုင် လာကြိုတာကိုး..ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ..”

“ဟုတ်ကဲ့..ကျွန်တော်လည်းလမ်းကြိုနေလို့ပါ..”

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်..”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ..”

ဦးကောင်းထွန်းက ကိုယ်တိုင်တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ စွန်းဝင်ထိုင်ပြီးမှ တံခါးပိတ်ပေးပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်၏။ သာရမတည်မပြု၊ မျက်နှာနှင့် စောင့်နေသေး၏။ ဦးကောင်းထွန်းလက်ပြရင်း နောက်ဆုပ်ရပ်လိုက်ပြီး စွန်းကလည်းနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မှ အသာလေးမောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း..

“မင်း ဒီထိလာဆွေးနွေးဖို့ လိုလို့လား..”

လမ်းပေါ်ရောက်တော့ အစမရှိအဆုံးမရှိပြောလာ၏။ စွန်းက မျက်နှာလေး ငဲ့ရုံလှည့်ကြည့်ကာ..

“မလိုအပ်ဘဲလုပ်နေတယ်လို့ ရှင်ပြောချင်တာလား..”

“လိုအပ်အပ် မအပ်အပ်မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ မင်းတွေ့မိရမှာ..ဦးကောင်းထွန်းက ဇနီးနဲ့မပြေမလည်ဖြစ်နေတဲ့လူ..”

“ကျွန်မကဇနီးသည်ငှာတတ်ရုံနေတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုပဲ အမှုလက်ခံတာမှမဟုတ်ဘဲ..အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်..ကျွန်မကိုမဝေဖန်ပါနဲ့..”

“မင်းကငါ့မိန်းမပဲကွ..ငါဘာလို့ပြောခွင့်မရှိရမှာလဲ..”

ဒီနေရာမှာဒေါ်တွေပါသွားကာ ကားကမီးပွိုင့်မှာစရမ်းဗတာရပ်သွားခဲ့သည်။ စွန်းမျက်နှာလေးတင်းသွားခဲ့လျက်..

“သင့်တော်တာမှတော်တာတွေ ကျွန်မစဉ်းစားတတ်တယ်..”

ကျွန်မကလေးမဟုတ်ဘူး..နောက်တစ်ခုက ကျွန်မသွားလေရာ ရှင်လိုက်ကြိုဖို့လည်းမလိုဘူး..”

“သွားလေရာကိုလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး..မင့်ကားပြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်ဆိုလို့..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

“သားပြောတာ..”

“ကားမရှိလည်းသွားလို့ရတယ်..နောက်ကိုရင်လိုက်ကြိုဖို့မလိုဘူး..”

“မင်းကို..”

စကားပြောမည်ပြင်ကာမှ မီးစိမ်းသွားသဖြင့် မောင်းထွက်လိုက်ရကာ၊ ပြီးမှကျွတ်ခနဲ ဖြစ်မိရင်း.. ၊

“အိမ်မှာလူစုံနေတုန်း မင်းပြဿနာမရှာနဲ့စွန်း...ရှိနေတဲ့လူကြီးတွေက ငါ့မိဘတွေမဟုတ်ဘူး...ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ငါတို့ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကံစမ်းမဲပေါက်လို့ ကောက်ယူလာတာမဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ကံစမ်းမဲပေါက်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေတာနဲ့ပဲ မီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်မနေနိုင်ဘူး...တော်ပါတော့သူရ အဲ့ဒါတွေရှင်နဲ့ ပြောမိတိုင်း တစ်ခါမှလည်းအဆင်ပြေတာမရှိဘူး...ရှေ့မှာကားရပ်ပေး..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ..”

“ဆင်းမယ်..”

ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်းစရာအကြောင်းဘာမှမရှိသည့်နေ့ ရာ..

“ရပ်ပေးပါ..ကျွန်မရှင်နဲ့မလိုက်ချင်လို့ တမင်ဆင်းမှာ..ဆင်းစရာအကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဆင်းမှာ..အဲ့ဒါ မရဘူးလား..”

သူ့အကြည့်ကိုသိနေသလို စွန်းကချက်ချင်းဆင်းတော့မလို တံခါးကိုကိုင်ပြီး ဖြစ်နေလျက်.. ၊

“တကယ်ပဲ..ဘယ်လိုအကူသိုလ်တွေနဲ့များ..တစ်နေ့အခါရစ်ဆယ်လောက်ရန်ဖြစ်နေရတဲ့ ယောက်ျားနဲ့လာညားခဲ့သလဲမသိဘူး..”

ကြည့်စမ်း..ပြောဆိုသွားလိုက်တာ၊ သူကပဲပြဿနာကောင်လိုလို့.. ၊

သူရဘာမှလည်း မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ၊ စတီယာရင်ကိုထုလိုက်မိခြင်းက သူ့ရဲ့ပေါက်ကွဲခြင်း.. ၊

စွန်းဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ပတ်သတ်လာတိုင်း သူ့ရဲ့ပေါက်ကွဲခြင်းက ဒီဘဝ...ဒီမျှ.. ၊

အခန်း(၅)

“ဟော..သမီးတို့ရောက်နေကြတာလား..”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်..ဦးနေကောင်းတယ်နော်..”

“ကောင်းပါ့ဗျာ..သမီးတို့ကျောင်းပိတ်သွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ကြတော့မယ်ပေါ့..”

ကလေးတွေကိုအကောင်းဆုံးဘော်ဒါမှာထားခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းစားမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်စေချင်လို့ပဲလို့ တခြားသူတွေထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ်ကတော့ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းမဟုတ်ပေ.. ၊ ဦးမြတ်စွန်းနဲ့ဒေါ်သစ်ဝေတို့ထွက်လာကြတော့ ကလေးတွေ ထိုင်နေတာမြင်လိုက်သည်နှင့် စွန်းကိုရှာဖွေမိကြကာ.. ၊

“ကလေးတွေရှိနေကြတာလား..စွန်းရော..”

သူရပြန်ရောက်လာပြီး စွန်းကိုမတွေ့သဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ သူရတစ်ခုခုဖြေဖို့ နောက်လှည့်လိုက်လျှင် အိမ်မှာကားတစ်စီး ထပ်ရောက်လာပြီး.. ၊

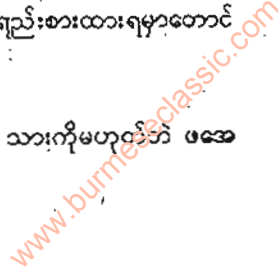
“ဖေကြီး..ပြန်ရောက်နေပြီ..”

နေသူရကအိတ်ကြီးဆွဲလာပေမယ့် တံခါးဝမှာပဲပစ်ချလိုက်ကာ သူရဆီပြေးလာ၏။ ပြီးတော့သူ့ငယ်ချင်းချင်းပွေဖက်သလို အားပါးတရဖက်ထားလိုက်ရင်း.. ၊

“တို့ဖေကြီးက ခန့်ချောကြီးကွာ..ရည်းစားထားရမှာတောင်လန့်လာပြီ..”

“ဘာလဲကွ..ငါ့သားစကားက..”

“တော်ကြာ..သားကောင်မလေးက သားကိုမဟုတ်ဘဲ ဖအေကိုလက်ညှိုးထိုးနေရင်..”

“ဟေ့ ဟေ့..လျှောက်နောက်မနေနဲ့..ငါ မင်းအဖေနေနဲ့..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“အမလေး..ရည်စားထားရမှာလန့်လာပြီတဲ့၊ ကိုကိုကလား.. ဟွန်း..မပြောလိုက်ချင်ဘူး..”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေသည့်လရောင်က အစ်ကိုဖြစ်သူ ကို နှာခေါင်းတွန့်မဲ့ရွဲ့ပြီး မော့ကြည့်၍.. ။

“ခုမပြောသေးဘူး..”

“လရောင်နဲ့ ငါ့..မဟုတ်ကဟုတ်က..”

“ဒါမဟုတ်ကဟုတ်ကမဖြစ်နိုင်ဘူး..ဖေဖေသိတယ်..”

“ဟား..မဟုတ်ပါဘူးဖေကြီးရာ၊ အဲ့ကောင်မလေးလျှောက်ဖွ နေတာ..”

“ဒါဖြင့် သူများတွေကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာပြန်ချင်လွန်းလို့..အ ထုပ်ဆွဲပြီး တန်းထွက်လာကြတာ..မင်းကဘာဖြစ်လို့ခုမှ..”

“အဲ့ဒါသားဖုန်းဆက်ထားတယ်လေဖေဖေရ..နယ်ပြန်ကြမယ့် သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့တောင်မပြန်သေးဘဲအားပါးတရ လည်ပတ် ပတ်ကြနဲ့အပီကဲကြတာ..ဘော်ဒါမှာတိချယ်တို့ရော အန်တီဆူးတို့ရော အားလုံးရှိကြသေးတယ်..ဒီနေ့မှပြန်ကြမှာ..”

အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ဖအေကိုတော့ လျှာလှလှတိုက်မတတ် ရှင်းပြနေရကာ၊ မျက်လုံးကလည်းမေမေကို ရှာနေမိရင်း.. ။

“ဖေကြီး..မေမေရော..”

လို့ မျက်နှာနားကပ်မေးမိ၏။

“သူ့စဉ်းသည်ပါလာလို့ ရေကူးကန်ဘက်ထွက်သွားတယ်..”

နေ့သရအကြည့်မိတွက် ညီမလေးနဲ့သူငယ်ချင်းတစ်စုဆီ တန်းရောက်သွားသည်။

“ကိုကိုဘော်ဒါမှာနေဦးမလား..ညလေးလည်း သူငယ်ချင်း တွေကို အိမ်ခေါ်ထားချင်သေးတာ..သူတို့လည်း ကိုကိုလို့ မပြန်ကြသေး ရင်ကောင်းမှာပဲ.. ညလေးမေမေ ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတာ ကြားချင် လို့” တဲ့.. ။

လရောင်ပြောခဲ့တာကို သတိရမိတော့ သူငယ်ချင်းတွေ

ရောက်လာတဲ့အဖြစ်ကို နားလည်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးရွှင်ရယ်မော နေတာတွေပါ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လျက်.. ။

“သား..မေမေကိုသွားခေါ်လိုက်မယ်..”

“သား..”

သူ့ရက နေ့သရလက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ယောက္ခမတွေ မျက်နှာကို မသိမသာလှမ်းကြည့်၏။ ဦးမြတ်စွန်းနဲ့ဒေါ်သစ်ဝေတို့က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရယ်မောမပျက်ပြောဆိုနေကြပေမယ့် သူတို့သားအဖ ပြောနေကြတာကိုလည်း သေချာမကြားရသော်လည်း.. ။ သူ့ရလှမ်းကြည့် လိုက်သည့်အဖြစ်ကိုတော့ နားလည်နေကြသည်သာ.. ။

“သူ့အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ဖြစ်မယ်..မခေါ်နဲ့..”

သူ့ရထပ်ပြောပြီး နေ့သရပုခုံးကိုပုတ်ကာ.. ။

“သွား..ခရီးပန်းလာတယ်..ရေမိုးချိုးပြီးနားလိုက်ဦး..”

လရောင်ကလည်း အစ်ကိုနဲ့အဖေရဲ့အမူအရာကို ကြည့်လိုက် တာနဲ့ ရိပ်မိနေခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပေမယ့် မေ မေ ရောက်လာမှာမဟုတ်.. ။

“ကဲ..မြေးတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ..ဒီကနေကားဂိတ်ကို ဆင်းမှာမှတ်လား..ကားကကိုးနာရီခွဲမှ ထွက်မှာဆိုတော့ အေးဆေးနား လို့ရပါတယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့..ဘိုးဘိုး..”

အေးမြတ်ချိုရယ်၊ မေရီစိုးရယ်..သူ့စာရယ်က တစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုခေါင်းညိတ်နာခံကြသည်။ ဒေါ်သစ်ဝေက ပြုံးနေရင်း.. ။

“မြေးတို့အန်တီပြန်လာရင် ညစာလက်ဆိုစားရင် စကားတွေ ပြောလို့ရတာပေါ့နော်..သိန်းသိန်းရေ..”

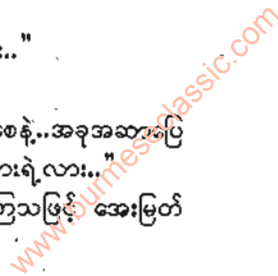
“ရှင်..မေမေကြီး..”

“မြေးတို့အတွက် ဒီညစာအထူးစီစဉ်စမ်း..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ကလေးတွေကို ဘာမှလိုလေသေးမရှိစေနဲ့..အခုအဆားပြေ ဘစ်ခုခုအမြန်လုပ်..သူတို့တွေဘာကြိုက်လဲမေးထားရဲ့လား..”

အားလုံးလိုလေသေးမရှိဖော်ရွေ ပျူငှာကြသဖြင့် အေးမြတ်

ချိုတို့ကတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်လို့ပါ။ မျှော်လင့်နေခဲ့သည့်လရောင်သည် သာ.. ၊

“ဟဲ့.. နင်ငါတို့ပြန်တော့မယ်မို့လို့ လွမ်းနေတာလား..”

“ဟုတ်မှာနော်.. မျက်ရည်တွေဘူးသီးလုံးလောက် ကျလာ တော့မယ်..”

“မငိုပါနဲ့ သယံရင်းရယ်.. ငါတို့တွေတက္ကသိုလ်မှာ ပြန်ဆုံကြ မှာပါ..”

“ဟီး.. ဟီး..”

“ခစ်.. ခစ်..”

လရောင်မျက်နှာမကောင်းနေတာကို ဝိုင်းစကြရင်း အပေါ်ဆုံး လသာဆောင်လေးမှာ ထင်တိုင်း အော်ဟစ်နေခဲ့ကြသည်။ လရောင်က သူတို့တစ်ယောက်ချင်းဆီကိုကြည့်နေရင်း.. ၊

“နင်တို့ ငါ့အမေကို မာနကြီးလိုက်တာလို့ မထင်ဘူးလား ဟင်..”

“ဟင့်အင်..”

“မထင်ပါဘူး..”

“အေးလေ.. မာနကြီးတယ်ဆိုရင်တောင် ငါတို့ကိုပဲကွက်ပြီး ကြီးတာမှမဟုတ်တာ.. နောက်ပြီး နင့်အဖေနဲ့အဖေ မသင့်မြတ်ကြတာ လည်း ငါတို့သို့တယ်လေ..”

“အေးလေဟာ.. နင်ကအရမ်းကံကောင်းတာပဲ.. နှစ်ဖက်မိဘ ဘိုးဘွားကလည်း အရမ်းချမ်းသာတယ်။ နင်တို့မောင်နှမကိုလည်း ချစ် လိုက်ကြတာတုန်လို့.. နင့်အဖေဆိုလူပျိုလေးကျနေတာပဲ။ နင့်အမေကို လည်းချစ်မှာပဲ.. အဲဒီလိုပြည့်စုံနေတဲ့နင့်အမေလိုလူက မာနကြီးမှာပေါ့..”

“ငါကတော့ တစ်ခါလောက်စကားပြောချင်တာ..”

သူတို့ချည်းပဲနားလည်နေကာ သူတို့ဘာသာတွေယူကြရင်.. ၊

“ငါကတော့ အန်တီနဲ့ဦးကိုတရားလိုဘက်ကတစ်ယောက်က ပြော.. တရားခံဘက်ကတစ်ယောက်ကငြင်းနဲ့.. အမှုတစ်ခုတည်းကို ရင် ဆိုင်ကြတာမျိုးကြည့်ချင်တာ.. အဲလိုဖြစ်ကြတာရှိဖူးမှာပေါ့နော်..”

“ရှိတာပေါ့.. ခဏ ခဏပဲ..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား..”

“တကယ်ပေါ့.. အဲလိုဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်သူနိုင်တာများလဲ ဟင်..”

“မသိဘူး.. ဘိုးဘိုးကြီးပြောတာတော့ အဲလိုဖြစ်နေကြလို့ ဖေ ဖေနဲ့ မေမေသိပ်မတည့်တာတဲ့..”

လရောင် မျက်နှာလေးအိုသွားတော့ သူ့ဇာတို့မေးမယ့်စကား တွေ ပြန်မျိုချခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမယ့် လရောင်ကလည်း ဒါတွေပြောမိ ရင် ခံစားနေရတာလေးတွေ ပွင့်အံလာတတ်သည်။

“မေမေက စိတ်ဓာတ်မာတယ်ဟ.. ပြီးတော့..”

အမုန်းအငြိုးကြီးတတ်သူပါ။ လူကြီးတွေကမပြောပေမယ့် ကွယ်ရာမှာပြောကြတဲ့ စကားတွေကိုကြားလာခဲ့တာများတော့ အရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ပြီး တွေးမိလာခဲ့သည်။

လက်ထပ်ကြစဉ်က ပုံမှန်အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဟာ မေမေနိုင်ငံ ခြားသွားမည့် အချိန်ကစပြီး အမည်မသိရောဂါတစ်ခုလို အိမ်ထောင်ရေး မှာ ပိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ လူမသိနိုင်သည့်နာကျည်းဖွယ် အဖြစ် တစ်ခု ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်ပျက်ထားသည်ကို ဘယ်သူမှခန့်မှန်းမရခဲ့ဘဲ အကြင်နာနည်းသည့်အခြေအနေကနေ ခပ်စိမ်းစိမ်းပြတ်တောက်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

လင်မယားမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အလုပ်စကားဆွေးနွေးသည့် အဆင်ပြေမှုတွေပါ ပျက်သုန်းခဲ့ရပြီး တစ်ယောက်အခန်းရှေ့တစ် ယောက်သွားရပ်ရင်တောင် ပြဿနာတက်ကြတဲ့အထိဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဒါတွေဘာလို့ပြောင်းလဲကုန်တာလဲဆိုတာ လူကြီးတွေတောင် ခုခံကြတာလရောင်ဘယ်လိုတွေးတတ်မှာလဲ။ မေမေအကြောင်း အားပါး တရကြားဖို့ရာ စကားလုံးရှားပါးနေသလို မေမေ ဘယ်လိုမိခင်မျိုးလဲ ဆိုတာလည်း ပြောမပြနိုင်ခဲ့.. ၊

ပြောနိုင်တာတစ်ခုသည် လရောင်တို့မောင်နှမအပေါ်မှာ မေမေ မကြင်နာခဲ့ပါ.. ၊ ဒါပေမယ့်.. ဒါကိုလည်း ပြောမပြနိုင်သည်ဖြစ်ရာ.. ၊

အခန်း(၆)

“ဘုန်း...”

နှစ်ယောက်အတူတူဝင်လာကြရင်း လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဘုန်းခနဲမြည်အောင် ပစ်ချလိုက်သဖြင့် စွန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ် သွားသည်။ သို့သော်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်ခြေလှမ်းဖို့ပြင်လျှင်...။

“မင်းနဲ့စကားပြောဖို့အတွက်...ကလေးတွေရုပ်ရှင်ကြည့်မယ် ဆိုတာ တမင်ခေါင်းညှိတ်ပြီး ဝင်ချပေးခဲ့တာ...”

“အဲဒီတော့...ရှင်စိတ်ကူးတွေကိုမှန်းဆတွေးတောမိပြီး ကျွန်မ ကပန်းပေါ်တဘက်လေး ပြေးတင်ထားရမလား...”

“ဘုန်း...”

စွန်းကလည်း ပြန်လှည့်လာပြီး လွယ်ထားသည့်ဆလင်း ဘက်ခံကို ကြိုးပါလုံးထွေး၍စားပွဲပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ စွန်းရဲ့ အိတ်က ရှော့ခနဲထွက်သွားကာ၊ အရင်ချထားသည့်သာရရဲ့အိတ်ကို တိုက်ချပစ်လိုက်၏။

သာရမျက်မှောင်ကုတ်ထားလျက်နင့် ကြမ်းပေါ်ကျသွားသည့် အိတ်ကို မျက်တောင်ဖျားတွေစင်းကြည့်၏။

“ကဲ...ပြောလေ၊ ရှင်သူများပေါ်စွေစောင်းလိုက်ကြည့်ပြီး မလို တမာပြောဖို့တွေအမြဲတမ်းရှိနေပေမယ့် ကျွန်မကအမြဲတမ်းအားနေတာ မဟုတ်ဘူး...”

“မင်းဘယ်တော့မှမအားတာသိတယ်...မိသားစုအတွက် သား သမီးအတွက် နောက်ဆုံးမင်းရဲ့လူမှုရေးဆိုတာတွေပါ မင်းအလုပ် လောက် ဘာမှအရေးမပါဘူး။”

“ရှင် သိနေသားပဲ...”

“သိတယ်...မင်းမသိသေးတာက မိဘဖြစ်လာရင်သားသမီးအ ရေးက ကိုယ့်အရေးထက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာပဲ...”

“ဟုတ်လား...အဲဒါရှင်အတွက်လေ၊ ရှင်အပေါ်သိပ်သိတတ် တဲ့သားသမီးတွေဆိုတော့ ရှင်အတွက်ဟုတ်မှာပေါ့...”

“မင်းအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောချင်တာလား...ဆက် ပြောလေ...”

မျက်လုံးချင်းဆုံမိရင်း စွန်းကစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ..။

“ဟုတ်တယ်...ဘာလဲ၊ အဲဒီစကားမျိုး ကျွန်မ မပြောရဲဘူးထင် လို့လား...”

“မထင်ပါဘူး...ဒါကြောင့်ကလေးတွေမကြားသင့်တာ မကြား ရအောင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ဝင်ထားပေးခဲ့တာပေါ့...ငါမေးနေတာက မင်းရင် ထဲကပြောချင်တာတွေကို...”

“ကျွန်မမှာပြောချင်နေတာတွေ ရှိပါတယ်လို့များ ရှင်ကိုပြော ခဲ့ဖူးလို့လား...”

“မပြောခဲ့လို့သိချင်နေတာ...မင်းငါ့ကိုတစ်ခုခုအမြင်စောင်းနေ တယ်၊ အဲဒါက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့အထင်လွဲသဝန်တိုတာမျိုး မဟုတ် ဘူး...”

“အဟွန်း...”

ဖြစ်စရာလားဆိုသည့် မဲပြုံးနှင့်ဆိုဖာမှာ တင်ပါးနဲ့ကပ်မိုပြီး လက်ဖိုက်သည်။ သူမပုံစံကိုသေချာကြည့်နေမိ၍..။

“မင်းအပေါ်တာဝန်မကျေတာ ပျက်ကွက်မိတာတစ်ခုခုမျိုး လည်းမဟုတ်ဘူး...မင်းရင်ထဲမှာ အကြီးကြီးရှိနေတာ...”

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့...”

“စွန်း...”

ရှေ့ထပ်တိုးလိုက်တော့ သူနဲ့စွန်းနီးကပ်သွားခဲ့၏။

“အဲဒါငါနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်နေတယ်မို့လား...ငါ့ဘက်ကဘာမှမသိ ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မင်းအကြီးကြီးခံစားနေတယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ငါ ဘက်က ဖြေရှင်းဖို့မလိုဘူးလား...”

“မလိုဘူး...”

“လိုတယ်..မင်းတွေ့တာမင်းဘာသာမင်းမှန်နေပေမယ့် ငါ ဘက်ကဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိဖို့လိုတယ်..မင်းကြောင့်လူကြီး တွေ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေကြသလဲ..မင်းအချိုးမပြေတာတွေ ကြောင့် ကလေးတွေနဲ့လည်း..”

“အဲဒါရှင်ပူစရာမလိုဘူးသုရ..ကျွန်မမိဘစိတ်ဆင်းရဲတာ ကျွန်မကြောင့်ဆိုရင် အဲဒီငရဲကိုကျွန်မသွားရမှာ ရှင်အဖော်လိုက်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“ငရဲထိမင်းအခုသွားရမှာမဟုတ်ဘူး..လောလောဆယ် က လေးတွေစိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မင်းဖြေရှင်းရမယ်..အမေကမကြင်နာ ဘူးဆိုတဲ့ သူတို့ရှင်ထဲကအစွဲကို ခုကစပြီးမင်း..”

“ဘယ်လိုပြင်ရမှာလဲ..ပါးကွက်လေးပြေးကွက်ပေး၊ နဖူးလေး နမ်းပြီးမှ ကားပေါ်တက်ဒါမျိုးလား..ဆောရီးပဲသေရ၊ စွန်းဆိုတဲ့မိန်းမ က စိတ်ထဲကမပါတာတွေ သရုပ်မဆောင်တတ်ဘူး..”

“ငါတို့အားလုံးကတော့ သရုပ်ဆောင်နေတယ်ပေါ့..”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ..”

“မင်းသိတယ်..မင်းသိလို့ဒီစကားတွေပြောပြီးကပ်ရိနေတာ စိတ်ထဲကမပါဘူးဆိုတဲ့ စကားမင်းမို့ပြောထွက်တယ်.. ဒီကလေးတွေက မင်းဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထားခဲ့တဲ့သားသမီးတွေ..”

“ဟုတ်လား..ကျွန်မကတော့ဝမ်းနဲ့ပဲလွယ်ခဲ့လွယ်ခဲ့..ကျောပိုး ပြီးသယ်လာရတာဖြစ်ဖြစ် သင်ကောင်းရင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ..ပဲ..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ရှင် ကျွန်မကိုအော်စရာမလိုဘူး..”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သရက်ရှေ့တိုးလိုက်လျှင် စွန်းကသူ့ရှင် ဘက်ကိုပြန်ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ..

“အဲဒီသားသမီးတွေက ရှင်ကိုကူညီတယ်..သူတို့ကြောင့်ရှင် အကျိုးရှိသွားတယ်၊ ရှင်အတွက်အကျိုးပေးခဲ့တဲ့ကလေးတွေမို့လို့ ရှင် ပျာယာခတ်နေတယ်..ဒါပဲလေ၊ အကြင်နာဆိုတာအဲဒီကဖြစ်တာတွေ မဟုတ်ဘူးလား..ရှင်အကျိုးအမြတ်ရနေလို့ ပျာယာခတ်နေတာဘာ ဆန်းလို့လဲ..”

“စွန်း..မင်း..မင်းဘာပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါဘာစကားတွေ လဲ..”

“ရှင်ထဲကစကားတွေပဲအတိသုရ..ရှင်ကအတိသုရဖြစ်သလို ကျွန်မကလည်း စွန်း..”

“ဟုတ်ပြီ..အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ငါအစွန်းရောက်ကြတာချင်း ပြိုင် တာလား..ဒါဆိုကလေးတွေက ငါတို့ကြားထဲမှာဘယ်လိုပါလာတာ လဲ..”

ဒေါသတလိပ်လိပ်တက်လာသည့် အကြည့်တွေက ကော့ နက်သည့်မျက်တောင်တို့ကြားမှာ စူးစူးဝါးဝါးလက်တောက်နေခဲ့ လျက်..

“မသိဘူးဟုတ်လား..ရှင်ဘယ်သိမလဲ၊ ရှင်တို့သားအဖကြိတ် ကြံခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုကျွန်မသိခဲ့တယ်လို့ ယောင်လို့တောင်မတွေးမိဘူးလေ..”
“ထိုအချိန်ထိ သူမဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေခဲ့မှန်းသူမသိ သေး..”

“ကျွန်မအမေရိကသွားမယ့်ညက သမီးငယ်ကိုဆေးရုံတင် လိုက်ရတာလေ..အဲဒါရှင်တို့သားအဖလက်ဝါးရိုက်ပြီး ကြံစည်ခဲ့တဲ့ လုပ်ဇာတ်ကြီး..”

သူမရမျက်လုံးတွေကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံမ ဟာတဟပွင့်သွားခဲ့ပြီး ဆုံ့ အနေလျှင်စွန်းက ခပ်မဲမဲကြည့်၍..

“ကျွန်မကိုမသွားဖို့ ရှင်အသည်းအသန်တားတယ်..မရတော့ ကလေးတွေကို စည်းရုံးပြီးရောဂါတစ်ခုကောက်မွေးလိုက်တယ်..”

“တော်တော့စွန်း..အဲဒါတွေ..”

“ရှင်ကဒါရိုက်တာ..သူတို့ကရှင်ရဲ့ အကျိုးဆောင်အက်တာ တွေလေ..”

“တောက်..”

“ဘာလဲ..ဘယ်သူ့ကိုတက်ခေါက်တာလဲ၊ ရှင်နေရာမှာနေ ပြီ..”

“နေရာမှာနေတာကမင်း..ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြောသလိုငါ တကယ်ကြံစည်ခဲ့တာဆိုရင်တောင် မင်းငါ့ကိုပဲအပြစ်မြင်ရမှာ..ကလေး

တွေကိုနှစ်ရှည်လများ မုန်းမာန်ဖြူနေရာမှာမဟုတ်ဘူး...အသွားအပြန်မရှိဘဲ တစ်ဖက်သတ်ပေးဆပ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ မိသမေတ္တာက သင်ကောင်းရင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ တဲ့လား...ဟွန်း...

သူ့ရမျက်ဝန်းမှာ အထင်သေးမုန်းတီးသည့်အကြည့်တွေ ပြည့်လျှံလာခဲ့လျက်.. ၊

“မင်းရင်ထဲမှာဘာတွေရှိနေနေ...အမေလို့အခေါ်ခံရင် မိခင်စိတ်မွေးရမယ်..မိခင်ဆိုတာကိုယ့်ကိုယ်ကို အမုန်းခံပြီးတော့တောင် သားသမီးနဲ့ ဖခင်ကြားမှာ တံတားခင်းပေးရတယ်..အနီးအဝေးပတ်ဝန်းကျင်တွေက ကိုယ့်ကိုမချစ်ရင်နေ ကိုယ့်ကိုမကျွေးချင်မကျွေးနဲ့..သားသမီးကိုကြင်နာသနားနေကြရင် ကျေနပ်ကြတယ်..သားသမီးစားနေရရင် ကိုယ်ငတ်ပေမယ့် ပြုံးနိုင်ကြတယ်..”

သူ့ရဲ့စကားသံက ပြတ်ရတုန်ယင်နေကာ.. ၊

“မသိနားမလည်တဲ့ကလေးတွေက အမေလို့ခေါ်နေကြပေမယ့်..မင်းမှာအမေခေါ်ခံထိုက်တဲ့ ဂုဏ်ရည်ရှိရဲ့လား၊ ပြန်တွေးပါဦး..”

“အမေခေါ်ပါ..ချစ်ပါခင်ပါလို့ ကျွန်မတောင်းဆိုခဲ့တာလား..”

“ဒါဆိုရင် မင်းကတောင်းဆိုရတဲ့ အမေဖြစ်လာရလို့ ထင်သလိုနေ ထင်သလိုပြောနိုင်နေတာလား...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မင်းမွေးထားတဲ့ကလေးတွေကတော့ မင့်သားသမီးတွေပဲ..အမေဖြစ်နေသရွေ့ ဒီမိသားစု ဒီကလေးတွေရဲ့ တာဝန်ကမင်းမှာရှိတယ်..”

“ရှင်မှာပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်မအစောတည်းကပြောခဲ့ပြီးသား၊ ဒီမှာအတိသရ ကျွန်မဝါသနာ ကျွန်မဆန္ဒကိုတားဆီးခဲ့တဲ့အတွက် ရှင်နဲ့အဲဒီကလေးတွေကို..”

“မင်းထပ်ပြောနဲ့တော့..”

“ပြီးတာပဲ..”

“စွန်း..”

ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားတော့ သူ့မရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင် လှည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“အဲဒီတုန်းက ကလေးတွေဖျားနာကြလို့မင်းမသွားခဲ့ရဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းနောက်ခြောက်လလောက်ကြာတော့ သွားတာပဲမို့လား..”

“ဟွန်း..မေးရဲသေးတယ်နော်..”

ပြောပြီး သူ့လက်တွေကိုဖယ်ချပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“မိုးသည်းသည်းထဲမှာ လျှောက်ပြေးဆော့ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ကလေးကို မိုးတိတ်သွားမှအပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေးပျော်နိုင်မလား..”

“မင်းကကလေးမှမဟုတ်ဘဲ..မင်းသွားချင်တယ်ဆိုတာလည်း အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုငါဘာတွေလုပ်နေမိသလဲဆိုတာ ပြန်တွေးမိရဲ့လားစွန်း..မနေ့ကကလေးတွေ အိမ်ကိုလာကြတယ်၊ သမီးကမင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာ..”

“ကျွန်မက ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးမို့လား..”

“မင်းသမီးတောင် မင်းလောက်ရှိင်းမှာမဟုတ်ဘူး..မင်းကတခြားကလေးတွေကို ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် ကိုယ့်သားသမီးမျက်နှာကိုလည်းမငဲ့ဘူး..မိဘခရီးသွားမှာကိုတောင် လမ်းကဖြတ်လိုက်ပြီး လေဆိပ်ကိုပါလာတဲ့အထိ..မင်း..”

“လိုက်ပို့ပါဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးတာ..ကျွန်မဘာသာဘယ်ကဖြတ်လိုက်လိုက် ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေနေ ရှင်ဝေဖန်စရာမလိုဘူး..”

“ဝေဖန်နေတာမဟုတ်ဘူး..မင်းရဲ့သေးသိမ်မှုကိုထောက်ပြနေတာ၊ ပိုရှင်းအောင်ပြောမယ်..မင်းကိုကဲ့ရယ်နေတာ..”

“ရှင်..”

ဒေါသနဲ့ရှက်ခြင်းကြောင့် စိတ်ကအမှောင်ကျသွားသည်။ စွန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားကာ.. ၊

“အ..”

အားအပြင်းနဲ့ရိုက်ပစ်လိုက်သော်လည်း ထိုလက်ကိုသူ့ရကလက်တစ်ဖက်နဲ့ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူ့မလက်ပဲနာကျင်သွားလျက်.. ၊

“ရှင်နော်..”

ကိုယ့်ဘာသာဟန်ချက်ပျက်ပြီး သူ့ရရင်ခွင်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်သွားခဲ့မှန်းပင် မသိလိုက်.. ၊

“ရှင်..လွှတ်နော်သာရဲ့..”

ပြောရင်း အတင်းရုန်းနေမိသဖြင့် သူမပဲဆိုဖာပေါ်ပစ်စလက် ခတ်ထိုင်ကျသွားကာ..

“နေဦး..”

စွန်းထလိုရအောင် သာရက သူမရဲ့ဘေးတစ်ဖက်စီမှာလက် ထောက်လိုက်ပြီး..

“မင်းငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားထား..ကလေးတွေအပေါ်ဆက် ဆံတဲ့မင်းပုံစံကို ပြင်ဖို့ငါပြောချင်တယ်..”

“မပြင်တော့..”

“မင်းဒီတိုင်း နေကြည့်လိုက်လေ...”

သာရ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြန်ရပ်ကာ ခါးထောက်လိုက်ရင်း..

“မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းရှေ့ဆက်သွားဆို လည်းရတယ်..ဒါပေမယ့်ကလေးတွေ မျက်နှာငယ်ဝမ်းနည်းနေတာကို ငါမကြည့်နိုင်ဘူး..”

စွန်း နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်လျှင်..

“မင်းကတော့ကြည့်နိုင်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်နော်..ဘာတဲ့”

စိတ်ထဲကမပါဘဲ သရုပ်မဆောင်တတ်ဘူး..ဟုတ်လား..”

မေးဆတ်မေးပြီး ခပ်မဲ့မဲ့စိုက်ကြည့်ကာ..

“မင်းဘယ်လောက်ထိစိတ်မပါဘဲ နေနိုင်မလဲ..ငါစောင့်ကြည့် မယ်စွန်း၊ နောက်နေ့ကစပြီး မင်းဒီပုံစံအတိုင်းနေမယ်ဆိုရင် ငါကလည်း မင်းထက်ကိုးဆယ်ဆသာပြမယ်..”

စွန်းလှည့်မလာပေမယ့် လွှဲထားသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ် ရှားသွားတာ သူ့မြင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟွန့်ခနဲပခုံးတွန့်ရင်း..

“မင်းလို အမေကတောင် ဥပေက္ခာထားနိုင်သေးရင် ငါကယောက်ျား..”

စွန်း သူ့မျက်နှာကိုဆတ်ခနဲမော့ကြည့်၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံ ဆည်းကြလျက်..

“မင်းရဲ့ဥပေက္ခာဘယ်လောက်ထိ အစွန်းရောက်နိုင်မလဲငါမ သိဘူး..ငါကတော့ မင်းဆီကရတဲ့ဥပေက္ခာတွေအတွက်ပါ အပိုက်ပြ

ဦးမှာ.. ယောက်ျားတစ်ယောက်က သားမေမယားမေ့ဖြစ်သွားတာ သဘာဝကျတယ်မို့လား..”

“ရှင်က..”

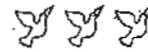
စွန်းဘာမှမပြောရသေးခင် သာရကလှည့်ထွက်သွား၏။ စွန်း ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိကာ..

“တောက်..”

လက်သီးနှစ်ဖက် ဖိဆုပ်မိရင်း နောက်ကပြေးဆွဲမိမတတ် ခြေ လှမ်းပြင်မိသေးသည်။ နောက်တော့မှ..

ရှင်လုပ်ကြည့်လိုက်လေ..

ရွဲ့ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်ခြေလှမ်းပိုကျလို့ရတယ်ဆိုရင် သတ်..

အခန်း(၇)

ဗိုက်ထဲမှာဆာလာတာနှင့် အလုပ်လက်စကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ထိုစဉ် သူမရှေ့ကနေသမီးငယ် ဖုန်းပြောရင်း အခန်းထဲကထွက်သွားသဖြင့် ပြောနေတာကိုပါ ကြားလိုက်ရကာ..

“သမီးဖေဖေနဲ့ပြောချင်လို့ပါအန်တီ..”

“.....”

“ရှုန်..ဖေဖေကဘယ်ကို..”

“.....”

“အာဆိုလည်းပြောပေးပါ..လရောင်စွန်းဆက်တယ်လို့..”

လရောင်ပြောပြီး “ဒီတိုင်းပဲရပ်နေတာအကြာကြီး၊ ပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင်.. ၊

“ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာလဲ..”

“မေမေ..”

လရောင်ပုံစံက အပြစ်တစ်ခုခုကျူးလွန်ထားသလို မျက်ဝန်းလေးတွေရုတ်တရက် ပျာယာခတ်သွားခဲ့ပြီး.. ။

“ဖေဖေဖုန်းကို..ဟို..ဒေါ်ဟေမာန်ဆိုတဲ့ အန်တီကြီးကကိုင်လိုက်လို့..အဲ့ဒါ..”

လရောင်ဆက်မပြောရဲလောက်အောင် တင်းသွားသည့်စွန်းရဲ့ မျက်နှာက နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပိုဆိုးသွားကာ.. ။

“ဒီအချိန်ကျမှ ဘာကိစ္စဆက်နေတာလဲ..”

ပြန်လာမှာပဲလို့ပြောချင်တာလား၊ လရောင်ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲလို့ ပြောချင်တာလား၊ ဘာကြောင့်မေးမှန်းမသိပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ လရောင်ကြောက်မိကာ.. ။

“ဟို..ဖေဖေနဲ့ကန်ဘောင်လမ်းသွားလျှောက်မယ်လို့..”

“ဘာ..”

စွန်းမျက်နှာခက်ထန်သွားသည်။

“ညရစ်နာရီပဲထိုးတော့မယ်..ကန်ဘောင်ကိုဟုတ်လား..”

ဒီအချိန်မှာမှ လမ်းလျှောက်တဲ့လူတွေ စည်ကားတာလို့စိတ်ထဲက ပြောမိသော်လည်း.. ။

“ဟို..ဖေဖေ့ကိုပြောပြီးသားပါ၊ ဖေဖေကလည်း..”

ပြောနေတုန်းဖုန်းသံမြည်လာလျှင် လရောင်ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကိုဝမ်းသာအားရကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာပိုးလေးသက်ပြီးမှ ခပ်ငုံ့ငုံ့တစ်ဖက်လှည့်လိုက်ရင်း.. ။

“ဖေဖေလားဟုတ်..”

“.....”

“သမီးက ဖေဖေ့ကိုစောင့်နေတာ..”

“.....”

“မရှိဘူး..ကိုကိုကဒီနေ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲဆိုပြီး ညနေတည်းကထွက်သွားတာလေ..”

“.....”

“ဟုတ်..”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဘာပြောလိုက်တာလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် စွန်းဒီတိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အခန်းထဲပြန်ရောက်ပြီး လျှောက်လဲချက်ကို ပြီးအောင်ရေးနေရပေမယ့် စိတ်ကခဏတစ်ဖြုတ်လောက်ပဲ နှစ်လိုရသည်။ ပြီးတော့ အပြင်ကအသံတစ်ခုတစ်ရာဆီနားစွင့်ထားမိရင်း ဘာသံမှမကြားလေ စိတ်ကကိုယ်မှာမကပ်လေ၊ သာရ ခုထိပြန်မလာသေးတာ သူပြောသလို တမင်လုပ်ပြနေတာလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ မနေ့ကလည်း ဒီလူခုနစ်နာရီခွဲကျမှ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

သားကြီးနဲ့ကားအဆင်မပြေဖြစ်နေကြလို့ သူမသိတာပါ..။

“ဖေဖေနေနဲ့..ကားက သားကား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဖေဖေခဏလေးပါ။ သားဧည့်ခန်းကစောင့်.. ခဏပဲ..”

ဆိုသည့်အသံတွေကို ကွယ်ရာကနေဒီတိုင်းကြားနေခဲ့ရ၏။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှ ယောက်ျားကြီးမတန်မယ့် မိန်းမနဲ့ပြိုင်ပြီး ရွဲ့နေတာလား.. ၊

နေရာမှထရပ်လိုက်မိကာ အခန်းထဲမှာခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။ ခြံထဲကကားဝင်လာလျှင် ကားသံမကြားလိုက်မိ ရင်တောင် ပါကင်မှာကားသွင်းပြီးဆို ပါကင်နေရာကမီးရောင်က မှန်တံ ခါးချပ်မှာ ဒီတိုင်းမြင်နေရတတ်တာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်ပေါ်လာကာ စကားသံတွေပါကြားလိုက် ရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကနေ အသာလှမ်းကြည့်မိ၏။ မှောင်နေသဖြင့် ကားကိုမမြင်ရပေ.. ။ ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ကားတွေမှာ အဖြူရောင် တစ်စီးမှ မပါ.. ၊

“ကျွတ်..”

မြင်ချင်သိချင်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုပဲဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ အိမ်ရှင်မပီပီ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လေ့လာခွင့်ရှိပေမယ့် မာနကုန်နေ၏။ ထို့ကြောင့်.. ။ အိမ်ထဲဝင်လာသည့် အသံကိုပဲနားစွင့်နေမိကာ အသံ မကြားရလေ ရှေ့တိုးလေနှင့် ဧည့်ခန်းနဲ့နီးလာမှ.. ၊

“ဟား...ငိုနေတာလားလကလေးရာ..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကိုကိုကိုမြင်မှငိုချင်သွားတာ..”

“ဖေဖေဘယ်တုန်းက အဲလိုနေပူးလို့လဲ..တကယ်မအားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ နင်ခွိုလို့ကန်ဘောင်ကိုသားအဖသွားချင်တယ်..လူတွေပါးစပ် က သားအဖမှန်း ဘာမှန်းချင့်ချိန်နေတာမဟုတ်ဘူး..”

“ဖေဖေနဲ့ညလေးသွားနေကျပါကိုကိုရယ်..ပြောတိုင်းဘယ် တုန်းကမှ ဖေဖေကတိမပျက်ခဲ့ဘူး၊ ခုလည်းဖေဖေမှန်းကိုအဲဒီ..”

“တော်တော်..မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဖေဖေကြားပြီးဒေါကန် နေဦးမယ်..လာ..အိပ်တော့၊ မနက်ဖြန်ဖေဖေလိုက်မပို့ရင် ကိုကိုကောင် မလေးအုပ်စုနဲ့နှင့်ကို..”

“အဲလို ကိုယ်မသိတဲ့လူတွေနဲ့ မသွားချင်ပါဘူး..”

“မသိစရာလားလကလေးရာ..ပြာလဲ့ရည်အတွက် နင်ကိုယ် တိုင်တောင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးသေးတယ်လေ..”

“ဟင်..ပြာလဲ့ရည်ဟုတ်လားကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့အဲဒီအစစ်မ ချစ် သွားကြပြီလား..”

“အဟုန်း..”

“ကိုကိုကလည်း..အဲတစ်ယောက်က စားသောက်ဆိုင်မှာသိ ချင်းဆိုတာကြီး..”

ဘုရား.. ။ ကွယ်ရာကနေ ကိုယ့်ရင်ဘက်ကို ဖိထားလိုက်မိ သည်။ သား ကဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေသည်တဲ့၊ ကိုယ့်သားနဲ့ သမီးကို ကလေးတွေလို့ပဲ မြင်နေခဲ့မိတာလား.. ၊

မိခင်မပီသခဲ့တာတွေလား.. ။ သားကြီးက ခုမှဆယ်တန်းပြီး ပေမယ့် တကယ်ဆိုတတိယနှစ် တက်နေရမည့်အသက်အရွယ်ပါ။ နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲစွန့်.. ။ အစွန်းရောက်နေတဲ့ နင့်မာနတွေနဲ့ ကလေးတွေ နဲ့ပြန်စည်းလုံးအောင်ဘယ်လိုနေမလဲ၊ စည်းလုံးချင်တဲ့စိတ်ရော ဖြစ်ရဲ့ လား.. ။ ရင်ဘက်မှာဖိကပ်ထားမိသည့် လက်ကိုမခွာဖြစ်သေးဘဲ ရင်တွေ ပူလာတာကိုပါ တရစ်ရစ်ခံစားမိနေခဲ့၏။ ။

“ကိုကိုနော်..အာဟာရမျိုးဆို မေမေသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး ညလေးသိတယ်..”

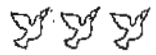
“မေမေကရှေ့ခံမရှိပါဘူး..ငါတို့ကိစ္စကိုလည်း ဘယ်တုန်းက မှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..အဓိကက ညလေးသာတမင်တကာ သွားမချွန်နဲ့..”

မေမေက ရှေ့ခံမရှိပါဘူး..တဲ့.. ။ စွန်းခံရခက်သွားသည်။

ငါတို့ကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှစိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူးဆိုတာရော မမှန်လို့လား.. ။ ဒါလည်းအမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်အမှန်တရားတွေက ခါးသီးနေခဲ့သည်။ ဝါသနာနဲ့ အလုပ်ကိုပဲစူးစိုက်လုပ်နေခဲ့တာ သူမမှာအပြစ်ကြီးနေသလား.. ။

သူမဘာလုပ်သင့်သည်လဲ.. ။

အခန်း(၈)

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ..ဒီအမှုမှာစွပ်စွဲခံရသူ ကိုခင်ဇော် ဟာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းထွက်မသွားခင် အချိန်ထိ သူဌေးကြီးဦးကောင်း ထွန်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသားအဖြစ် ရှိနေခဲ့သူပါ.. သူဌေးကြီးဦးကောင်းထွန်း က သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကြောင့် ရတနာပစ္စည်းတွေကို ကိုခင်ဇော် လက်ထဲကိုသူ့ကိုယ်တိုင်ပေးလိုက်ပေမယ့် ပေါ်ပေါ်လွင် လွင်ခန့်ခန့်ညားညား ပေးအပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး..

ဒါကြောင့်ရတနာတွေကို ယူသွားရတဲ့ ကိုခင်ဇော် သွားလာ လုပ်ရားမှုတွေကလည်း အပြင်လူမြင်ရင် ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်တွေ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်.. ဒါကြောင့် စွပ်စွဲခံရသူကိုခင်ဇော်ဟာ သူဌေး ကြီးဦးကောင်းထွန်း ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့လို့ ဒီရတနာထုပ်ကိုယူခဲ့တာ ဖြစ် ပြီး မသိအောင်ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခဲ့တာမဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုခင်ဇော် မှာအပြစ်မရှိကြောင်း တင်ပြအပ်ပါတယ်..”

တရားခံဘက်က အဒေါ်ဖြစ်သည့်ဒေါ်စိုးစိုးမျက်နှာကြီး ဝမ်း သာအားရကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ပြုံးကြည့်သွားသည်။ သို့သော် စွန်းရဲ့စစ်မေး ခြင်း လာဦးမှာမို့ စိုးရိမ်မကင်းပြန်ဖြစ်သွားလျှင် အပြုံးတွေပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

“အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ကိုခင်ဇော်အိမ်ထဲကထွက်လာတာ ဘယ် အချိန်လောက်ကပါလဲ..”

“ဆယ့်တစ်နာရီကျော်လောက်ကပါ..”

“အဲ့ဒီအချိန်မှာ ခြံစောင့်ဦးကြိုင်ကို တွေ့မိပါသလား..”

ခင်ဇော်မျက်လုံးတွေ ဟိုလှမ်းကြည့်မလို ဒီလှမ်းကြည့်မလိုနှင့်

လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာငုံ့လိုက်ရင်း တံတွေးတစ်ချက် မျိုချသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“မတွေ့မိပါဘူး..”

စွန်းမျက်ဝန်းတွေ အေးခနဲဖြစ်သွားကာ၊ သာရဆီဝေခနဲ ရောက်၏။ ပြီးမှ.. ၊

“ထပ်ဖြေပေးပါ..ခြံစောင့်ဦးကြိုင်ကိုခြံဝမှာတွေ့မိတာလား၊

တခြားဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့မိတာလား..”

ခင်ဇော် မျက်ခနဲမော့လိုက်တော့ စွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ရင်ဆိုင် မိ၏။ သူပဲမျက်နှာလှဲမိကာ.. ၊

“ဘယ်မှာမှမတွေ့မိပါဘူး..”

“ဒါဖြင့်တစ်ခြံလုံးမှာရှိတဲ့ တံခါးသုံးပေါက်စလုံးမှာ ခြံစောင့် ဦးကြိုင်ရှိမနေဘူးလို့ ဆိုတာပါလား..”

“အဲ့ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး..ကျွန်တော်ခြံဝမှာမတွေ့ မိတာကိုပဲပြောတာပါ..”

သာရ မျက်နှာမသိမသာမဲ့သွားခဲ့၏။ စွန်းက ခင်ဇော်ကိုစိုက် ကြည့်ကာ.. ၊

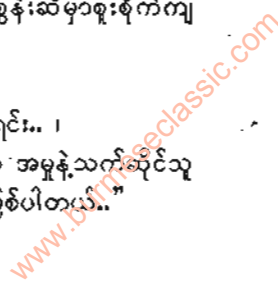
“ကိုခင်ဇော်ကမတွေ့ပေမယ့် ကိုခင်ဇော်နဲ့ဒေါ်စုရတီတို့ အိမ် ထဲကအတူထွက်လာကြတာကို ခြံစောင့်ဦးကြိုင်ကမြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ကို ခင်ဇော်ဘာပြောမလဲ..”

ခင်ဇော် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ မထင်မှတ်ခဲ့သည့်မေးခွန်း မို့တရားခွင်မှာ ရှိနေသည့်အားလုံးတအံ့တဩ တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် အသက်ရှူသံတွေကို ကြားလာရတဲ့အ ထိဖြစ်လျက်၊ ဒေါ်စုရတီ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတွတ်နေခဲ့၏။ သူမ ၏မီးတောက်မတတ် ဒေါသမျက်လုံးတွေက စွန်းဆီမှာစူးစိုက်ကျ ရောက်နေခဲ့၏။ ၊

“ဒီမေးခွန်းကိုကန့်ကွက်ပါတယ်..”

သာရက မတ်တပ်ထရပ်၍ ကန့်ကွက်ရင်း.. ၊

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ..ဒီမေးခွန်းက အမှုနဲ့သက်ဆိုင်သူ တွေအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်စေတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်ပါတယ်..”

“တရားသူကြီးမင်းရှင်..အခင်းဖြစ်တဲ့ညက ခြံစောင့်ဦးကြိုငြိ
ဟာ ခေါင်းကိုတုတ်နဲ့အရိုက်ခံရအတွက် ဆေးရုံမှာဆေးကုသမှု ခံယူ
နေရပါတယ်..ဒါကြောင့်ဦးကြိုငြိက ဒီအမှုနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အဓိက
မျက်မြင်သက်သေလည်း ဖြစ်ပါတယ်..”

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ဆက်မေးပါ..”

စွန်းက ကိုခင်ဇော်ဘက်ကို ပြန်လှည့်၍.. ၊

“အခင်းဖြစ်တဲ့ညဆယ်တစ်နာရီ မထိုးခင်အချိန်မှာ ကိုခင်ဇော်
နဲ့ဒေါ်စုရတီတို့ နှစ်ယောက်ကိုရတနာထုပ်နဲ့အတူ ခြံရဲ့တောင်ဘက်
သေးတံခါးနားမှာ ဦးကြိုငြိကတွေ့တယ်ဆိုရင် ကိုခင်ဇော်ငြင်းနိုင်မ
လား..”

ခင်ဇော်မျက်လုံးတွေ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဒေါ်စုရတီထံအနီး
စပ်ဆုံးဝေသွားပြီးမှ ပြန်ရုတ်သိမ်းကာ.. ၊

“ငြင်းနိုင်ပါတယ်..အဲ့ဒါမဟုတ်ပါဘူး..”

စွန်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဦးကောင်းထွန်းခရီးဝေးသွားနေတုန်း ဦးကောင်းထွန်းရဲ့အိမ်
ကို ကိုခင်ဇော်တစ်ခါနှစ်ခါလာဖူးတယ်လို့..အိမ်အကူဒေါ်ဝင်းက သက်
သေထွက်ဆိုထားပါတယ်..လာတဲ့အခေါက်တိုင်းမှာလည်း ဒေါ်စုရတီနဲ့
အဆင်ပြေပြေ ပြောဆိုနေထိုင်သွားပါတယ်တဲ့..အဲ့ဒါကိုငြင်းနိုင်ပါသ
လား..”

“အဲ့ဒါက..”

ကိုခင်ဇော်မပြတ်သားသည့်အဖြေနှင့် ထစ်ငေါ့နေဆဲခဏကြာ
သွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..”

ခင်ဇော်ရဲ့ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဒေါ်စုရတီမျက်နှာသည်
သေမိန့်ကျခံရမည့်သူကဲ့သို့ သိမ်ငယ်ညှိုးကျသွားခဲ့လျက်၊ ဦးကောင်း
ထွန်းက မျက်နှာလွှဲနေ၏။

ထိုနေ့ကတရားခွင့်နားလို့ ရုံးအပြင်ရောက်လာတာနှင့် ဦး
ကောင်းထွန်းမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညှိမှောင်သလိုဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ။

“ရှေ့နေကြီးကိုတော့ အားနာတယ်ဗျာ..ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ
အဲ့လောက်ထိမဟုတ်ဘူး..”

“ဥပဒေဆိုတာ ဦးကောင်းထွန်းထုဆစ်ပုံဖော်မယ့် သစ်သား
တုံးတစ်တုံးမှ မဟုတ်ဘဲ မလိုတာဖျက်ချ..လိုသလိုချန်ထားလုပ်လို့မရ
ဘူး..”

“အဲ့ဒါကိုလည်းနားလည်တယ်..ဒါပေမယ့်ဗျာ မိန်းမတစ်
ယောက်ကဘယ်လောက်လဲ ရွံစရာကောင်းနေပါစေ..သူကကိုယ့်နဲ့ပတ်
သက်နေရင် အဲ့..သူကကိုယ့်ဇနီးဖြစ်နေရင်ပေါ့..”

“ချမ်းလို့မီးလို့ပေမယ့်..ဘယ်သူမှမီးပုံထဲခုန်မဆင်းပါဘူး၊
ဟုတ်တယ်မှတ်လားဦးကောင်းထွန်း..အချစ်ကမီးထက်ပူတာဖြစ်ရင်ဖြစ်
မယ်၊ မီးလိုလောင်မြိုက်ပြာကျသွားမှာမဟုတ်ဘူး..ဘယ်မီးက လို့ဂှက်
ထားလို့မရတဲ့မီးလဲ..”

“ကျွန်တော်အချစ်ကြောင့်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးစွန်း..တစ်
ဖက်ကသား၊ တစ်ဖက်ကဇနီး..”

“သူတို့ချင်းသားအိမ်မဟုတ်ဘူးလေ..ကိုခင်ဇော်ကလည်း ဦး
ကောင်းထွန်းရဲ့ကိစ္စမသား..”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာအများကြီး ထိခိုက်သွား
ပြီ..”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်..ဦးကောင်းထွန်းကဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်
အတွင်းလိုက်ချစားတာတွေ ငြိမ်နေနိုင်သလို ဒီအမှုကို အရှုံးမခံနိုင်တာ
လည်း ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာပဲ..ဒါကြောင့်အဆုံးထိသွားမယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်မကနိုင်အောင်တိုက်မှာ..အဆုံးသတ်ဖို့မသတ်ဖို့ကတော့ ဦးကောင်း
ထွန်းသဘောပဲ..”

စွန်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဦးကောင်းထွန်းကခပ်သဲ့သဲ့ရယ်
သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ကျွန်တော်လုံးဝလေးစားတယ်..တကယ်ပါ၊ ရှေ့နေကြီးက
နားမည်ကြီးသလောက် တော်ပါတယ်..”

စွန်းမပြုံးနိုင်ခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
မပြတ်သားခြင်းကို အထင်ကြီးလို့မရ.. ။

ဦးကောင်းထွန်းအိမ်မှာပဲ စကားပြောရင်းကြာသွားခဲ့သည်။ အပြန်ကျတော့ ခြံထဲကိုကွေ့ဝင်လိုက်တည်းက မျက်လုံးကရေကူးကန် ဘဏ်ကို ကြည့်မိပြီးသားဖြစ်သွား၏။

အပျိုကြီးဟောမာန်.. ၊

အဝါနုရောင်ဝတ်စုံကျပ်နှင့် ဗိုက်အနည်းငယ်စုချင်သလို ရှိပေမယ့် ခါးသေးရင်ချိုလုံးကြီးပေါက်လှ ကိုယ်လုံးမျိုး၊ မြန်မာဝတ်စုံ သာမည်သည် ထမိရင်လျားထားသလို အဝေးကမြင်ရကား၊ ရင်ဘက် တစ်ပြင်လုံးနဲ့ လက်ရှည်ကအပါးသားလေးဖို့ ဘာမှမပါသည့်အတိုင်း..။

ကားကိုပေါ်တီကို အောက်မှာတိုးရပ်လိုက်ရင်း၊ ရှေ့နားကျကျ မှာ ရပ်ထားသည့်သူရရဲ့ ဆပ်(ဖ်)ကားအနက်လေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိ သည်။

သေချာတာက ဟောမာန်မှာကားပါမလာခြင်းပင်.. ၊

ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ဟောမာန်ကသာရထက် နှစ်နှစ်ပိုကြီး သည်။ ကားရိုးရွန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပြီးသူရနဲ့ သွားလာတိုင်းတော့ တစ်ခါမှ ကားပါလာတာမတွေ့.. ၊

“မေမေ့..”

ဟင်.. ၊

ထူးတာမဟုတ်ဘဲဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ လရောင်က လည်း ဘေးကနေတံခါးလာဖွင့်ကား.. ၊

“ဆင်းလေ..ကားရပ်ပြီးဘဝလုပ်နေတာလဲ..”

“အင်း..ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုမေ့ကျန်ခဲ့လားလို့..”

“လုပ်ပြီ..”

ပြောရင်း ဖွင့်ထားသည့်တံခါးကို ထပ်တွန်း၍ဆင်းလိုက်လျှင် လရောင်ကသူမလက်ထဲက အိတ်နဲ့ဖိုင်တွေကိုလက်ပြောင်း ယူလိုက် ပြီး..

“ဒီနေ့မေမေ့နဲ့ဖေဖေဘာတွေဖြစ်လာကြမှန်းမသိဘူး..ဖေဖေ ကလည်းဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့လို့တဲ့ အိမ်ပြန်ခရောက်ကားနီးမှ ဒေါ်ဟောမာန်ကြီး ကဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ ပြန်လှည့်သွားရတယ်တဲ့..”

ဪ..ဪ..ဖုန်းပြန်ယူတာလား၊ လူပြန်ခေါ်တာလား.. ၊

အတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာမသိမသာမဲ့သွားခဲ့သည်။

“မေမေသိလား..ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ်မှာလေ..”

“မြင်တယ်..”

တုံးတိတ်ပြော၍ အထဲရောက်တာနှင့် လရောင်လက်ထဲက ကိုင်ထားသမျှကို ပြောင်းယူလိုက်ကာ.. ၊

“သမီးကိုကိုရော..”

လရောင်ကစွန်းမျက်နှာကို ငေးခနဲကြည့်ရင်း ပြီးမှမျက် တောင်လေးတစ်ချက်ခတ်ပြီး ငဲ့လိုက်ရင်း.. ၊

“ကိုကိုပြန်မရောက်သေးဘူး..”

သူမပြောလိုက်ပေမယ့် စွန်းကအထဲဝင်သွားပါပြီ.. ၊

မေမေဘယ်လောက်တင်းမာနေ့နေ ဖေဖေကိုတခြားမိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ တရင်းတနီးတွဲသွားနေတာတော့ လရောင်မကြိုက်လေ..။

ထို့ကြောင့် မေမေပြန်ရောက်လာတာမြင်ပြီး ဝမ်းသာအားရပြေးထွက် ကြိုမိတာဖြစ်၏။ သူမတို့အိမ်မှာ မနေသည့်အချိန်တွေက များနေရာ ခိဗာနစ်ပါးရဲ့ဆက်ဆံရေးအခြေအနေအလုံးစုံကို မသိခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ် သက်၍.. ၊

“သမီးလေး..”

ထမင်းချက်ဒေါ်အေးသိန်းက လရောင်လက်လေးကိုလာဆွဲ တာ.. ၊

“လာ..သမီးလာ..”

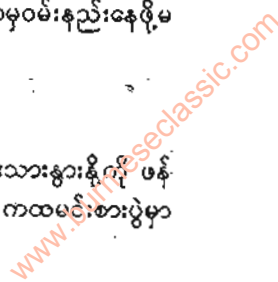
မီးဖိုခန်းထဲထိခေါ်လာပြီး နှစ်သိမ့်သောအပြုံးနှင့်.. ၊

“သမီးတို့မေမေက ဒီလိုပြောတတ်နေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာ ပါကွယ်..ကိုယ့်အမေကိုနားလည်ပေးလိုက်ရင် ဘာမှဝမ်းနည်းနေဖို့မ လို့တော့ဘူး..”

“သိန်းသိန်း..”

“ဟေ..”

ဒေါ်အေးသိန်းကလရောင်အတွက် ကျိုပြီးသားနွားနို့ကို ဖန် နှက်ထဲထည့်နေရင်း မကြည့်ဘဲထူးသည်။ လရောင်ကထမင်းစားပွဲမှာ ခေလေးလေးထိုင်လိုက်ရင်း.. ၊

“မေမေက လှလို့မာနကြီးနေတာလားဟင်..”

“အဟွန်း...ဟွန်း...”

ဒေါ်အေးသိန်းလည်း ပေါ့ပါးဟန်နှင့်ရယ်နေရပေမယ့် စိတ် တော့မကောင်းပေ.. ။

“ဖေဖေနဲ့မေမေက အမြဲတမ်းဒီတိုင်းပဲလွှားဟင်.. ဘယ်တော့မှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်မရှိကြဘူးလား၊ တစ်ခါမှကို မတည့်ကြဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား..”

အိမ်မှာသိပ်ကြာကြာ မနေခဲ့ကြတာမို့ ဒီအရွယ်ထိမိဘနဲ့စပါးရဲ့ ဆက်ဆံရေးဘယ်လိုပြတ်သားနေတယ်ဆိုတာ လရောင်တို့သေချာမသိခဲ့ကြတာအမှန်.. ။

“မေမေက ဖေဖေနဲ့လည်းအဆင်ပြေတာမရှိဘူး.. လရောင်တို့မောင်နှမကိုလည်း မချစ်ဘူး..”

“မဟုတ်တာသမီးရယ်..”

“ကိုကိုကပြောတယ်.. မေမေကကိုကိုဆယ်တန်းနစ်ခါကျခဲ့လို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာတဲ့.. အဲဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဆယ်တန်းကျလို စိတ်ဆိုးရင်ဆူမှာပေါ့နော်.. ဟုတ်တယ်မှတ်လားဟင်..”

သိန်းသိန်းဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျောင်းမှာသူများတွေရဲ့ အဖေအမေလိုက်လာကြတာ.. မုန့်တွေလက်ဆောင်တွေနဲ့ မုန့်ဖိုးတွေပေးနေကြတာမြင်တိုင်း လရောင်ငိုရတယ်..”

“သမီးရယ်..”

ထိုအချိန်မှာ မီးဖိုခန်းဆီရောက်လာခဲ့သော စွန်းကတ်ခါးရှေ့မရောက်ခင် ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်အေးသိန်းတို့ကမသိ.. ။

“သမီးတို့မှာစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ အလှူပယ်ရှိတယ်.. အဖေကလည်းချစ်တယ်၊ အမေကလည်းအေးအေးနေတတ်လို့ ‘သူ့ချစ်တာပေါ့လွင်တာပါ.. သမီးတို့နဲ့မကွဲသိုက်မပျက် အတူရှိနေကြတာပဲလေ..”

“အတူတူရှိနေပေမယ့် မရှိသလိုကြီးခံစားနေရတယ်သိလား၊ အဲလိုပြောတာလရောင်ငရဲကြီးသလားဟင်.. သိန်းသိန်း..”

“သမီးဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့ပြောတယ်ဆိုတာ သိန်းသိန်းသိ

နေတာပဲသမီးရယ်.. အင်..”

ဒေါ်အေးသိန်းရဲ့ သက်ပြင်းချသံကြီးကိုနားစွဲနေမိရင်း စွန်းဒီနားမှာပဲ ဆက်ရပ်နေရမလား၊ အထဲဝင်သွားလိုက်ရမလား ချိတ်ချတုံဖြစ်နေဆဲ.. ။

“သူများတွေဆိုရင် မိဘတွေကဝါသနာစရိုက်တွေ တစ်မျိုးစီနဲ့ ရာထူးစည်းစိမ်တွေမှာ မျော့ပြီးသားသမီးတွေကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ သုံးဖြုန်းခိုင်းတယ်.. သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မိသားစုဘဝကိုမခံမင်တော့ဘူး၊ တစ်ချို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေနဲ့ရှုပ်သလို ဇနီးမယားဖြစ်သူတလည်း လင်တစ်လှမ်းထွက်တာနဲ့ သူကနစ်လမ်းပြင်ပြီးသား..”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီလိုတွေ လရောင်တို့အတန်းထဲမှာတောင် ရှိကြတယ်..”

“ရှိတာပေါ့သမီးရဲ့.. စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့အရာရာကို မဖုံးနိုင်ပါဘူး.. မိဘရဲ့အရိပ်မည်းက သားသမီးတွေအပေါ်ကျတာပဲ၊ ယောက်ျားလေးဆိုရင် သူ့အဖေဘယ်လိုလူဆိုတာ ကြည့်တယ်၊ မိန်းကလေးကျတော့ မအောက်ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲပေါ့..”

“မေမေကအဲလိုမဟုတ်ဘူးနော်.. သိန်းသိန်းပြောမှပဲ ဖြေသာရသွားတော့တယ်..”

“သမီးမေမေတင်ဘယ်ကမလဲ.. ဆရာဆိုရင်သမီးတို့မောင်နှမကို ဘယ်လောက်ချစ်လိုက်လဲ.. သမီးတို့မေမေကိုလည်း အပြစ်မမြင်ဘူး၊ အပြင်မှာလည်းအဖျော်မရှာဘူး..”

“ဟုတ်တယ်.. လရောင်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဖေဖေသဘောကလွဲဖောက်ပြန်တွေ လုပ်ခဲ့ရင်လရောင်တို့ကို ခုလိုဘယ်ဂရုစိုက်မလဲ..”

“ဒါပေါ့..”

“နောက်ပြီး.. ဖေဖေကိုပါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင်တော့..”

“ဟဲ့.. အို မပြောကောင်းတာတွေသမီးရယ်..”

စွန်းရင်ခုန်သံတွေမြန်လာကာ သမီးငယ်ရဲ့ကြေကွဲသံလေးက ကိုယ့်ရင်ဘက်ထဲကို မီးပွားတွေလာစင်နေသလို ခံရခက်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နေရာမှစတင်ခြေလှမ်းရွေ့ရင်း နောက်ဆုတ်မိလေသည်။

“မပြောကောင်းတာမဟုတ်ဘူးသိန်းသိန်းရဲ့.. ဖေဖေနဲ့မေမေ

က ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေပဲ ရှိသေးတာ.. ပြီးတော့ဖေဖေက သဘောကောင်းတယ်၊ မေမေနဲ့ကြာကြာအဆင်မပြေဖြစ်နေရင်း တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပါသွားခဲ့ရင် လရောင်တို့က ဖေဖေကိုဆုံးရှုံးရမယ့်အပြင် သူတို့အဖေက ဘယ်လိုလူဆိုတဲ့ ကဲ့ရယ်စကားသံတွေ ကြားမှာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းဖော်ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး..”

စကားသံတွေနဲ့ဝေးအောင် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံး ကြားရသည့် အသံလေးထိန်းကိုစွဲထားခဲ့မိ၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားရင်း ပင့်သက်ရှိုက်သွင်းတော့လည်း မွန်းကျပ်နေတာက ဒီတိုင်း... ၊

.....မင်းဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပါဘဲနေနိုင်မလဲ၊
ငါစောင့်ကြည့်မယ်စွန်း.....
.....ငါက မင်းထက် ကိုးဆယ်ဆဲသာပြမယ်.....
.....မင်းလိုအမေကတောင် ဥပက္ခာထားနိုင်ရင်
ယောက်ျားတစ်ယောက်က သားမေ့မယားမေ့
ဖြစ်သွားတာ သဘာဝကျတယ်မို့လား.....
မဟုတ်ဘူး.. ၊

စွန်းခေါင်းခါထုတ်ပစ်ရင်း နှုတ်မှစကားသံထွက်သွားမိသည်။ ရှင်ဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူးသရ.. လုပ်ခွင့်လည်း မပေးနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒါ ကျွန်မကလေးတွေအတွက်ပဲ.. ၊

အခန်း(၉)

သားကြီးဘယ်ရောက်သွားတာလဲ.. ၊

အခန်းထဲကထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်လမ်းဆုံးထိ ခေါင်းကဘယ်ညာ ရမ်းသွားသည်။ သားခုတလော မိုးချုပ်မှပြန်ပြန် လာသည်။

ညဉ့်နက်မှပြန်လာတာတွေ ဘယ်နှစ်ညရှိနေပြီမှန်း မသိပေမယ့် ညကတော့နောက်ဖေးတံခါးကနေ တိတ်တဆိတ်ဝင်လာတာ စွန်းမြင်လိုက်၏။

လူငယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ခိုးဖမ်းပြီးခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုတာ ထက် မသိသလိုနေပေးလိုက်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းတွေနဲ့ စည်းရုံးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပေးခဲ့တာပါ။ ခုလည်း ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ.. ၊

“ငါ့အခန်းရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

ခပ်ဟဟတံခါးရှေ့မှာ စွန်းကိုယ်လေးမတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် မျက်နှာပြင်လေး တစ်ခုလုံးနီရဲသွားခဲ့ပြီး အရှက်ကြီးရှက်သွားခဲ့တာကို ဘယ်လိုမှဖုံးဖိမရ.. ၊

“အမှုကစီရင်ချက် ချတော့မှာဆိုတော့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင် မိဖြစ်နေတာလား..”

“ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ရမှာက ကျွန်မမဟုတ်ဘူး..”

“ငါကဖြစ်ဖို့မရှိပါဘူး..အမှုတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်ပြီဆိုရင် နိုင်ကိုနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ လောဘမျိုးကမင်းမှာပဲရှိတာ..”

သရမျက်နှာက လှောင်ရိပ်သမ်းလျက်.. ၊

“အကြံတူရန်သူတဲ့.. အမှုတစ်ခုတည်းကို အပြိုင်အဆိုင်ထုချေနေကြတဲ့အချိန် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေသင့်တယ်ဆိုတာ..”

“အတိဿရ..”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီလိုနာမည်အစအဆုံးလည်း မင်းပဲခေါ်ခွင့်ရှိတာ..”

“ဒါ ရှင့်နာမည်ပဲမဟုတ်ဘူးလား..”

“မင်းကျတော့ စွန်းတစ်လုံးတည်း.. ဟွန်း..”

“ကလေးကလေးတွေ လျှောက်ရစ်မနေပါနဲ့.. ကျွန်မဒီနေရာကို ရောက်နေတဲ့အကြောင်းအရင်းက သားကြီးကိုလာရှာတာ..”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ..”

“ဘာဖြစ်လို့ရှင့်အခန်းကို ချောင်းတယ်ချည်းပြောနေရတာလဲ..”

“ချောင်းတယ်လို့ငါမပြောပါဘူး.. ဘာလုပ်နေလဲပဲမေးတာ..”

“စွန်းမျက်နှာလေး ရဲတက်သွားပြန်သည်။ သူကခပ်တည်တည်ကြည့်၍..”

“မင်းဖွင့်ပြောမှပဲ ချောင်းနေမှန်းသိတာ..”

“ချောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး.. သားဒီဘက်ထွက်သွားပြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိလို့..”

“စိတ်ကလွတ်တိုနေပြီမို့ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်မျက်စောင်းထိုးရင်..”

“ဟွန်း.. ယောက်ျားကြီးမတန်မယ့် စကားအကျအနကောက်ပြီး ထေ့ငေါ့နေလိုက်တာ မိန်းမလို့မိန်းမရ ရွဲ့တာကရှိသေး..”

“ဘာကွ..”

“ဒီမှာအတိဿရ.. အစတည်းက ကျွန်မဒီလိုနေလာခဲ့တာ ရှင်ရော.. မေမေတို့ရော အားလုံးသိတယ်..”

“ဘာကိုပြောတာလဲ..”

“စွန်းဆိုတဲ့မိန်းမ နွားမဒါန်း သားမခင်’ လင်ကိုလင်လို့ မဆက်ဆံဘူး ဘာညာတွေ..”

“ဟုတ်လား.. မင်းအဲလိုမိန်းမမျိုးမှန်း အားလုံးသိနေကြတာလား၊ တကယ်ပြောတာစွန်း ငါ့အခု မင်းဝန်ခံနေမှသိတာ..”

“ဝန်ခံနေတာမဟုတ်ဘူး.. ဒီမိသားစု ဒီအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစတည်းကကျွန်မနေခဲ့တာ ဒီပုံစံပဲဆိုတာ ထပ်ပြောပြတာ.. ရှင်ကတော့ ဖခင်ကောင်း အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ပီသသလိုနေခဲ့တာလေ..”

သူမရဲ့ စကားလမ်းကြောင်းဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်နေသည်မသိသောကြောင့် သာရမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ရှင်က ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုယ့်သားသမီးဘယ်ခြေလှမ်းပြီး ဘယ်လိုပျက်စီးနေတယ်ဆိုတာ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား..”

“အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ..”

“နေသရက စားသောက်ဆိုင်ကမိန်းကလေးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်..”

“သာရမျက်နှာပျက်သွားသည်။”

“အမြဲတမ်းမိုးချုပ်မှ ပြန်ပြန်လာပြီး မနေ့ညက..”

“ကြည့်ရတာ.. ကန့်လန့်ကာအကွယ်ကနေ နေ့စဉ်ညတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတဲ့ပုံပဲ..”

“စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူးအတိဿရ.. တစ်ထိုင်တည်းနဲ့အကုန်ကြားခဲ့ရတာ.. ရှင်ကအားလုံးအမြင်မှာတော့ နာမည်ကောင်းယူနေပြီး ကလေးတွေကျတော့ နေချင်သလိုနေနေတာကို တစ်ချက်မှမကြည့်ဘူး..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“သာရက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်ပြီး တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝင်မသွားဖြစ်ဘဲ တံခါးနဘောင်မှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်ရင်..”

“ကလေးတွေကို စောင့်ကြည့်ထိန်းကျောင်းဖို့က ငါ့အလုပ်မှမဟုတ်ဘဲစွန်းရယ်.. မိခင်တစ်ယောက်က ဖခင်ဖြစ်တဲ့ယောက်ျားကို လက်ညှိုးထိုးအပြစ်တင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုလုပ်စမ်းပါ.. ကြားလို့ကောင်းအောင်..”

“ကြားကောင်းဖို့မလိုပါဘူး.. စွန်းကကိုယ်မိသားစုကလေးထင်ရင်

ကြားကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း ဘယ်သူဘယ်လိုထင်ထင် ဘယ်တုန်းမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..ရှင်ကတော့..”

“ငါကတော့ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်လို့မင်းထင်တယ်ပေါ့..”

“ရှင်လုပ်ပြီဆိုတာပဲလေ..”

“ဒါဆိုလည်း မင်းပြောချင်နေတာတွေကို ငါဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီပဲ..ဟိုတုန်းကလုပ်ပြနေခဲ့တာတွေ အခုလုပ်မပြန်တော့ဘူး.. မရှင်းတာဘာရှိသေးလဲ..”

“ရှင်..ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်သာရ..”

“ရင်ထဲက စကားတွေပဲ..”

ပြောပြီးတာနှင့် အခန်းထဲလှည့်ဝင်သွားလျှင်.. ၊

“ရှင်..နေဦးသာရ..”

သာရရဲ့ လည်ပင်းမှာပတ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ် ဖက်စကို အတင်းပြန်ဆွဲထားကာ.. ၊

“အဲဒီလိုလွယ်လွယ်လေး ပြောသွားလို့မရဘူး..မဝင်နဲ့..”

သာရက ပဝါကိုပြန်ဆုပ်ဆွဲလိုက်တော့ စွန်းကိုယ်လေးသူ့ နောက်ပါသွားကာ.. ၊

“ရိုမ်း..”

တမင်ပါလာအောင် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး သာရကတံခါးပိတ် ပစ်လိုက်၏။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ..”

“မင်းပဲ အတင်းဆွဲပြီး ဝင်လာတာလေ..”

“ရှင်နော်..မကြီးမငယ်နဲ့ နှာဘူးမကျနဲ့..ဖယ်..လွတ်..”

သာရက စွန်းကိုယ်လေးကို အတင်းဆွဲချုပ်ပြီး ဖက်ထားလိုက် ကာ.. ။

“လူညစ်..လူရမ်းကား၊ ဖယ်ဆို..အား..”

သူ့ဆွဲဆောင်သည့်အတိုင်း စွန်းနဲ့သူ့ရွှေ့ရာပေါ်လုံးထွေးလဲကျ သွားခဲ့ပြီး လေးဆယ်ကျော်ရင်ခုန်သံများက ဟိုအရင်ကအတိုင်း လတ် ဆတ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဒေါက်..ဒေါက်..”

“.....”

“ဖေဖေ..ဖေဖေပြန်အိပ်နေတာလား၊ သားဒီနေ့ ကလပ်ကို ဆက်သွားမှာနော်..ဖေဖေကားကိုချောဆွဲထားမှာ..”

တံခါးခေါက်သည်။ ခဏစောင့်ပြီး စကားမပြန်မှနေသရက လိုရင်းကိုပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့၏။

စွန်းသူ့မျက်နှာကို အတင်းတွန်းပစ်ပြီး ရုန်းထွက်လိုက်ကာ..။

“လူယုတ်မာ၊ ကံဟယ်..ကံ..”

ခေါင်းအုန်းတွေ ဖက်လုံးတွေပလူပျံသွားပြီးနောက် စားပွဲ ပေါ် ကအမာခံပစ္စည်းတွေကို လှမ်းဆွဲလျှင် သာရအတင်းလိုက်ဆွဲကာကွယ် ရင်း၊ သူမကိုယ်ကိုနောက်ကံနေ ချုပ်ဖက်ထားသလို ဖြစ်သွားလျက်..။

“မင်းနဲ့ငါညားလို့ မြေးတွေတောင်ရတော့မယ်..မင်းကိုယ်မင်း ပထမဆုံးအနမ်းခံလိုက်ရတဲ့ အပျိုဖျန်းကလေးများ မှတ်နေလား..”

“ရှင်ကိုများ..”

“ဒါမှမဟုတ် မင်းငါ့ကိုဟိုးအစကအတိုင်း ရင်ခုန်နေတာ လား..”

“သေလိုက်ပါလား..ရှင်၊ ကဲ..ကဲ..အဲဒါပြောဦး..”

စွန်းစိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလေးဆန်နေတာ လည်းမသိတော့ဘဲ သူ့ခေါင်းကဆံပင်တွေကို လက်နောက်ပြန်ဆွဲသည် ။ မမိသည်နှင့် လူကိုဖက်ထားသည့် လက်တွေကိုအတင်းထုနှက်ကာ၊ သူ့ဗိုက်ကိုလည်း တံတောင်နဲ့တွတ်၏။

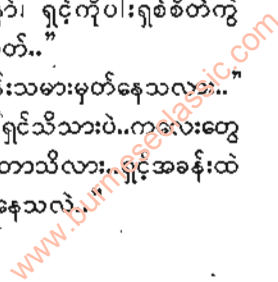
သာရက သူမထုနှက်သမျှကို လွတ်အောင်ရှောင်ရင်းရယ်နေ ကာ.. ၊

“စွန်း..”

“ရှင်..ကျွန်မနာမည်ကိုမခေါ်နဲ့နော်၊ ရှင်ကိုပါးရှစ်စိတ်ကွဲ အောင်ရိုက်ပစ်ချင်နေတာသိလား..လွတ်..လွတ်..”

“မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး..လူကိုမုဒိန်းသမားမှတ်နေသလား..”

“မုဒိန်းသမားနဲ့တူနေမှန်း ရှင်ကိုယ်ရှင်သိသားပဲ..ကလေးတွေ တစ်မျိုးမြင်သွားမှာစိုးလို့ ခုန ငြိမ်နေလိုက်တာသိလား..ရှင်အခန်းထဲ ရောက်နေပြီဆိုပြီး လူကိုဘယ်လိုမိန်းမထင်နေသလဲ..”

“ထင်စရာလား...စွန်းဆိုတဲ့မင်းလိုမိန်းမ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်..”

“အဲဒီလိုကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုယ်သိရင် ခုချက်ချင်းလွှတ်လိုက်..”

“သိပ်သိတာပေါ့..မင်းလည်းကိုယ်အန္တရာယ်ကိုယ်သိတတ်အောင် ကြိုးစားဦး...မိန်းမနားကပ်ခွင့်မရတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သိလသမာမိတွေ ကောင်းနိုင်မလဲဆိုတာ..”

“ဘာ..”

“မင်းနားကို ဘယ်ချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး...သိစေချင်တာ..”

နားနားကိုကပ်ပြောလိုက်တာ သေချာကြားသည်။ စွန်းငိုငိုသွားခဲ့စဉ် သာရကနောက်တစ်ခါပွေ့ပိုက်နမ်းပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ပွေ့ဖက်ထားခြင်းကို ဖြေလွှတ်လိုက်ရင်း.. ။

“မင်းသိပါတယ်..ငါလည်းမင်းလောက်မဟုတ်ပေမယ့် မင်းလိုမာနမျိုးရှိတယ်..ငါလိုချင်တာရဖို့အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရလုပ်မယ်..အဲဒီအတွက် အတိတ်အရဆိုတဲ့ကောင် ဘာကောင်ဖြစ်သွားသွား..”

သင်းကဘာလုပ်မှာမို့ စိန်ခေါ်နေတာလဲ.. ။

စိတ်ကထောင်းခနဲထဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမသိထားသည့် လတ်တလောအခြေအနေတွေထဲမှာ ပိတ်မိနေရင်း ဘာတစ်စွန်းမှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်ဘဲ ဒီတိုင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကလေးတွေဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာပြောချင်လို့၊ ပြီးတော့ မိဘပီပီကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်ထိန်းကြဖို့၊ ခုတော့ သူမဘာမှမပြောလိုက်နိုင်ဘဲ.. ။

“တောက်..”

သတိရလိုက်တာက မေမေပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတွေဖြစ်လေသည်။ သားသမီးနဲ့ပတ်သတ်လာရင် မိဘတွေကဆယ့်နှစ်ကြိုးအတတ်ကို အလိုလိုတက်လာကြသည်..တဲ့.. ။

သူမမှာဘာပညာတွေ တတ်ခဲ့သလဲ.. ။

ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း သူ့အခန်းထဲကထွက်လာတော့ အပြင်မှာ သာရမရှိတော့ပေ။ သားက ကလပ်သွားဖို့ဖအေကို လာပြောသွားသည်။ ခုမှနေထွက်လာသည့် မနက်ခင်းကနေတစ်နေ့ကုန် တစ်ညလုံး

အပြင်မှာနေမယ့်အကြောင်း ဖအေကိုပြောသွားတာ သူငယ်ချင်းချင်းချိန်းနေတဲ့အတိုင်း... ။

ဘယ်ကလပ်ကိုလဲ..ဒေးကလပ်ကိုလား၊ နိုက်ကလပ်လား..။

စွန်းရင်တွေ ပူလောင်လာခဲ့သည်။

---ကလေးတွေ လူလားမမြောက်ခင်မှာ မိဘကဥုံဖွဲ့မန်းပြီး ပြေစေပျောက်စေ ကုစားနိုင်တဲ့မိန္ဒနာဆရာကြီးလို---

---သူတို့လေးတွေလူလားမြောက်လာတော့ ဖားခုန်ခုန်ရင်တောင် လိုက်ခုန်ပြီး သူငယ်ချင်းကောင်းလို ဖြည့်ဆည်းပေးရပြန်ရော---

---အဲ..ရွှေရင်သိမ်းသစ်ဖူးသစ်စ အရွယ်လေးတွေရောက်တော့ မိဘကလူကြမ်းကြီးပေါ့..။ လူကြမ်းဆိုတာမင်းသားကိုအလဲထိုးခွင့် မရှိတဲ့သူတွေပဲသမီးရယ်..အလဲထိုးနိုင်ခဲ့ရင်လည်း လူကြမ်းကမင်းသားကိုနိုင်ရင်ဘယ်သူကြိုက်မှာလဲ---

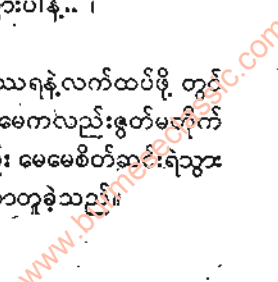
---အဲဒီအချိန်မှာတော့ မိဘတွေဟာ နောက်ပိုင်းမင်းသားမင်းသမီးတွေလို ကူကယ်ရာမဲ့ ငိုကြွေးရင်းမျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကြရတယ်.. သားသမီးကတော့ မိဘငိုကြွေးခဲ့တဲ့ မျက်ရည်မြစ်ချောင်းမှာ သဘာဝဆိုတဲ့ လှေကိုစီးပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ထွက်သွားကြတာပါပဲ---

---အဲဒါကြောင့် မိဘတိုင်းရဲ့နောက်ပိုင်းခန်းဟာ သားသမီးတွေ အတောင်စုံလို့ပျံထွက်သွားကြတဲ့ အချိန်ပဲလေ---

---ဒါတွေသမီး နားမလည်ရင်ပြန်လှည့်မကြည့်ရင်နေပါ။ မေမေ့ ရင်ကိုတော့ စုံကန်မသွားပါနဲ့.. ။

စွန်းအားလုံးမှတ်မိနေသည်။

မေမေဒီစကားတွေ ပြောခဲ့တုန်းက သာရနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တွင်တွင်ငြင်းနေတာကြောင့်ပါ.. ။ ဒါပေမယ့် မေမေကလည်းဇွတ်မလိုက်တုန်းတော့ဘဲ လက်လျှော့ခဲ့သည်။ စွန်းကလည်း မေမေစိတ်ဆင်းရဲသွားပြီဆိုသည့် နောင်တနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို သဘောတူခဲ့သည်။

စွန်း ဘာမှားခဲ့လို့လဲ.. ၊

“မိဘကျေးဇူးသိတတ်ပြီး မိဘစကားနားထောင်ခဲ့တဲ့သားသမီးဟာ ကိုယ်ကမိဘဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း သားလိမ္မာ သမီးလိမ္မာတွေရတတ်တယ်..ရှေးဝဋ်ကြွေးကံမပါခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှသားဆိုးသမီးဆိုးနဲ့ မဆုံဆည်းရဘူးသမီးရဲ့..”

ဒီလိုပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက သူ့ရဲ့လက်ထပ်ပြီး ကန်တော့တဲ့ညကဖြစ်သည်။ အားလုံးကိုပြန်တွေးကြည့်တော့ စွန်းကြောင့်မေမေမငိုခဲ့ရသလို ကျေနပ်ပီကံတွေနဲ့ ပြီးနေခဲ့တာ သူ့ရဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့တစ်လျှောက်လုံး.. ၊

ခုထိလည်း သူ့နဲ့ပဲစွန်းရိုးမြေကျခိုင်မြဲအောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒါနဲ့တောင် စွန်းကသားလိမ္မာသမီးလိမ္မာမရနိုင်ဘူးတဲ့လား..။ ဓလုတ်ထိမှ အမိတ၏။ သားဆိုသည့် သောကမီးတောက်ကို မြင်လိုက်ကာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအကာအကွယ် မဲ့နေသလိုကြောက်လန့်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေရိုးထွက်သွားတာ စွန်းကြောင့်လို့သူပြောခဲ့သည်။ ကလေးတွေပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာစွန်းနဲ့သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေတွေနဲ့ ဖြေရှင်းမရနိုင်မှာတွေကို မမြင်ချင်မကြားချင်လို့တဲ့..။

စွန်းကြောင့်မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ခြင်းက စွန်းအတွက်ငရဲလား..။ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုသူမ မချစ်ဘဲလက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေသိသည်။ ကိုယ့်ဘက်က ဒီလောက်တော့ လွတ်လပ်သလို နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မေမေတို့သွားတာ စွန်းကြောင့်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ သက်သက်လွှဲချတာ၊ တရေးရေးပေါ်လာခဲ့ပေမယ့် စွန်းမာနတွေနဲ့ တိုက်ချပျောက်ဖျက်ပစ်မိသည်။ ဖေဖေအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးတိုင်း ဘုရားဖူးအပန်းဖြေခရီးထွက်တာ ခုတစ်ခါတည်းမှမဟုတ်ဘဲ.. ၊

သူ့ရဲ့ စွပ်စွဲနေတုန်းက အကောင်းမမြင်ခြင်းသည် ခုချိန်ထိလည်း ကိုယ့်မှာအပြစ်ရှိသည်လို့ ဝန်ခံဖို့ခက်ခဲနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ သောကမီးက လောင်မြိုက်ဖို့ အစပျိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒါဟာ သားသမီးဆိုတဲ့ မီးပွားတစ်စလား.. ၊

ခြေလှမ်းတွေက သားရဲ့အခန်းဆီကို တိုက်ရိုက်ဦးတည်သွား

ခဲ့လျက်၊ အခန်းရှေ့မှာပဲ ခဏရပ်ပြီး စဉ်းစားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ စည်းတွေကမ်းတွေကို ဘေးချိတ်၍ တံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့မိ၏။

အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာခေါင်းအုံးတွေ ဗီရိုစားပွဲတွေ ကွန်ပျူတာကအစ နေရာတကျသေသပ်သန့်ပြန်စွာ ရှိနေကြသည်။ ဒါကိုတော့ တလေးတွေကို အမြဲဂရုစိုက်သည့် ဒေါ်အေးသိန်းက တာဝန်ယူထားတာမို့ ဘာမှပြောစရာမလိုပေ.. ၊

အခန်းထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ငါဘာလာလုပ်တာလဲ လို့ပြန်တွေးနေရသည်။ သူ့မလာခဲ့တာ သားကြီးသေသေသပ်သပ်နေရဲ့လားလို့ လာစစ်ဆေးတာ မဟုတ်ပေ.. ၊

ကိုယ့်ဘာသာအစပြန်ဖော်ပြီး စာကြည့်စားပွဲရှေ့ကို ရောက်သွားခဲ့၏။ စိတ်ကူးလိုက်တာက သားဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ စာကြည့်စားပွဲကနေ သဲလွန်စတစ်ခုခုရှာကြည့်ဖို့.. ၊

ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာ သူ့များပစ္စည်းတွေကို ထင်သလိုဆွဲတိုင်းကြည့်ရုံဖို့ လက်ကမရောက်ဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။ ကိုယ့်သားဆိုပေမယ့် ဒါကလူမှုစည်းကမ်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေသည်။

ကိုယ်ကမိဘဖြစ်နေသည့်ပြင် ရှေ့နေလည်းဖြစ်ပါလျက်နှင့် စည်းကမ်းမဲ့သည့်အလုပ်ကို လက်တွန့်နေမိရင်.. ၊

မဖြစ်သေးပါဘူး.. ၊ ဘာမှလိုက်ဖွဲကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့မိ၏။ သို့သော်.. အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်ကိုမထွက်ဖြစ်ဘဲ ပြန်၎င်းကြည့်မိပြန်၏။

မဟုတ်သေးပါဘူး.. မိဘလက်အောက်မှာ ရှိနေသေးတဲ့သားသမီးတစ်ယောက်ကို ‘မတော်တာတား သင့်ရာသွား’ ဖို့လမ်းညွှန်ဆုံးမနိုင်အောင် သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို မိဘကသိထားမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား.. ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့အတူ အထံပြန်ဝင်ခဲ့၍.. ၊

အခန်း(၁၀)

“သမီးမေမေရော..”

ထမင်းစားပွဲထိုင်လိုက်တာနှင့် ကြားရတတ်သော ဖေဖေထံ မှ သည်စကား.. ၊

“မစားသေးဘူးတဲ့ ဖေကြီး..”

ညစာအတူတူစားဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည့် ညတွေဆုံးရုံးခွဲ ရပေါင်းလည်း များပြီဖြစ်၏။ သာရမျက်နှာတည်တည်နှင့် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီးမှ.. ၊

“သိန်းသိန်း.. သွားခေါ်လိုက်ပါဦး..”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..”

သိန်းသိန်းထွက်သွားတော့ သာရကလွတ်နေသည့် ထိုင်ခုံ တွေကိုကြည့်ကာ ပြီးမှဟင်းပွဲဆီ မျက်လုံးပြန်ရောက်၍.. ၊

“ညစာအိမ်မှာလူစုံချိန်ဆိုတော့ ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့လူက အား လုံးရဲ့အကြိုက်တွေစုံအောင် စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်..စားမယ့်လူသာဘယ် တော့မှ မစုံတာ..”

ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်းမသိပေမယ့် စကားဆုံးမှ ညည်းညူသ လို ရေရွတ်နေတာကို လရောင်ကသိ၍.. ၊

“ဖေဖေရယ်..ကိုကိုကအိမ်မှာမရှိရင်လည်း ပြန်လာရင်ပြန် ရောက်တဲ့အချိန်စားတာပါပဲ..”

“ဖေဖေကသူတစ်ယောက်တည်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး..”

“မေမေကတော့..”

လရောင်အသံလေး အင်အားမဲ့သွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဖေဖေကလည်း မေမေဒီလိုပဲနေလာတာ ကြာပြီဥစ္စာ..”

“ကြာပြီပေမယ့် အခုဒီတိုင်းနေလို့မရတော့ဘူး..”

ဟင်.. ၊

လရောင်မျက်နှာလေးမှာ အံ့သြခြင်းတွေဖြစ်သွားသည်။ ပြီး တော့ ဖအေဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဖေဖေ..”

ခပ်ငုံ့ငုံ့ငြိမ်သက်နေသည့် သာရမျက်နှာမော့မလာပေ။ ပြီး တော့ ဒီတိုင်းနေရင်းဇွန်းနဲ့ခပ်ရင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး.. ၊

“သမီးကိုကို အခုဘာတွေလုပ်နေသလဲ သမီးသိလား..”

ထိုစဉ် ဒေါ်အေးသိန်းပြန်ရောက်လာကာ.. ။

“ခုလေးတင်ထွက်သွားတယ်ဆရာ..အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ တဲ့..”

“ဘာ..”

သာရနာရီပင်ကြည့်လိုက်ပြီး ဇွန်းခရင်းကိုပြန်ချထားလိုက် သည်။

စိတ်ထဲမှာသိလိုက်တာက ဒီအချိန်အလုပ်ကိစ္စမရှိ.. ။

“ဖေဖေ..”

ဖအေမျက်နှာကြီးတင်းသွားတာနှင့် လရောင်ပျာပျာသလဲဖြစ် သွားသည်။ မေမေကိုဂရုတစိုက်မေးလာသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေကို ချက်ချင်းပြုလဲသွားမှာတော့ မလိုချင်ပေ.. ။

“မေမေက အလုပ်ကိစ္စအရမ်းဦးစားပေးတာ ဖေဖေသိရဲ့သား နဲ့ ပြီးတော့ ဖေဖေဒီနေ့အတူတူထမင်းစားဖို့ စောင့်နေမယ်လို့ မေမေမ ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ..”

စောင့်နေမယ်မှန်းသိရင်တော့ ပြေးလာနိုင်သလိုလို့.. ၊

သမီးမျက်နှာလေးကိုငဲ့ကြည့်ရင်း ကိုယ့်မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း တွေကို ပြေလျော့ဖို့ကြိုးစားရသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“သမီးက ဖေဖေနဲ့သမီးမေမေ စကားများကြမှာကြောက် တယ်ဟုတ်လား..”

“စကားများကြမှာတော့ မပူပါဘူး..ဖေဖေတို့ကစကားနိုင်လှ

နေကြပဲဟာ..”

ပြောနေရင်းစကားသံက တိုးကျသွားကာ.. ၊
“အဲဒီအခြေအနေထက် ပိုဆိုးသွားမှာပဲကြောက်တာ..”
သရက ဇွန်းခပ်ရင်းကိုပြန်ကိုင်လိုက်ရင်း ပြုံးသည့်။

“ကဲ..ဖေဖေတို့ပဲစားလိုက်ရအောင်..စားသောက်ရင်းဆက်
ပြောကြမယ်..”

ပြုနေကြအတိုင်းသရက လရောင်ဦးချပေးတာကို ခံယူပြီး
နောက် သမီးကြိုက်တတ်တာတွေ သူ့ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်ပေးရင်း.. ၊

“သမီးအတွက်ဆို အစပ်တွေများတယ်နော်..အဲဒါဖေဖေပြော
ချင်နေတာကြာပြီ၊ သမီးအစပ်တွေလျှော့စား..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

ကြက်ကချင်ဟင်းကို ခဏခဏလုပ်ခိုင်းတတ်ကာ ငရုတ်သီး
ခွဲခြမ်းတွေရော ငရုတ်ပွန်တွေရော ရဲနေအောင်မြင်နေရတတ်သဖြင့်
ဟင်းထည့်ပေးရင်း သတိပေးတော့ လရောင်ကရယ်ရင်း.. ၊

“ဟိုအစက မျက်ရည်ကျအောင်စပ်တာဖေဖေရဲ့..အဲဒါလေ၊
အဟွန်း..မကြိုက်ဘဲနဲ့တမင်အစပ်ခံပြီးစားတာ..”

“ဘယ်လို..”

သရထမင်းဝါးနေသည့် လှုပ်ရှားမှုပါရပ်သွားခဲ့၏။ လွှတ်ခ
နဲ့ ပြောပြီးမှလရောင် နှုတ်ခမ်းနားရောက်နေသည့် ဇွန်းကိုပြန်ချလိုက်
ရင်း.. ၊

“ဒီလိုပါဖေဖေရဲ့..ဟိုလေ၊ အစပ်တွေစားရင် ဗိုက်နာတတ်
တယ်ဆိုတော့ ဗိုက်နာချင်လို့လေ..”

“အဲဒါသမီးကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ..”

“မရောက်ပါဘူးဖေဖေရဲ့..ဗိုက်နာရင်လည်းခဏပဲဟာ..”

တကယ်ဘာမှမဟုတ်သလို ထမင်းစားရင်းပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြီး
နေခဲ့ပေမယ့် ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဗိုက်နာလို့လူးလို့မိနေရင်း မျက်ရည်
တောင်ကျခဲ့ရသည်။ ကိုကိုက.. ၊

နင်အဲလောက်တောင် နာနေတာလားညလေးရာ..မေမေပြေး
လာအောင် ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူးလားလို့ ကပ်မေးနေသေး

သည်။ ကလေးတုန်းကဟန်ဆောင်အော်ရဲပေမယ့် ခုချိန်မှာနာကယ်နာ
မှ သဘာဝကျမှာမို့ ငရုတ်သီးတွေတအားစားပစ်ခဲ့တာကို ကိုကိုမသိ..။

ဒါပေမယ့် လရောက်ဗိုက်နာနေတဲ့အချိန် မေမေအပြင်ရောက်
နေခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားပဲ ဗျာများသွားခဲ့ရာကာ၊
အရင်ဆုံးအိမ်ပြန်ရောက်လာတာလည်း ဖေဖေသာဖြစ်ခဲ့ပြီး မေမေက
တော့.. ၊

လရောင်ထိုစဉ်က အဖြစ်တွေကိုပြန်တွေးမိရင်း၊ ထမင်းလုတ်
ကို မနည်းမျိုးချနေခဲ့ရလျက်.. ။

“သမီးကအဲလိုမေပေပျာယာခတ်သွားတာလေးကို မျက်လုံး
စင်းပြီးအရသာခံကြည့်ချင်လို့ တမင်ဗိုက်နာအောင် စားခဲ့တာလေ..”

ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ပြန်ပြောလာတော့ လရောင်အသံလေး
က အက်ရှုရှုလေးဖြစ်နေခဲ့လျက် သူမလေးရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်ဆီရောက်
သွားခဲ့သည်ကို ဖော်ပြနေခဲ့၏။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အချိန်နေရာရွေးပြီး သုံးစွဲလို့မရဘူး
သမီး..အချစ်ကိုအသက်ကယ်ဆေးတစ်ခုလို လိုအပ်နေပြီဆိုရင်တောင်
ရှင်သန်ခွင့်လေးပေးပါဆိုပြီး လိုသလောက်တောင်းယူလို့မရဘူး၊ ဖွဲယူ
လို့လည်းမရနိုင်ဘူး..စွန်းဆိုတဲ့မိန်းမရင်ထဲက နူးညံ့သက်ဝင်မှုကို သမီး
တို့ထက်အရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင်မရခဲ့တာ သမီးတို့မြင်တာပဲ..”

ဒီစကားပြန်ရောက်လာမှ သမီးကိုမေးဖို့ စကားစရသွားကာ..၊

“သမီးတို့မေမေ အမေရိကသွားမယ့်ညက သမီးတက်ချက်ပြီး
အရေးပေါ်ပြေးခဲ့ရတာ မှတ်မိသေးလား..”

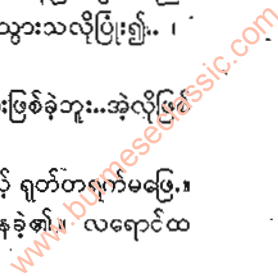
ဟင်.. ၊

မထင်မှတ်ဘဲမေးလာသဖြင့် လရောင်ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။
ပြီးတော့ မျက်တောင်လေးခတ်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်သွားသလိုပြုံး၍.. ၊

“ဟုတ်..”

“အဲဒီအခေါက်မှာ သမီးမေမေခရီးမသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး..အဲလိုဖြစ်
အောင် သမီးတို့တမင်လုပ်ကြတာလား..”

လရောင် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ရုတ်တရက်မဖြေ..၊
သရကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေခဲ့၏။ လရောင်ထ

မင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်သလိုနှင့် အဖြေကောင်းကောင်းပေးဖို့ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ...။

“ဖေဖေကလည်း အဲဒါကြာလှပြီဥစ္စာ..သမီးတောင်လေးတန်းပဲရှိသေးတာ..”

“ဖေဖေကလည်း ဘယ်တုန်းကလုပ်ခဲ့လဲလို့ မေးတာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“အဲဒါ..ဟို ကိုကိုကပြောတာ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့..သားကြီးကသမီးထက် သုံးနှစ်တောင်ကြီးတော့ ပိုတွေးတတ်နေပြီကိုး...ဆက်ပြော..”

“မေမေရီးမသွားဖြစ်အောင် သမီးကဟန်ဆောင်တာ..”

“အင်း..”

“ကိုကိုသင်ပေးတဲ့အတိုင်း..”

“ပြီးတော့..ဖေဖေခိုင်းတာပါလို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပြောမိသေးလား..”

“ဟင်..”

လရောင်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ..။

“ဟင့်အင်း..ဖေဖေခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘာလို့အဲလိုပြောရမှာလဲ ဖေဖေရဲ့..”

ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူတွက်ပြီးသားပါ။ ကလေးတွေလက်ဝါးခြင်း ရိုက်ပြီးတွတ်ထိုးနေကြသည့် စကားတွေကိုနားစွဲနားဖျားကြားပြီး စွန်းသူ့ကိုစွပ်စွဲခဲ့တာ..။

“ဖေဖေကို ဘယ်သူလားမေးလို့လဲဟင်..သမီးတို့ကို ဖေဖေမြောက်ပေးလိုက်တာဆိုပြီးတော့လား..”

သရ မဖြေဘဲနေလျှင်..။

“မေမေလားဟင်..ဟုတ်လားဖေဖေ..”

“ထားလိုက်ပါတော့သမီးရယ်.. ပြီးခဲ့တဲ့မကောင်းခြင်းတွေကို မေ့နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားရမှာ..ဘာဖြစ်လို့ပြဿနာ အစဖော်နေမှာလဲ..”

“ဟာ..ဖေဖေမှမဟုတ်တာ ရှင်းပြရမှာပေါ့..အဲဒါမေမေမို့လားဟင်..ဒါဆိုပိုတောင်ရှင်းပြရဦးမှာဖေဖေရဲ့၊ သမီးတို့ကမေမေနဲ့ဖေဖေ

ချစ်ချစ်ခင်ခင်သွားလာနေထိုင်ကြတာကို အရမ်းမြင်ချင်တာ..အခုသမီးတို့ကြောင့် ပိုဝေးခဲ့ကြတာပေါ့..”

ပြောနေရင်း လရောင်မျက်နှာလေးပို၍ပျက်ကျလာခဲ့၏။ ခုပဲ မေမေ စိမ်းကားရက်တာတွေပြောနေမိတာပါ။ လက်စသတ်တော့ ထိုစဉ်တည်းက ခုခံတည်ရှိနေခဲ့တဲ့ အကြိတ်အခဲတစ်ခုကြောင့် မေမေဒီလိုနေနေတာပဲ..။

“အဲဒါသမီးသိပြီဖေဖေ..မေမေမသွားဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ကိုကိုနဲ့သမီးတို့ အခန်းထဲမှာခုန်ပေါက် အော်နေကြတာ..မေမေအဲဒါကို တစ်နေရာက..”

“ဟုတ်တယ်..ဖေဖေတွေ့မိပါတယ်။ ခုနပြောခဲ့သလိုပေါ့.. မေတ္တာတရားဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တိုင်း ရတာမဟုတ်ဘူးလေ..ဖေဖေလည်း မလုပ်ဘူး။ သမီးတို့လည်းမပြောဘူး..ဒါပေမယ့် သူဒီလိုထင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေကဒီလိုကြံစည်မယ့် သူလိုသူထင်လို့ပေါ့..မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား ခြောက်ယောက်အကြောင်း သမီးသိသားပဲ..”

လရောင် ဖေဖေမျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆင်တစ်ကောင်ကို စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ပြီး ထင်မြင်ရာပြောနေကြသည့် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်အကြောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီးအထင်လွှဲခံရသည့် အဖြစ်ကို ဖေဖေဘာဖြစ်လို့များ နားလည်နိုင်စွမ်းတွေနဲ့ ပြောပြနေခဲ့တာလဲ..။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဘဲသိန်းသိန်းပန်းသီးစိပ် ပန်ကန်းတွေလာလဲပေးသွားတာကိုလည်း မသိခဲ့..။

“အဲဒါထားလိုက်တော့သမီး..ပြီးခဲ့တာကိုပြန်ပြင်လို့မှ မရတော့တာ..”

“မရတော့ပေမယ့် မေမေကခုထိ ဒါကြောင့်မကျေနပ်ဖြစ်နေတာဘယ်လိုလုပ်မလဲဖေဖေ.. သမီးတို့ကိုမေမေစိမ်းစိမ်းကြီး ဆက်ဆံခဲ့တာဒါကြောင့်မှန်း ခုမှသိရတယ်..တကယ်ဆိုရှင်းပြခွင့်တော့ မေမေပေးသင့်ပါတယ်..”

သားသမီးနဲ့မိဘဆိုတာ မိဘကမုန်းမျက်နှာကျင်တယ်ဆိုတာ ခုခိုကောင်းတဲ့အရာပါ၊ ဒါပေမယ့် စွန်းကတော့ ကလေးတွေကိုပါ ဥပေ

ကွာထားခဲ့သည်။ တွေးကြည့်လိုက်တော့ သူမတံကယ်မုန်းနေတာကိုယ် ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးတွေကိုယ်နားကပ်လို့ ကလေးတွေကို ဂရုမစိုက်သလို နေခဲ့တာတွေ..၊ ခုတော့ သူမဘာဖြစ်နေပြီလဲ.. ၊

“သမီးတို့ကို သူမမုန်းပါဘူး... ဥပေက္ခာထားခဲ့တာကလည်း ဖေဖေဆီကနေ သူ့အမုန်းတွေရိုက်ခတ်တာပါ.. သမီးတို့စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့..”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ မုန်းနေကြတာကရော သမီးတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး လား.. ဖေဖေရယ်..”

သူ့ဘာမှမပြောရသေးခင် ဖုန်းလာနေသဖြင့် ထသွားကိုင် လိုက်ရတာ.. ၊

“ဘယ်လို..”

“.....”

“ဒါနဲ့ မင်းက..”

“.....”

“ဪ... အခု အဲဒီကိစ္စပြီးသွားပြီလား..”

“.....”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ.. အန်ကယ်လ်လာဖို့လိုသေးလား..”

“.....”

“ဒါဆို သူ့ကိုအိမ်တန်းပြန်လာဖို့ ပြောပေးကွာ.. ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို မင်းတို့ပဲပြန်ပို့ပေးကွာ.. အဲဒီကိုပြန်သွားမှာစိုး လို့ပါ..”

နေသရ အကြောင်းကိစ္စဆိုတာသိသည်နှင့် လရောင်ကပျာ ကယာ ထဲလာကာ.. ၊

“ကိုကိုဘာဖြစ်လို့လဲဖေဖေ.. ကိုမင်းရာတို့နဲ့တဲ့လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဖုန်းပြန်ချခဲ့ပြီး အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့လျှင် လရောင်ကပါလာ ကာ.. ၊

“သမီးသိတယ်.. အဲဒါ လိုင်းပေါ်မှာစကားပြောနေတဲ့ ကိုရိုး

ယားကပြားဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့သွားတွေတာ..”

ဟင်.. ၊

သမီးသိတယ်ဆိုတော့ သာရအံ့ဩသွားသည်။

“မေမေလည်း သိတယ်..”

“ဘယ်လို..”

“အခု ဖေဖေကို ကိုကိုသူငယ်ချင်းက ဆက်တာမှတ်လား.. အဲအစ်ကိုကြီးတွေကလည်း တားကြတာပဲ.. ပုံတွေတင်လိုက်သမျှ အဝတ်အစားတွေက တအားရိုင်းတာ.. လှလည်းလှတော့မသိရင် စူပါ မော်ဒယ်လ်ကျနေတာပဲ..”

“နေပါဦး.. အဲဒါကို သမီးမေမေက..”

“မေမေက ကိုကိုအခန်းထဲဝင်ပြီး အဲတစ်ယောက်နာမည် ဘယ်လိုသိလာလဲ မသိဘူး..”

“သူတို့ကအပြင်မှာ တွေ့ဖူးကြပြီလား.. ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေ ပေးယူနေကြတဲ့အထိဖြစ်နေလို့ စွန်းသိသွားတာဖြစ်မယ်..”

သမီးကိုမေးရင်း ကိုယ့်ဘာသာထင်ကြေးပေးမိသည်။ ပြီး တော့ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားကာ.. ၊

“မိန်းကလေးနာမည်တော့ ပြောမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီး .. သမီးကိုကိုသူနဲ့သွားတွေတာ သေချာလား..”

“ညည်းက အူမြူးနေတာဖေဖေကလည်း.. အခု သူတို့ဘာ ပြောလို့လဲဟင်ဖေဖေ.. ကိုကိုရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်လို့လား..”

“မဟုတ်ဘူး.. ဖေဖေသိပြီ..”

စွန်းညဘက်ကြီး အပြင်မထွက်ဖူး ထွက်သွားတာ ဘယ်ကို သွားမှန်း သာရသိလိုက်၏။

“ဖေဖေ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်..”

“ဟင်.. ဖေဖေ..”

“ခဏလေးပဲသမီး.. သမီးကိုကိုပြန်ရောက်လာရင် အပြင်ဖြန့် မထွက်ဖို့ သေချာပြောထား.. ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်..”

“ဟုတ်ဖေဖေ..”

မျက်နှာဖြူဖြူပြည့်ပြည့်လေး နီးမြန်းတက်လာအောင် စိုးရိမ်

တကြီး ဖြစ်သွားသည့် သမီးကိုတောင်သေချာရှင်းမပြခဲ့နိုင်.. ၊

“စွန်း...ကွာ၊ ကျွတ်..”

ကားမောင်းရင်း မချင့်မရဲ ညည်းမိသည်။ သားသမီးအရေး ကိစ္စကိုတော့ မိဘနှစ်ပါးတိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်သင့်သည် မဟုတ်ဘူးလား၊ ခုတော့ သားသမီး ဘယ်လိုနေနေ ဥပေက္ခာထားခဲ့တော့လည်း သင်းပဲ..၊

စိတ်ပူဖိုကျတော့လည်း ပူနေသလား၊ မပူဘူးလားတောင် သိ ခွင့်မရအောင်..သင်းပဲ.. ၊

ဟိုနေ့က ကိုယ့်အခန်းရှေ့ထိ လာရှာသွားတဲ့ပြဿနာက ထို နေ့မှစ၍.. ၊

မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ သေချာဖြစ်လာဖွယ်ရှိနေတာက.. ရန်ပွဲ.. ၊

အခန်း(၁၁)

“မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်တော်တို့ KTV မှာအစ်မပြောတဲ့ ဇယား တွေမရှိပါဘူး..”

“မရှိရင် ဖွင့်ပေးလေ..”

“အစ်မတံခါးခေါက်နေတာကို သူတို့ကမဖွင့်တာပါ.. ကျွန် တော်တို့ကတော့ ကတ်စတန်မာကို အတင်းအကျပ်ထုရိုက်ပြီး မဖွင့်နိုင် နိုင်ပါဘူး..နားလည်ပေးပါ..”

“ငါကလည်း..”

“ဆောရီးပါအစ်မရာ..”

“ဒီမှာ..ဒီမှာ..”

အပေါ်ထပ်အခန်း တစ်ခန်းရှေ့မှာ KTV ကဝန်ထမ်းကောင် လေး နှစ်ယောက်နဲ့ စွန်းမပြေမလည်တွေဖြစ်နေပြီကို သာရလှမ်းမြင် လိုက်တာနဲ့သိသည်။

ထို့ကြောင့် အလှမ်းကွာသေးပေမယ့် အသံပေးပြီး အပြေးတ ပိုင်းသွားမိကာ.. ၊

“ခဏလေး..”

ပြောပြီး စွန်းရဲ့လက်ကိုပြန်ရုန်းမရအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီး..

“သားကပြန်ရောက်နေပြီ..”

“ဖယ်စမ်းပါ..သားပြန်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်..ဖယ်..”

လက်ကို ဆောင့်ခါလှဲရုန်းနေရင်း စိတ်တိုလာကာ.. ၊

“ရှင်..သူများစကားပြောနေတာ မပြတ်သေးဘဲ အတင်းဆွဲ ခေါ်ရသလား..ကျွန်မက..”

“မင်းက မင်းပြောချင်တာပဲသိတာလေ..မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်နေရရင် အကောင်း..”

“အတိသ္မာရ..ရှင်နဲ့ကျွန်မဒါတွေ ပြောဖို့ဒီထိလိုက်လာတာလား..”

“မင်းနဲ့ငါ့သားကိစ္စလေ..လူငယ်တွေကိစ္စကိုမင်းက..”

“ဘာပြောတယ်..”

ဘာစကားဖြစ်ဖြစ် ဆုံးအောင်ပြောလို့မရ.. ၊

စွန်းက သူမကိုဆွဲခေါ်ထုတ်လာတည်းက မကျေနပ်ခြင်းတို့

ဖိတ်လျှံနေခဲ့ရာ.. ။

“လူငယ်တွေကိစ္စဆိုပြီး ရှင်က ကိုယ့်သားသမီးတွေဘယ်လေနဲ့ပါပါ ဘယ်ရေစီးနဲ့မျောမျော..ဟုတ်လား..”

“ငါလည်း ကလေးတွေအဖေကွ့..စကားပြောတာကြည့်ပြော..”

“ရှင်မျက်နှာကြီးကို တည့်တည့်ကြည့်ပြောနေတာပဲ..”

စွန်းက ထားခဲ့ရမည့်အခန်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြပြီး လက်

ညှိုးထိုးကာ.. ၊

“အဲဒီထဲမှာ ရှင်သားကိုပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ်..”

“ဘာ..”

“ရှင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဘာသံကြားလို့ထလိုက်လာတာလဲ..ရှင်သားကို ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းရိုက်ကြမလို့ လက်မတင်လေးကပ်လွဲသွားတာရော ရှင်သိရဲ့လား..”

“မင်းက ငါ့ထက်စောပြီးရောက်လာလို့သိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား..မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါးရိုက်တာ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတည်းက အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲဆိုတာနည်းနည်းပါးပါး သိဖို့ကြိုးစားဦး..”

“သိတယ်..သိလို့ အခုအဲဒီအခန်းထဲက ဆွဲထုတ်မေးဖို့ကြိုးစားနေတာ..”

ပြုတ်ကျသွားပြီးသည့် လက်ညှိုးကလက်ဆန်တန်း၍ နောက်ထပ်ထိုးညွှန်ပြန်ကာ.. ။

“အဲဒီထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေတစ်ပြုံကြီးနဲ့ ပေါင်တိုကပ်ကပ် အကျီလက်တစ်လုံးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်..ဘီယာတစ်ကပ်မှာသွားတယ်.. sea food တွေအစုံအမြည်းလုပ်ပြီး တံခါးခေါက်တော့ လုံးဝဖွင့်မပေးဘူး..”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ..သူတို့ဘာသာ ဘာဖြစ်နေနေ..မင်းက..”

“မထားနိုင်ပါဘူး..”

စွန်းပုံစံက တကယ့်အချို့ပေါက်စလေးခြေဆောင့်အော်နေသလို ဘာကိုမှဂရုမစိုက်.. ၊

နောက်တစ်ခါဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေနဲ့ မန်နေဂျာရောက်လာပြီး တားဆီးတော့မှ.. ၊

“အပြင်က ပါစင်နယ်လ်ကိစ္စတွေ ဒီထဲမှာလာရှင်းလို့မရပါဘူးခင်ဗျာ..ကျေးဇူးပြုပြီးအပြင်ထွက်ပေးပါ..”

“တောက်..မင်းကွာ..”

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သူများမောင်းထုတ်ခြင်းကို ပထမဆုံးခံလိုက်ရသဖြင့် ရက်လည်းရှက်၊ စွန်းကိုလည်းစိတ်တိုကာ.. ၊

သူရ တက်ခေါက်ပြီး ကားနှားထိဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

စွန်းကလည်း နည်းနည်းလေးမှသည်မခံ.. ၊

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာများမှတ်နေသလဲသူရ.. ဒီကိစ္စမျိုးကို KTVကအလုပ်သမားက တားဆီးတာလောက်နဲ့ အလျှော့ပေးရမှာလား.. ဒီကအခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်နေလိုက်တာနဲ့ သူများသားသမီးကို ပါးရိုက်ထားတဲ့ကိစ္စက ပြီးသွားသလား..”

“မင်းမပြီးချင်တိုင်း ထင်သလိုလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာလည်း မမှန်လေ။ KTVပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းဘေးဈေးဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူများပိုင်နက်သူများအခွင့်အရေး..”

“ဒါဆိုလည်းစောင့်မယ်..အဲဒီမိန်းကလေးထွက်မလာမချင်း ဒီကထိုင်စောင့်မယ်..”

“ဟား..”

သူရစိတ်ပျက်သွားပေမယ့် စွန်းကလက်ပိုက်လိုက်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်ရပ်နေလိုက်ကာ.. ။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလုပ်သွားတာ..လူငယ်ချင်းဆိုပြီးကြည့်နေ နိုင်ပေမယ့် ဒီလိုအထာမကျတဲ့အမျိုးမျိုးနဲ့ လာကြောလို့မရဘူး..”

“မင်းကိုယ်မင်းပြန်ကြည့်ဦးစွန်း..ဈေးလယ်ခေါင်မှာ ရန်ဖက်ဖြစ်ကြဖို့ စိန်ခေါ်နေတဲ့ ငါးစိမ်းသည်ပုံပေါက်နေပြီ..”

ဒါကျတော့ ဒေါသပုန်ထနေသည့် စွန်းကိုယ်လေးတောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ.. ။

“ကျေးဇူးပဲအဟဲသရ..ကျွန်မရဲ့ ပြောလဲပုံအဆင့်ဆင့်ကို ရှင်မို့ စတက်(ပ်)ဘိုင်စတက်(ပ်) လိုက်မှတ်နေနိုင်တာ..”

“မင်းပုံဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ..မင်းကိုယ်မင်းမှ မမြင်နိုင်တာ၊ အာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကလေးဆန်ရေတာလဲ..မင်းမနေ့တနေ့ကမှ သိရတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်က ဘယ်လောက်ထိမှန်သလဲ..ဘယ်လိုတွေးနေသလဲ..အဲ့ဒါတွေမင်းမသိရဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ချင်းပါးရိုက်နားရိုက်တွေဖြစ်တဲ့အထိ ဘယ်သူဘက်ကဘယ်လိုရှိသလဲ..”

“ဪ..ဪ.. ဒါဆို ခုတစ်ခါတည်းစောင့်ခေါ်ပြီး ရုံးတင်စစ်ကြည့်သင့်တာပေါ့..”

“မင်း ငါပြောတာကို အကောင်းဘက်ကနည်းနည်းတွေး..”

“ကောင်းမှမကောင်းတာ အကောင်းတွေးရမလား..သူ့ကိုယ်တိုင်ယောကျ်ားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်တွေ မရှက်မကြောက်ဝတ်ပြီး..”

“အဲ့ဒါမင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ..”

“အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မသားရဲ့ပါးကိုမရိုက်ဘဲ ရှင်ပါးကို ရိုက်သွားတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့..”

ပြောပုံက ပက်ခနဲ.. ။

ဘာစကားဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်းမှနောက်ကျမခံဘဲ ပြန်ပြောနေတာ စက်သေနတ်ပစ်တာကမှ ကြာဦးမယ်.. ။

“သားကိုပါးရိုက်တဲ့ ကိစ္စကိုလည်း..”

“လာမပြောနဲ့အတိသရ..သားနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ကြသေး ဘဲညည်အပြင်မှာတွေ့ဖို့ချိန်းတာ သူပဲချိန်းတာ..”

ဟင်.. ။

“အဲ့ဒါ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဆိုတာရောပြောရဦးမလား..”

တကယ်ကိုအံ့ဩရပါ၏။ မနေ့ကမှသားအခန်းထဲ ဝင်မွှေလိုက်သည်ဆိုပြီး သတင်းကမြန်လှချေလား၊ ဒါကတော့ အင်တာနက်အားကိုးနဲ့မဖြစ်နိုင်ပေ.. ။

သတင်းဆိုတာ တင်ပြသူရှိမှပြန်တာ၊ မတင်ချင်တဲ့ သတင်းမျိုးကို ဘယ်လိုရှာဖတ်နိုင်တာလဲ... ။

ဒါမှမဟုတ်စွန်းဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ရှေ့နေကျော်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာကျော်ဟက်ကာကြီး ဖြစ်နေတာလား.. ။

“ဟွန်း..”

သူစိုက်ကြည့်နေတာကို ကြည့်ပြီး စွန်းကမဲ့သည်။

‘ဒါလေးတောင်မသိဘဲနဲ့များ.. ဆိုသည့် မှဲပြုံးဖြစ်သည်။’

“ညဘက်ချိန်းတာ ဒါနဲ့ဆိုသုံးခါရှိပြီတဲ့..”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

“ကလေးကွက်တွေ လာမနင်းပါနဲ့..ဘယ်သူကပြောပြော အဲ့ဒါနေသရနဲ့ သူ့အကြောင်းပဲ..တွေ့ကြတော့ လိုင်ပေါ်မှာ သားကသူ့အတွက် ဘယ်နှစ်ယောက်မြှောက်မှန်းမသိဘူး..ညည လမ်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးက ပါးရိုက်တယ်တဲ့..”

သင်္ဘောမှပြောစရာ မရှိအောင်ဖြစ်နေတော့သည်။ အချိန်ကလည်း လင့်နေပြီမို့ ပါကင်မှာကားသုံးစီးပဲ ရှိတော့သည်။

“အဲ့ဒါတွေက ဖြစ်ပြီးနေပြီ..ထားလိုက်ပါ၊ အခု အိမ်ပြန်မယ်..”

သူပဲ လျှော့ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့်.. ။

“မပြန်ဘူး..သူပဲ ချိန်းပြီးယောက်ျားလေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ဖက်လေးငါးရာနဲ့ လာစောင့်နေတာ ဘာသဘောလဲဆိုတာ ဒီည သိရမှဖြစ်မယ်..”

“သူ့ကစင်တွေ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နိုင်တာပဲကွ..”

စွန်းမျက်နှာ တင်းသွားပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ အံ့ကြိတ်သံလေး

နှင့်.. ။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့..ယောက်ျားလေးတွေ မျက်လုံးယံမှာ လျှပ်စီး

လက်သွားအောင် မလုံတလုံဝတ်ထားတဲ့ ညီမကို အစ်ကိုတွေက လိုက်
ပါကြရုံပြီး ကေတီမီမှာ တံခါးပိတ်စောင့်ရှောက်နေကြတာ..”

“စွန်း...”

“ကျွန်မကိုရှင်မဝေဖန်နဲ့... ဒီနေရာမှာ ပါးစပ်ပိတ်မနေနိုင်ရင်
ခု လှည့်ပြန်သွားလိုက်..”

“ပြန်မှာပဲ... ဒါပေမယ့် မင်းနေခဲ့လို့ မရဘူး..”

“အတိသရ... ရှင်နော်..”

“မရဘူး... ဝင်ထိုင်..”

“မဝင်နိုင်ဘူး... ကျွန်မမှာကားပါတယ်၊ ဖယ်.. လွှတ်..”

“ဂျိမ်း...”

“အား...”

တံခါးပိတ်ထည့်လိုက်တာ ဘယ်ကိုမှမထိပေမယ့် အထိုင်မ
ကျသေးခင်မို့ လူကိုပြေးရိုက်လိုက်သလို ထင်ကာလန့်ဖျန်အော်မိ၏။

“ဂျိမ်း...”

ဟိုဘက်က တံခါးပိတ်သံကြားမှ ကိုယ့်ဘာသာနေရာကျ
အောင်ပြင်ထိုင်ရင်း တက်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်လှပြီထင်မနေနဲ့... ရှင်နဲ့ ကျွန်မမပြေးသေးဘူး..”

ဒေါသတွေ လစ်မစ်ကျော်နေတာက စွန်းအသံကသက်သေ
ပြုနေ၏။ ကားမောင်းနေရင်း သာရမသိမသာပြေးသည်။

ဘယ်သူက ပြီးချင်ပါသည်ပြောမိလို့လဲ.. ၊

အခန်း(၁၂)

“ကျွတ်..”

ရုံးချိန်နီးနေပြီမို့ စည့်ခန်းမှာခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်
ရင်း စိတ်တိုနေမိသည်။ ထိုစဉ် နေသရထွက်လာတော့ အိပ်မှုနံရံဝါး
ချက်နှာခပ်အစ်အစ်နှင့်.. ၊

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ... သား..”

“ခါတိုင်းဆိုလည်း ကိုးနာရီလောက်ထိ သားအိပ်တာပဲ
မေမေ..”

“အခု ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့မယ်..”

“အဲ့ဒါ..”

“ညတုန်းက ပါးရိုက်ခံရလို့ လက်ဝါးဆိပ်တက်နေတာ လား..”
မေမေပြန်ရောက်လာသည်ဆိုတည်းက သူ့ကံကြမ္မာကို သိ
ထားပြီးသားမို့ နေသရကဆိုဖာမှာ မျက်လွှာချလျက်ထိုင်လိုက်ရင်း.. ၊

“သူနဲ့သားက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးမေမေ..”

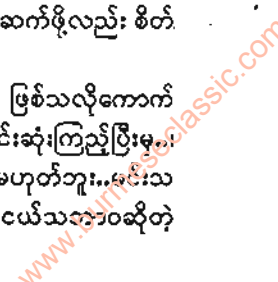
“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပါးခေါ်ရိုက်တာလား..”

“အဲ့ဒါ..”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေထပ်မပြောနဲ့... ထပ်ဆက်ဖို့လည်း စိတ်
ကောင်းနဲ့ ဒီမှာနေသရ..”

ညဝတ်အင်္ကျီတောင် မလဲနိုင်ဘဲဆံပင်ကို ဖြစ်သလိုကောက်
ထပ်ပြီးလာသည့် နေသရပုံစံကို စွန်းကခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးမှ.. ၊

“ရည်စားထားတာကို ငါတားမြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး... မင်းသ
ဘာနဲ့မင်း ခံစားပြီးချစ်ကြိုက်နေတာကိုလည်း လူငယ်သဘာဝဆိုတဲ့

အနားသတ်မျဉ်းထဲမှာ ထားလိုက်လို့ရတယ်..ဒါပေမယ့် မ'အနဲ့၊ ငါ မှာလည်း သမီးပျိုလေးနဲ့ သူများသားသမီးကို ပြစ်ချက်တွေထောက်မ ပြချင်ဘူး.."

ပြောနေရင်း ဖိုင်ကိုတစ်ဖက်ကိုပိုက်ထားပြီး လှည့်ထွက်သွား တော့ ဖြန့်ချိထားသည့် ဆံနွယ်တွေက လွန်ခဲ့ခဲ့သွားသည်။ စုမှ သောက်ဖို့ သတိရပုံပေါ်သည့် နို့ခွက်ဆီလျှောက်သွားပုံက မေမေရဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဟန်ပန်တွေမပျက်ဘဲ သေသပ်လှပသောပုံရိပ်သည်..။

"ဒီမှာ.."

ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီးပြန်လှည့်လာတာ.. ၊

"သားတစ်ယောက်မွေးထားပြီး မတော်တရော်မိန်းမနဲ့ညား သွားမှာစိုးလို့ မအေကပူပန်တာသဘာဝပဲ..ဒါပေမယ့် တကောက် ကောက်လိုက်ကြည့် လိုက်ပါပြီး ဖြေရှင်းပေးနေရတဲ့အထိ မင်းမတုံးစမ်း ပါနဲ့.."

'အ'တယ်လည်းပြောပြီးပြီ၊ 'တုံး'တဲ့ကောင်ဆိုတဲ့တစ်ဘွဲ့ထပ် တိုးတော့ မေမေမျက်နှာကို သူပြန်ကြည့်မိ၏။ မိတ်ကပ်ပြေပြေနှင့် ဝင်း နှစ်နေသော မျက်နှာထက်မှာ စိမ်းညိုသွယ်တန်းနေသည့် မျက်ခုံးတန်း တို့က ထင်းနေသည်။

ပြီးတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုသည့် ကိုယ်ခန္ဓာက ခု ချိန်ထိ သွယ်လျှလှပနေဆဲ.. ၊

"ငါ စကားပြောနေတာကို..မင်းကဘာလဲပြုံးစိစိ.."

"မေမေ့တအားစိုးရိမ်နေတာကိုပါ..သားပြောပြတာလည်း မ ယုံဘူး.."

"သူများပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တာကို ခံလာပြီးမှ ဘာတွေအ ကန်းရေတွင်းကျ ပြောချင်သေးလို့လဲ.."

"မပြောပါဘူး..ဒါပေမယ့် မေမေသားက မေမေလိုတော် ကောင်းထက်မြတ်ပြီး ဒီအရွယ်ထိလှပနေတဲ့မိန်းမမျိုးမရဘဲ လုံးဝစိတ် မကူးဘူးမေမေ..အဟွန်း၊ အားမနာတမ်းပြောရရင် မေမေထက်ပိုလှတဲ့ မိန်းမကို သားကရှာယူမှာ.."

ဒေါသစိတ်တွေနှင့်ပြောနေသည့်စကားတွေက ကိုယ့်စကား

အပေါ်မှာ လေးနက်နာခံမှုရှိမနေသော နေသရရဲ့မျက်နှာအချိုးကြောင့် ရှေ့တိုးရမလို ပြန်လျှော့ရမလိုဖြစ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

"နေသရ.."

"ဗျာ.."

"ငါပြောနေတာ မိန်းမယူဖို့ကိစ္စတွေမပါသေးဘူး.."

"သားကလည်း ယူဖို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး.."

အရိုက်ခံထားရသည့် ပါးတစ်ဖက်မှာအနီကွက်တစ်ချို့ထင် နေဆဲကို ထိုပါးကိုပဲသနပ်ခါးလိမ်းသလို ပွတ်သပ်နေရင်း.. ၊

"ပါးရိုက်လိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက် မေမေခံပြင်းနေတာသားသိပါ တယ်..ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုမေမေသိသွားလို့အဆင်ဆိုးနေတာပါ။ တ ကယ်တော့ သားကိုကပါးရိုက်ချင်လောက်အောင် ပြောလိုက်မိတာ.."

"ဪ..ခံသင့်လို့ခံခဲ့ရတာ.."

"အဟွန်း.."

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် နင်ပဲငဆပြောရတာဂုဏ် ယူစရာစရာမဟုတ်ဘူးနော်..မင်းကိုယ်မင်းကျေနပ်နေတာလား.."

"မနပ်ပါဘူး.."

"ချစ်သူရည်းစားဘဝမှာ မိန်းကလေးကို ပါးရိုက်နားရိုက် လုပ်လာကြတာလည်း ခေတ်စတိုင်လ်လိုလုပ်နေကြတယ်..အေး..ဘယ် သူတွေဘယ်လိုနေကြပေစေ၊ မင်းအဲဒီလိုယောက်ျားမဖြစ်ရဘူး.."

"ဟင်..သားအရိုက်ခံခဲ့ရတာကျတော့ မေမေဒေါသထွက်နေတယ်.."

"မင်းကိုသွားပြန်ရိုက်ချေလို့ ငါခိုင်းနေတာလား.."

မေမေဒေါသထွက်လာတာမြင်မှ သူမသိမသာခေါင်းကုတ်၍ မျက်လွှာချ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားစားမေး မြန်းခဲ့တာမရှိဘဲ မနေ့ညတည်းက အချိန်မတော် သူ့နောက်ထွက်လိုက် ထာသည်။

ဒီနေ့လည်း နေ့လည်ခင်းကျမှအလုပ်ကနေ အိမ်တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး သူ့ကိုစက်သေနတ်ပစ်ဖို့ မောင်းတင်လာ၏။

"ကိုကို ညလေးမပြောဘူးလား..ဒီကိစ္စမေမေသိရင် မလွယ် သွားလို့ မေမေဟိုနေ့တည်းက ကိုကိုအခန်းထဲဝင်စစ်သွားတာ" တဲ့.. ၊

လရောင်က သတင်းအပြည့်အစုံပေး၏။ ပြီးတော့ ပြောသေး သည်.. ၊

“ညလေးတို့ကိုမေမေ စိတ်ဝင်စားလာပြီထင်တယ်နော်..” တဲ့.. ၊

ဒီအရွယ်ကျမှ သားနဲ့သမီးကို ဂရုစိုက်ဖို့သတိရလာတာ ဝမ်း သာရမှာပေမယ့် ပျော်စရာမကောင်းတာတော့ သေချာ၏။

“မင်းကိုဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကို ရွေးပါ။ ဘယ်လိုမိန်းမကိုပယ်ပါ နဲ့ လိုက်ပြောနေရအောင် ငါမွေးထားတာ နားနဲ့မျက်လုံးပဲပါတဲ့ အရုပ်မ ဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. သားပြောတာကလည်း မေမေသားဒီလောက်မ အပါဘူးဆိုတာပါ..”

“မုန်တိုင်းမရှိတဲ့အချိန်မှာ လူတိုင်းတက်မကိုင်နိုင်တယ်.. မင်း သိထားဖို့ကအဆင်ပြေနေတဲ့အရာရာမှာ နက်(ဂ်)တစ်ရှိတယ်ဆိုတာပဲ..”

“မေမေ..”

နွေးရုံသာရှိတော့သည် နို့တွေကိုတစ်ဝက်ကျအောင် မော့ သောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာချထားလိုက်လျှင် စွန်းပြန်ထွက်တော့ မှာကို သိနေသဖြင့်နေသရက ထရပ်လိုက်ကာ.. ၊

“မေမေ သူနဲ့တွေ့ခဲ့သေးလားဟင်..”

ကမန်းကတန်းထရပ်ပြီး မေးတာကဒီမေးခွန်းလား.. ၊

စွန်းက တစ်ရှူးထုတ်၍ ပါးစပ်သုတ်လိုက်ရင်း စိုက်ကြည့် လျှင်.. ၊

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ.. အဲ့ကောင်မလေးကရိုင်းတယ်၊ အဆဲ လည်းကြမ်းတယ်..”

စွန်းခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းအမေ အဆဲခံလာရပြီထင်နေတာလား.. လူတစ်ယောက် ကို ဒေါသထွက်နေရင်ဆဲလိုက်ရမှ ဒေါသပြေတာမဟုတ်ဘူးနေသရ.. သူကငါ့ကိုဆဲရင် ဆဲတာထက်နာစရာကောင်းတဲ့စကား ငါပြောတတ် တယ်..”

“ဒါပေမယ့် သူကမဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပြောလိုက်ရင်တော့ မေမေကသားကိုပဲ ဒေါသထွက်မှာလေ.. အဲ့ဒါကြောင့်..”

သူစကားမဆုံးခင် စွန်းက တစ်ရှူးကိုလုံး၍ အမှိုက်ပုံးထဲလှမ်း ဖစ်လိုက်ကာ.. ၊

“ချီးကျူးတယ်ငါ့သားလေး.. အဲ့ဒီလိုအရည်အချင်းကောင်းများ ခွာနဲ့ မိန်းမကိုရွေးကြိုက်တတ်တာ..”

နေသရမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူ့ဘာပြောပြော အမေဒေါ သ စက်ကွင်းက မလွတ်နိုင်.. ၊

မေမေ့ကို သားချစ်ပါတယ်.. သို့သော်ငြား.. ၊

အခန်း(၁၃)

ဒီနေ့အမှုတစ်မှုအောင်မြင်ပြီးဆုံးခဲ့သဖြင့် ကိုယ့်အမှုသည်က ကျေးဇူးတင်ညာစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းခဲ့သည်။

အမှုသည်က ပုလဲသီဖြစ်ကာ၊ ဟေမာန်နဲ့ဆွေမျိုးမကင်း.. ။

ဒီနေ့အမှုပြီးသည့်အချိန်မှာ ပုလဲသီနဲ့ပါရင်းနှီးမှုရှိနေခဲ့ပြီဖြစ် လျက် သုံးယောက်တည်းစားပေမယ့် စားပွဲပေါ်မှာစားသောက်ဖွယ်တွေ ကအလျှံပယ်ဖြစ်၏။

ဒါတောင်ဟင်းအမယ်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးလာချနေတာ မပြီးသေးပေ.. ။

“ကဲ..ဟင်းတွေလည်းတော်တော်ရနေပြီ၊ တော်ကြာစုံအောင် စောင့်နေရင်း ရှေ့ကဟင်းတွေအေးကုန်လိမ့်မယ်..စားလိုက်ရအောင်..”

ဒင်နာဆိုတဲ့အတိုင်း ညနေစောင်းကဝင်ထိုင်လိုက်တာပေမယ့် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ စားသောက်နေရင်းမိုးချုပ်သွားတာကို သတိထား မိကာ၊ စွန်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိ၏။

“မင်းလုပ်ကြည့်လေ..ငါမင်းထက်ဆယ်ဆသာပြမယ်..”လို့ စွန်းကိုသူပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီးမှ သူ့ဘက်ကချည်းခြေလှမ်းပျက်သလို ဖြစ် လာတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီမသိ.. ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခုတလောကျမှလူမူရေးတွေဆက်တိုက် ဖြစ်လာကာ အိမ်ပြန်နောက်ကျပြီဆို မနေ့ကလည်းရှစ်နာရီထိုးခါနီးမှ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။

ကိုယ်ပြောခဲ့သည့်စကားကြောင့်စွန်းကတော့ သူ့ခြေလှမ်းစပြု လို့ထင်တော့မှာ သေချာပါ၏။ တွေးမိတော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်

တွေကလည်း အနံ့မရှိသလိုလို အဆင်းမရှိသလိုလို ဘာမှန်းမသိဖြစ် လာ၏။

သားသမီးတွေပြဿနာပေါ်မှာ စွန်းစိတ်ပူတတ်လာတာ ကိုယ်တိုင်ပြေးလွှားဖြေရှင်းပေးနေတာတွေ ရှိလာတာသူ့ကြောင့် မဟုတ် မှန်းသိပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်လာတာကို သူ့အဆုံးရှုံးမခံနိုင်.. ။

“တွေ့နေတာလား..စားမကောင်းလို့လားရှေ့နေကြီးရဲ့..”

“ဟုတ်မှာပါပုလဲရယ်..အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် မိန်းမရှိက်မှာစိုး လို့လေ..”

“ဟုတ်လား..ဒါဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ဟေမာန်ရယ်၊ နင် စာအပျို့ကြီးပီပီ ကဲ့ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့..ရှေ့နေကြီးလိုယောက်ျားမျိုးတွေ ရင်သစ် လက်လွတ်မခံရဖို့ကြိုးစား..ကြည့်ပါလား၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ခင်းသားကျနေတာပဲ..လူတွေပြောကြတာ သူ့သားတောင်သူ့လောက် မချောဘူးဆိုပဲ..”

“လုပ်တော့မယ်ဗျာ..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ဟေမာန်မြင်ဖူးတယ်..နနငယ်ငယ် ပုံစံမို့လို့လားမသိဘူး၊ နည်းနည်းလိုတယ်..ကိုရက အားကစားသမားပုံ စံ ပိုကြည့်ကောင်းတာ..”

“ဒါဆို..ဒီဝိုင်းကျွန်တော်ရှင်းရတော့မယ်ထင်တယ်..”

“ဟာ..ဒီလိုတော့မရပါဘူးနော်..”

ထိုင်မိလိုက်တာနှင့် စကားသံတွေက နားထဲကိုပီပြင်စွာဝင် ထာသည်။ ထို့ကြောင့်စွန်းသေချာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မြင်လိုက်ရ တော့ စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

အနားမှာ အမှုအပ်မယ့်အမျိုးသမီးနဲ့ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ခြုံနေသဖြင့် ဟန်မပျက်နေလိုက်ရသည်။ နားကတော့ သူ့တို့ပြောသမျှ ထိုအာရုံစိုက်ထားပြီး ဖြစ်နေခဲ့လျက် ဒီဘက်မှာအမှုသည်ကလည်း ပြော ခဲ့.. ။

“ဒါဆိုအမပြောတဲ့ သက်သေတွေက မခိုင်လုံသေးဘူးလား..”

မ...ဟင်..”

“သက်သေခိုင်လုံတယ်ဆိုတာ ဘာမှမစစ်မေးရသေးဘဲ ပြောလို့မရဘူးအစ်မ.. တရားလိုဘက်ကအဓိကစွဲဆိုထားတာက ကျူးကျော်စော်ကားမှုဆိုတော့..”

“ဒီလိုရှိတယ်ညီမ..အစ်ကိုသေချာပြောပြမယ်၊ အစ်ကိုရဲ့အစ်ကိုကြီးက သူတို့ခြံထဲကို မဝင်ခဲ့ဘဲနဲ့..”

အမူအပ်မယ့်လူက ရှင်းပြနေသည်။ စွန်းရဲ့ အာရုံထဲမှာ နောက်ကရယ်သံတွေကြောင့် အနောက်အယုတ်ဖြစ်နေ၏။ အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့အတွက် ဒီလိုနေရာကိုမှချိန်းသည့် သူတို့ကိုပဲအပြစ်တင်ရမလို့လို့..

ဒါမှမဟုတ် ဒီအသံဒီမြင်ကွင်းကိုပဲ မမြင်ချင်မကြားချင်တာလား၊ လောလောဆယ်တော့ စိတ်ရှုပ်နေတာအမှန်ပင်..

ရှင်လုပ်ထားစမ်း..အတိဿရ..

“နေဦးကိုရရဲ့..ပုဇွန်အခွံကြီးပါသွားပြီ၊ နေဦး..ဟောမာန်ခွာပေးမယ်..”

“ရပါတယ်..နေပါစေ..”

“မရပါဘူး..ပေးပါ၊ ဘာလဲ..ရွံ့လို့လား..”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး..”

“ကံပါ..အမလေးကြင်နာနေကြတာ၊ လာ..လာ နေရာလဲထိုင်လိုက်တော့..ငါကကြားခံဖြစ်နေပြီ..”

“အဟွန်း..ကျေးဇူးပဲ..”

နှစ်ယောက်နေရာချင်းပြောင်းထိုင်လိုက်ကြတော့ သာရမျက်နှာပူသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ သူလှမ်းမြင်လိုက်တာ အတွင်းစားပွဲမှာ စွန်းနဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်..

သွားပြီ ဆိုတာသိလိုက်သည်။ စွန်းခပ်ရင်းတွေပါလွှတ်ချပြီး ကိုယ့်နာဖူးကိုယ်သာ ရိုက်ချင်တော့သည်။ သူ့ကိုရွံ့တယ်ထင်ပြီး စွန်းပြန်ရွံ့မှာ သူအကြောက်ဆုံး..

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်စိန်ခေါ်ထားခဲ့မိသေးသည်။ ဒီကိစ္စပြေလည်ဖွယ် ရှိပါ့မလား..

နောက်ဆိုဟောမာန်နဲ့ မဆုံဖြစ်အောင်ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် စွန်းတို့ကအရင်ထထွက်သွားကြတော့ သူ့စားပွဲဘေးက ကပ်ကပ်လေး..

သူလိုက်ကြည့်ပေမယ့် စွန်းကတစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ အေးစက်စက်မျက်နှာလေးနှင့် ဘာမှမမြင်တဲ့အတိုင်းပင်..

စွန်းသူ့ကိုမြင်သည်။ သေချာမြင်သွားခဲ့မှန်း သေချာသိနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဟိုနဲ့ဒီစားပွဲချင်းအကွာအဝေးအရ ဟောမာန်တို့ရဲ့စကားသံတွေ ရယ်သံတွေကိုလည်း မကြားဘဲနေမှာမဟုတ်..

တစ်ယောက်တည်းငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အသံတိတ်ငရဲမှာ လက်ပစ်ကူးနေခဲ့သည်။

သေသင့်တယ်အတိဿရ..မင်းကလည်းမင်း..

ရသည်။

သတို့သားလောင်းတို့စုံတွဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီးရယ်ကာ.. ၊

“အန်ကယ်လ်လေး..ဘာလို့ဟိုမှာသွားမလို့တော့လဲ၊ ကြည့်ရတာ အိမ်မှာစိတ်ကောက်လာကြတာထင်တယ်..”

“သမီးရယ်..လူကြီးကို စ စရာမှတ်နေလား၊ ရှေ့နေကြီးကို အားနာစရာကွယ်..”

အခန်း(၁၄)

“ဟော..ကြွပါရှင်၊ ရှေ့နေကြီးကိုပဲမျှော်နေတာပါ..”

“အန်ကယ်လ်လေး..အန်တီစွန်းမပါဘူးလား..”

“အေး..သမီး..သူက..”

“ရှေ့နေစွန်းက ဟိုဘက်ထောင့်စားပွဲမှာမို့လား..”

ဘယ်သူပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် သူ့ရကိုယ်တိုင်အံ့ဩသွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ စွန်းတစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေကာ ညနေက ရုံးမှာမြင်ခဲ့သည် ဖြူဖျော့ဖျော့နို့စိမ်းရောင်ဇာပါးရင်ဖုံးလေးနဲ့ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေကို နောက်မှာလက်ကိုက်ပဝါလေးနဲ့ စည်းထားကာ-မျက်နှာကိုတော့ ပတ်(စ်)တစ်ခုခုရိုက်ထားသလို မှန်ညက်ညက်လေးမြင်နေရ၏။

သူမလည်တိုင်မှာမြင်နေကျ စိန်လော့ကတ်လေးနှင့် ပလက်တီနမ်ကြိုးက အစိမ်းရောင်ခံအကျီလေးနှင့်မို့ ဒီနေ့ကျမှပိုကြည့်ကောင်းနေသည်။

စေ့စပ်ပွဲဆိုပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲလောက်ခမ်းနားသော ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ အလှအပတွေအပြိုင်ကျနေကြပေမယ့် စွန်းရဲ့ရိုးရှင်းသော ပုံစံလေးကထင်းနေတာမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးအေးစေလေသည်။

“ဟေ့..ကိုယ်မိန်းမကိုယ်ကြည့်လှချေလားဗျ..”

“ရှေ့နေကြီးရှေ့..အဟွန်း..”

အနားကိုမိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာတာလည်းမသိလိုက်ပေ။ ပန်းလာပုတ်မှ ရှာရယ်ရယ်ရင်း သူတို့ခေါ်သည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်

လူကြီးတွေကတော့ တားပေမယ့် သင်ခိုင်ဆိုသောမိန်းကလေးက သူ့ရတို့အားလုံးနဲ့ရင်းနှီးနေသဖြင့် ရယ်မောမပျက်၊ အစအနောက်မပျက်နှင့်.. ၊

“သမီးတို့စေတနာနဲ့အောင်သွယ်ပေးမှာပါ..အကျိုးဆောင်ခမယူပါဘူး..”

“မလုပ်နဲ့သမီး..သူတို့လင်မယားက အတူတူသာနေကြတာကမ္ဘာမကျေမာနတွေနဲ့ရယ်..”

“ကမ္ဘာမကျေအမုန်းပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ..”

“မုန်းကြတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ..မတည့်ကြရုံလေးပဲ..”

“အေးပေါ့လေ..ဒါကြောင့်လည်း သားသားလေးတွေ မီးမီးလေးတွေ တိုးပွားလာကြတာပေါ့..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

သူတို့တွေသုံးလေးယောက်လောက်ပဲရှိသည်။ ရယ်သံတွေက လူဆယ်ယောက်လောက် ရယ်နေကြသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာဆူညံနေတော့သည်။

နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း ရယ်နေကာ.. ၊

“ကလေးတွေကတော့လေ တကယ်ပါပဲ..”

“ရှေ့နေအတိသရဆိုတာ သူဌေးဦးသာရရဲ့သားများလား..”

လူကြီးချင်းသိဖူးနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ရကိုလှည့်ကြည့်ပြီးမေးလျှင် သတို့သမီးလောင်းရဲ့မိခင်ဒေါ်မြဖူးက ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ဟုတ်တယ်..ကျောက်မျက်ရတာကုန်သည် ဦးသာရလေ..အဲဒါ ရှေ့နေကြီးရဲ့အဖေ၊ ပြီးတော့ ယောက္ခမမကလည်း နှီးကောင်းအ

ဆက်တွေလေ..လူကြီးချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ နှစ်ဖက်စလုံး ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိကျိတက်ပဲ..”

“သူတို့ကတော့ ရှေ့နေအလုပ်ကိုပဲ ဝါသနာထုံကြတာဖြစ် မယ်..”

“ဟုတ်ပ..”

စားပွဲနှစ်ဝိုင်းက သိပ်မကွာပေ.. ၊

လူကြီးတွေဝိုင်းကလည်း သာရတို့ကိုလှမ်းကြည့်ဝေဖန်နေ ကြကာ၊ သာရတို့ကလည်း စွန်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီးစနောက်ရယ်မောနေ ကြဆဲ.. ၊

“တိုးတိုးပြောကြပါဗျာ..တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကိုပြဿနာရှာ နေပါဦးမယ်၊ အလိုလိုကာမှ..”

“အတိသ္မာရရယ်..အဲ့ဒီပြဿနာက မောင်ရင်မာနကြီးနေလို့ ပါ..လင်နဲ့မယားပဲကွာ..”

“ဟုတ်ပကိုထွန်းရာ..သူတို့လင်မယားပဲနေနိုင်တယ်၊ တစ် အိမ်ထဲနေပြီး မခေါ်ကြတာဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ..”

“အဲ့လောက်တောင်လား..”

“ပိုတောင်ပိုဦးမယ်ဗျာ..ကလေးတွေကလည်း ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ မိဘနှစ်ပါးကိုရင်ကြားစေပေးဖို့ ကြိုးစားကြရှာတယ်..နောက် တော့လည်း..”

“ထူးဆန်းတယ်နော်..ကိုယ့်မိန်းမအချောအလှလေးကို ဒီတိုင်း အလှကြည့်နေရတယ်လို့..”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့..တစ်နှစ်ကိုးသီတင်းလောက်ဆိုရင်တောင် ကျောက်ထက်အကွရှာတင်သင့်နေပြီကို..”

“လင်မယားကွဲနေတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ..”

“ကဲပါဗျာ..တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီမှာပဲတော်ကြပါတော့..”

သာရမျက်နှာရှုံ့မဲ့နှင့် လက်မြောက်တားဆီးရတော့သည်။ ပြောနေကြတာကို မကြိုက်လို့မဟုတ်ပေ၊ စားပွဲချင်းကဝေးနေပေမယ့် အသံတွေခဏတစ်ဖြုတ်ပါးလျားသွားစဉ် ဒီကစကားသံတစ်ချို့ စွန်းနား ထဲ ပျံ့လွင့်သွားရင်မလွယ်.. ၊

ဒေါ်မြဖူးတို့စားပွဲက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ချို့၏ စိတ်ဝင်စားမှု ကတော့ သာရနဲ့စွန်းထံမှာပဲ ရှိနေဆဲဖြစ်လျက်.. ၊

“မထင်ရဘူးနော်..”

“ဘာလဲ..မလှိုင်..”

မလှိုင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သာရတို့ဆီမျက်လုံးဝေ ရင်း.. ၊

“သူတို့လိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ အတွင်းကြိတ်ကြေမွနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ..”

“ဪ..ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မခေါ်ကြဘူးဆိုပေ မယ့် သူတို့အတူနေကြတာပဲလေ..ပြီးတော့ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ခုလိုနာမည်ကြီးသွားရတာ ရှေ့နေတွေဖြစ်နေကြလို့ မလှိုင်ရဲ့..”

“ဟုတ်လား..ပြောပါဦး..”

တခြားအမျိုးသမီးတွေက စိတ်ဝင်စားဖော်ရသော်လည်း မလှိုင် ကတော့ ဘယ်လိုအမြင်တွေထည့်ကြည့်နေသည် မသိ၊ ခပ်မဲ့ မျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါ၏။

“သူတို့က အမှုတစ်ခုမှာနှစ်ဖက်အကျိုးဆောင်တွေအဖြစ် ရင် ဆိုင်ကြပြီးရင် အလုပ်ကိုအလုပ်မှာမထားခဲ့ဘဲ အိမ်ထဲဒေါသတွေပါ သွားတာ..”

“ဪ..”

“ကလေးတွေကျနေတာပဲ..”

“စွန်း..ဟုတ်လား၊ နာမည့်ကတစ်လုံးတည်းလား..”

တစ်ယောက်က စွန်းကိုမသိမသာလှမ်းကြည့်ပြီး မေးကာ.. ၊

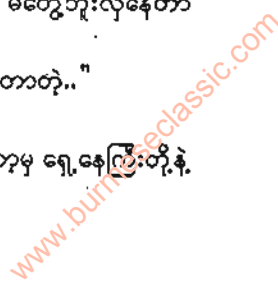
“ချစ်စရာလေးနော်..တို့တွေလိုမဟုတ်ဘူးဟဲ့..”

“ဟုတ်ပ..ဘာမှပြင်ဆင်လာတာလည်း မတွေ့ဘူးလှနေတာ ပဲ..”

“တို့ကြားတာတော့ စွန်းကပဲမာနပိုကြီးတာတဲ့..”

“မြဖူးတို့က ဘယ်သူနဲ့ခင်တာလဲ..”

“လူကြီးချင်းပဲခင်ကြတာပါ..နောက်တော့မှ ရှေ့နေကြီးတို့နဲ့ နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောရင်း ခင်သွားကြတာ..”

ထိုအချိန်တွင် စွန်းရဲ့စားပွဲမှာ သတို့သမီးလောင်းစုံတွဲနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ချို့ရောက်သွားကြသဖြင့် ဒေါ်မြဖူးတို့လည်းပေါ်ပေါ်တင် တင် ကြည့်၍ ဝေဖန်ခွင့်ရသွားကြ၏။

“သူတို့မခေါ်ကြမှန်းသိလို့ စေ့စပ်ပွဲလာဖို့ တစ်ယောက်စီဖိတ် လိုက်တာလား...”

“မဟုတ်တာမိုးရယ်... ဦးမြတ်စွန်း ဒေါ်သစ်ဝေဆိုပြီးတစ်စောင် ဦးအတိဿရ ဒေါ်စွန်းဆိုပြီးတစ်စောင် လုံးဝသီးသန့်လေးစားစွာ ဖိတ် ခဲ့တာပါ...”

မလှိုင်ကတော့ သူတို့စကားဝိုင်းမှာ နားထောင်နေသည်ပဲများ ကာ အားလုံးရဲ့စကားသံတွေခဏနားသွားမှ.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါမျိုးကို ဘာရုတ်ကန်းဖဲင့်မလီလို့ သတ် မှတ်ရမှာပဲ.. သူတို့ရဲ့မာနတွေ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေက များပြိုင်တွေလိုဖြစ်နေ ကြပြီလေ.. ပြန်ဆုံဖို့မှမရှိတာ..”

မိုးယုနွယ်နဲ့ဒေါ်မြဖူးတို့တွေအားလုံး မလှိုင်ကိုအံ့ဩသံလို ကြည့်မိကာ.. ၊

“ဘယ်လို.. မလှိုင်..”

“ပြောတော့မယ်.. မလှိုင်ရယ်၊ အဟွန်း...”

ဒီလောက်ထိလေးနက်စွာ မတွေးကြဘဲ အပြုံးအရယ်တို့ဖြင့် ပေါ့ပါးစေကာ.. ၊

“မ’ကိုချစ်လို့ ‘ဥ’ကိုခင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိသေးတယ်လေ၊ သူတို့ခုထိမြဲနေကြတာ ကလေးထွေကြောင့်လို့ မလှိုင်ပြောရင်တော့ သိပ်မမှန်ဘူးနော်..”

“ကလေးတွေရင်ထဲမှာလည်း အထုံအကျင်စွဲနေရောပေါ့မိုး ရယ်... ဒီလိုမိဘတွေက အများအားဖြင့်သားသမီးအပေါ်မှာလည်း နွေး ထွေးမှုနည်းတတ်ကြပါတယ်.. ခေါင်မလုံတဲ့ အိမ်ဟာ တံစက်မြိတ် ကောင်းလည်း အလကားပဲ.. မိဘတွေရင်ထဲကစံယူချက်တွေ အေးစက် မှုတွေက သားသမီးရင်ထဲအပြည့်အဝရောက်နေပြီပေါ့... ကလေးတွေအ တွက်တော့ ရင်လေးစရာပဲ..”

ဒေါ်ပန်းလှိုင်ဆိုသည့် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး

က ဘယ်အရာကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဓာတ်စည်းကမ်းနဲ့ချည်း တိုင်းတာနေ တတ်လျက် သူမသည်လည်းစွန်းတို့လို ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပဲဖြစ်၏။

စည်းစိမ်ချမ်းသာတာသပ်သပ် စိတ်ဓာတ်ပညာပြည့်ဝဖို့က သပ်သပ် ဟုခံယူလျက် သူမတို့ဆွေမျိုးအစဉ်အဆက်တိုင်းက ပညာ တတ်လူရည်ချွန်တွေချည်းပဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မလှိုင်ဆိုသည့်သူမကို ဒေါ်မြဖူးတို့ကနားလည် စွာပြုံးနေကြကာ.. ၊

“မလှိုင်ရဲ့ပေတံနဲ့တိုင်းကြည့်ရင်တော့ ဒါမှန်တယ်..”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်နော်.. ခုန ဟိုလူတွေပြောသလို သူတို့ ကအိမ်ထောင်ကွဲနေကြတာနဲ့ ထူးမှမထူးတာ..”

“ဟော.. ဟိုမှာစွန်းပြန်သွားပြီ..”

သူတို့တွေ ဒီအကြောင်းကိုပဲ စိတ်ဝင်တစားပြောနေတုန်း စွန်း ကနွဲ့ခံပွဲ၏ အလယ်လူသွားလမ်းကလေးကနေ လျှောက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ခြံကြီးထဲမှာ လှပစွာလင်းလက်နေကြသော ရောင်စုံမီးတွေ အောက်မှာ စွန်းကအနက်ရောင်ရှေ့နေအင်္ကျီလေးကို လက်မောင်းပေါ် တင်ထားလျက် ဆလင်းဘက်ခံကလည်း အနက်ပဲဖြစ်သည်။

နို့စိမ်းရောင်ပျော့ပျော့မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ၏ကိုယ်ဟန် က လှပကျော့ရှင်းနေ၏။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည့် သတို့သား လောင်းစုံတွဲနှင့် မိတ်ဆွေတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးထပြန်သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း.. ၊

ကြည့်လိုက်တော့ သာရတို့စားပွဲက လူအားလုံးကလည်း သူ မကို လှမ်းကြည့်နေကြကာ၊ သာရကတော့မကြည့်ပေ၊ မလှိုင်ကမြင်မြင် သမျှကို ကြည့်ပြီးမှရှေ့ပြန်လှည့်ကာ.. ၊

“ဒီထက်ငယ်ရွယ်လှပနေကြတုန်းကတောင် လင်နဲ့မယားသာ ယာဖို့ မိသားစုဘဝနွေးထွေးဖို့တွေကို ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ ဒီအရွယ်တွေကျ မှ ဘယ်သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ရှိမှာလဲ တွေးကြည့်ပါလား.. သူ ယာမှုကို မလိုလားတဲ့သူမရှိဘူးမြဖူးရဲ့..”

မလှိုင်ရဲ့အမျက်ဘက်က တွေးခြင်းများစွာက တကယ်တမ်း

ကျတော့လည်း ဟုတ်နေပြန်ရာ.. ၊

“အင်း...သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးချောကြတယ်၊ လိုက်စက်ကြတယ်..ဒါတောင်မှနော်..”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့..သာယာမှုဘာလဲဆိုတာ တခြားမှာရှာတွေ့သွားကြရင်..ဒီအိမ်ထောင်ရေး အဖက်ဆယ်မရတော့ဘူးပဲ..”

စကားဝိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ သာရတို့အကြောင်းကိုစလိုက်သည်နှင့် အဆုံးမဲ့ဝေဖန်ခြင်းများက အနာဂတ်ကိုတစ်ခါတည်း နိမိတ်ရေးနေကြတဲ့အထိ.. ၊

ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားခဲ့သော အနာဂတ်သည်... ၊

အခန်း(၁၅)

ဟင်းတွေကို သေချာရေတွက်လိုက်ပြီး လရောင်ကျေနပ်နေသည်။ ပြီးတော့ တစ်မျိုးစီကိုအနံ့ လိုက်ခံရှုရှိုက်ပြီး ဟားခနဲအော်ကာ။

“ဒီဟင်းတွေကိုလရောင် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ထားတယ်ဆိုတာ မေမေဘယ်လိုမှယုံမှာမဟုတ်ဘူး..ဟား ဟား..”

လက်ခုတ်တီးရယ်လိုက်ပြီး ဒေါ်အေးသိန်းနားကပ်၍.. ၊

“သိန်းသိန်း...မေမေဟင်းချက်ရင် ခုလိုကောင်းလား..”

“ဟင်..”

ဒေါ်အေးသိန်းမျက်လုံးတွေ ပင့်တက်သွားခဲ့ပြီး... ၊

“ဖြစ်ရတယ်..ငါ့ကလေးလေးကတော့..ဟွန်း ဟွန်း..”

“သိန်းသိန်း..ဘာရယ်တာလဲလို့..”

“ရယ်စရာမို့လို့ပေါ့လကလေးရယ်..ဒါပေမယ့် သိန်းသိန်းက ကလေးကိုလှောင်တာမဟုတ်ဘူးနော်..”

လရောင်နှုတ်ခမ်းလေးဆူသွားတော့ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကို ချစ်စနိုးလှမ်းပုတ်ကာ.. ၊

“ဟောဒီအပျိုပေါက်မလေး ကလေးဆန်ဆန်မေးလိုက်တာလေးကို ချစ်လို့ရယ်တာ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့..”

“အဟုတ်ပြောတာပါသမီးရယ်..သမီးမေမေကို သိန်းသိန်းစတွေဖူးတုန်းက ရှစ်တန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးတာ..သိန်းသိန်းကတော့ အပျိုအရွယ်ပေါ့၊ အဲ့ဒီချိန်မှာသမီးမေမေက မီးဖိုချောင်မှာ ဆရာမကြီးဖြစ်နေပြီသိရဲ့လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့..အိမ်မှာဖေဖေဘယ်လိုကြိုက်တယ်၊ မေမေကဘယ်လိုစားတယ်..မနက်ဘရေဖက်(စ်)ဘယ်လိုပြင်ရမယ်၊ နေ့လည်စာကဘယ်လို ညဆိုရင်ဘာညာ..အို..သိပ်ကိုလိမ္မာသိတတ်နေပြီပေါ့..သိန်းသိန်းကိုသူပဲသင်ပေးတာ စွန်းကအလုပ်သမားတွေကိုညာတယ်၊ တည့်တည့်လေးနေတတ်ပေမယ့် မမောက်မာဘူး..”

“သိန်းသိန်း..”

“ဟင်..”

“ဒါဆို လရောင်ကဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ သင်နေရတာ မေမေလောက် မတော်ဘူးပေါ့..”

“အဟွန်း..ဒါပေမယ့် လကလေးရဲ့လက်ရာကလည်း မေမေလိုပါပဲ..အရမ်းကောင်း..”

လရောင်မျက်ဝန်းလေးတွေ ဟင်းအိုးတွေဆီ စွေခနဲရောက်၏။ ပြီးတော့ ပြုံးယောင်သမီးလျက်.. ၊

“ဒါတော့တကယ်ဖြစ်မယ်..မေမေသမီးပဲဟာ ဘယ်ညံ့မလဲ..”

“ဟုတ်ပါ..”

လရောင်က ငါးခေါင်းချဉ်ဟင်းအိုးကို မီးသွားပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍.. ၊

“မေမေကသာ သူများအမေတွေလို လရောင်ကိုကြင်နာမယ်ဆိုရင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နည်းတွေ လက်ထပ်သင်ပေးမှာပဲနော်..”

ဒါကနာကျင့်စရာကဏ္ဍဖြစ်လာသောကြောင့် သိန်းသိန်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သိန်းသိန်းကြီး..”

“ဟင်..”

ဒီတစ်ခါခေါ်သံကြောင့် သိန်းသိန်းထိတ်ပျာသွားသည်။ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုခုထွက်လာမှာ စိုးရိမ်သွားသော်လည်း.. ၊

“မိခင်အုပ်ထိန်းမှုနဲ့ မကြီးပြင်းရတဲ့မိန်းကလေးတွေက နေရာတကာမှာချို့ယွင်းချက်တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်တဲ့..လရောင်မှာဘာချို့

ယွင်းချက်တွေ ရှိလဲဟင်..”

“ဘာလို့ရှိရမှာလဲသမီးရယ်..သမီးမှာမိဘနှစ်ပါးစလုံးရှိနေတာပဲ..”

“ဒါပေမယ့်..”

“အရမ်းကြီးလျှောက်မတွေးပါနဲ့သမီးရယ်..သမီးဖေဖေနဲ့မေမေခွထိ စကားပြောအဆင်မပြေကြတာတောင် ဘယ်သူကမှခွဲထွက်မသွားကြဘူး..အဲ့ဒါသမီးတို့မောင်နှမကို ဘယ်လောက်အလေးထားတယ်ဆိုတာသက်သေပေါ့..ဆရာဆိုရင် သူ့သားလေးကိုသူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတယ်၊ သမီးလေးကိုလည်း တန်ဖိုးထားလိုက်တာ တုန်နေတာပဲ..”

“ဖေဖေကတော့ဟုတ်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် မေမေဂရုစိုက်မှုကို မရတာ လရောင်အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ..ဘာတွေရနေနေ ပြည့်စုံတယ်လို့ကို မထင်ဘူး..”

“ဂရုမစိုက်တာမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်..အားမငယ်ပါနဲ့..”

အချိန်တိုင်း ဒီစိတ်နဲ့ပဲဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ တွေးမိလိုက်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာတော့ ဘာနဲ့မှမတူတဲ့ နှင့်သီးမှုမျိုးခံစားနေရတာ အမှန်ပင်.. ၊

“ဒါဖြင့် သမီးရေသွားချိုးလိုက်တော့မယ်..မေမေအလုပ်လုပ်နေသလားမသိဘူး..သိန်းသိန်း မေမေကိုအဆာပြေတစ်ခုခုသွားမကျွေးလိုက်နဲ့နော်..တော်ကြာ မီးမီးချက်တဲ့ဟင်းတွေနဲ့ မေမေအများကြီး မစားနိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်..”

“အေးပါ..အေးပါ၊ ထမင်းစားချိန်လည်းရောက်နေပါပြီ..သမီးလည်း ရေမြန်မြန်ချိုးနော်..ပြီးရင် ဆရာ့ကိုလည်းသွားနှိုးရဦးမှာ..”

“ဖေဖေကအေးဆေးပါ..”

လရောင်မျက်နှာလေးမှာ တက်ကြွသည့်အပြုံးလေးတွေပြန်ပေါ်လာလျက်၊ ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့၏။ သို့သော်.. ၊ မေမေ.. ၊

အခန်းရှေ့မှာတင် လရောင်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားခဲ့သည်။ လှေးကားကြီးဘက်က ထွက်လာသည့်စွန်းက ရွှေအိုရောင်ပေါ်မှ နို့စိမ်းရောင် ပန်းနွယ်တွေယှက်နေသည့် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်တွေကို သေ

ချာစက်ဆွဲပြီး ဖြန့်ချထားတာမို့ အပြင်သွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထွက်လာတာကို သိလိုက်သည်။

လည်ပင်းမှာတော့ ဆွဲနေကျစိန်မြရုံလော့ကက်နှင့် ကြိုးလေးပဲရှိကာ၊ လက်မှာစိန်နဲ့မြနှစ်တန်းသွား ကြိုးပျော့လေးကိုပတ်ထားသည်။

လရောင်စက်ရုပ်လေးဖြစ်သွားကာ၊ မေမေထွက်သွားသည့်အတိုင်း လျှောက်လိုက်သွားပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ဖိနပ်ချွတ်မှာ အဆင်သင့်ထုတ်ပေးထားသည့် ဖိနပ်ကိုငဲ့စီးစဉ် ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာလည်း ဖု(ထ်)ချိန်းက ဟန်းချိန်းလေးနဲ့ဆင်တူ... ။

မေမေသေချာပြင်ဆင်လာပြီဆို သားသမီးလူပျိုအပျိုတွေရှိသည့် မိခင်တစ်ယောက်လို့ ထင်ရဖို့ပေးစွ၊ အိမ်ထောင်ရှိသည့် မိန်းမပါဆိုရင်တောင် အငြင်းပွားဖွယ်တွေဖြစ်ရတာပါ.. ။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြင်ဆင်တတ်တာလည်း မြင်ရခဲ့ပါသည်။ လရောင် ဒီနေ့ မိဘနှစ်ပါးရုံးနားရက်မို့ အိမ်မှာမိသားစုလက်စုံ စားကြဖို့ တစ်ညလုံးဟင်းအမယ်တွေ စီစဉ်နေခဲ့သည်။

အစောကြီးထပြီး သိန်းသိန်းကိုပြေးပြောကာ လိုအပ်တာတွေ စုံအောင် ဝယ်ခြမ်းခိုင်းခဲ့သည်။ ကြက်ဥ ဘဲဥကြော်တာလောက်သာ ဝင်လုပ်ဖူးခဲ့ပေမယ့်.. ။

သိန်းသိန်းချက်ပြုတ်လက်စနဲ့ ဟင်းအိုတွေကို စပ်စပ်စုစုဝင်မွှေ မြည်းကြည့်လုပ်ခဲ့ဖူးတာလောက်နှင့် ဒီနေ့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ဖို့ အစွန်းကုန် ကြိုးစားခဲ့မိသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ ကိုကိုကိုလည်း နေ့လည်ဆယ့်တစ်နာရီမထိုးခင် အိမ်ပြန်လာဖို့ သေချာမှာထားခဲ့သေးသည်။ အကယ်၍သာ လရောင် ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ မိသားစုထမင်းပိုင်းလေးကို မေမေဒီလိုလှလှပပလေး ရောက်လာပြီး ချီးမြှင့်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင်.. ။

“မေမေ..”

အနားမှာနီးနီးလေးရပ်ပြီးမှ ခေါ်လိုက်သဖြင့်၊ စွန်းဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လရောင်ရဲ့အိမ်နေရင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံလေးကို မျက်လုံးဝေဝသွား၍.. ။

“ပြောလေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား..”

“ကောင်းပါတယ်..”
လရောင် ဝမ်းနည်းသည့်စိတ်နှင့် စကားပြောရတာတောင်အဆင်မပြေ.. ။

“မေမေဘယ်သွားမလို့လဲ..”

“ဪ.. သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလေ၊ သူကမေမေထက်တစ်နှစ်ကြီးသေးတယ်၊ အဲ့ဒါခုမှအိမ်ထောင်ပြုတာလေ..”

ကိုယ်ကတော့ သမီးတောင်အပျိုဖြစ်နေပြီဆိုသည့်အဖြစ်ကို နာကျင်နေတာလား၊ သဘောကျတာလားမသိ.. ။

စွန်းက ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပဝါကိုသေချာပြန်ခေါက်၍ လက်ပေါ်တင်ရင်း ပြုံးလိုက်ကာ.. ။

“အဲဒီကပြန်ရင်လည်း အမှုသည်တစ်ယောက်နဲ့ ရွှေအိမ်စည်မှာ ချိန်းထားသေးတယ်..”

“လရောင်က ဒီနေ့လည်စာမိသားစု ထမင်းပိုင်းစားကြဖို့ သေချာချက်ပြုတ်ထားတာ..”

စွန်းလှေကားတစ်ထစ်မှာ ခြေချလိုက်ပြီးမှ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ လရောင်မျက်နှာလေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောရခက်သလို အားနာသလိုလိုဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာမှာနှစ်သိမ့်ပြီးတစ်ချက်ထင်ကာ.. ။

“ဆောရီးသမီးရယ်.. သမီးကကြိုမှပြောမထားတာ..”

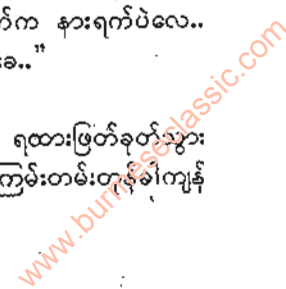
“နားတဲ့ရက်တွေဆို အိမ်မှာပဲရှိနေတတ်လို့ပါ.. နောက်ပြီး လရောင်က အားလုံးကိုစပရိုက်လုပ်ချင်လို့..”

စွန်းမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ပြောင်းလဲသွားသည်။ ပြီးမှ..

“နားရက်ဆိုတာ ကိုယ်နားချင်တဲ့ရက်က နားရက်ပဲလေ.. နောက်ထပ်နားရက်တွေမှာ လုပ်လို့ရတာပဲ.. အိုခေ..”

မအိုကေပါဘူးမေမေ.. ။

စွန်းရဲ့ကားသံသည် လရောင်အတွက် ရထားဖြတ်ခုတ်သွားသောသံလမ်းဘေးမှာ ခေါင်းချအိပ်နေသူကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းတုန်ခါကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“သမီး...”

ဒေါ်အေးသိန်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်ရောက်လာကာ.. ၊

“ကားကဘယ်သူထွက်...”

ဘယ်သူထွက်သွားတာလဲလို့ မေးဖို့မလိုအောင် လရောင် မျက်ဝန်းလေးက အဖြေပေးနေခဲ့၏။ ဒေါ်အေးသိန်းလည်း စကားသံ လိုလို ကြားလိုက်သဖြင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

လရောင် ရေရိုးချိုးနေသည်ပဲထင်ကာ၊ တစ်ယောက်ယောက် များ ထမင်းဆားပြီးဆင်းလာတာလားလို့.. ။

“မေမေက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတဲ့...”

“ဪ...ဘာဖြစ်လဲသမီးရယ်၊ သမီးကစပရိုက်လုပ်မယ်ဆို ပြီး ကြိုမှပြောမထားတာ..ကဲပါ။ ဆရာရှိသေးတယ်..ပြီးတော့...”

ပြောနေတုန်း ပြိုင်ကားအနီရဲရဲလေးပေါ်ခနဲဝင်ချလာသည်။ မေမေက ရှေ့ကထွက်သွားတာဖြစ်ကာ၊ နေသရကဘေးတံခါးက ဝင် လာတာဖြစ်၏။

အစ်ကို့မျက်နှာမြင်လိုက်သည်နှင့် နေထိပန်းလိုနွမ်းလျနေ သည့် လရောင်မျက်နှာလေးက ကြည့်ကြည့်လင်လင်လေး ဖြစ်လာခဲ့ လျက်.. ၊

“ကိုကို...”

“တံခါးဝထွက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ဒီနေ့လေ လရောင်က...”

မေးလာသည်နှင့် အားပါးတရပြောပြဖို့ ပြင်လိုက်သော် လည်း.. ။

“ကိုကို...”

နေသရက အိမ်ထဲကိုတောက်လျှောက်ဝင်သွားသဖြင့် နောက် ကပြေးလိုက်ရင်း.. ၊

“ကိုကိုထမင်းဆာလာတာလား...နေပါဦး၊ ညလေး ဖေဖေကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်..ညလေးတို့တူစားမယ်လေ..”

“မဆာပါဘူးလကလေးရာ..သင်္ကြန်မှာကဲကြဖို့ အစီအစဉ် တွေ အားချင်းလုပ်နေရတာ၊ ဆာရမုန်းတောင်မသိဘူး...ဖေဖေရော..”

ဖေဖေကိုမေးပြီး ပြန်ဖြေတာလည်းမစောင့်ဘဲ ဖေဖေအခန်းဆီ ခြွေးတက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအထုပ်လိုက်ကိုင်ပြီး ပြေးဆင်း လာကာ လရောင်ခေါင်းလေးကိုပုတ်ပြီး တစ်ခါတည်းပြန်ထွက်သွား ၏။

လရောင်ဒီတိုင်းလေး ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း မျက်ရည်တွေ ဆွဲတက်လာပြန်သည်။ သိန်းသိန်းခြေသံကြားတာနှင့် မျက်နှာလေး လွှဲ၍ မျက်ရည်သုတ်မိကာ.. ၊

“သမီးလေး...”

“သိန်းသိန်း...အဲ့ဒါတွေ သိန်းသိန်းပဲကြည့်လုပ်လိုက်တော့ နော်..”

“သမီးရယ်...အားလုံးကသမီးလေးကြိုပြောမထားလို့ဖြစ်ရ တာပါ။ စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ကွယ်..ဆရာ့ကိုသွားနှိုးပြီး သားအဖအေးဆေး စားလိုက်ပါ..ရေချိုးလိုက်နော်၊ သိန်းသိန်းပြင်ထားလိုက်မယ်..”

“ဟင့်အင်း...ဖေဖေကိုလည်း...”

“ရတယ်..ဒေါ်ရတနာ၊ ကျွန်တော်ပါ..ပြောပါ..”

စကားမဆုံးခင် သာရမုန်းပြောသံဝင်လာကာ၊ အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဂငယ်ပဲ့အတွင်းဝရန်တာမှာ ဖုန်းပြောရင်း လျှောက်သွားသည့် သာရကခုမျက်နှာသစ်ထားသလို ဆံပင်တွေကို နုဖူးကနေ သိမ်းလှန်ထားပြီးညဝတ်အင်္ကျီနဲ့အတိုင်း.. ၊

လရောင်နဲ့ဒေါ်သိန်း မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ပြီးတော့ လရောင်က မျက်နှာပုံသွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိပိတ်ထား၏။ ၊

“ရပါတယ်..ညတုန်းက အလုပ်စားပွဲမှာပဲမှီးလင်းသွားလို့.. ခုနစ်နာရီခွဲမှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ခုမှ..အဟွန်း...”

“.....”

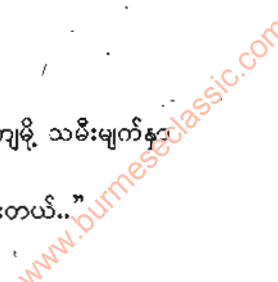
“ဖြစ်ပါတယ်..လာခဲ့ပါမယ်..”

“.....”

“အိုခေ..အိုခေ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း အိပ်ရာထနုတ်ဆက်နေကျဖို့ သမီးမျက်နှာ ဆော့လာမှာကို သာရကတကြည့်ကြည့်နှင့်ရှိကာ.. ၊

“သမီးရေ..သမီး အခန်းထဲကဖုန်းသံကြားတယ်..”

ချစ် နှစ်လော... ဖုန်း နှစ်လော

ဖုန်းသံကြားလိုက်မှ လှမ်းပြောလိုက်တော့ လရောင်ကမော့ကြည့်သည်။ ထိုအခါကျမှ သာရကရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်၍ လှေခါးဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မိသားစုလေးယောက်ရှိကြသည်။ သုံးယောက်သည်အလုပ်ကိစ္စဗာယီရတို့ဖြင့် တစ်လမ်းစီထွက်ကြဖို့ ရှိလျက် လရောင်ကတော့ဒီလိုအချိန်မှာ ဖုန်းပြောဖို့အခွင့်အရေးလေး ရခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ဖုန်းရှိရာသို့.. ၊

အခန်း(၁၆)

လှုပ်ရှားနေရပေမယ့် စိတ်ကနောက်ပြန်ရောက်နေခဲ့သည်။ ဘာမှမဟုတ်သလိုလို ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ သမီးလေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖျောက်မရဘဲဖြစ်နေ၏။

“မိသားစုထမင်းအတူစားကြဖို့ လရောင်သေချာစီစဉ်ထားတာ..”

“သမီးက စပရိုက်လုပ်ချင်လို့ပါ..” တဲ့.. ၊

သမီးစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ မီးဖိုချောင်ထဲကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ပါဝင်ချက်ပြုတ်ထားတာများလား.. ၊ တွေးလိုက်မိတော့ ရှင်ထံမှာ ဖျင်းခနဲ ပူရှိန်းသွားသည်။ ကြည့် နူးလိုက်မောသော နွေးထွေးမှုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်မှာအပြစ်ကြီးသွားသလို ပူထူသွားတာဖြစ်သည်။ ဟုတ်မှာပါ.. သမီးမျက်နှာလေးက အလုပ်ရှုပ်မောပန်းနေတဲ့ ပုံပဲ.. ၊

“ဟော..ဘာမှလည်းမစားဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတယ်..”

သတို့သမီးက ရောက်လာပြီးဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူမက တက္ကသိုလ်တက်ကြတုန်းက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် ဘွဲ့သာရပြီး စွန်းတို့လိုအလုပ်လုပ်ခွင့်မရခဲ့ပေ.. ၊ ခုတော့ အပြင်စီးပွားရေးလေးတစ်ခု ထူထောင်လုပ်ကိုင်ရင်း ကြင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာဖြစ်၏။

“တစ်ယောက်တည်းငေါင်တောင်တောင်ဖြစ်နေလို့လား စွန်း ငါက နင့်စိတ်ကိုသိလို့ တမင်တကာသီးသန့်ထားပေးတာပါ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဆုရယ်..”

“မဟုတ်ရင် ဟင်းတွေမကောင်းလို့လား...ငါကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်မလုပ်နိုင်ပေမယ့် အချက်အပြုတ်ကောင်းတဲ့လူတွေ သေချာရွေး

ခိုင်းထားတာပါ..”

ဆုကပြောနေရင်း ဟင်းပန်းကန်တွေကို သေချာလိုက်ကြည့်ပြီး မြည်းဖို့လုပ်နေ၏။ စွန်းက ဆုရဲ့လက်လေးကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြကာ.. ။

“ငါ့သမီးလေးက ထမင်းစားဖို့စောင့်နေတာကို သတိရလို့ပါ ဆုရယ်၊ ဒါတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး...ငါပြန်တော့မယ်..”

“ဘယ်လို..”

ပြောပြီး ချက်ချင်းထဖို့ပြင်တော့ ဆုက ခေါင်းတခါခါနှင့် လက်ကို ပြန်ဆွဲထား၏။

“နင်ကလည်း တစ်လုတ်တစ်စွန်းလောက်တော့ စားလိုက်ပါဦးဟယ်..ငါ့ကိုယ်ချင်းမစာလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ပွဲမှာနင် ဒါလေးတော့ လုပ်ပေးသွားပါ..ငါလည်းတူတူစားမယ်လေ..”

စွန်းထရခက်၊ စားလည်းမစားချင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် သတို့သားက မိဘတွေနဲ့ရောက်လာကာ.. ။

“ဆုက သူငယ်ချင်းဆီရောက်နေတာကိုး...ကိုယ့်တို့ကိုဆရာတော် ခေါ်နေတယ်ဆုရဲ့..လာပါ ခဏလောက်ပါပဲ..”

“သမီးလေးအေးဆေးစားနော်..ဘွားလည်းလမ်းမလျှောက်ချင်တော့တာနဲ့ သမီးကိုအဖော်လုပ်ပေးမယ်..”

“ဟင်..ရပါတယ်၊ စွန်းလည်းပြန်တော့မှာ..”

လူကြီးတွေရော ဆုရောဘာမှမပြောနိုင်ခင် တောင်းပန်သည့် အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ဆုကိုနှုတ်ဆက်၍ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားနားရောက်တော့ နာရီငုံကြည့်ရင်း မောင်းထွက်လာခဲ့တာလည်း အလျင်စလို...၊ ခုလောက်ဆို သမီးလေးဝမ်းနည်းပြီးငိုနေပြီလား၊ ငိုရင်းနဲ့ အိပ်ရာထဲလှဲရင်း အိပ်များအိပ်နေပြီလား၊ သမီးလေးက စိတ်တော့ မကောက်တတ်ပါ..။ ဒါပေမယ့် မနက်ကတော့ သမီးလေး တော်တော်ခံစားသွားရတာကို ပြန်တွေးမိနေသည်။

“ကျွတ်..”

စွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းစိတ်ပျက်အံ့သြမိ၏။ ကလေးတွေနဲ့ နွေးထွေးဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါလျက် ဘာဖြစ်လို့ အရင်

လို ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ.. ။

“မဟုတ်ဘူး...သမီးကိုမေမေအဲလိုလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး..”

ကားမောင်းနေရင်း တစ်ယောက်တည်းဖြေရှင်းနေမိသည်။ သာရနဲ့ထိပ်တိုက်ပဋိပက္ခတွေ ရှိခဲ့ဖူးသမျှ ဖအေကိုမှချစ်ကြသည့် ကလေးတွေအပေါ် သဝန်တိုခဲ့မိသည်။

ကိုယ့်ရဲ့လိုလားချက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ချို့ကို ပျက်စီးစေခဲ့ဖူးသော သင်ခန်းစာများအရ ကလေးတွေတစ်ခုခု တောင်းဆိုလာတိုင်း သာရဆိုတဲ့လူ ကြိုးကိုင်ခိုင်းစေသည်ပဲ ထင်ခဲ့သည်။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း ထမင်းခိုင်းမှာမိသားစု မဆုံခဲ့ဘူးပါ။ လူစုံတက်စုံအိမ်မှာ ရှိနေရင်တောင် သာရနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မစားဖြစ်အောင် စွန်းဘက်ကရှောင်နေခဲ့တာ.. ။ ခုကျမှ မိသားစုလက်ဆုံစားကြဖို့ ဆိုသည့်တောင်းဆိုချက်အပေါ် ချက်ချင်းသံသယဝင်ခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါပြီး ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာသားကြီးနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တော့ ရှိနေမှာပဲ၊ သမီးလေးကို ဖြေသိခံပေးထားနိုင်မယ့် သူတွေကိုတွေးမိပြီး လက်ကဖုန်းဆီရောက်၏။

“အေး...မေမေပဲ၊ သားဒီနေ့အပြင်မထွက်ခဲ့နော်..မင်းညီမလေးက..”

“.....”

“ဘာ..အပြင်မှာဟုတ်လား..”

စိတ်တိုသွားကာ ဘာမှလည်းဆက်မမေးဖြစ်တော့ပေ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရှိနေမှာပဲတွက်ထားခဲ့ပေမယ့် သားကအပြင်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုလည်းမယုံရဲဖြစ်သွားကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိ၏။

သို့သော်နှစ်ခါပြန်ခေါ်တာတောင် သာရကမကိုင်ခဲ့.. ။

“ကျွတ်..သင်းကရော ဘာတွေအလုပ်ရွပ်နေလို့ မကိုင်ရတာလဲ..”

ကားကိုပါရမီဘက်ကို ချိုးကျွေ့လိုက်ရင်း ရေရွတ်လိုက်မိကာ။ အိမ်မှာမရှိတာလား...အိမ်ပျော်နေတုန်းလား... ။ မဖြစ်နိုင်.. ။

သာရဘယ်လောက်အိပ်ရေးပျက်နေနေ ဆူညံသံတွေတစ်ခုခု တိုမသိလိုက်အောင် အိပ်မောကျနေတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးပေး၊ ဒါဆို

ဖုန်းမကိုင်တာ ဘာလို့လဲ.. ၊

ထိုအချိန်မှာ သာရဗျာများနေတာကို စွန်းဘယ်လိုမှမသိနိုင်ပေ.. ၊

သူ့ကော်ဖီဆိုင်ထဲကထွက်လာတော့ အမှုသည်ဘက်က ဒေါ်ရတနာကလည်း လမ်းခွဲထွက်သွားခဲ့၏။ သူ့ကားနားရောက်လာတော့ ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးက လူလည်းမတွေ့.. ၊

ဒီနေရာမှာပါကင်စောင့်လည်း မရှိသဖြင့် ဝံ့ဖက်ကညောင်ပင်နဲ့ ထိုကားရုံကြားမှာ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ဦးလေး..”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘရာကြော်သည်ကုလားကြီး ရှိနေသဖြင့် သွားမေးတော့လည်း ခေါင်းခါရင်.. ၊

“ကားရပ်သွားတာတော့သိတယ်.. လူတွေကိုသတိမထားမိဘူးတဲ့..” တဲ့.. ၊

ဘေးမှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားရပ်လို့ရသည်။ ဒါတောင်ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖင်တစောင်းတိမ်းပြီး တမင်ပိတ်ရပ်ထားခဲ့တာ ရန်စသွားတာလား လို့လည်းမတွေးမိခဲ့.. ၊

နောက်ထပ်နာရီဝက်နီးပါး ထပ်စောင့်နေတော့လည်း ပေါ်မလာကြသဖြင့် ဒေါသတွေအပြတ်လိုက်အနိုင်လိုက် ထွက်လာကာ.. ၊

“တောက်..”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စမ်း.. ၊

သာရကားပေါ်တက်၍ စက်နိုးလိုက်လျှင် လမ်းရဲ့တစ်ဖက်က စတိုးဆိုင်ကနေ လူသုံးယောက်တလွှားလွှားလာနေကြတာ မြင်လိုက်ရ၏။ ကားဆီကို တိုက်ရိုက်လာနေကြမှန်း သိလိုက်သည်နှင့် သာရစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခုန လူရှာတုန်း စတိုးဆိုင်ဆီကို မျက်စိရောက်ခဲ့သေးသည်။ ဒီလူတွေ အေးဆေးဒီဘက်လှည့်ရပ် ကြည့်နေတာကိုလည်းမြင်၏။ ဒါပေမယ့် မြင်နေသားနဲ့ ကြည့်နေကြတာပဲဆိုတော့ ဒီကားနဲ့သက်ဆိုင်သူတွေ ဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိ.. ၊ ဒါဘာလဲ.. တမင်ရန်စတာလား.. ၊ စတီယာရင်ကို ဖိဆုပ်ထားမိကာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကလည်း သံရကီစူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ကားပေါ်အလျှိုအလျှိုတက်သွားကြ၏။

ဒေါသပြန်ထိန်း၍ ပြဿနာကိုရှောင်ဖို့ စိတ်ကူးနေမိစဉ်.. ၊

“ဟာ..ဟော..”

“ဒုန်း..”

ကားကို ဒီတိုင်းဝိုက်မသွားဘဲ ဘက်(ခ)ဆုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် သာရကားရောလူရော ဆောင့်ခုန်တုန်ခါသွား၏။

“ဟိတ်..ရပ်နေစမ်း..ဟိတ်..”

တံခါးဖွင့်ဆင်းမလို ပြင်ပြီးမှ ဟိုကားကမောင်းပြေးသွားသဖြင့် သူလည်းမီအောင်လိုက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မြင်နေရရင်း ဝေးသွားရင်းနှင့် ဖြတ်ဝင်လို့မရ ကျော်တက်မရရှိနေရင်း သူသာမျက်ခြေပြတ်ကျန်ရစ်၏။

“တောက်..ဒါမတော်တဆမဟုတ်ဘူး၊ တမင်လုပ်သွားတာ..”

တမင်ဆိုရင် ကားရှေ့တမင်ပိတ်ခံထားပြီး ထွက်မရအောင် တားဆီးထားခြင်းကနေ စခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဘာအတွက်လဲ..ဘာကြောင့်လဲ.. ၊

ဒီလူတွေကို သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ပေ.. ၊

လမ်းပေါ်မှာ ယောင်ချာချာလျှောက်မောင်းပြီး အညှီရောင်ဗယ်လ်တာလေးကို ဇွဲမလျှော့စွာ ရှာနေမိစဉ် ဖုန်းဝင်လာ၏။ ဖုန်းထုတ်ယူပြီး မျက်လုံးကိုလမ်းပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့မိသည်။ သို့သော်... ၊

“အတိသရ..”

ဖုန်းထဲက မာကျောကျောအသံကြောင့် အာရုံကဖုန်းဆီပြန်ရောက်၏။ ကြည့်လိုက်တော့လည်း မသိသည့်နာပါတ်.. ၊

“ဟလို..”

“မင်း ငါ့ကိုသိဖို့မလိုဘူး..မင်းကိုနောက်ဆုံးသတိပေးလိုက်မယ်၊ အခု မင်းကိုင်ထားတဲ့လူသတ်မှုကို အရှုံးနဲ့ရပ်လိုက်ပါ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ..မင်းကဘယ်သူလဲ..”

“ဒီအမှုက ရိုးရိုးလူသတ်မှုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်.. ခုကစပြီး မင်းသိနေတာတွေရော..မင်းသိဖို့ကြိုးစားတာတွေကိုပါ

ပျောက်ပျက်ပစ်လိုက်ပါ..မဟုတ်ရင်တော့ မင်းမိသားစု ကားထက်အ ဖြစ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်..”

ဟင်..ဒါခုနကလူတွေ.. ၊

“ဟေ့ မင်းသတ္တိမရှိဘူးလား..မင်းပြောချင်တာတွေ ငါ့ကို တိုက်ရိုက်လာပြောလို့ရတယ်..အခုငါ့ကား..”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်သည်။

“တောက်..မင်းကဘာမို့လို့ ခြိမ်းချောက်ရတာလဲ..”

ယောက်ျားချင် ဒီလိုစိန်ခေါ်တာမျိုးကြောင့် တနဲ့နဲ့ကျန်ရစ် ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် လမ်းမရဲ့တစ်ဖက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ မှာ ခုနကကားကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရတာမှစတင်စားတော့တဲ့ ရှေ့ ကားနောက်ကားကြည့်ပြီး ပြန်တွေ့လိုက်သည်။

သို့သော် ကားတွေ့လို့ရသည့်နေရာအထိ မောင်းသွားရသည့် အချိန်အတွင်းမှာ သူထိုနေရာရောက်လာတော့ ကားကိုမတွေ့ရတော့ပေ။ ခုကိုင်ထားတဲ့ အမှုဆိုတာက သူ့အမှုအစွဲတွေကို ဒေါ်ရတနာတို့နဲ့ ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

အမှုက မူးယစ်မှောင်ခိုဂိုဏ်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တာ သူ့ခန့်မှန်းမိနေတာပဲရှိသည်။ ဒေါ်ရတနာတို့ကတော့ သေချာမပြောခဲ့ သေးပါ.. ၊

သူမတို့က ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်နေသည့် လူသတ်မှုဖြစ်နေ သောကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာအတွက် အမှုမှန်ပေါ်စေချင်တာပဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့ပြဿနာမို့ ဖြေရှင်းပေးချင်တာမျိုး..၊

သူ့ဘက်ကလည်း တကယ့်လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖို့ သာဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်ခုလို ဒေါ်ရတနာတို့ကုမ္ပဏီက လူကိုလွှဲချ လုပ်ကြံတာလဲ၊ ဒီရှုပ်ထွေးနေတာတွေက လူသတ်မှုနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက် နေတာလဲ.. ၊

မဆီမဆိုင်ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာလဲ.. ၊

“အတိသေရ..”

ဟင်.. ၊

ကားဘေးမှာရပ်ရင်း အတွေးနယ်လွန်နေတုန်း မထင်မှတ်စွာ

ရောက်လာသူက စွန်းဖြစ်နေ၏။ သူမဘယ်လိုပုံစံအိမ်က ထွက်သွား သည်ကိုမသိလိုက်သဖြင့် မြန်မာဝတ်စုံလေးနဲ့ လှနေသောတစ်ကိုယ် လုံးကို သေချာလိုက်ကြည့်မိသည်။

“ရှင်..ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဖုန်းခေါ်တာတောင်မကိုင်နိုင်ရ အောင် ဘာတွေစိတ်ကြီးဝင်နေတာလဲ..”

“ဟ..”

ဘယ်နှယ် ဒေါသတွေနဲ့ပစ်ခွင်းလာတာ မေးခွန်းတွေဆက် တိုက်.. ၊

“အခု ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“ငါ့ဘာသာဘာလုပ်နေနေ မင်းလမ်းကိုမင်းသွားပါလား..”

“ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းမှာ ရှင်ကိုမြင်လိုက်လို့ ဆင်းလာတာ လေ..အိမ်မှာလရောင် ဘာမှမပြောဘူးလား..”

“ပြောချင်ပြောမှာပေါ့..သူ့မှာလည်းပါးစပ်နဲ့ပဲ..”

ဒီမှာလည်း ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်မို့ သူ့ရကလည်းအကောင်း မဖြေ.. ၊

“ရှင်ကိုဘာမှ မပြောဘူးလားမေးနေတာ..”

“ငါ့ကိုပြောတာကရော မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

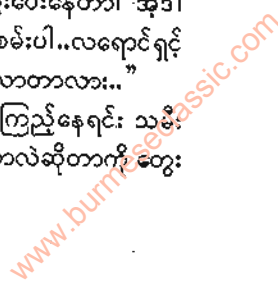
“ရှင်မဖြတ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းတွေပြန်ထုတ်နေတာလဲ သူ့ရ..ကျွန်လိုအပ်လို့မေးနေတာ..”

“မင်းလိုအပ်ပေမယ့် ငါ့မှမလိုအပ်ပဲ..”

တမင်မတည့်အောင်ပြောပြီး ကားထဲလှည့်ဝင်လိုက်သည်။ စွန်းက သူ့တံခါးပိတ်မရအောင် ဆွဲထားလိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်မအတွက်လည်း ရှင်အဖြေတွေမေးခွန်းတွေ မလိုအပ် ဘူးသေရ..ဒါပေမယ့် ကလေးတွေအတွက် ဖွဲ့တွေပေးနေတာ၊ အဲ့ဒါ ကြောင့် ရှင်လိုအပ်အပ် မအပ်အပ်မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ..လရောင်ရှင် ကိုဘာမှမပြောဘူးလား..ပြောရဲ့သားနဲ့ ရှင်ထွက်လာတာလား..”

သူ့ရက ကားထဲကနေ သူမမျက်နှာကို ကြည့်နေရင်း သမီး ကိစ္စသူမအတွက် ဘာဖြစ်လို့အရေးတကြီးဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကို တွေး လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ကားပေါ်ကပြန်ဆင်းလိုက်ရင်း.. ၊

“ရပြီ..အစကပြန်မေး..”

“မမေးနိုင်ဘူး..ခုမေးနေတာကိုပဲဖြေ..”

“ငါကလည်း မင်းအမှုသည်မှမဟုတ်တာ..ဖြေပါဆိုတိုင်း တော့ ဘယ်ဖြေနိုင်မလဲ၊ အခု ငါမေးတာကို မင်းအရင်ဖြေ..သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒီနေ့..”

ဖြေဖို့ပြင်ပြီးမှ သူမေးပုံအရ သမီးဘာမှမပြောလိုက်ဘူးဆိုတာ တွက်လိုက်မိသဖြင့်.. ၊

“သမီးစောင့်နေတယ်..ရှင်အခု ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ပြန် လိုက်ခဲ့..”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမရဲ့ဆံနွယ်တွေ ဝေလွဲသွားခြင်းနှင့် လှပသောခါးအလှလေးကို ငေးရင်း သူမကျေမနပ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နေပါဦးဆိုတော့လည်းသူ့..သွားတော့ဆိုတာလည်းသူပဲဖြစ် ကာ လိုက်ခဲ့သည့်အမိန့်နှင့် အပိုင်အနိုင်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒီက ဒီနေရာမှာဘာလို့ရှိနေတာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ရှိနေသေးသ လဲ၊ ဘာမှမမေး.. ၊

လူတွေကို သူ့လက်အောက်ကဝန်ထမ်းတွေများ မှတ်နေသ လား.. ၊

မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ထားသည့် ကားပေါ်စွန်းပြန်တက်သွား တဲ့အထိလိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူကားထဲပြန်ရောက်၏။ စိတ်တိုတိုနှင့် တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း.. ၊

သူ အိမ်ပြန်ရပါမည်.. ၊

အခန်း(၁၇)

ကားနှစ်စီးဆက်တိုက်ဝင်လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုဖာခင်း တွေ ကျောမှီတွေမှာနေရာချရင်း ဒေါ်အေးသိန်းခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်မိ၏။ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူဆင်းလာကြပြီး ရှေ့နောက်တွဲလျက်ဝင် လာတော့ တအံ့တဩဖြစ်သွားမိစဉ်.. ၊

“သိန်းသိန်း..သမီးရော..”

“လရောင်အပေါ်မှာလား..”

သူမရဲ့ မေးခွန်းကအရင်ဖြစ်ကာ စွန်းကဒုတိယ.. ၊

ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်ကြ၏။

ဒေါ်အေးသိန်းလည်း သူတို့မျက်နှာတွေ ပြန်လှည့်လာသည်အထိ အသံ ခထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“သိန်းသိန်းကို မေးနေတာဖြေလေ..”

“ဟိုလေ..”

အပေါ်ထပ်ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ ထစ်ငေါ့နေသဖြင့် စွန်းစိတ် ခရှည်တော့ဘဲ အပေါ်တက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်လျှင်.. ၊

“လကလေးမရှိဘူး..”

“ဟင်..”

“သမီးကဘယ်သွားလို့လဲ..”

စွန်းမေးသလို မေးနေမိပေမယ့် တကယ်တမ်းစွန်းဘာတွေ အရေးကြီးနေမှန်း သာရမသိပေ၊ သိန်းသိန်းနဲ့စွန်းကတော့ သိနေကြပုံ ရှိကာ.. ၊

“လကလေးသူငယ်ချင်းနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး ထွက်သွားတာ..”

“ဘယ်ကသူငယ်ချင်းလဲသိန်းသိန်းရယ်..သူ့သူငယ်ချင်းတွေက နယ်ပြန်သွားကြပြီမဟုတ်ဘူးလား..”

စွန်းရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သူ့ရကဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သမီးနဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့လည်းမတွေ့ စကားပြောကြတိုင်း စကားဝိုင်းမှာဘယ်တုန်းကမှ မပါခဲ့ဘူးဘဲ ပြန်သွားကြတာတွေ ဘာတွေသိနေသဖြင့် အံ့သြသောမျက်နှာနှင့်.. ။

“ဘယ်သူလဲ..သူ့ဟာသူထွက်သွားတာလား၊ ဟိုကလာခေါ်သွားတာလား..”

“လမ်းထိပ်ကနေ လာစောင့်နေမှာလို့ပြောတာပဲစွန်းရယ်.. ကလေးက အရမ်းဝမ်းနည်းနေတော့ သိန်းသိန်းလည်း..”

ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိတော့သဖြင့် အပြစ်တင်ရင်လည်းမရမှာမို့ ဒေါ်အေးသိန်းမျက်လွှာချမိသည်။

“သမီးကဘာဖြစ်လို့ဝမ်းနည်းတာလဲ..မင်းနဲ့ဘာဖြစ်သွားလို့လဲစွန်း..”

သူ့ရ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်အသံက စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ပျာယာခတ်ချင်၏။ သူ့မနက်က ထွက်လာတဲ့အထိ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ.. ။

“စွန်း..မင်းကိုငါမေးနေတယ်လေ၊ မင်း ကလေးကိုဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ..နေ့လည်က ငါမသွားခင်ထိဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

စွန်းမျက်နှာ သူ့ဘက်လှည့်လာကာ.. ။
“ရှင်မသွားခင် စိတ်ကောင်းနေတယ်ဆိုရင်သေချာတာပေါ့.. ရှင်ကြောင့်ဖြစ်သွားတာ..”

“ဘာ..မင်းပြောလိုက်တာဘယ်လို..”

လင်မယားနှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မိတာနှင့် ဒေါ်အေးသိန်းနေရာမှ ခွာဖို့ခြေလှမ်းပြင်၏။

“သိန်းသိန်း..သမီးဘယ်သွားတာလဲ..”
“သင်တန်းမှာနှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ကြမလို့တဲ့..မြေကုန်းက ဘာဆိုလား..”

ထိုသင်တန်းကို သူ့ရရောစွန်းပါ သိကြသည်။

“အဲ့ဒါသမီးက ကျွန်တော့ကိုဘာလို့ကြိုမပြောခဲ့တာလဲ..သိန်း

သိန်းကို သွားခါနီးမှ ပြောသွားတာလား..”
“ကျွန်မလည်း သွားခါနီးမှ သိတာပါဆရာရယ်..”

ရှင်းပြရင်း စွန်းကိုလည်းမျက်နှာငယ်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။
ပြီးမှ.. ။

“ကလေးက သွားဖို့စီစဉ်ထားတာမဟုတ်ဘဲ ထွက်သွားတာပါ..ဒီနေ့မိသားစု ထမင်းလက်ဆုံစားကြမယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်နေတာ..”

သူ့ရမျက်နှာပြိုကတော့မလို ညိုမှောင်လာသည်။ စွန်းက ချက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ငြိမ်သွား၏။

“ဟင်းတွေမှ အားလုံးအကြိုက်ပါအောင် အများကြီးချက်ထားရှာတာ..အဲ့ဒါ..”

“သူ မင်းကိုတော့ပြောတယ်မို့လားစွန်း..”
သိန်းသိန်းစကားမဆုံးခင် သူ့ရကကြားဖြတ်မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဒီနေ့ မင်းဒီလောက်ပူလောင်ပြင်းပြနေတာ သမီးကိုမင်းပဲ..”
“ရှင်ကိုယ်ရှင်တော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့..သူ့ရှင်ကိုတော့ ဘာမှ

မပြောခဲ့ဘူးလား၊ ရှင်က ကလေးတွေကိုအမြဲတမ်း မောင်မောင်ဘာက ဟုကယလုပ်နေတဲ့ဖအေပဲလေ..”

“ဪ..ဪ..ငါက ကယကယလုပ်နေခဲ့လို့ ငါ့မှာပဲအပြစ်ရှိတယ်ဟုတ်လား..ဒါဆိုမင်းကတော့ ရက်စက်ခွင့်ပါမစ်နဲ့ ဘာလုပ်လုပ်လုပ်ခွင့်ရှိတယ်ပေါ့..”

“လုပ်ခွင့်ရှိလို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူး..ရှင်လုပ်မယ်ထင်လို့ ကျွန်မနေတတ်သလိုနေခဲ့တာ၊ နေစမ်းပါဦး..ရှင်ဒီလောက်ထိ အနီးကပ်နေလာခဲ့ပြီး ကိုယ့်သားသမီးဘာလို့နေသလဲ ဘာလုပ်နေသလဲ..ရှင်ဘာမှမသိခဲ့ဘူးလား၊ အိမ်ပေါ်ကနေ အိမ်အောက်ဆင်းလာတဲ့အထိ ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ဘာမှမသိဘဲ ကားပေါ်အရောက်တောက်လျှောက်ထွက်သွားခဲ့တယ်ပေါ့..”

“မင်း ဘာလို့ငါ့ကိုချည်း လွှဲချဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ..ငါဘာသာအိမ်ပေါ်ကအိမ်အောက်တောက်လျှောက် ထွက်သွားရုံမကပဲ အိမ်ပေါ်ကနေ တစ်ခါတည်းပဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းဆင်း သမီးကငါ့ကိုဘာမှမ

ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ငါလုပ်ခွင့်ရှိတယ်..”

ကိုယ့်ကိုတော့ သမီးကထွက်မေးခဲ့သေးသည်။ မတားရဲရှာလေမယ့် သူမစိစဉ်ထားတာလေးကို ပြောခဲ့သေး၏။ စွန်းမျက်နှာပျက်သွားကာ သူမရဲ့ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်သွား၏။ သူမရကလက်တနာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးဖုန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် လရောင်ကိုခေါ်တာနှစ်ခါလုံးလုံး ဖုန်းမကိုင်.. ၊

သမီးလေးတစ်ခါမှ ဒီလိုမနေခဲ့ဘူးသဖြင့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားကာ မရမကထပ်ခေါ်မိပြန်သည်။

ဘယ်နှစ်ခါခေါ်ခေါ် လရောင်ကမကိုင်ပေ.. ၊

နောက်ဆုံးနေ့သရကို ခေါ်လိုက်ပြီး.. ၊

“သား ညီမလေးနဲ့ အိမ်မှာစကားပြောဖြစ်သေးလား..”

“.....”

“အဲ့ဒါ..မင်း..”

နေ့သရဆီက ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူမရဲ့ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“သားကွာ..မင်းကိုယ့်ညီမလေး ဒီလောက်တောင် တောင်းဆိုနေတာကို..”

“.....”

“အခု သမီးလေးကိုမြေနီကုန်းဘက်က ဂျပန်စကားပြောသင်တန်းမှာ..အဲ့ဒါ မင်း..”

သူမစကားမဆုံးသေးခင် မျက်လုံးက အိမ်ထဲကထွက်လာ သည့်စွန်းကိုမြင်သွားကာ.. ၊

“အေး..ဒါပဲသား..”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် စကားစဖြစ်၍ စွန်းရှိရာလျှောက်သွားကာ.. ၊

“ဘယ်ကိုလဲ..မင်း..”

“သမီးနောက်လိုက်မလို့..”

“ခုမှလိုက်နေနဲ့လေ..သူ့ကိုစောင့်ခေါ်ဖို့ သားကြီးကိုခိုင်းလိုက်ရင် ရတာပဲ..”

“ကျွန်မဘာသာလိုက်ချင်လိုက်မယ်..ရှင်အမိန့်မပေးပါနဲ့..”

“စွန်း..”

စွန်းက သူ့ကိုရှောင်ထွက်သွားသည်။ သူမရကအတင်းလိုက်ခြင်း.. ၊

“သားကြီးကိစ္စလည်း မင်းဝင်လို့ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရတယ်..ကလေးကို ထပ်ပြီး စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့..”

“ဖြစ်ရတယ်..အခုကျွန်မက ဘာသွားလုပ်မှာမို့လို့လဲ..”

မေး၍ ခြေစုံရပ်ကာ.. ၊

“ရှင်နေရာတကာပါနေတာတွေလည်း ဆင်ခြင်ဖို့သတိရဦး သူရ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးတွေ လာမပြောနဲ့..”

“ကျွတ်..”

သူ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ရင်း ဆံပင်တွေထဲလက်ထည့်ဖွနေမိ၏။ နောက်ကလိုက်သွားချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကားကလည်း လောလောဆယ်မြင်မကောင်းရှုမကောင်း.. ၊

တစ်စီးအပိုရှိနေတာလည်း စွန်းပဲစိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ပစ်ခဲ့လို့ တံခါးတစ်ချပ်က ဖွင့်ပိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကားပြင်ဖို့အတွက် ဒီရိုင်ဘာကလည်း ခွင့်ယူပြီး ပြန်သွားလိုက်တာပေါ့မလာတော့ပေ.. ၊ ဒီတစ်စီးလည်း ဘော်ဒီရုံမှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်အိပ်ရဦး မည်မသိ.. ၊ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သားကြီးကိုပဲခေါ်၍.. ၊

“မင်းအမေ သမီးငယ်နောက်လိုက်သွားတယ်ကွ..အဲ့ဒါသား လိုက်သွားလိုက်ဦး၊ မလိုအပ်ရင်လူလုံးဝင်မပြန့်..ဖေဖေစိတ်မချလို့..”

“.....”

“ခွေးကောင်လေး..”

‘ဘယ်သူ့ကိုစိတ်မချတာလဲ..ညီမလေးလား မေမေ့ကိုလား..’

တဲ့.. ၊

အခန်း(၁၈)

ဆံပင်တွေကို အော်တိုမစ်တစ်ကလစ်အဖြူရောင်လေးနဲ့ စု သိမ်းညှပ်ထားကာ၊ ရှေ့နေအကျီလေးနဲ့ယဉ်စစလေး ဖြစ်နေသောစွန်းကိုမသိသာအောင် လှမ်းခိုးကြည့်ရင်း ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်လိုက်မိ လျှင်.. ၊

အ.. ၊

အသံသဲ့သဲ့တော့ထွက်သွားမလားမသိ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ သိလိုက်ပုံမပေါ်.. ၊

ပန်းကန်ကိုမကိုင်မိဘဲ ကော်ဖီပူပူထဲလက်ရောက်သွားသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်ရှက်နှင့်လက်အောက်ချခါရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရုံးနဲ့အနီးနားက ကော်ဖီဆိုင်မှာ သူနဲ့အမှုသည်ကတစ်ဝိုင်း စွန်းကတ ခြားစားပွဲမှာတစ်ဝိုင်း.. ၊

သူပြုံးလိုက်တာကို စွန်းကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီးမြင်လိုက်ကာ.. ၊

သင်းငါဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ.. ၊

“ဒီလိုပါသမီးရယ်..အမှုသွားအမှုလာအရဆိုရင် အန်တီတို့ ဘက်က နိုင်ချေနည်းနေပြီမှတ်လား..တစ်ဖက်ကရှေ့နေက သမီးရဲ့ခင် ပွန်းဆိုတော့..”

“အန်တီကဘာပြောချင်တာလဲ..”

“ဟိုလေသမီးရယ်..လင်မယားချင်းထက်ရင်းနှီးကြတာမရှိပါ ဘူး..ဟိုရှေ့နေလေးနဲ့သမီး ညှိနှိုင်းပြီး..”

“အန်တီအတွေးတွေလွဲနေပြီ..ဥပဒေမှာ လင်မယားအတွက်

“သားစုအတွက်ဆိုတာမရှိဘူး..ရင်ဆိုင်ကြဖို့ခုံရုံးကိုရောက်လာပြီဆိုရင် သိယောဇဉ်တွေ ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့လည်း ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး..”

“အဲဒါတွေက စာအုပ်ကြီးထဲမှာအမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ သတ်မှတ် ချက်တွေပါကွယ်..လူတိုင်းသိပါတယ်၊ တကယ်တမ်းက..”

“အန်တီစကားဖြတ်ပြောရမှာအားတော့နာပါတယ်..ဒါပေ မယ့် အန်တီအမှုအတွက် စိတ်သောကများနေတာတွေ နည်းနည်းလျှော့ ဆားလိုက်ပါ..အမှုသွားအမှုလာကို ကြည့်ရင်အရုံးအနိုင်ကိုမှန်းဆလို့ ချတယ်ဆိုတာလည်း မမှန်ပါဘူး..တရားဥပဒေဆိုတာ နောက်ကွယ်မှာ ဆောက်နေတဲ့အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ရတာ..မြင်လိုက်ကြားလိုက်တာ ဆော့နဲ့ အရုံးအနိုင်တွက်နိုင်နေရင် ခုံရုံးထဲတက်ပြီး အကျိုးဆောင်ခတွေ ခန့်တံစကတွေ ဘယ်သူကအကူခံနေမှာလဲ..အဲဒါတွေထက် ပိုတန်ဖိုး ခို့တဲ့ အချိန်ဆိုတာရှိသေးတယ်..”

ဒေါ်ချစ်ခင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး ပြုံးမဲ့မဲ့မျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။ စွန်းက သူမရဲ့လောဘကြောင့် စကားမှားတာကို စိတ်မဆိုးပါ၊ မပြုံးနိုင်သော်လည်း မမှန်းသည့်အကြည့်တို့နှင့်.. ၊

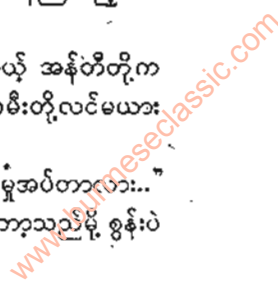
“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့..ခုလိုအကျယ်တဝင့်ဖြစ်လာကြတဲ့ လင်မ ယားကွာရှင်းပြတ်စဲမှုတွေက သာမန်အမှုတွေနဲ့ မတူဘူး..ကာယကံ ချင်နှစ်ဦးရဲ့ သဘောဆန္ဒတွေကို တစ်ဆုံးထိမခန့်မှန်းနိုင်တဲ့အတွက်..”

“အိုကွယ်..အန်တီသမီးကတော့ အန်တီပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ သူပြောတဲ့စကားတွေကလည်း သူ့စိတ်ထဲကစကားတွေပါ..အဲဒီလူကို သမီးကိုစည်းစိမ်တစ်ဝက်ပေးရမှာစိုးလို့ ပြစ်ချက်တွေရှာပြီး အား ဆုံးကို ကန့်လန့်တိုက်နေတာပါ..”

ဒေါ်ချစ်ခင်က သရတုတို့အေးဆေးစကားပြောနေကြသည့် စား ပွဲဆီလှမ်းကြည့်ပြီး ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်ရှု.. ၊

“ထင်ပေါ်ဆိုတဲ့လူလောက် မချမ်းသာပေမယ့် အန်တီတို့က သည်း လူချမ်းသာတွေပါပဲ..အန်တီကတော့လေ သမီးတို့လင်မယား ချင်း ညှိနှိုင်းပြီး..”

“အန်တီအဲလို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ကျွန်မကို အမှုအပ်တာလား..” ပြောရဆိုရတာ ဘယ်လိုမှအဆင်ပြေဖို့မရှိတော့သည့်မို့ စွန်းပဲ

အရင်ထထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရတနာပွဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိစဉ် ခပ်ပြုံးပြုံးပြောကြရင်း အဆင်ပြေနေသည့် မျက်နှာကိုပါ လက်ပြန်တစ် ချက်လောက် ရိုက်ပစ်ခဲ့ချင်၏။

သူ့ရတနာပွဲမ ရင်ဆိုင်မီတိုင်း ကိုယ်လေ့လာသင်ယူထားသမျှ ဥပဒေပညာတွေက ဘာမှမဟုတ်သေးသလို အခက်အခဲများစွာနှင့် ဖြတ် သန်းရသည်။

နာမည်တစ်လုံးနှင့်ထင်ပေါ်လာခဲ့သော 'စွန်း'ဆိုသည့်သူမ ဟာ သူ့ရတနာပွဲကြောင့် အရောင်မှိန်သွားရသလိုလို သူမသားကိုယ်မ သာ အဆင့်လောက်ပဲရှိသလို.. ၊

သူမ ဒါကိုသည်းမခံနိုင်ပေ.. ၊

ဒီလောက်ထိကြိုးစားမျှော်လင့်ခဲ့ရသည့် အောင်မြင်မှုက ဒီ လောက်မှာပဲရပ်တန့်မနေသင့်ပေ။ သူ့ကျတော့ နေ့ရက်များစွာကို သူ့လို ငါလိုအေးဆေးစွာ ဖြတ်သန်းနေရင်း ကိုယ်နဲ့တန်းတူနာမည်ကျော်နေ ခဲ့သည်။

စွန်းရဲ့အတွေးတွေက စိတ်အမှောင်ဖုံး၍ ခြေလှမ်းတွေပါရပ် တန့်သွားခဲ့သည်။ သူမတစ်ခုခုကို တွေးမိလိုက်တာဖြစ်သည်။ ထိုတစ် ခုခုသည်.. ၊

"အ.."

ခြေလှမ်းဆက်လှမ်းလိုက်စဉ် မပြတ်သောအတွေးကြောင့် စွန်းခလုတ်တိုက်လေသည်။

"ဘာတွေတွေ့နေလို့ မြေပြောင်ပြောင်မှာ ခလုတ်တိုက်ရတာ လဲ.."

သူ့ရ.. ၊

နောက်က ခန်းခနဲပြောလိုက်သံကြောင့် ဒေါသကထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့်ရုံးနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စ ကားပြောမနေချင်သဖြင့် လှည့်မကြည့်ဘဲထွက်လာခဲ့မိ၏။

သူ့ရကတော့ သူမနောက်မကျတကျမှာ အတူပါလာတာ.. ၊

"ညတုန်းက မင်းရဲ့အမှုသည်ကိုယ်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်.."

စွန်းခြေလှမ်းနှေးသွားသည်။ သူ့ရက သူမဘေးကိုရောက်

လာတာ.. ၊

"မင်းနဲ့လည်း အခုအဲဒီကိစ္စပြော.."

"ဘာလဲ..ရှင်ကအဲဒါကို ဂုဏ်ယူစရာထင်နေတာလား.."

သူ့ရက မတည်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းတွေက ရယ်မြူးရိပ်တို့နှင့်.. ၊

"မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်မိကြတိုင်း အဲလိုပြဿနာတွေရှိနေတာကို ပြောတာပါ..နောက်တစ်ခုက မင်းမျက်လုံးထဲက တဝင်းဝင်းတောက်နေ တဲ့ မီးတောက်တွေ.."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ.."

"ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများသူငါလို သမားရိုးကျအတိုင်းကျော် ဖြတ်ဖို့ ခက်နေတာလေ..မင်းမျက်လုံးက ဒေါသမီးတွေကို လူတွေစိတ် ဝင်စားလာတော့.."

"ရှင်ပါရောပြီး နာမည်ကြီးတာပေါ့.."

ဘာပြောလိုက်တာလဲဆိုသည့် အကြည့်နှင့် သူ့ရမျက်ခုံးတွေ မသိမသာ ကုတ်ကျသွား၏။

"အဲဒါတွေရှင်မဖြစ်ချင်တာမှန်ရင် ရှေ့နေအလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်.."

"ဘာ.."

"မဟုတ်ရင်လည်း တရားသူကြီးလုပ်ဖို့စဉ်းစား.."

"မင်းကရှေ့နေ..ငါကတရားသူကြီးဟုတ်လား...အဲလိုဖြစ်

တော့ ဒီပြဿနာတွေပြီးသွားမယ်ပေါ့.."

ပိုလို့သာဆိုဝါးလာမှာပါ။ မိန်းမဖြစ်သူကလျှောက်လဲချက် တွေပေး ယောက်ျားက စီရင်ချက်ချ... ၊

"ပြောလေ.."

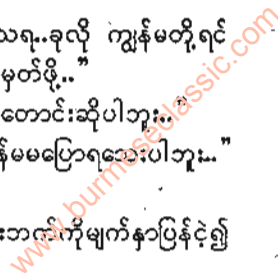
"ရှင်မေးခွန်းတွေ ထောက်မနေနဲ့သူ့ရ..ခုလို ကျွန်မတို့ရင် ဆိုင်နေရသရွေ့ ရှင်ကိုကျွန်မခင်ပွန်းလိုသတ်မှတ်ဖို့.."

"သတ်မှတ်ပေးပါလို့ ငါကလည်းမတောင်းဆိုပါဘူး.."

"ရှင်က တောင်းဆိုနေပါတယ်လို့လည်း ကျွန်မမပြောရသေးပါဘူး.."

"ဟား ဟား ဟား.."

သူ့ရက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံနှင့် ရုံးဘဏ်ကိုမျက်နှာပြန်ခဲ့၍

ဆံပင်သပ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍.. ။

“ထားလိုက်ပါတော့.. မင်းနဲ့ငါဘယ်သူကမှ မနှုတ်ထွက်ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်လာလား ဂရုမစိုက်ဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းပြောင်းလဲဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ မိခင်ကောင်းဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လမ်းတစ်ဝက်ကနေဖြတ်ခေါ်ပြီး ကလေးနဖူးလေးသပ်ပေး.. ပါးလေးဆွဲရုံနဲ့တော့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး..”

“ဘာလဲ.. မိခင်ကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက် မယားကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက်လိုတယ်လို့ ရှင်ပြောချင်တာလား..”

အထင်သေးစိတ်ပျက်သူလို မဲ့ထားသည့်စွန်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကြောင့် သာရမျက်နှာနည်းနည်းတော့ တည်သွားသည်။

“ဟွန်း.. ရှင့်ကိုယ်ရှင်ငါလုပ်ပြလိုက်တာ တော်တော်ထိရောက်သွားတယ်လို့မျှား ထင်နေသလား.. သာရ.. ရှင့်ဘာသာတစ်လောကလုံးမှာရှိသမျှ မိန်းမချောမိန်းမလှတွေနဲ့ တွဲနေပါစေ၊ ရှင့်အဆင့်ကိုရှင်ဖော်ပြနေတာ ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ..”

“မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ..”

“လျှောက်ပြောနေရအောင် ဒီကပါးစပ်က အရေမရအဖတ်မရစကားတွေ ပြောနေရလောက်အောင် အားနေတာမဟုတ်ဘူး.. စကားပြောတာကြည့်ပြော..”

လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ပြောခံရတာကိုစွန်းအမုန်းဆုံး.. ။ မြင်သမျှ ကြားသမျှ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောနေရအောင် ဒီကအရူးမို့လို့လား.. ။

“ငါ အဲလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး..”

စွန်းလမ်းကို ဖြတ်ကူးလာတော့ သာရလည်းပါလာကာ.. ။

“မင်းပြောတာတွေက ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေ စွန်း.. ငါဘာပြောပြောမင်းအမြဲတမ်း ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးတယ်.. ပုံပေါ်လာရင်လည်း အမြဲတမ်းနဲ့ကံဂတစ်တွေပဲ..”

“ဟုတ်လား..”

ရှင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းတွဲသွားနေထိုင်နေတာတွေ ဒီက မသိဘူးထင်နေလို့လား.. လို့ မပြောဖြစ်ပေမယ့် စွန်းမျက်နှာမှာ ခပ်မဲ့မဲ့ခနဲပြုံးတစ်ချက်ထင်၏။

ထိုအပြုံးကြောင့် သာရတော်တော်ခံရခက်သွားသည်။ စွန်းဒီလိုထင်သွားမှာကို သူစိုးရိမ်ခဲ့သည်။ စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လာတော့ ရင်ထဲမှာ မောသွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး အလျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် သူမနဲ့ ဒီထက်ဝေးကွာသွားမှာကိုတော့ မလိုချင်ပေ.. ။

ထိုစဉ် မီးခိုးရောင်ပါဂျူဂျူးကားတစ်စီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပါကင်ထိုးသွားကာ.. ။

“ရှေ့နေကြီးတို့က ဒီမှာကိုး..”

ကားပေါ်ကဆင်းလာသူကို စကားလှမ်းပြောမှ သတိထားလိုက်မိ၏။

ဟောမာန်က ပန်းနုရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့် အပေါ်ထပ်ပါးလေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထား၏။ ဟီးလ်ဒေါက်ကြီးစီးထားပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့လှမ်းလာပုံက သူမကိုယ်ကိုဆယ်ကျော်သက် မိန်းမငယ်လေးအတိုင်း.. ။

သူမက နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြကာ.. ။

“ရုံးမှာလိုက်ရှာနေတာ.. ပြန်မယ်ဆိုတော့မှ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့..”

“အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့လားဟောမာန်..”

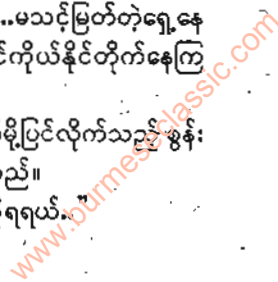
“ရှိတယ်ပဲဆိုပါတော့.. ဒါနဲ့ရှေ့နေကြီးတို့နှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါလည်း လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စခွင့် အမှုတစ်ရက်အတူလိုက်နေကြတယ်နော်..”

ဟောမာန်က သူမရဲ့လှာရင်းကိစ္စထက် တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောဖို့သာစိတ်စောနေပုံရှိလျက်.. ။

“ခုပ်ရုံးမှာ ပြောနေကြတာကြားခဲ့လို့ပါ.. မသင်မြတ်တဲ့ရှေ့နေလင်မယားက ကွာရှင်းပြတ်စမယ့် အမှုကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင်တိုက်နေကြတယ်တဲ့..”

ကိုယ့်ဧည့်သည်မဟုတ်သည်မို့ ခွဲထွက်မို့ပြင်လိုက်သည့် စွန်းရဲ့ခြေထောက်တွေ နေရာမှာတင်ရပ်တန့်သွားသည်။

“လူတွေရဲ့ပါးစပ်ကတော့ ဒီလိုပါပဲကိုရရယ်..”

ကိုရဆိုပါလား.. ၊

ခုနကခေါ်တော့ ရှေ့နေကြီး.. ၊

စွန်းမျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြန်လှည့်လာတော့ ဟေမာန်က ပျာပျာသလဲပြုံးပြလိုက်ရင်.. ၊

“ကြားခဲ့တာကိုပြောပြတာပါ.. အဟွန်း၊ သူတို့ကဲ့ရယ်ကြတာ လား.. တကယ်သဘောကျနေတာလားတော့မသိဘူး၊ ဇနီးကိုမကွာရှင်း ချင်တဲ့ယောက်ျားကို ရှေ့နေကြီးကအကျိုးဆောင်ပေးတယ်.. ကွာရှင်းချင် တဲ့ ဇနီးသည်ဘက်ကရှေ့နေစွန်းက ဆိုတော့..”

“အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ရင်ဆိုင်နေတာကို ဒေါ် ဟေမာန်လည်း စိတ်ဝင်စားနေတတ်တယ်..”

“အို.. မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်စွန်းရယ်၊ ဟိုမှာသူများပြောနေကြတာ တွေကို ဟေမာန်ကပြောပြတာပါ.. ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်း ကိုယ့်အ ကြောင်းဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကလျှံလာမှ ကိုယ်ကြားရတာလေ..”

စွန်းက အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ပြုံးလိုက်ရင်.. ၊

“လျှံထွက်လာတဲ့ စကားကလည်းကိုယ့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဖွယ်တွေဖြစ်ဖို့မှမရှိတာ.. ပတ်ဝန်းကျင်စကားတိုင်းကို ကျွန်မပြောရဲ တယ်.. အားလုံးအတင်းအဖျင်းတွေချည်းပဲ..”

ဟေမာန်မျက်နှာပျက်သွာကာ အပြုံးကိုမပျောက်ပျက်အောင် စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားဖို့လွမ်းထားခဲ့ပေမယ့်.. ၊

“ပြီးတော့ အဲဒီအတင်းအဖျင်းစကားတွေကို လျှံလာမှကြားရ တာမဟုတ်ဘူး.. ရှည်ရှည်သူ့ဆီအရောက်ပို့နိုင်တာ အတင်းစကားပဲ deliver စနစ်ထက်သေချာတယ်.. အင်တာနက်သုံးသလို ကွန်နက် ရှင်ကောင်းဖို့တောင် မလိုဘူး..”

“အဲဒါမှန်ပါတယ်မစွန်းရယ်.. ဒါပေမယ့် ချီးမွမ်းသံတွေဆိုတာ လည်း ပတ်ဝန်းကျင်စကားတွေပါပဲ၊ ဟေမာန်က ရှေ့နေကြီးတို့ဘက် က တွေးကြည့်ပေးတာပါ.. ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်တာလေ.. လူတွေက သူများအိမ်ထောင်ရေးကိုတောင် လိုက်ဝေဖန်ကြတယ်လို့..”

ဟေမာန်က စိတ်ညစ်နေပုံပေါ်သည့် သူ့ရောက်လှည့်ပြီး ပေါ့ ပါးဟန်နှင့် ရယ်ကာ.. ၊

“တကယ်တော့လည်း လူတွေအောင်မြင်ကျော်ကြားအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားနေကြတာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ချီးမွမ်းသံတွေကို လို ခွင်လိုပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ ဟွန်း.. ဟွန်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုကို ညစ် ညမ်းတယ်ချည်းပဲတော့ သိမ်းကျုံးမပြောသင့်ဘူးလေ.. လူတွေအားလုံး ထ လေကိုရှုရှိုက်နေရလို့ အသက်ရှင်နေကြတာပါ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က နားနဲ့အသက်ရှုနေကြ တာမဟုတ်ဘူးမလား..”

ဟေမာန်မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ စွန်းကပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊

“ဒေါ်ဟေမာန်မေ့နေသလားလို့ ပြောပြတာပါ.. ကျွန်မက တော့ တစ်ခါတစ်လေအလုပ်ရှုပ်လွန်းတဲ့အခါ ကိုယ့်အသက်ရှုသံကို တောင် အနောက်အယှက်ဖြစ်တယ်ထင်တယ်..”

စွန်းက အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ထွက်၏။ ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟေမာန် က အပြုံးလေးတစ်ချက်လေး ပျောက်သွားပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ်လေး ပဲ ဖြစ်ကာ.. ၊

“ယုံသွားပြီသိလား.. ကိုရတို့အိမ်ထောင်ရေးကို လူတွေဘာ ကြောင့် ဒီလိုပြောနေသလဲဆိုတာ..”

သူ့ရက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလျက်.. ။ ။

“အဟွန်း..”

မပြုံးချင်ပေမယ့် ပြုံးလိုက်ရင်.. ၊

“ဒီလိုပါပဲ.. တစ်ခါတစ်လေ အဖြေတစ်ခုက ebt. တွေနဲ့ရှိ နေတတ်တယ်..”

အခန်း(၁၈)

“စားလေသမီး...နေမကောင်းဘူးလား..”

ထမင်းခိုင်းမှာ လူစုံနေသည်။ သူရဲနဲ့စွန်း တိုင်ပင်မထားကြပေမယ့် ဒီညနေမှာသမီးလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်တာဝန်ယူ၍ အချိန်ပေးခဲ့ကြတာဖြစ်၏။

ဒါကို တကူးတကူးထုတ်နှုတ်ကြိုးစားရတာက စွန်းပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမက သမီးမျက်နှာကိုကြည့်နေတတ်တာသာ ရှိသည်။ နူးညံ့သောစကား နှစ်သိမ့်ပျော်ရွှင်စေလိုသောအပြုံး ဘာဆိုဘာမှမရှိခဲ့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်.. ၊

“ဟုတ်သားပဲညလေးရာ..ဒီည ဖေကြီးတို့လည်း စောစောပြန်လာကြမှာဆိုလို့ ကိုကိုအပြင်မှာ ဘာမှစားမလာဘဲ အချိန်မီဒိုင်ဗင်ထိုးပြန်လာခဲ့ရတာ..လူစုံတုန်း ပြောစရာရှိတာပြော..အားရပါးရစားစမ်းပါ..”

“မေမေကော့..”

လရောင်က စွန်းကိုကြည့်၍ တည့်တည့်မေးလိုက်သဖြင့် အားလုံးအကြည့်က စွန်းထံရောက်၏။

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

စွန်းက ပြန်မေးကာ၊ လရောင်ကို မေးဆတ်၍.. ၊

“မေမေရော..ဘာမှမပြောဘဲစားနေတာပဲ..”

“မေမေကမိုက်ဆာနေလို့ပါ..တစ်ယောက်တည်းအလုပ်လုပ်ရင်း စားဖြစ်တာတွေများတော့ စကားမပြောတတ်တာအကျင့်ပါနေတာ..”

“မေမေကို မေ့ဖေကတောင်းပန်ပြီး အတူထမင်းစားဖို့ ခေါ်

လာတာလားဟင်..”

“အံ့မာ..ဖေဖေကဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ..”

“တောင်းပန်တိုင်းရော ဒီကခေါင်းညိတ်မှာမို့လို့လား..”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြရင်း စကားထဲများကြတော့ နေသရက မျက်နှာငဲ့လိုက်ပြီးရယ်သည်။

လရောင်မျက်လုံးလေး အကြောင်သားနှင့်ကြည့်နေ၏။ သူမမေးလိုက်မိတာ ဒီလိုတွေဖြစ်လာဖို့ပဲ မဟုတ်လေရာ.. ၊

“ဖေကြီးကလည်း..”

မအေကိုကြောက်ရသဖြင့် ရင်းနှီးစွာပြောဆိုရဲသည့် ဖအေကိုပဲ သတိပေးသလိုလေးပြောမိကာ.. ၊

“မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲဟာ..”

“ဖေဖေကပြီးလိုက်ရင်လည်း သူပြီးမှာမဟုတ်ဘူးလေ..သိနေလို့..”

“ဟုတ်တယ်..အသိအမှတ်ပြုလိုက်သမီး၊ ငါ့အဖေက ရန်တွေကောင်းတဲ့အဖေပါလားလို့..”

“ဟာ..စွန်း၊ မင်း..”

“ဖေဖေရာ..”

နေသရ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ခဲ့တားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေက ရယ်ချင်နေတာ သိသာနေလျက်.. ၊

“ထမင်းစားရင်း တန်းလန်းကြီးနဲ့မိဘွတွေ ရန်ဖြစ်နေကြတာကို သားနဲ့သမီးကတားဆီး ဖျန်ဖြေပေးနေရတာနော်..အဲ့ဒါ အင်တာနက်ပေါ်တင်လိုက်ရင် လိုက်(မိ)တွေ ကွန်းမန်တွေ ဖုံးကြံသလိုပေးကြမှာ..”

“အေး.. မင်းတင်မှာပဲပူရမှာ..”

ရွဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ဘေးမှာချထားသည့် နေသရရဲ့ဖုန်းဆီတစ်ချက်တော့ ကြည့်မိသေးသည်။

“ဒါလေးစားကြည့်သမီး..မိန်းကလေးတွေနဲ့တည့်တယ်..”

သားအဖစကားပြောနေရင်း စွန်းနဲ့လရောင်ဆီ အားရရောက်သွားကြသည်။ ပန်းကန်ထဲရောက်လာသော ပေါက်ပန်းဖြူပွင့်သုတ်တွေ

ကို လရောင်ငုံကြည့်ပုံက ရင်ခွင်ထဲကို ရွှေထုတ်ကြီးပြတ်ကျလာလို့ အံ့ဩမှင်တက်မိသွားတာမျိုး... ၊

မော့လာတော့ မျက်နှာလေးကပြုံးနေကာ.. ၊

“အဲ့ဒါ ဘာသုပ်လဲမေမေ..”

“ပေါက်ပန်းဖြူပွင့်လေ.. သမီးတို့နဲ့တည့်တယ်..”

စွန်းလေသံတ နူးညံ့နေပေမယ့် မျက်နှာမှာအပြုံးအရယ်မရှိပေ၊ ဒါပေမယ့် ပြေပြေပြစ်ပြစ်လေးတော့ ရှိနေခဲ့လျက်.. ၊

“စားကြည့် ချိုနေတာပဲ..”

“ဟုတ်လား.. ထမင်းခိုင်းမှာ သမီးတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး..”

“သမီးအတွက် မေမေလုပ်ခိုင်းထားတာ..”

“ဟုတ်လား..”

လရောင် မျက်နှာလေးချို့အိသွားလေသည်။ ကော့ထင်းနေသောနှာတံနှင့် ခိုင်ကြည်သောစွန်းရဲ့ မျက်နှာကိုပဲငေးကြည့်ရင်း ထမင်းနဲ့အသုပ်ကို စားနေကာ.. ၊

“မေမေ.. အဲ့ဒါက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘာလို့တည့်တာလဲဟင်..”

“အဲ့ဒါက..”

စွန်းက ထမင်းနဲ့ဟင်းတင်ပြီး ပါးစပ်နားထိရောက်နေသည့် စွန်းကို အသာလေးပြန်ချလိုက်ကာ.. ၊

“သွေးသားမှန်တာမျိုးပေါ့.. ပြီးမှ သေချာပြောပြမယ်နော်၊ ထမင်းစား..”

“အဲ့ဒါကြောင့် သမီးတွေကိုအမေက အုပ်ထိန်းမှပြည့်စုံတာလို့ ပြောကြတာဖြစ်မယ်နော်..”

ပြောပြီး သာရကိုရယ်သွမ်းသွေးသည့် မျက်နှာလေးနှင့်ကြည့်လိုက်ကာ.. ၊

“ဖေဖေဆို အဲ့ဒါတွေသိနေမှာမဟုတ်ဘူး..”

“သိတိုင်း ပြောပြန်ရင်လည်း နေရာလှတယ်ဖြစ်ဦးမှာကိုး..”

ဖေဖေဘာလို့မသိရမှာလဲ..”

ပါးစပ်နားရောက်နေသည့် ထမင်းလုတ်ကို နောက်တစ်ခါပြန်

ချလိုက်ရကာ၊ စွန်းလှည့်ကြည့်တော့.. ၊

“မဟုတ်ဘူးမေမေ.. မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေကဒေါသဖြစ်လို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး.. ဟွန်း၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့..”

နေသရကပြောတော့ လူကြီးသူကြီးလိုလို.. ၊

ပြီးတော့ ဟင်းတွေကိုကြည့်၍ လက်တပြင်ပြင်နှင့် တစ်ခုခုကို ခူဖွေသလိုလုပ်ကာ.. ၊

“ဖေဖေ..”

“ဟင်..”

“ဖေဖေကရော.. သားနဲ့တည့်တဲ့ဟင်းလေးဘာလေးချက်ခိုင်းထားတာမရှိဘူးလား..”

သာရ လည်ချောင်းထဲရောက်သွားသည့် ထမင်းလုတ်ပြန်ထွက်မလာအောင် ပါးစပ်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟဲ..ဟဲ ညလေးကိုမေမေက သင့်တင့်ရာကျွေးတော့ ဖေဖေလည်း..”

“အားလုံးနဲ့တည့်တယ်.. ဒီပေါ်မှာရှိတာအကုန်စား..”

လရောင်က ခစ်ခနဲရယ်သည်။ နေသရကမဲ့သွား၏။

“ဖေဖေကလည်း တစ်ခုခုတော့..”

“မင်းက တစ်ခုခုကိုရှိစေချင်နေတာလား..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ..”

မေးရင်း သာရက နေသရပန်းကန်ထဲကို ငါးရုဉ်းချဉ်စပ်ဟင်းနဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းတွေ ထည့်ပေး၏။ ပြီးတော့ ငါးဥနဲ့ပုစွန်အချိုကြော်တွေ ထပ်ထည့်ပေး၍.. ၊

“ငါ့သားမှာလိုအပ်နေတာ ငါးမကြိုက်တတ်တဲ့အမူပဲ.. အဲ့ဒါတွေစားလိုက်.. ဘာမှမလိုတော့ဘူး..”

“ဖေဖေရော.. သားမှမကြိုက်တာကို..”

“သမီးငယ်လည်း မကြိုက်ဘူးလေ..”

“ဒါပေမယ့် မေမေကသူ့အတွက် only..”

“ဖေဖေက အခုအများကြီးထည့်ပေးနေတာ ပိုဘောင်ကျေးဇူး”

တင်ရဦးမှာ..”

“ခစ် ခစ်..”

လရောင်ရယ်နေတော့ နေသရမျက်နှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာတာ.. ၊

“မေမေ့..”

စွန်းက ထမင်းစားရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်၍ထူးသည်။ နေသရက သူ့ပန်းကန်ထဲမှာ သာရထည့်ပေးထားသည့်ဟင်းတွေကို စွန်းခပ်ရင်းနဲ့ ဟိုဘက်တိုး ဒီဘက်ရွေ့လုပ်နေရင်း.. ၊

“သားလည်း မေမေ့သားနော်..”

“အင်းလေ..”

“သားယောက်ျားလေးတွေ ဘာစားသင့်တယ်ဆိုတာ မေမေ့မှာတာဝန်ရှိပါတယ်..”

“အဟုံနဲ့..”

စွန်းက သွားတန်းလေးတွေပေါ်အောင်ပြုံး၍ ရေဖန်ချိုင့်ဆီ လှမ်းကိုင်၏။ လရောင်က ကမန်းကတန်းယူပြီး ရေတစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။

သာရကလည်း သူ့ဘေးနားမှာရှိသည့် ရေချိုင့်ဆီလှမ်းလိုက်ကာ.. ၊

“တွေ့လား...သား..”

“မင်းက မင်းညီမလိုမှ အလိုက်မသိတာ..”

ပြောလိုက်မှ နေသရမျက်လုံးက ဖအေဖြစ်သူကိုယ့်ဘာသာ ရေထည့်သောက်နေတာကို သတိထားကြည့်မိ၏။

“ဪ...ဒါတွေလည်းရှိသေးတာလား..”

“ရှိတယ်..”

နေသရခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ထမင်းတင်ထားသည့် စွန်းကိုပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်လျှင်.. ၊

ဟင်.. ၊

အားပါးတရဝါးလိုက်သည့် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘာလဲ.. ၊

ပန်းကန်ကိုပြန်ငုံကြည့်၍ ဆက်ဝါးလိုက်တော့ သေချာသွားသည်။ ငါးမုငါးရဲ့ဖိုက်ထဲကဥစစ်စစ်တွေ.. အကြည့်က လရောင်ဆီ ဘန်းရောက်သွားလျှင်.. ၊

“ညလေး..”

“ဟား ဟား ဟား..”

လရောင် အားပါးတရရယ်လိုက်ပြီးမှ ထမင်းစားနေတာကို သတိရပြီး ဇက်လေးပုသွားရင်းပြန်ထိန်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဖေဖေစားခိုင်းနေတာ စားပြလိုက်ရင် ကိုကိုလည်းညလေးလို့..”

“တော်တော်..”

ငါးဥဆို နေသရအသေမုန်းသည်။ ပါးစပ်ထဲရောက်နေကာမှ ဒီတိုင်းမဝါးဘဲ မျိုချလိုက်ဖို့လည်း အဆင်မပြေ.. ၊

“ညလေး..နော်.. နင်..”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြောင့် စွန်းထမင်းလက်စသတ်ရင်း ရယ်နေမိသည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို သာရကအမိအရဖမ်း၏။

ပြီးတော့ ကျေနပ်သွားမိသည်။ သူ့ရှိစေချင်ခဲ့တဲ့ ဒီအတိုင်း..။

အခန်း(၁၉)

“ဒေါက်.. ဒေါက်..”

တံခါးခေါက်လိုက်ရင်း အထဲကိုအသံကိုနားကပ်စွင့်မိစဉ်..။

“ဘာကိစ္စလဲ..”

အသံက နောက်ကကပ်လျက်ပေါ်လာသဖြင့် ကိုယ်ကတောင့် ခနဲ ပြန်ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ဘေးစောင်းလှည့်ရပ်လိုက်ကာ.. ။

“မင်းကိုပြောစရာရှိလို့..”

“ပြောစရာရှိတာ ပတ်ပျိုးနေဖို့မလိုဘူး..ပြော၊ ဘာလဲ..”

“လိုတာပေါ့ကွ..ငါက မင်းကိုနေထိုင်ကောင်းရဲ့လား လာမေး တာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“အဲ့လိုလာမေးလည်း အပိုတွေ့ဒီကပြန်ဖြေနေမှာမဟုတ်ဘူး.. ခုလည်း အပိုတွေ့မမြောရင် ကျေးဇူးတင်တယ်..ဘာလဲဆိုတာပြော..”

“မင်း အဲ့ဒါတွေ..”

သူမ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး မျက်နှာသစ်ကိုယ်လက်သန့်စင်လာ ပုံပေါ်ကာ မျက်နှာပေါ်ကရေစက်တွေကို သပ်ချနေသဖြင့် အမြင်မတော် လို့ပါ.. ။

ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမစေတနာလည်း နားမလည်.. ။

“ဒါတွေသွားဝင်ပြီး သုတ်သင်နေရင် ရှင့်ကိုကျွန်မက တစ် ခေါက်ပြန်လာပြီး အညှိခံနေရမှာပေါ့..မလိုဘူး၊ ပြောစရာရှိတာပြော.. အရမ်းကို အေးဆေးပြောဖို့လိုနေရင်တော့ ဆောရီးပဲ..ကျွန်မမအားဘူး..”

သူမက တံခါးကိုလက်လှမ်း၏။

“မင်းကို အခုလက်ခံထားတဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောချင်

တာ..”

စွန်းကဒီတိုင်းလက်နှစ်စုံချရပ်နေပြီး စိတ်မရှည်သလိုမျက်နှာ လွှဲထား၏။

“မင်းနဲ့ငါ လင်မယားပြဿနာတွေ အိမ်ထောင်ရေးသဘော ထား ကွဲလွဲမှုတွေပဲ များသောအားဖြင့်ကိုင်နေရတာ ငါတို့ကတော့ကိစ္စ ခရှိဘူး..”

“ဘာကကိစ္စရှိနေလို့လဲ..”

“ဘာမှကိစ္စမရှိဘူးလို့ထင်ရပေမယ့် နည်းနည်းတော့ရှိနိုင် တယ်..”

သူဘဝပြောချင်တာလည်းဆိုတာ စွန်းကသဘောပေါက် သည်။

“ရှိရှိမရှိရှိ ဂရုစိုက်ဖို့မလိုပါဘူး..ရှင်ဂရုစိုက်ရင်တော့ စဉ်းစား လေ..”

“စွန်း..”

“ဘာတွေကြောက်ဖူးတုန့်နေတာလဲအတိဿရ..ဒီအမှုကိုရှင်က စားလို့ မကုန်တဲ့မုန့်တစ်ခုလို့ ဖြစ်သလိုထုပ်ပတ်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသွား ထည့်လိုက်ချင်လို့လား..”

“ထည့်လို့ရရင်တော့ ကောင်းတယ်လေ..ငါပြောချင်တာက ဒီအမှုကိုထားလိုက်တော့..နောက်ထပ် မင်းနဲ့ငါအမှုတစ်ခုတည်းမှာရင် မဆိုင်မိဖို့ တစ်ခုခုတော့စီစဉ်ရလိမ့်မယ်..”

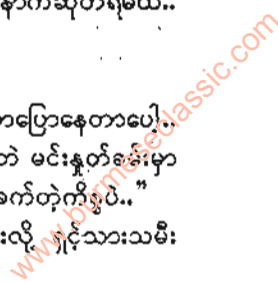
“ဘာ..”

“အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်..ပထမတစ်ချက်က အမှုသည်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့လာအပ်ပါစေ..ငါရှိရေရင် မင်းနောက်ဆုတ်ရမယ်.. မင်းလက်ခံထားခဲ့ရင် ငါကဆုတ်မယ်..”

“ဘယ်သူ့သဘောတူညီချက်နဲ့လဲ..”

“မင်းသဘောတူမှဖြစ်မှာမို့လို့ ငါဒီထိလာပြောနေတာပေါ့.. တစ်ခုခုပြောပြီဆိုရင် လက်ခံသင့်မသင့် မစဉ်းစားဘဲ မင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ခဲ့ပြီးတွေ့ပဲ ထင်လာတာတော်တော်ရင်ကြားစေဖို့ ခက်တဲ့ကိစ္စပဲ..”

“မစေနဲ့လေ..ရင်ကြားစေတာကိုမုန်းလွန်းလို့ ရှင့်သားသမီး

တွေ့ကိုတောင် ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ် ပစ်ထားခဲ့တာနော်..ဟွန်း..”
 “ငါသိတယ်..မင်းကိုလည်း အလုပ်ဖြူပြုပြီး ပေါင်းစည်းဖို့ပြော
 နေတာမဟုတ်ဘူး..”
 “ပြောတိုင်းရော ရမှာမို့လို့လား..”
 “ပြောဖို့လည်း မစဉ်းစားဘူးခင်ဗျားကို..”
 “ဒါဆိုပြီးပြီလား..”
 “မပြီးသေးဘူး..”
 သူမ လက်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသောကြောင့် သာရက တံခါးရှေ့
 မှာ ရပ်လိုက်ကာ လက်တစ်ဖက်ကဘောင်မှာ တင်ထားလိုက်ပြီး.. ။
 “ငါ့ကိုမင်းရဲ့ ဒေါ်ချစ်ခင်ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါရှိပြီ..”
 “အဲ့ဒါရှင်သွားတွေ့လိုက်လေ..”
 “ဘာ..”
 “ရှင်ကိုချိန်းနေတာမဟုတ်ဘူးလား..”
 “စွန်း..မင်း ငါ့စကားကိုအပြောင်အပြက်မလုပ်နဲ့နော်..မင်း..”
 “အပြောင်အပြက်လုပ်နေတယ် ထင်ရင်လည်းမပြောနဲ့ပေါ့..”
 ရှင်နဲ့ကျွန်မတယ်အမှုကိစ္စအကြောင်းမှ ဆွေးနွေးဖို့မရှိဘူး..ရှင်ရဲ့..”
 “ဒါပေမယ့် မင်းကငါ့မိန်းမဆိုတာကိုတော့ မင်းဖျောက်ဖျက်
 လို့ မရဘူးမို့လား..”
 “ရှင်ကြိမ်နီဂုဏ်ယူနိုင်အောင် အဲ့ဒါထားလိုက်ပါ..အခု ရှင်ရဲ့
 အမှုသည်ကမှန်တယ်..ကျွန်မရဲ့အမှုသည်က လွဲနေတယ်၊ ကျွန်မအား
 လုံးမသိဘူးထင်လို့ အခုရှင်ပြောပြချင်တယ်..ဒါပဲမို့လား..”
 “ဟုတ်တယ်..မင်းရဲ့အမှုသည်က မင်းကိုမပွင့်လင်းဘူး..”
 “ရှင်တို့ချင်းကတော့ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ဒီလူဘာလုပ်
 ထားတာတွေ သိနေမှာပေါ့..”
 “မသိခဲ့ပါဘူး...ဒါပေမယ့် သူကမပွင့်လင်းတာမဟုတ်ဘူး..
 သူ့ရှေ့နေကိုတော့ အချင်းမချန်ပြောပြမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုမပြောပြ
 ပေမယ့် ငါသိတယ်.. ဦးထင်ပေါ်ကစည်းကမ်းရှိတယ်၊ ရိုးဖြောင့်တယ်..
 သူဘာမှမမှန်တာမလုပ်ခဲ့ဘူး..”
 သူ့စကားတစ်ချို့ကို စွန်းသိပ်နားမလည်။ ဒါပေမယ့် နား

ထောင်နေမိ၏။
 “ချမ်းသာပေမယ့် လူရှုပ်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဇနီးဟောင်းရှိပေ
 သော် ပြတ်စဲပြီးသား..”
 ဟင်.. ။
 သူမ သိခဲ့တာကဒီလိုမဟုတ်.. ။
 “မင်းရဲ့ဒေါ်ချစ်ခင်က လောဘကြီးတဲ့ပုံပဲ..သူ့သမီးကိုလည်း
 သူပဲကြီးကိုင်နေတာ၊ ကွာရှင်းဖို့တွေဖြစ်လာခဲ့တာ သူ့ရဲ့စိတ်မူအရ
 တစ်ဖက်သတ်တောင်းဆိုမှုတွေချည်းပဲ..ဦးထင်ပေါ်ရဲ့အပြစ်တွေဆိုတာ
 လည်း သူတို့ပဲမရိုးမသားကြိတ်ကြိတ်စည်းတာတွေ..”
 “ရှင်ကလည်း သူပြောတိုင်းယုံတာပဲလား..”
 “သူပြောတာမဟုတ်ဘူး.. ငါ့စုစမ်းလို့သိလာခဲ့တာတွေ..”
 “စွန်းက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ.. ။
 “ရှင်က ထိန်ချိန်ထားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုဘာဖြစ်
 လို့လာပြောပြနေတာလဲ..”
 “မင်းသိစေချင်လို့..တစ်နည်းအားဖြင့် အပြတ်အသတ်ကြီး
 အနိုင်မယူချင်လို့ဆိုပါတော့..”
 သာရ စွန်းမျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဦးထင်ပေါ်က လူညံ့တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး..ဒေါ်ချစ်
 ခင်ရဲ့သမီးကို ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်အောင် လုပ်ဖို့ထိ သူ
 ပြင်ဆင်ထားဖို့ရှိတယ်..”
 “အဲ့ဒါရိုးဖြောင့်မှုတွေလား..”
 “လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး ကန်ကျောက်နှိပ်စက်နေတဲ့လူကို ‘ငါ
 လွတ်သွားလို့ကတော့ ပြေးပြီးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မယ်လို့’ မင်းတွေ့မ
 လား..”
 “ရှင်ကိုတစ်ဖက်တည်းမတွေးဖို့ ပြောချင်တာပါ၊ ‘ပါးကိုက်
 လို့ နားပြန်ကိုက်တာ သဘာဝကျစရာမရှိပါဘူး..ဒေါ်ဇောရီနင်းက
 ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလာတာလည်း ဦးထင်ပေါ်တယ်လို့ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့
 သလဲ ဆိုတဲ့ပေါ်မှာကြည့်လို့ရတာပဲ..”
 “ငါပြောတာကို မင်းတမင်လက်မခံသလို အတိုက်အခံလုပ်

နေတာလားစွန်း..”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မက အတိုက်အခံနေရုံ နေတွေပဲ..”

“ငါကတော့ မင်းကိုအနိုင်မခံနိုင်ပေမယ့်..အမြဲအတိုက်အခံ ပြောနေရတာ မကြိုက်ဘူး..”

စွန်းကဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်ရင်း.. ၊

“ကျွန်မကတော့ အတိုက်အခံတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နေရတာ ကို ကြိုက်တယ်..”

“သိတယ်လေ..မင်းအနိုင်ရသွားရင်ကြိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အရှုံးအနိုင်အဖြေထွက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မင်းကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်..”

“ဒီအမှုမှာ ကျွန်မရှုံးမှာပဲလို့ရှင်ပြောချင်တာလား..”

“နိုင်ဖို့မှမရှိတာ..”

“အမှုလိုက်ကြတာ အနိုင်အရှုံးဆိုတာရှိမှာပဲ..”

“မင်းကမရှုံးချင်တဲ့မိန်းမလေ..အမှုသွားအမှုလာကို ရှေ့နေ တစ်ယောက်သိထားသင့်တာထက် ပိုသိဖို့ကြိုးစားတယ်..အစွန်းရောက် မာနတွေနဲ့ အနိုင်တိုက်ချင်တယ်..”

“ကျွန်မက ‘စွန်း’ပဲ..”

“နှစ်ကုန်ပိုင်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူသတ်တရားခံကိုချမ်းသာ ကြွယ်က နာမည်ကသာချမ်းသာကြွယ်ဝ၊ လူကတော့ပလပ်စတစ် ကောက်သမားရယ်..”

စွန်းမျက်နှာလေးတင်းသွားသည်။ သူ့ရကခပ်တည်တည် ကြည့်၍.. ၊

“စွန်းဆိုတဲ့နာမည်ပေါ်မှာပဲ ဘဝကိုပုံဖော်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ မင်း လိုပဲငါကလည်း အတိဿရ၊ ဒါပေမယ့် အတိဿရတွေကိုတော့ ငါ မကြိုက်ဘူး..”

ပြောပြီး ခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်၍.. ၊

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ..ဘာတွေဖြစ်လာလာ စိတ်မဆင်းရဲ တတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ရင်တော့သဘောပဲ..”

“သုရ..”

သူ့ထွက်မသွားခင် တားဆီးမိကာ.. ၊

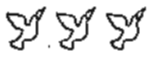
“ရှင်ပြောတဲ့ အချက်နှစ်ချက်က မပြီးသေးဘူးထင်တယ်..”

သုရက ပြန်လှည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က မီးရောင်နှင့် မျက်တောင်များလေးတွေ ယှက်ဖြာနေတာကိုပါ မြင်နေ ရသော စွန်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြုံးလိုက်ကာ.. ၊

“ဟုတ်တယ်..နောက်တစ်ချက်ကို ပြောရင်လည်းမင်းနဲ့ရန် ဖြစ်ရဦးမှာဆိုတော့ ဒီအမှုကို မင်းမကိုင်ပါနဲ့ လို့ မပြောတော့ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ..”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စွန်းကရပ်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ မှု့၏။

သူ့ကိုယ်သူ စကားတတ်ကြီး မှတ်နေသလား.. ၊

အခန်း(၂၀)

ပြည်မြို့ကိုရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ဘုရားဖူးလည်းမဟုတ်၊ ကျန်းမာရေးအပမ်းဖြေလည်းမဟုတ်ဘဲ အမှုကိစ္စအတွက် ခရီးရောက် မဆိုက်ကနေ မနားနိုင်ခဲ့တာ တရားခွင်ရောက်ခဲ့တဲ့အထိ.. ၊

ရန်ကုန်ကနေ တခြားကိုသွားရပြီဆို စွန်းပင်ပန်းပေမယ့် ကျေ နပ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီရှေ့နေနှစ်ယောက်က ဇနီးမောင်နှံ ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြ.. ၊ ပထမဆုံး စွန်းကပဲစတင်၍ ကိုယ့်အမှုသည် ဒေါ်ဇကရီနှင်းကို စစ်မေးလျှင်.. ၊

“ဒေါ်ဇကရီနှင်းနဲ့ ဦးထင်ပေါ်တို့ ဘယ်အချိန်ကအိမ်ထောင် ကျခဲ့တာလဲ..ပြီးတော့ ဒေါ်ဇကရီနှင်းတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေ ကို ရုံးတော်ရှေ့မှာ သိသာပေါ်လွင်အောင် ပြောပြပေးပါ..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဒေါ်ဇကရီနှင်းဆိုပေမယ့် အသက်အရွယ်ကသုံးဆယ်ကျော် ပဲဖြစ်ကာ သူမကိုအများက ရီရီလို့လည်း ခေါ်ကြ၏။

“ကျွန်မနဲ့ဦးထင်ပေါ်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော် လောက်ရှိပါပြီ..ဦးထင်ပေါ်က ကျွန်မကိုပေးကမ်းပံ့ပိုးမှုတွေ ပိအားပေး ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပါ..”

တရားခွင်မှာရှိနေသော ဦးထင်ပေါ်မျက်နှာက သူမစကား တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးထူးခြားပြောင်းလဲသွားတာ မရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေသ လို့ ထင်ရသည်။ သို့သော် တလက်လက်စူးရဲနေသည့်မျက်လုံးတွေမှာ ခက် ထန်ရက်စက်တော့မည့် အငွေအသက်တွေဖုံးလွှမ်းနေခဲ့၏။

“အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လည်း ကျွန်မကိုအပေါင်းအသင်း သူ

ငယ်ချင်းတွေနဲ့ရော ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ပါ လုံးဝပေးမတွေ့ဘဲ အခန်းထဲမှာ ဝဲ အကျဉ်းသားလို ပိတ်လှောင်ထားခဲ့ပါတယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလုပ်ရသလဲလို့ ဒေါ်ဇကရီနှင်းမေးခဲ့ဖူးပါသ လား..”

“မေးခဲ့ပါတယ်..”

ဇကရီနှင်းက ဦးထင်ပေါ်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး တော့ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ချစ်ခင်ထံရောက်၏။ ပြီးမှ.. ၊

“ကျွန်မအသက်ငယ်နေလို့ စိတ်မချဘူးတဲ့..သူကလွဲပြီး ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ ကြည့်တောင်မကြည့်ရဘူးလို့ပြောပါတယ်..ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိနေရင်လည်း သွေးကြွတယ်..မဆက်ဆံရဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူထားသလိုနေခဲ့တာပါ..ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ စွပ်စွဲပါတယ်။ သူ့အလုပ်အဆင်မပြေလာတိုင်း ရိုက်ပါတယ်..”

..အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်မကို အချုပ်သားလိုထားပေမယ့်.. သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်နေတာပါပဲ..”

“ဒါဆို ဦးထင်ပေါ်ဘယ်လိုဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဇ ကရီနှင်း သိထားတဲ့အတိုင်း ပြောပြပေးပါ..”

“သူ့အတွေးရေးမှူးမနဲ့ဖောက်ပြန်တာပါ..အသေးစိတ်တော့ မ သိပါဘူး.. အဲဒါတွေကြောင့်ကျွန်မသူ့ကို ဆက်မပေါင်းနိုင်ပါဘူးရှင်။ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးတည်းက အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်ခံခဲ့ရသမျှ ကျွန်မအရမ်း နစ်နာခဲ့ရပါတယ်..”

...ကျွန်မက သူ့ရဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးပေမယ့် လိုရင်မယား မလိုရင်သဲ့ပန်းဘဝနဲ့ပါ.. ကျွန်မသူနဲ့ကွာရှင်းချင်ပါတယ်။ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းမှာစိတ်ကိုလည်း ကျွန်မရသင့်ပါတယ်..”

အမှုအခြေအနေသည် စွန်းဘက်ကမေးခွင့်ရှိသမျှ မေးခွန်း တိုင်းအတွက် ထွက်လာသည့်အဖြေက အင်အားမဲ့နေခဲ့၏။ နောက်တစ် နေ့ ရုံးချိန်းမစမီ ဒေါ်ဇကရီနှင်းနဲ့ ပြောသင့်မေးသင့်ရှိတာတွေကို ပြော ဆိုဆွေးနွေးတော့လည်း ပြန်ဖြေသမျှ ဒေါ်ချစ်ခင်ရဲ့စကားတွေပဲ များနေ ခဲ့ရာ သူမသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

ပစ္စည်းတစ်ဝက်ရပိုင်ခွင့်နှင့် ကွာရှင်းချင်နေတာ ဇကရီနှင်းမ

ဟုတ်၊ ဒေါ်ချစ်ခင်သာကြီးကိုင်နေတာ ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါ်ဧကရီနှင်းနဲ့ ဦးထင်ပေါ်တို့ လက်ထပ်မိက အပြင်မှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဆိုခဲ့ဖူးပါသလဲ..”

“မဆိုဖူးပါဘူး..”

“မဆိုဖူးဘူးဆိုတာက မြင်တောင်မမြင်ဖူးတဲ့ထိလား..လူကို မြင်ဖူးနေပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဆိုခဲ့ခြင်းမရှိဘူးတာလား..”

တရားခွင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒေါ်ဧကရီနှင်း ဒေါ်ရီရီဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ဂုတ်မရောက်တရောက်ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေကို သားရေကွင်းလေးနဲ့ ဖြစ်သလိုစုတင်းချည်ထား၏။

အသားလတ်လတ်နှင့် မျက်လုံးတော်တော်လှသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ပြေပြစ်၏။ သူမသည်အဖြေတစ်ခုခုဖြေဖို့ ကြိုးစားတိုင်း လက်ခလယ်ကိုလက်မနှင့် အတန်ကြာကုတ်ခြစ်နေတတ်ကာ၊ မျက်တောင်တွေခတ်တာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာမနား.. ၊

“ဒါဆို ဦးထင်ပေါ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကို ဒေါ်ဧကရီနှင်းရဲ့အမေ ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်းနားချခဲ့တာပေါ့..”

“... ..”

“ဒေါ်ဧကရီနှင်း ကျွန်တော်မေးတာဖြေပေးပါ..”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်..”

“ဦးထင်ပေါ်က နိပ်စက်ကလူပြုပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကဘယ်လိုပြုဖို့ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဧကရီနှင်း ခံစားခဲ့ရသမျှ ရုံးတော်ရှေ့မှာပြောကြားပေးပါ..”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်..”

စွန်းက နေရာမှမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“တရားသူကြီးမင်းရှင့်..ဒေါ်ဧကရီနှင်းက ဒီအိမ်ထောင်ရေး သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးနဲ့ ပတ်သက်သမျှကို ကိုယ်နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို ပြောပြနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး..အမှုအတွက်လိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းကိုပဲမေးသင့်ပါတယ်..”

သူရမျက်နှာထက်မှာ ရေခဲငွေ့ဟပ်သွားသလို တစ်ချက်တော့ ပြောင်းလဲသွား၏။ စွန်းကလည်း ဂရုမစိုက်.. ၊

“ဒေါ်ဧကရီနှင်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရှိကုန်က နိပ်စက် ဘယ်ဆိုတာမှာ ဒေါ်ဧကရီနှင်း မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးဘယ်နှစ် ကြိမ်လောက် ရှိခဲ့ပါသလဲ..”

“မမေ့နိုင်လောက်အောင် ရက်စက်ခဲ့တာတွေချည်းပါပဲ..ဘယ် နှစ်ကြိမ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး..”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်သူဒီလိုရှိကုန်တာပါလဲ..ဒေါ်ဧကရီနှင်း ဘာအပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့ဘဲနဲ့လား..”

“ကျွန်မ..”

ရီရီမျက်လုံးတွေ လူအများရှိရာ မသိမသာဝေဝေ၏။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်တာမဟုတ်ဘဲမျက်လွှာပြန်ချသည်။ ။ ခဏကြာမှ..။

“သူက ပြဿနာတစ်ခုကို ပုံကြီးချဲ့တတ်တဲ့သူပါ..အဲဒါ လူ တိုင်းသိပါတယ်..”

“လူတိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ..အိမ်ထဲကလူတွေလား၊ အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်လား..”

“အိမ်ထဲက အလုပ်သမားအားလုံးပါပဲ..”

သူရ ခေါင်းညိတ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

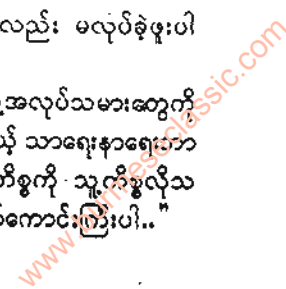
သက်သေတွေကို စွန်းကစစ်မေးသည့်အခါ ဦးထင်ပေါ်ဘက် က ထွက်ဆိုကြသည်သာဖြစ်လျက် ရီရီဘက်ကအမှန်တရားနည်းပါး နေကာ.. ၊

“ကျွန်မတို့လင်မယား မေတ္တာစံအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတာ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပါပြီ..”

“သူဌေးက လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးပေမယ့် အသည်းရောဂါ ရှိခဲ့ဖူးလို့ အရက်သေရည်လုံးဝကင်းပါတယ်..”

“ဒီနေ့ထိ အပျော်အပါးလောင်းကစားလည်း မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ ဘူး..”

“သူတို့မိသားစုကိုမပြောနဲ့..ကျွန်တော်တို့အလုပ်သမားတွေကို တောင် ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့သူပါ..စည်းကမ်းကြီးပေမယ့် သာရေးနာရေးဘာ ကိုမှ ပြစ်မထားခဲ့ဖူးဘူး..အိမ်မှာရှိသမျှ လူတွေကိစ္စကို သူ့ကိုခွင့်လှာ ဘောထားပြီး ဦးဆောင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါ..”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောသွားကြတာမေးတာထက် အများကြီးပို၏။ လေသံတွေအရ ဒေါ်ချစ်ခင်နဲ့ ဧကရီနှင်းတို့အပေါ်မှာ မလိုလားကြပုံတွေ ပေါ်လွင်နေသည်။ သာရကမေးသည်နှင့်... ။

“ညနေပိုင်းက ဧည့်သည်သုံးယောက်လာပါတယ်... အမျိုးသား နှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါ..”

“ကျွန်မတို့သိသလောက်ဆိုရင် သူဌေးကတော်က လက်ဝတ် ရတနာတွေ ကြေးဝယ်တယ်..ဝယ်ရင်မကြာဘူး အဲ့ဒါမရှိတော့ဘူး..”

“ဟုတ်ကဲ့..ဒုတိယလိုပြသနာတွေ တက်ခဲ့ပါတယ်။ သူဌေးက တော့ ကျွန်တော်တို့ပိုင်နက်ထဲ တစ်ခါမှဝင်မရှာခဲ့ပါဘူး..အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်တဲ့ညကထော့ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်ကို သူဌေးကတော်တစ်ခုခု လုပ်ပစ်တယ်လို့ စကားများနေတာတွေ နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့ပါ တယ်..”

“ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာရော..သူဌေးက တော်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အထိ သူဌေးကဇနီးအပေါ်မှာ လက်နဲ့တောင် ရွယ်တာမတွေ့ဖူးပါဘူး..”

“ကျွန်မကအဝတ်လျှော်ကြမ်းတိုက်တဲ့ အလုပ်သမားပါ.. နောက်ဖေးတန်းလျားမှာနေတာပါ..”

“အိမ်ပေါ်မှာနေကြတာ အလုပ်သမားရှစ်ယောက်..တန်းလျား မှာ ငါးယောက်ပါ။ သန့်ရှင်းရေးကသပ်သပ် အချက်အပြုတ်ကသပ်သပ် သူ့နေရာနဲ့သူ လုပ်ကြရတာပါ..”

“သူဌေးကတော်အိမ်ကဆင်းမသွားခင် တစ်ပတ်အလို လောက်က သူဌေးကားအက်ဆီးဒန့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံမှာနှစ်ရက်နေလိုက် ရပါတယ်..အဲ့ဒီနှစ်ရက်မှာ သူဌေးကတော်ရဲ့အမေနဲ့တူဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ အ သက်သုံးဆယ်လောက်လူတစ်ယောက် အိမ်ကိုလာပြီး တစ်ညအိပ် တယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့..ပြန်သွားတော့ သူဌေးနိုင်ငံခြားထွက်ရင် ယူသွား လေ့ရှိတဲ့ ဘီးတပ်သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနဲ့ အပြည့်အသိပ် သယ်ထုတ်သွား ပါတယ်..”

“ဘာတွေမှန်းမသိပါဘူးများ..ကျွန်တော်တို့ကို ကားပေါ်တင်

ခိုင်းတော့ နှစ်ယောက်ပိုင်း 'မ'တာတောင် လက်သည်းလန်သွားခဲ့ပါ တယ်..”

ထိုလူကပြောပြရင်း သူ့လက်ခလယ်နဲ့လက်သူကြွယ်မှာ ပ လာစတာကပ်ထားတာ တစ်ချောင်းနှင့်နီရဲရောင်နေဆဲ လက်ချောင်းကို အများမြင်အောင် ထောင်ပြ၏။

သက်သေထွက်ဆိုနေပုံများသည် ငွေပေးထားသည့်လေသံ တွေမဟုတ်ပေ။ ပိုချစ်လို့ချစ်တဲ့လူတက်က ရပ်တည်တာမျိုးလည်းမ ဖြစ်နိုင်။ အားလုံးရဲ့လေသံဟန်ပန်တွေအရ သူတို့သိမြင်ထားသမျှကို ပြောရဖို့အတွက် ဓားထမ်းတုတ်ထမ်း စောင့်နေကြသလို ပြောခွင့်ရတာ နှင့် မျက်နှာတွေပါ ဒေါသရောင်တက်နေကြ၏။

ရုံးချိန်ပြီးသည်နှင့် စွန်းမျက်နှာလေးမှာ ရွေးစို့လျက်ပါးမို့ လေးတွေမှာ ဆေးရိုက်ထားသည့်နှယ် ရဲတွတ်နေ၏။ မသိရင် အဆမ တန် ပင်ပန်းသောအလုပ်တွေနှင့် လုံးထွေးလာခဲ့ရသူလိုမျိုး.. ။

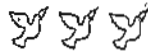
တကယ်တော့ သူမရဲ့အတွေးတွေ မီးမြှိုက်ခဲနေရသည့် အဖြစ် က စိတ်ကြောင်းကိုယ်ကကြေနေခဲ့သည်။

ဦးထင်ပေါ်ဆိုတဲ့လူ ဇနီးသည်ကိုပြန်ပြီး ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ ခြေ လှမ်းစနေပြီဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းတို့သည် မလှမ်းမကမ်းမှာပေါ်လာသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဦးထင်ပေါ်.. ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ခပ်လတ်လတ်အသား ရောင်က အညိုရောင်သမ်းနေသည်။ ထူသောမျက်ခုံးအစုံက မသိမသာ တွန့်ကုတ်နေ၏။ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် စူးရဲသော မျက်လုံးတွေက အထက်စီးဆန်သည်ဟု ယေဘုယျပြောနိုင်သော်လည်း စွန်း ကိုကြည့်သွားတဲ့ ပုံကတော့ သားကောင်ကိုကစားနေသော မုဆိုး၏ မျက်လုံးများအတိုင်း.. ။

စွန်းနေရာမှ လေးပင့်စွာထွက်လာခဲ့ရင်း သာရမျက်နှာနဲ့ သူ့ စကားတွေကို သတိရလာခဲ့၏။

သူမတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုပြီလား..

အခန်း(၂၁)

သူမသည် ငွေပျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် အမှုတိုင်းကို လက်ခံခဲ့တာမဟုတ်.. ၊ ကိုယ်ကိုင်တွယ်ရမည့် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားသိနေရတာထက် ပိုပြီးသေချာနားလည်ဖို့လည်း ကြိုးစားတတ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ချစ်ခင်ဆိုသော မိန်းမကြီးနဲ့ရီရီကို သူမနားမလည်ခဲ့ပေ.. ၊

စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ပဲ ငေါင်နေခဲ့မိသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ ကုတ်ဒ်တစ်ဘူး ထပ်မှာပြီး ဖုန်းထုတ်ယူကာ.. ၊

“ဟလို..”

ခေါ်လိုက်ပြီးမှ သာရပြန်ထူးသည့်အသံကိုကြားတော့ သူမဘာမှမပြောချင်တော့သလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဟလို..စွန်း..”

“အင်း..”

“မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ နေမကောင်းလို့လား..”

“ကောင်းတယ်..”

“အေး..ပြောလေ၊ ဘာမှမပြောဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“ရှင်ကိုပြောမလို့..”

“ဘာလဲ..မင်းပြန်နှင့်ပြီဆိုတာလား၊ စွန်း..မင်းကွာ..”

ဖုန်းထဲက သာရရဲ့စိတ်ပျက်ညည်းညူသံကြီးကို နားထောင်ပြီး မှဲလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့.. ၊ ရောက်လာသည့် ကုတ်ဒ်တစ်ဘူးအတွက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဘူးကိုယူ၍ ကားပေါ်တက်၏။ တစ်ဖက်က ပြောနေရင်းစွန်းရဲ့ ကားစက် နှိုးသံကြားသွားလျှင်.. ၊

“မင်း အခုဘယ်မှာလဲ၊ စွန်း..ဒီအချိန်ကြီး ကောက်ပြန်တော့

မင်းလမ်းပေါ်မှာ မိုးချုပ်သွားမှာပေါ့..”

“နေစမ်းပါဦး..ရှင်ကိုကျွန်မဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့..ရှင်ချည်း ဝဲသိနေပါလား..”

ကိုယ့်ကိုးစိတ်ပူနေတာကိုသိသည်။ ဒေါသထွက်စရာလည်း မဟုတ်ဘဲ စွန်းရဲ့အလိုမကျခြင်းသည် တရားခွင်မှာ အဆုံးမသတ်ခဲ့ခြင်းကနေပိုပိုသာသာ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီး.. ၊

“အခု ကျွန်မပြန်မလို့ တစ်ခါတည်းထွက်လာခဲ့တာကိုလည်း ရှင်သိနေတယ်..အိုခေ..ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့..”

“ဟေ့ ဟေ့..ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး၊ ငါထွက်လာပြီ မင်းနဲ့ငါအလာတုန်းကလို ရှေ့နေ့ကွက်သွားလို့ရတယ်..”

“မလိုပါဘူး..ကျွန်မကားပေါ်မှာ ကားနဲ့ပတ်သက်တဲ့အဆုံးစရိပါတယ်..လူအတွက်လည်းပါတယ်၊ ပျက်သွားရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနှိုက်တက်ချွတ်တတ်အောင် လေ့လာထားပြီးသား..”

“နှိုက်ချွတ်ရုံနဲ့ မရတာတွေရှိလို့ အမြန်လမ်းပေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်ကြတာပေါ့ကွ..”

“ရှင် ရှိနေလည်းအပိုပါပဲ..အမြန်လမ်းပေါ်မှာ အခက်အခဲဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့ အော်ပရေတာတွေရှိတယ်..”

“အခု မင်းလမ်းပေါ်ရောက်နေပြီလား..”

စွန်း ‘ဟုတ်တယ်’လို့ဖြေပြီးတာနှင့် ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမခုမှ မြို့ထဲကတောင်မထွက်ရသေးဘဲ.. ၊

“တိ..”

ကားတွေဆိုင်ကယ်လ်တွေ ရှုပ်နေသဖြင့် ခရီးမရောက်နိုင်ဘဲ ရှိကာ၊ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တက်လာသည်နှင့် ဟွန်းတီးသံနှင့်အတူ သာရရဲ့ကား စွန်းနောက်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဖွင့်လိုက်လျှင်.. ၊

“စွန်း..ကားပြန်လှည့်ပါလား၊ ဒေါ်ချစ်ခင်တို့နဲ့ဆုံပြီး ငါတို့အေးဆေးဆွေးနွေးရအောင်..”

“ဘာအတွက်လဲ..”

“အကျိုးမရှိတာတွေအတွက် အချိန်ကုန်အလုပ်ရှုပ်မခံသင့်တာ

မင်းနားလည်ပါတယ်..”

“ရှင် ကျွန်မဘက်က ခူးထောက်ဇော်ကျိုးတာကို သိပ်မြင်ချင်နေပုံပဲ..”

“ခူးထောက်ဇော်ကျိုးစရာမလိုဘူး..ရှေ့နေဘဝမှာ တရားရင်ဆိုင်လို့ အနိုင်အရှုံးအဖြေထွက်လာတာ ဒါသာဘဝပဲ..အဖြေတမ်းနိုင်တဲ့ဘက်မှာ ရှိမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းလက်ခံဖို့ပဲလိုတာ..”

“ဟွန်း..”

“ငါပြောတာကို မင်းခေါင်းထဲနည်းနည်းထည့်ကြည့်စမ်းပါ.. ဆရာဝန်လည်း လူနာအသက်ကိုကယ်ချင်ရင် သေမင်းနဲ့စစ်ခင်းရတာပဲ..အဲဒီလိုအသက်နဲ့ရင်းရတဲ့ အနိုင်အရှုံးတွေတောင်ရှိနေတာ..မင်းမနိုင်မယ့် အမှုကိုအချိန်ကုန်လှုပ်ပင်ပန်းခံပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ..”

“ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းလို့ရတာပေါ့..ဒီမှာအတိတ်သရတံပိုးထမ်းထားရတဲ့နွားတွေ ကျွဲတွေတောင်ရှေ့မဆက်နိုင်ရင် ရပ်နေကြတာ..နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတယ်ဆိုတာမရှိဘူး၊ သခင်ကတောင်တက်နိုင်ရင်တောင် ခွာနဲ့မနိုင်တော့ရင် ခူးတုတ်တက်ကြတယ်..ကျွန်မကလူ..”

“လူမို့လို့ တိရစ္ဆာန်ထက်ပိုပြီး ဆင်ခြင်ဖို့သင့်တာ ဒေါ်ချစ်ခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးမင်းကို လုပ်ကြံလိုက်တာ..အဲဒါမင်းတင်မကဘူး..ငါပါပါတယ် နားလည်လား..”

စွန်းဖုန်းပြောနေရပေမယ့် စိတ်တိုလာတိုင်း နောက်ကပါလာသည့် သူ့ကားကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်မိသည်။

“စွန်း..ငါတို့စကားပြောရအောင် ကားခဏရပ်ပါလား..”

“အတိတ်သရ..ရှင်အသံကြားရင် ကျွန်မပိုပြီးစိတ်တိုတယ်..ရှင်တားနေလေ ပိုတိုးချင်လေပဲ၊ အဲဒီတော့ အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့တော့..”

“ကျွတ်..”

ဒီမိန်းမ ဘာလဲ.. ၊ သာရ စိတ်တွေတိုကာ စတီယာရင်ကို ပိတ်ထုပ်စံလိုက်မိသည်။ အနိုင်လုပြီး ပြိုင်ဆိုင်မပြောခဲ့ပေမယ့် ‘အပိုတွေမလုပ်နဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားကို သူ့အမုန်းဆုံး.. ၊ ဒေါ်ချစ်ခင်က ဦးထင်ပေါ်ဘက်က သူ့အကျိုးဆောင်တော့မည်ဆိုတာ သိကာမှပထမငှားထား

သည့် ရှေ့နေကိုဖယ်ရှားပြီး စွန်းကို ဆွဲထည့်လိုက်တာဖြစ်သည်။ စွန်းရဲ့ တိကျသေချာမှုတွေဟာ ဒေါ်ချစ်ခင် ရဲ့ပီရိစ္ဆာလုပ်ကြံပြောခဲ့သော အတိတ်ကြောင်းများထဲမှာ လျော့ရဲမျောပါ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုနကပဲ ဖုန်းဆက်လာတာ ဘယ်လောက်ညစ်ပတ်သလဲ..၊

“ရှေ့နေကြီး ကိုယ့်မိန်းမကို အနိုင်ရလည်းပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလေးစဉ်းစားကြည့်ပါလား..ရှေ့နေကြီးရယ်၊ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ ကိန်းမျိုးပေါ့..ဒီအမှုပြီးသွားတာနဲ့ ရှေ့နေကြီးတို့အိမ်ထောင်ရေးလည်း သာယာသွားမယ်..နောက်ထပ်သိန်းနှစ်ဆယ်လည်း အပိုဆုရသွားမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ..အများကြီးမလိုပါဘူး၊ ရှေ့နေကြီးဘက်က တိကျနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနည်းနည်းပါးပါးလျှော့ပေးရုံပါပဲ..” တဲ့.. ၊

“တောက်..”

ပြန်တွေးရင်း တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

သူ့များစင်တဲ့အကွက်ထဲ ငတုံးငအလို ခေါင်းလျှိုဝင်ပေးနေတာကျတော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိနေသလား.. ၊

အရှိန်မှန်ပြေးနေသည့် ကားကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့မဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရပ်တန့်သွားမှာမဟုတ်တာကိုသိသည်။ စွန်းကိုသူ့အနိုင်မလိုချင်ပေ၊ အရှုံးမပေးနိုင်တာက ပညာမာနပဲဖြစ်ကာ၊ သူ့အနိုင်ယူရမည့်သူက စွန်းတော့မဖြစ်စေချင်.. ၊

ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်မပြေခဲ့သောအိမ်ထောင်ရေးက ခုထိလည်း အဆင်ပြေဖွယ်မမြင်သည့်အပြင် ဒီအမှုမှာသူ့ကိုထပ်ပြီး ရှုံးနိမ့်လိုက်ရလျှင် စွန်းရဲ့လောဘမောဟကို သူ့အသိဆုံး.. ၊

ဒါကြောင့် သူမကိုရှေ့နေပါဝါသိမ်းပြီး ဒီအမှုက နှုတ်ထွက်လိုက်စေချင်သည်။ သူမနေရာမှာ တခြားရှေ့နေဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သူ့ဘက်က ပျော်ပျော်ကြီးပွဲသိမ်းပေးရုံသာ..၊ ခုတော့.. ၊

ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်..ဒီမိန်းမ.. ၊

အခန်း(၂၂)
“စိတ်မပျက်ပါနဲ့လရောင်ရယ်..အသွင်က နှင့်လောက်မလှပါဘူး..ပြီးတော့ အလယ်အလတ်တန်းအဆင့်လောက်ပါ..”

“တကယ်ချစ်လာရင် အဲဒါတွေနဲ့မဆိုင်ဘူးမှတ်လား..”

“တစ်ခေတ်က ဘယ်တုန်းကမှ အချစ်ကိုအထင်ကြီးလေးစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဟ..မယုံမရှိနဲ့ ငါ့ကစင်အကြောင်း ငါအသိဆုံး..”

တစ်ခေတ်ရဲ့ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတိုင်း ဘေးမှမိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကတော့ အမြဲပါနေတတ်ကာ၊ အသွင်ဆိုသော သူမကိုတော့ တစ်ခေတ်ဘေးမှာအကြာဆုံးမြင်ရတာဖြစ်သည်။

ဒီသင်တန်းမှာ တစ်ခေတ်ရှိနေလို့ လရောင်လာတက်တာဖြစ်သလို တစ်ခေတ်နဲ့ရင်းနှီးချင်လွန်းလို့ သူနဲ့ညီမဝမ်းကွဲတော်သည့် ထိုက်ထိုက်ကိုလည်း လရောင်မရအရကပ်ပေါင်းထားရသေးသည်။

ဒီသင်တန်းကို သူမနဲ့အတူတက်ဖို့ ထိုက်ထိုက်ကိုသင်တန်းကြေးစိုက်ပြီး ခေါ်ခဲ့ရတဲ့အထိ..

“လရောင်..”

“ဟင်..”

“နင်ကလည်းငေါင်လိုက်တာဟာ..တစ်ခေတ်ကလည်း ကိုယ့်ကိုခင်နေတာပဲဟာ၊ နင်ဒီထက်ရောလိုက်ပါလား.. ခုခေတ်က ‘မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ’ဆိုတဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး..နင့်ရှေ့ထိ ဆိုက်ဆိုက်လာမယ့် ယောက်ျားလေးကို ငှက်တုတ်ကထိုင်မျှော်နေရင်တော့ မောမှာပဲ..”

“ငါလည်း သူသိအောင်ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ခဲ့တာပဲ..ဒီထက်တော့ မလုပ်ရဲတော့ဘူး..”

“ဟင်..ခက်တော့တာပဲ..”

သက်ပြင်းချရင်း သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ပင်စည်ကိုမှီ၍ ရပ်ထိုင်မိကာ..

“ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့က အလှတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်..”

လရောင်မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုက်ထိုက်ကလည်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး အားနာသွားကာ..

“ငါက နင့်အတွက်ဒီအခြေအနေထက် တိုးတက်စေချင်လို့ပါ။ တစ်ခေတ်နဲ့ရင်းနှီးခဲ့တာကြာပြီလေ..နင့်စာမေးပွဲအတွက်တောင်မှ လိုအပ်တာတွေ သူ့လိုက်ရှာတူညီပေးသေးတာ..”

“အဲဒါကြောင့်ပဲလေ..သူကငါ့ကိုနင့်လိုမျိုး ညီမတစ်ယောက်လိုပဲ..”

“ဒါဆိုရင်တော့.. ညီမလိုသဘောထားပြီး သူရည်းစားထားနေတာပဲလရောင်..”

“ဟင်..ဘယ်လို..”

“နင်သိပ်အတာပဲ လရောင်ရယ်..ငါပြောနေတာတွေက နင့်ကို အရှက်ကွဲစေချင်လို့ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတဲ့ မြောက်ပေးနေတာမဟုတ်တာ..”

“ဟေ့အေး..ငါအဲလိုမထင်ပါဘူးနင်ကလည်း..”

“အေး..မထင်နဲ့၊ ငါနင့်ကိုတကယ်ခင်တာ..ခင်လို့ပဲနင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ၊ ငါအပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလရောင်..တစ်ခေတ်ရဲ့ အကြည့်တွေအပြောတွေကို ခွဲခြားဖို့မကြိုးစားနဲ့..သူ့အပြီးတွေ ထချစ်သူ..မချစ်သူရယ်လို့ ကွဲပြားထွက်လာမဟုတ်ဘူး၊ အခုအသွင်နဲ့ ရေရှည်တဲ့နေလို့ ချစ်လွန်းလို့လို့ထင်ရင်တော့ မှားပြီ..သူ့အသွင်ကိုလည်း သူ့လိုငါလိုပဲ တွဲနေတာ..”

ထိုက်ထိုက်က စကားပြောရင်းတစ်ခေတ်မလာသေးတာကိုလည်း လှမ်းမျှော်သေးသည်။ ပြီးတော့ နာရီကိုငုံကြည့်ပြီးမှ..

“ငါ ဒီသင်တန်းကို လိုက်မတက်ချင်တာလည်း အသွင်နဲ့တစ်ခေတ် ဒီမှာရှိမှန်းသိလို့ပဲ..”

“ငါလည်း သူ့ရှိရင်အသွင်ရှိနေမယ်မှန်းသိပါတယ်..ဒါပေ မယ့်

ငါ..ငါ သူ့ကိုမြင်နေရရင်..”

“ကျေနပ်တယ်လို့တော့ မပြောနဲ့..ပေးဆပ်တယ် ကျေနပ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးတွေကို ငါကအထင်မကြီးဘူး..”

“မရနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲ..”

“နင်ကရှေ့ဆက်မကြိုးစားဘူးလို့ ပြောချင်တာလား..”

“အဲလိုလည်း..”

“ဟိုမှာလာနေပြီ..”

နီညိုရောင်ကားလေးက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ အထဲမှာ နှစ်ယောက်ပါလာတာ လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် လရောင်မျက်နှာလေး ညိုသွားသော်လည်း.. ၊

“တွေ့လား..နင်ကိုမြင်တာနဲ့ဒီဘက်ကို တန်းလာတာ..”

သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေမှန်းသိလို့ နတ်ဆက်ဖို့လာတာလို့ပဲ လရောင်ကတွေးမိကာ၊ ရင်ဘက်တစ်ခြမ်းမှာ တိမ်ပြာရောင်နုနုပါသော ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ ဝတ်ထားသည့်တစ်ခေတ်ကို လှမ်းငေးနေမိသည်။

သူ့ဘေးမှာပါလာသော အသွင်ကတော့ နားရွက်ကုပ်ဆံပင်ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် နားမှာနားဆွဲရှည်က လွဲခါနေသည်။ အနက်ရောင် ရင်ဘက်အရှုံ့လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်အရှည်လေးနှင့် ထွဲဝတ်ထား၏။ အသားဖြူဖြူလေးနှင့် အနက်ရောင်ကထင်းနေကာ၊ တစ်ခေတ်ကအဖြူရောင်နဲ့မို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကာလာတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိကြသည်။ သူတို့ကိုပဲ အနီးအနားမှာ ရှိနေကြသည့် လူတွေသတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်ကြ၏။

“ထိုက်ထိုက်နဲ့လရောင်..ဒီမှာဘာရုပ်လုပ်နေကြတာလဲ..”

“ကိုခေတ်ကိုစောင့်နေတာပါ..”

“ဟုတ်လား..”

တစ်ခေတ်က လရောင်ကိုကြည့်ပြီး မေးဆတ်၍.. ၊

“လရောင်ကရော..”

“ဪ..ကိုခေတ်ရယ်၊ သူပဲနှစ်ယောက်စလုံးကိုမေးပြီးမှ ထိုက်ထိုက်ဖြေနေတယ်လေ..အခုသင်တန်းတက်ဖို့ လာပြီးမှလရောင်က

အဆင်မပြေလို့ အဲဒါကိုခေတ် သူ့ကိုပြန်လိုက်ပေးပါလား..”

လရောင်ဘာမှဖြေဖို့မလိုဘဲ ထိုက်ထိုက်ကချည်းဝင်ပြောနေကာ၊ အသွင်ကိုလည်း တစ်ချက်တော့ကြည့်ဖော်ရ၏။ ပြီးတော့ သူမပြောလိုရာကိုသာဆက်၍.. ၊

“နော်..လိုက်ပို့ပေးမယ်မို့လား..”

“ဟုတ်လား..အဲ..”

“နေပါစေထိုက်ထိုက်ကလည်း..”

လရောင် ပျာပျာသလဲငြင်းလိုက်မိသည်။ ခုပဲသင်တန်းကို ရောက်လာတာ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့အိမ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ဒီနေ့အိမ်မှာ ကိုကိုရှိသည်။ ဘာလို့ပြန်လာတာလဲမေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ.. ၊

“ရတယ်..မပို့ပါနဲ့၊ လရောင်က..”

“ညီမနေမကောင်းလို့လား..ရတယ်လေ၊ ကိုယ်ပြန်ဖို့ပေးမယ်..”

ပြောပြီးအသွင်ဘက် လှည့်လိုက်တော့ အသွင်ကခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေလျက်.. ၊

“အက်စ်ယူလိုက်(ခဲ)..”

ပြောပြီး လရောင်ကိုတည့်တည့်ကြည့်၍ပြုံးကာ.. ၊

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာ တော်တော်ငြင်းရခက်တဲ့အကြောင်းပြချက်ပဲ..သွင်ကလည်း တစ်ခေတ်ဆိုတဲ့လူကိုမှ ချစ်မိနေတာဆိုတော့ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်..”

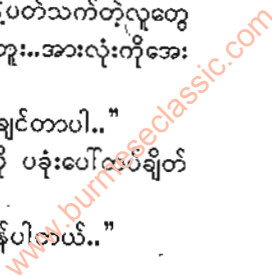
လရောင်မျက်နှာလေးရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုက်ထိုက်က တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်လိုက်လျှင်၊ တစ်ခေတ်ကလက်ကာ၍ အသွင်ဘက် လှည့်ကာ.. ၊

“အဲလိုကြီးတော့ မရိုင်းပါနဲ့သွင်..ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေကို မင်းနားလည်ပေးဖို့လည်း ကိုယ်မတောင်းဆိုဘူး..အားလုံးကိုအေးဆေးပြီးသွားချင်တာ..”

“သွင်ကလည်း အေးဆေးပဲဆိုတာပြောချင်တာပါ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ဘေးလွယ်အိတ်လေးကို ပခုံးပေါ်ထပ်ချိတ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ၊

“ဆောရီးကွာ..ကိုဇံသူ့အစားတောင်းပန်ပါတယ်..”

“သူ့အစား ကိုခေတ်တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး...သူ့မှားတာသူခံ ပေါ့၊ ဘယ်လိုပါးစပ်ရဲတဲ့မိန်းမလည်း မသိဘူး...”

“နေပါစေထိုက်ထိုက်ရယ်...ငါလည်း...”

“နင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးပြောမလို့လား...ဒီလိုကိုခေတ်ရယ်...”

ထိုက်ထိုက်က မောင်နှမချင်းမို့ လက်ရောမျက်နှာရောစုံအောင် လုပ်ပြနေကာ.. ၊

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် နေမကောင်းဘူးဆိုတာပဲ...သူ့ကို အဖျားတစ်ရာနှစ်အထိ တက်ပြနေရဦးမှာလား...မိန်းကလေးချင်းနားမ လည်ဘူးလား...”

ဘုရားရေ..၊ ထိုက်ထိုက်ဘယ်ရောဂါကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တာလဲ..၊ လရောင်မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားကာ၊ ထိုက်ထိုက်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုခေတ်ရယ်...ကိုခေတ်ဘေးကိုရောက်လာလိုက်ရင်လည်း အဲ့ ဒီလိုဥစ္စာရူးချည်းပဲနော်...ငါ့အစ်ကိုကိုကျောက်သံ ပတ္တမြားလိုမက်မော နေကြတာ ဂုဏ်ယူဖို့တော့ကောင်းပါရဲ့...”

“ထိုက်ထိုက်ရယ်...နင်ကလည်း...”

“နင်ကလည်းတွေ့ ငါကလည်းတွေ့သိပ်လုပ်မနေနဲ့...ခုခေတ် မှာ ရိုးပုံရိုးပန်းတွေ ခေတ်မစားတော့ဘူး...နင့်အဲ့ပုံစံလုပ်နေရင် တမင် တကာ ဟန်ပန်ထုတ်နေကြတဲ့ ရိုးပုံရိုးပန်းတွေထဲ ရောပါသွားလိမ့်မယ်... သွား...လိုက်သွား...”

“သူ့တရားနာမနေနဲ့လရောင်...လား၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“မဟုတ်...အဲ...ဟို...”

“လိုက်သွားဆိုမှ...”

လရောင်ကိုထိုက်ထိုက်က ပန်းလေးကနေတွန်းပို့လိုက်ကာ..၊

“သိပ်တုံးမနေနဲ့မိန်းမ...”

လို့ ကပ်ပြောလိုက်သေးသည်။ လရောင် ရင်တွေ့ခုန်နေမိ သည်။ သင်တန်းပြန်ချိန်ရောက်မှ ကားကလာကြိုမှာဖြစ်ကာ၊ အိမ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ပြန်သွားရမုန်းမသိ.. ၊

ပြီးတော့ သူ့ကိုလမ်းမှာပဲ ရပ်ပေးပါလို့ ပြောရင်ကောင်းပါ့မ လား၊ တစ်ခေတ်က သူ့ကိုယ်တိုင်တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ လရောင်ထိုင်

ပြီးမှ တံခါးပိတ်ပြီး သူ့ဟိုဘက်ကသွားထိုင်၏။ သူ့ဘေးမှာရှိနေပြီဆို သော အသိစိတ်နှင့်ရင်တွေ့ခုန်လာကာ အိမ်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ကြောက်နေ သည့်စိတ်တို့နှင့် သူမလက်သီးလေးတွေပါ ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

တစ်ခေတ်က လှည့်ကြည့်ပြီး ကားကိုလမ်းပေါ်မောင်းတက် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“နေရထိုင်ရတာ မသိက်မသာဖြစ်နေသလားလရောင်...”

“ရှင်...”

သူ့ဘယ်လိုသွားတာနဲ့ မေးမုန်းသိလိုက်ကာ၊ လရောင်မျက်နှာ လေး နီရဲသွား၏။ ပြီးတော့ အလန့်တကြား ‘ရှင်’သံက ကျယ်သွား လျက်.. ။

“ဟင့်အင်း...”

ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ကိုယ့်ကိုရှက်နေတာလား...”

လရောင် မြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလောက်အောင် ရှက်နေ တာကိုသိကာ၊ တစ်ခေတ်ကပြုံး၍.. ၊

“ကိုယ်ကတစ်ဦးတည်းသောသားပေမယ့် အိမ်မှာညီမဝမ်းကွဲ တွေ လာနေပြီး ကျောင်းတက်ကြတာရှိတယ်...မေမေက သူ့သားထက် အဲ့ဒီမိန်းကလေးတွေကို ပိုဂရုစိုက်တာကွ...”

“ဟုတ်လို့လား...”

“တကယ်ပြောတာ...တူမတွေလည်းဖြစ်တော့ မိဝေးဖဝေးနဲ့ ကျောင်းလာတက်ကြတာဆိုပြီး ဆိုဆုံးမမှုလွတ်နေမှာစိုးလို့လဲ...သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ကျောင်းဆရာမဆိုတော့...အဟွန်း...”

“အဲ့ဒီ အစ်ကို့ညီမတွေက ကံကောင်းတာပေါ့နော်...”

“ကိုယ်ကတော့ ကံဆိုးတာဖြစ်မယ်...”

ဝမ်းနည်းလို့ပြောတာလည်း ဟုတ်ပုံမရဘဲ တစ်ခေတ်မျက်နှာ က ရယ်မြူးရိပ်များနှင့်.. ၊

“မေမေကိုက သမီးမိန်းကလေးကို ပိုပြီးထိန်းကျောင်းရှင်တာ သိလား...ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုရည်းစားများတာ မကြိုက်လို့ချုပ်ဆို မေမေ ကိုလည်း မလွတ်ဘူး...”

“ဘယ်လိုမလွတ်တာလဲဟင်..”

“မေမေကကိုယ့်သားကိုတော့ မဆုံးမတတ်ဘူးဆိုပြီးလေ.. အစတည်းက မိန်းကလေးမွေးထားပါလား၊ ဘာညာကွီကွ..”

လရောင် ပြုံးလိုက်မိပေမယ့် မေမေကိုသတိရတော့ အပြုံးက တစ်ဝက်နဲ့တင် လျှော့ရုံလျှော့ရုံဖြစ်လေသည်။ မေမေကတော့ သားရော သမီးရော ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆုံးမချင်တဲ့မိဘမျိုးလား.. ၊

ဒါဆို အခုလရောင်က မိခင်ရဲ့ဆိုဆုံးမမှုမရခဲ့တဲ့သမီးလား..၊

မေမေသာ တစ်ခေတ်ရဲ့အမေလိုဖြစ်ခဲ့ရင် သူမကဘယ်လို မိန်းကလေးဖြစ်လာမှာလဲ၊ အတွေးတွေက ပတ်ချာလည်ဝင်လာခဲ့သည်။

မဟုတ်ဘူး..လရောင်ကို ဘွားဘွားနဲ့ဘိုးဘိုးတို့က အမြဲတမ်း ဆုံးမခဲ့တာ.. ၊ မေမေကလည်း မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မေမေက ကိုကိုနဲ့ လရောင်ကိုချစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်.. ဖေဖေနဲ့မေမေ အထင်လွဲနေကြလို့ မေမေ တမင်စိမ်းကားသလိုနေခဲ့တာပါ.. ၊

“လရောင်..”

“ရှင်..”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ..ကိုယ့်ကိုပွင့်လင်းလို့ရပါတယ်..အဆင်မပြေရင် ဆေးခန်းတစ်ခုခုဝင်လိုက်မယ်..”

“ဟင့်အင်း..ဘာမှမဟုတ်ဘူး..”

တစ်ခေတ်က အလိုမကျသည့်မျက်နှာဖြစ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ.. ၊

“ကိုယ်ခုနပြောပြတာ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ..ကိုယ့်မှာလည်း ညီမတွေရှိတယ်လေ၊ ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးတာပါ..ဒါရှက်စရာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့..”

“အစ်ကိုကလည်း..”

လရောင် လည်ပင်းလေးကုတ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ပစ်တော့ ထိုအမူအရာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ပြန်နောက်ပြန်လှည့်၍ ပြုံးမိ၏။ ကောင်မလေးက တော်တော်လှ.. ၊

အခန်း(၂၃)

ဟင်.. ၊

ကားပြန်ဆုတ်မယ်ဆိုမှ ခြံတစ်ခြံထဲကထွက်လာသည့် မေမေကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ တစ်ခေတ်အံ့ဩသွား၏။

ဒေါ်ပန်းလှိုင်ကလည်း ဒီနေရာမှာသားကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကားရပ်ခိုင်းပြီး ချက်ချင်းဆင်းလိုက်ကာ.. ၊

“သား..”

“မေမေဒီရောက်နေတယ်..”

“မေမေကိုမမေးပါနဲ့..သားကဒီလမ်းထဲဘက်ကိစ္စနဲ့လဲ..”

ဒေါ်ပန်းလှိုင်မျက်လုံးတွေက တစ်ခေတ်ရဲ့ကားနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကခြံကြီး တိုက်ကြီးတွေကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ..”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လိုက်ပို့တာပါ..”

သူငယ်ချင်းဆိုတာကို တွေးလိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာကာ..၊

“မိန်းကလေးမို့လား..”

“ဟုတ်..”

“ချစ်သူဆိုလည်း ချစ်သူပေါ့..”

တစ်ခေတ်ကရယ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်ကနေ ခြေချထိုင်နေရင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ..မိထိုက်သူငယ်ချင်းပါ..”

“ဘယ်ခြံလဲ..”

“ဟိုမှာ တံခါးအစိမ်းရောင်နဲ့လေ.. ခြံရှေ့မှာသပြေပင်လေး နဲ့..”
ဦးသာရ.. ၊

သူဌေးဦးသာရတို့ခြံပဲ.. ၊

ဒေါ်ပန်းလှိုင်အတွေးများစွာနှင့် ကားထဲပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဦးသာရမှာရှေ့နေသားတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးရှေ့နေနဲ့ လက်ထပ်သည်။

တစ်ညက စေ့စပ်ပွဲမှာ မြင်ခဲ့သောအတိဿရတို့စုံတွဲကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ဒါဖြင့် သားနဲ့ခင်မင်နေသည့် မိန်းကလေးက သူတို့ရဲ့သမီးပေါ့.. ၊

“အန်တီလှိုင်.. အစ်ကိုလေးနောက်လိုက်မောင်းပေးရမလား..”

ဟင်.. ၊

ဒရိုင်ဘာမေးမှ သတိဝင်လာသည်။

“မမောင်းနဲ့.. သိမ်ကြီးဈေးကို ဝင်စရာရှိသေးတယ်..”

“ဟုတ်..”

ကားက သိမ်ကြီးဈေးဘက်ကို ဦးတည်သွား၏။ ဒေါ်ပန်းလှိုင်စိတ်တွေရှုပ်ထွေးကာ တစ်နေရာကိုဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ထိုက်ထိုက်လား.. အန်တီပါကွယ်၊ သမီးကိုခေတ်အကြောင်းမေးချင်လို့..”

“.....”

“ဟုတ်တယ်ထိုက်ထိုက်.. ဒါပေမယ့် သူရည်းစားထားတာ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး.. အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက်ပူးထားနေတယ်ဆိုတာကကော..”

“.....”

“ဪ.. တော်သေးတာပေါ့..”

နည်းနည်းလေးချော့မေးလိုက်တာနှင့် ‘အသွင်’ဆိုသော နာမည်ကိုသိလိုက်ရ၏။ အတိဿရတို့ရဲ့ သမီးဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ ဆက်လက်စုံစမ်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။

အခန်း(၂၄)

“ဟာ.. နင်တို့အိမ်ထဲမှာ ပိတောက်ပင်သုံးပင်တောင်မှ အောက်လက်တွေ ငါတို့မိသလောက်ခူးသွားမယ်..”

“မလုပ်နဲ့.. အောက်လက်တွေပေမယ့်မြင့်တယ်၊ မေမေကပန်းဆိုရင် အပင်ပေါ်မှာရှိနေတာကို အလှကြည့်ချင်တာ.. အဲဒါကြောင့်ပန်းခူးဖို့ တံချူလည်းမရှိဘူး..”

“တံချူမရှိဘူးဟုတ်လား..”

သုံးပင်စလုံးရွှေဝါရောင်ဝင်းထိန်နေသည့် ပိတောက်ပန်းတွေကို မော့ကြည့်ပြီးမိန်းကလေးတွေ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေကြ၏။ ရေပက်ခံထွက်ကြဖို့အတွက် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်တွေ အတိုတွေဝတ်လာကြသဖြင့် အပင်ပေါ်တက်ဖို့ထိ တာစုနေကြသည်။

~“နင်ကလည်းလရောင်ရယ်.. ဟိုတုန်းကအမေ့အကြိုက်၊ အခု.. သမီးအကြိုက်ဆိုပြီး တံချူလေးဘာလေးတော့ လုပ်ထားပါလား..”

“ဟုတ်ပ.. သင်ကြိုက်ပေမယ့်ဘယ်အပင်မှ မပွင့်ကြသေးဘူး.. နင်တို့အပင်တွေမှာ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေပြီ.. ဒါပေမယ့် ခူးလို့လည်းမရဘူး..”

“ချူတံလာပါပြီခင်ဗျာ..”

ခြံစောင့်ဦးတုတ်က ဝါးလုံးရှည်ကြီးနှင့် တလွှားလွှားလျှောက်လာနေကာ၊ နောက်မှာစွန်းက လိုက်ပါလာလျက်.. ၊

“တံချူနောက်တစ်ခုလာလိမ့်ဦးမယ်.. သမီးတို့စိတ်ကြိုက်ခူးကြ..”

“ဟာ.. အန်တီ..”

“အန်တီက လှလိုက်တာ..”

“အပျိုလေးအတိုင်းပဲ..”

ခုမှသေချာမြင်ဖူးကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက စွန်းကိုလိုက် လှဲစွာ ရယ်ပြကြတာ၊ ပိတောက်ပန်းကိစ္စလည်း အဆင်ပြေသွားသဖြင့် အပင်အောက်မှာ ဆူညံနေတော့သည်။

“မေမေ..”

လရောင်က စွန်းလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်ကာ..

“မေမေကိုချစ်တယ်..”

ပြောပြီး ပါးကို နှမ်းလိုက်ရင်း.. !

“မေမေအကြိုက်တွေ စိတ်ကူးတွေကို လရောင်အတွက်ပြောင်း လဲပေးလိုက်တာပေါ့နော်..”

“သမီးရယ်..”

စွန်းက လရောင်ရဲ့မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ တယုတယ ပွတ်သပ်မော့ယူရင်း.. !

“မိဘဆိုတာ သားသမီးမွေးလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒုတိယနေရာမှာပဲ ထားလိုက်ကြတာပါ။ အဲဒါသူများက တိုက်တွန်းလိုလည်းမဟုတ်ဘူး.. ကိုယ့်ဘာသာမျှသိပ်ပာန်ဆောင်ပြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရင်သွေးအတွက် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မိခင်စိတ်ပဲ..”

ပိတောက်ပန်းခူးရင်း ပျော်ရွှင်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက လရောင်ကိုတော့ လှမ်းခေါ်ဖို့လှည့်ကြည့်ကြသေးသည်။ သို့သော် သားအမိ စကားပြောနေကြမှန်း သိသောကြောင့်သူတို့ဘာသာ ဆူညံစိုပြေနေကြလေသည်။

သူတို့တွေက လရောင်ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလည်းပါကာ၊ စာမေးပွဲပြီးမှ သင်တန်းတက်ရင်း ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ပိုများ၏။

ရေပက်ခံထွက်ကြဖို့ အစီအစဉ်ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ စွန်းလှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူးပဲ။ ဒီနှစ်ကျမှ သမီးမိန်းကလေးအရွယ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီလိုရေကစားခွင့် ပြုထားခဲ့သည့် သာရမကြောင့်.. !

“ပျော်တာလည်းပျော်ပေါ့သမီးရယ်..အဝေးကြီးလည်းမသွားနဲ့.. အရမ်းလည်း မဆော့နဲ့နော်..”

“စိတ်ချပါမေမေရဲ့..လရောင်ကမေမေကိုဖက်ပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ အေးဆေးထိုင်ချင်သေးတာ..သူငယ်ချင်းတွေကို ချိန်းပြီးသားဖြစ်နေလို့သာ..”

လရောင်က ပြုံးချိန်းညှဲနေသော စွန်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်မဝသလိုငေးနေသည်။ သူမမျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးကြည်နေကာ စွန်းရဲ့ ဝါးကို မကြာခဏနှမ်း၍.. !

“မေမေကိုချစ်တယ်..”

ဟုပြောတာ ကလေးငယ်လေးသဖွယ်..။ ခုနောက်ပိုင်းတွေမှာ အမေ ဂရုစိုက်လာတာတွေကို သူမသိနေသည်။ အဲဒါဝမ်းသာဖြစ်ရသလို ဒီလိုအပြုံးတွေ ခဏနဲ့ပြန်ပျောက်သွားမှာလားလို့လည်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။

“ဟေး..ဒီမှာအများကြီးရပြီ၊ သွားမယ်လေ လရောင်..”

“အေး..”

“ခဏလေးသမီး..ဂျင်းဂျက်ကလေးထပ်ဝတ်သွား၊ ပြီးတော့ သမီးယူထားတဲ့ တဘက်ကသေးတယ်..မေမေ ကောင်မလေးကို တဘက်ယူလာခိုင်းထားတယ်..”

“ညလေး..မေမေကိုတာတွေကပ်ရွဲနေတာလဲ..”

နေသရက အပြင်ထွက်ဖို့ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးသည့် ပုံစံနှင့် ထွက်လာရင်း နာရီလည်းကြည့်၍.. !

“ဟိုကောင်တွေလည်း မလာသေးဘူး..ဒီမှာလည်း ပိတောက်ဆွေကုန်ပြီ..”

“မကုန်ပါဘူးကိုကိုရာ..ညလေးတို့ကအောက်ကိုင်းလေးတွေပဲ နှိုးယူတာပါ..ကိုကိုတို့ကယောက်ျားလေးတွေပဲ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..နင်တို့ပဲလုံလောက်အောင်သယ်စမ်းပါ..”

နေသရက ညီမကိုပြောရင်း စွန်းဘက်လှည့်ကာ.. !

“မေမေသမီးကို ရေပက်ခံဘာလို့လွှတ်လိုက်တာလဲမေမေရာ.. ရေပက်တာအကြောင်းပြပြီး ဗရုတ်သုတ်ခဲတွေကအများကြီး..”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကိုပါတားရမှာပေါ့..”

“မဆိုင်ဘူးလေ..သားကယောက်ျားလေး..”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်သွားတာနဲ့... မိဘကစိတ်မပူတော့ဘူးလား...”

“မေမေကလည်း...”

နေသရက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း ဆံပင်လည်းသပ်သည်။

“ဖေကြီးက အဲ့ကောင်မလေးကိုအလိုလိုက်ထားတာ...”

“ဟုတ်တယ်... မင်းအဖေအစလုပ်ထားလို့ မေမေဒီနှစ်ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ရတာ...”

“သားပြောတာက မေမေဝင်ပါလာပြီဆိုရင်တော့ ညလေးကိုလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တာလေ...”

“သားကရောဘာဖြစ်လို့ ခုမှမသွားစေချင်ဖြစ်နေတာလဲ...”

“မေမေသမီးက အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ...”

နမကို သဝန်တိုတတ်နေပြီဖြစ်သည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စွန်းပြုံးလိုက်မိသည်။

“မေမေ...”

“ဟင်...”

“မေမေသမီးက တွဲလိုက်ရင်ဂျင်မလေးတွေနဲ့နော်...”

“ဟိုက်စကူးလဲကလွန်မြောက်လာပြီဆိုရင် အသိအမြင်ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးပြောင်းလဲသွားကြတာပဲ... မေမေသဘောနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘာကိုမှနားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးသား... ဒါပေမယ့် မင်းကိုမောင်နှမကို တတ်နိုင်သမျှနားလည်ပေးဖို့ မေမေဆုံးဖြတ်ထားတယ်...”

စွန်းက ဒီစကားကို သားရှေ့မှာပဲ ရဲရဲစွာပြောလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် အဆုံးစွန်ထိတော့ မရဘူး...”

ပြောပြီးနေသရ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“သားခုတလော ညဉ့်နက်မှပြန်လာပြီး သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်တာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ...”

ဟင်...

သူ့ဘက်လှည့်လာတော့ နေသရခေါင်းကုတ်သည်။ စွန်းက လက်စိုက်လိုက်ပြီး...

“မျက်နှာမော့ပါဦး...”

ဆိုတော့ မော့လိုက်ရတာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေမေကလည်း... ဟိုရက်တွေတည်းက သင်္ကြန်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတော့...”

“ပြောပါ... ဆက်ပြော...”

“အဲ့ဒါကြောင့်ပါ... မထူပဲအတွက်သစ်ဆိုင်နဲ့ချိတ်ပေးတဲ့ ကန်ထရိုက်တာကလည်း ဂရီဂချောင်လုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ ဒုန်းဇိုင်းလိုက်ရလို့ပါ...”

အိပ်ရေးပျက်တိုင်း သောက်ထားသည့် စီးကရက်တွေက ခနည်းမနော့...

ပြီးတော့ စကော်ပူက ပစ္စည်းမှာထားသည့် ဘယ်လိုသင်္ကေတတွေနဲ့ မှတ်ထားသောလယ်ဂျာတွေမှန်း မသိ၊ ထို့ပြင် နောက်ထပ်တွဲနေသည့် မိန်းကလေးဓာတ်ပုံတွေရော၊ ရှုပ်နေတာမှတစ်ချိုးတစ်စားလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းမဟုတ်ပေ...

သူမအံ့ဖြစ်က ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးကို လမ်းကဖြတ်တားစီးရသလိုမျိုး မရမကကုတ်တွယ်တက်ပြီး ဘာအိတ် ဘာပစ္စည်းတွေပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သလိုထိုင် မိရာဖမ်းကိုင်ထားပြီး လိုက်နေရသည့်နှယ်...

ကလေးတွေနဲ့ သူမအဲ့လောက်ထိကင်းကွာနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သားနဲ့သမီးကို အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဘာလုပ်နေသလဲ... လမ်းကြောင်းလွဲနေတာက ဘယ်ကစပြီး ဘယ်မှာလွဲခဲ့တာလဲ...

ကိုယ်သိတာ ဘာမှမရှိသော်လည်း၊ သိနေတဲ့လူကိုလည်း မေးမြန်းပြောဆိုချင်စိတ် မရှိ...

“ဟော... ဟိုကောင်တွေလာပြီ...”

နေသရရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကြတော့လည်း အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ပိတောက်ပင်တွေပေါ်မှာဖြစ်ကာ ပိတောက်ပန်းခွေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့သာဖြစ်လျက်...

“အောက်ဖျားတွေမရှိတော့ဘူး... ငါတက်မယ်...”

“လှေကားက အပင်တစ်ဝက်ထိပဲရမှာ...”

“ဟေ့ကောင်တွေမလုပ်နဲ့... မေမေကသစ်ပင်တက်တာမကြိုက်

ဘူး..”

နေသရပြောလိုမဆုံးခင် စွန်းကအနားရောက်လာကာ.. ၊

“လှေကားအရှည်သွားယူခဲ့လေ..အပင်ကအမြင့်ကြီးသားတို့ရဲ့ အန္တရာယ်များတယ်..”

“ဟာ..အန်တီမပူနဲ့၊ ဒီမှာသားတို့ထဲမှာ မျောက်လွှဲကျော်တစ်ကောင်ပါတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်ကျွမ်းတယ်အန်တီ..”

သူတို့ချင်းငြင်းခုန်နေရင်း အပင်အောက်ရောက်တဲ့သူက ချောက်နေပြီဖြစ်၏။ လှေကားပြေးယူတဲ့လူလည်းရှိကာ၊ ခြံကနေ ကားရပ်ပြီး ပိတောက်ပန်းလေးပေးပါလားလို့ အော်တောင်းတဲ့သူကတောင်းနေသေးသည်။

သင်္ကြန်မှာ မိုးနည်းတတ်တော့ ပိတောက်တွေသိပ်မပွင့်ကြပေ။ ဒါပေမယ့် သာရကတော့ပိတောက်ဖူးတွေဝေနေပြီဆိုတာနှင့် မိုးအတုပေးရွာပြီး ပွင့်စေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒုက္ခခံပြီး ကြိုးစားလိုက်တော့လည်း ပိတောက်တွေအညာမခံခဲ့ရူ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီခြံထဲကပိတောက်ပင်နှစ်ပင်မှာ ဝါဝါထိန်နေခဲ့လေသည်။

ခြံပြင်ကတောင်းနေတဲ့သူတွေကိုရော အပင်ပေါ်တက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ကလေးတွေပါ ဆူညံစည်ကားနေသဖြင့် စွန်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဒီတိုင်းပဲရပ်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

“တိုးတိုးရေ..ကောင်မလေးတွေချည်း ပေးမနေနဲ့၊ ငါတို့ဖို့ချန်ဦးကွ..”

“အံ့မယ်..ဟိုဘက်မှာ နှစ်ပင်လုံးဝါထိန်နေတာတောင် စိတ်ပျက်မနေစမ်းပါနဲ့..”

“နှစ်ပင်ရှိသေးပေမယ့် ငါတို့ကိုအန်တီက အပင်ပေါ်မတက်ခိုင်းဘူးလေ၊ ကြည့်ဦး အပင်ကြီးတွေကလည်း မိုးထိုးနေတာ..”

“စိုင်းကျော်သူ..မင်းရန်ဖြစ်မနေနဲ့..ဟိုကောင်မလေးငါ့လှေကားကို ကိုင်လှုပ်နေတာငါ..ဟ..”

“ဟေ..အေး၊ ဒီမှာ ညီမ..အဲ့ဒါကိုသိပ်မဆွဲနဲ့ လှေကားကတစ်

ဆစ်ချိုးထား..ဟာ..”

“အမေ့ရေ..”

လှေကားထိပ်နားမှာ မတ်တပ်ရပ်ခူးနေသည့် တိုးတိုး ယိမ်းထိုးသွားလျှင် အော်ဂျာလူတွေ ရှိခနဲဆုတ်ပြေးကြ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုတ်မကျအောင် ထိန်းရင်းကိုင်ထားသည့် တံချူကိုလွှတ်လိုက်ပြီး လှေထားကို ကမန်းကတန်းပြန်ဖက်ထားလိုက်လျှင်.. ၊

“ဟာ..ဟေ့ ဝါးလုံး..”

“မေမေ့..”

“စွန်း..”

သာရ အသံပြာအောင်အော်ပြီး အိမ်ထဲကပြောထွက်လာသောလည်း မမိ.. ၊

အခန်း(၂၅)

လူနာလည်း ထိုင်နိုင်ပြောနိုင်..ကလေးတွေလည်း ရေကစား ပြန်လာလို့ စားသောက်နားပြီး အခန်းထဲရောက်လာကြတော့ ရှစ်နာရီ ကျော်ပြီဖြစ်၏။

“မေမေရော..သားတို့ကိုစိတ်ဆိုးနေလားဟင်..”

“ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ..မေမေ့ကိုထိအောင် တမင်လုပ်တာ မှမဟုတ်တာ..”

သားနဲ့သမီးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထိုင်နေကြကာ၊ နေသရ ကမျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက် ပြန်နဲ့သွားလိုက်နှင့် ပြီးတော့မျက်ခုံးခြစ် လိုက် နှုတ်ခမ်းသပ်လိုက်ဂနာမငြိမ်.. ၊

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲသား..”

“ဟိုလေမေမေ..ဖေဖေသင်္ကြန်အတက်နေ့တစ်ရက်ပဲ ကျန် တော့တာကိုအဲ့ဒါ..ဒားကိုအပြင်မထွက်ရတော့ဘူးတဲ့..”

“မင်း ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ..”

“မလုပ်ပါဘူးမေမေရယ်..မေမေခေါင်းထိတဲ့နေ့ကလည်း သားနေ့တစ်ဝက်ပဲဆော့တာလေ၊ နောက်နေ့လည်း အစောကြီးသွား အစောကြီးပြန်လာတာပဲ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုကမေမေ့ကိုခေါင်းကွဲအောင် လုပ်ထားတာ လေ..”

“ဟာ..ပေါက်ကရတွေ၊ ညလေးနော်..ငါ့ကိုမြေမျိုအောင်..”

“ဘာထူးလို့လဲ..ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေပဲ..”

“ညလေး..”

“ကဲ..မနက်ကျရင်သွားပါ၊ ဒါပေမယ့် အတက်နေ့ဆိုတော့ နေ့ကတစ်ပိုင်းပဲဆော့ရမယ်နော်..နေ့လည်မကျော်ခင်ပြန်လာရမယ်..”

နေ့သရမျက်နှာဝင်းပသွားသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားသလို နေရာမှထကာ လရောင်ရဲ့နဖူးလေးကိုလည်း လက်ညှိုး ထက်မလေးကျွေး၍ တောက်လိုက်သေးသည်။

“ချွန်စက်လေး..ချွန်စက်လေး၊ ဟား ဟား ဟား..”

“ကိုကိုနော်..”

နေ့သရက - ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး လှဲနေသည့်စွန်းနဲ့နီးအောင် ထိုက်ကိုကိုင်၍.. ၊

“မေမေသိလား..ဖေကြီးလေ၊ မေမေဒဏ်ရာရသွားတယ်ဆို ဒေါသတွေကြီးနေလိုက်တာ.. မေမေ့ရှေ့မှာကျတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို နဲ့..”

သူ့အကြောင်းပြောလာတော့ စိတ်တိုမိသလိုလို..ရှက်သလို လို.. ၊

သို့သော်.. မျက်နှာပြင်ကဖျတ်ခနဲပြောင်းလဲသွားကာ.. ၊

“သားတို့သွားကြတော့..မေမေဖုန်းပြောစရာရှိလို့..”

စွန်းဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ စကားကျသွားပြီးမှ နေသရ သတိထားလိုက်မိသည်။ မောင်နမနစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ တော့ မျက်နှာငယ်စွာဖြင့်.. ၊

“ညလေး..လာ..”

စွန်းက ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားသည့်ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက် ပြီး လရောင်တို့ထွက်မသွားမချင်း ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့် ဘယ်သူနဲ့မှပြော တာလည်း မဟုတ်.. ။

ဟင်း.. ၊

ပင့်သက်ရှိက်လိုက်တော့ ခေါင်းကဒဏ်ရာမှာ တစ်ဆစ်ဆစ် ထိုက်လာသည်။ ဒီဖေအေအကြောင်း ဒီသားသမီးတွေနှုတ်မှ ပြောလာ ခြင်းကို သူမဘယ်လိုမှမနှစ်မြို့ပါလား.. ၊

ဖေအေဘက်ကလိုက်ပြောနေကြသည်လို့ စိတ်ကလင်လာ သည့်အခါ ကိုယ်ကတော့ဘေးရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်မိသည်။

ဒါ သူမကလေးဆန်မိတာလား...အစွဲအလမ်းကြီးနေတာလား...ဒါမှမဟုတ်..

ကိုယ့်ဘက်ကတာဝန်မကျေခဲ့သမျှ သူများတွေချစ်ခင်ရင်းနှီးနေကြတာကို မလုံလဲစိတ်နဲ့သဝန်တိုနေမိတာလား၊ ဘာမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ သိနေတာတစ်ခုက ကလေးတွေနဲ့သူတို့ရဲ့အဖေ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ ဖြစ်နေကြတာကို သူမမှန်းလေသည်။ ထိုစဉ်..

“ဘယ်နှယ့်..ခေါင်းမှာပတ်တီးနဲ့ ဖုန်းကိုင်းနေရတာလဲ..”

သူ့အကြောင်းတွေ့နေတုန်း.. သူ့ရဝင်လာတာ ခလုတ်မတိုက်လျှာမကိုက်ဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်..

စွန်းမျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်သွားပြီး သူ့ဆီရောက်သွားသည့်အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်လွှဲ၏။ ကလေးတွေ ခုနကပဲသူ့တာဝန်ကျေတာတွေ အားပါးတရရွတ်ပြသွားသည်။ သူဝင်လာတာဘာလဲ..

စွန်းနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွား၏။

“နေထိုင်မကောင်းနေတုန်း အလုပ်ကိစ္စတွေ ခဏဖယ်ထားမှပေါ့ကွ..ပြီးတော့သင်္ကြန်ရက်ကြီး..”

“ရှင်ကဒီအခန်းထဲထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ..”

မေးခွန်းကြောင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေမယ့် နေသရထိုင်ခဲ့သည့် ခုံလေးကိုနောက်ကိုဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်ရင်း..

“မင်းကိုလူမမာလာမေးတာ..”

“ခေါင်းကွဲလို့ သုံးချက်ချုပ်လိုက်ရတာနဲ့ လူမမာဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ကျွန်မအိမ်ခန်းထဲ ရှင်ဝင်လာတာပဲ..”

“ဒီအိမ်မှာမင်းနဲ့ ငါပဲရှိတာလေ..ကလေးတွေက မင်းမကျန်းမာတာကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ..”

“ရှင်ကရော..ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ..”

“ငါလုပ်ပေးနိုင်လို့ မင်းခုလိုခုတင်ပေါ်ကနေ ကျေးဇူးကန်းတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ ဘယ်ခွေးမှလူမထင်တဲ့စကားတွေ ပြောနိုင်နေတာပေါ့..”

“ရှင်ကြည့်ရတာ ကျွန်မဆီကကျေးဇူးတင်ခံရဖို့ အသေအလဲကြီးစားနေတဲ့ပုံပဲ..”

“ဟား..”

“ဟား..”

သူ့မျက်နှာမဲ့သွားတာ မျက်နှာဝှစ်ပြင်လုံးပါနီသွားတဲ့ထိ..

“ကျေးဇူးကန်းဖို့ ငှုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေမှန်းသိရက်နဲ့ ငါကမင်းလိုမိန်းမဆီကလား..”

“ဟွန်း..”

“တစ်ခုတော့မှတ်ထားစွန်း..ငါကမင်းယောက်ျား၊ အဲဒါမင်းအသိအမှတ်ပြုပေးဖို့မလိုဘူး..ဒီအိမ်မှာလည်း အုပ်ထိန်းသူတွေမရှိတဲ့အနိက..”

“ရှင်တာဝန်ဝတ္တရားတွေ လာရွတ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့..”

စွန်းက လှုံ့နေရာကနေ လက်လေးထောက်၍ ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သာရထိုင်သည့် နေရာနှင့်စားပွဲဆီ မျက်လုံးတွေရွေ့လျားသွားကာ..

“ရှင်ကိုဒီထဲဝင်မလာဖို့ပြောချင်တာက ကျွန်မအခန်းမှာ ကျွန်မဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်တယ်..”

“အဲဒီတော့..”

“အခု ရှင်ရဲ့ဘေးကစားပွဲပေါ်မှာလည်း အလုပ်လက်စတွေနဲ့..”

“အဲဒါတွေကို ငါကလာချက်(ခံ)တယ်ပေါ့..”

“ရှင်အတွက် အများကြီးအလုပ်ဖြစ်မှာပဲဟာ..”

“မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေတာလဲစွန်း..ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာနဲ့..မင်းက ငါကို..”

“ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့်ရန်သူပဲ..”

သူ့ရက် ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ဒီစားပွဲနားကခွာဖို့ပေမယ့် စွန်းကဖျတ်ခနဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ..

“မတ်တပ်ရပ်နေရင်တော့..စားပွဲနားကပိုပြီး ခွာဖို့သင့်ပြီ..”

“ဟွန်း..”

သူ့ရက် မဲ့လိုက်ပြီးလက်ပိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲစွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲမို့ရပ်ရင်း..

“လောလောဆယ် မင်းရှုံးခဲ့တဲ့အမှုနစ်မှုရှိပြီနော်..”

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ..”

“ခုနေ မင်းဒီဒဏ်ရာနဲ့ မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီး သေသွားခဲ့ရင်ဒီလို ဥစ္စာခြောက်ပုံမျိုးနဲ့ မတွေးရဲစရာပဲ..”

“အတိသုရ ရှင်ကိုယ်ရှင်မှန်ပြေးကြည့်ပြီး ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ စကားလုံးရွေးပြောစမ်းပါ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

သူ့ရယ်သံကြောင့် စွန်းဒေါသထွက်သွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ငြင်းခုံပြောဖြစ်ကြတိုင်း ကိုယ့်ကချည်းဖိနှိပ်ပြောလိုက်နိုင်သည်ထင်ရပေမယ့် သူဒီလိုပုံစံရယ်ချလိုက်ပြီဆို သူမသာခံရခက်ခက်နှင့်..။

“မင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်..ဟင်၊ မင်းစားပွဲပေါ်က စာရွက်အစုတ်တွေကို ဥစ္စာခြောက်ပြီး လှဲနေရာကနေ ငေါက်ခနဲထထိုင်တဲ့ ရှေ့နေမကြီး..”

“ရှင်..ရှင်နော်..”

“အဲ့လိုပြောတာကျတော့ ဒေါသထွက်တတ်လား..”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်၍ တည့်တည့်ပြန်မေးသည်။

“မင်းငါ့ကိုတောက်လျှောက် စွပ်စွဲပြောဆိုနေတာတွေက ပန်းနဲ့ပေါက်နေတာထင်တယ်..”

“ကျွန်မဘာသာ ဓားနဲ့ခုတ်ခုတ် သေနတ်နဲ့ပစ်ပစ်..ကျွန်မခွင့်မပြုဘဲ ကျွန်မအခန်းထဲဝင်လာရင်တော့ လက်ပိုက်နေဆိုနေ..တုတ်တုတ်မလှုပ်နဲ့ဆို မလှုပ်နဲ့ပဲ၊ ရှင်နှစ်နာတယ်ထင်ရင် ကင်းကင်းနေ..”

“မင်းကိုငါမကင်းနိုင်လို့မဟုတ်ဘူး..ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါရဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးတွေဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်မလဲမင်းသိလား..”

“သိသိမသိသိ ရှင်ပြောပြဖို့မလိုပါဘူး..”

“သူ့များပြောမှ မင်းသိရင်တော့ အခုပြောနေတဲ့မျက်နှာမျိုး မင်းနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်..ငါ မင်းနဲ့ဒီရက်ပိုင်း ဆွေးနွေးသင့်ပြီလို့ ထင်ခဲ့တာတွေ ထားလိုက်တော့မယ်..မင်းကိုယ်တိုင်ဆွေးနွေးချင် စိတ်ဖြစ်လာရင်သာ..”

ဿရကဆက်မပြောဘဲ စွန်းမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း လက်ပိုက်ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

သူ ဘာပြောသွားတန့်လဲ.. ၊

ဒီအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သံတွေဖြစ်နေခဲ့တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ မပြောမရှိနဲ့ လိုတမင်ပုံကြီးချဲ့ပြောသွားတာလား.. ၊

စိတ်ရှုပ်လာသည်နှင့် လူကခေါင်းကိုက်လာသလိုလို ကိုယ်ပူချင်သလိုလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်.. ၊

ဖုန်းမြည့်သံကြောင့် လန့်သွားခဲ့၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သာရဖုန်းကျန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူဝင်လာကာစမှာ ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်တာကို ပြန်တွေးမိလိုက်သည်။

ဖုန်းနားတိုးသွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခေါ်နေတာကဟောမာန်.. ၊

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြ ဖုန်းဆက်ကြတိုင်း ကိုယ်နဲ့သက်တူရွယ်တူတွေကိုပဲ ‘ဒေါ်’တပ်၍ခေါ်ကြတာပါ.. ၊

သူတို့ကတော့ တရင်းတနှီးပါလား.. ၊

ဖုန်းထဲမှာအလွယ်မှတ်ထားတာလား၊ အပြင်မှာဒီတိုင်းခေါ်နေကြတာလား၊ တွေးကြည့်လိုက်တော့ အရင်တစ်ခါရုံးရှေ့မှာ စကားပြောကြတာကို သတိရလာသည်။

ဟွန်း.. ၊

စောင်ကို ခါးပေါ်တင်ပြီးအိပ်ရာထဲပြန်လှဲလိုက်ရင်း.. ၊

“သိန်းသိန်းရေး..”

“ရှင်..မမလေး၊ လာပါပြီ..”

သိန်းသိန်းမလာဘဲ မိပြည့်က ကမန်းကတန်းဝင်လာကာ.. ၊

“အကြီးသိန်းက အပေါ်ထပ်မှာတံခါးတွေ သွားစစ်နေတယ် မမလေး..ကျွန်မကို အနားမှာနေဖို့ထားခဲ့တာ..”

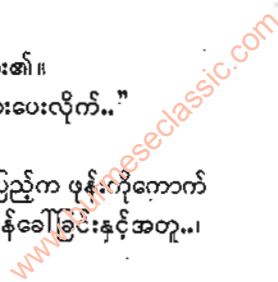
“အဲ့ဒီမှာ..”

ဖုန်းက နှစ်ခါမြည့်ပြီးမှ တိတ်ကျသွား၏။

“အဲ့ဒီဖုန်းကို ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီကို သွားပေးလိုက်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဒီလို နာမ်စားတွေကို သိနေသည်မို့ မိပြည့်က ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းကနောက်တစ်ခါ ပြန်ခေါ်ခြင်းနှင့်အတူ.. ၊

“ဟေ့..ထားလိုက်..”

သာရက ခြေလှမ်းကျများနှင့်ဝင်လာကာ ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်၏။ မိပြည့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပုံစံလေးနှင့် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သာရက ဖုန်းကို နားမထောင်ဘဲပိတ်ပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“သုံးခါတောင်ခေါ်ထားတာကို မင်းတစ်ခုခုကောက်ဖြေလိုက်လို့ရတယ်..”

“ရှင်ထွက်သွားတာစက္ကန့်နှစ်ရာမကျော်သေးဘူး.. သုံးခါခေါ်ထားတာလေ.. ကိုင်ဖို့နေနေသာသာ အဲဒီဖုန်းကိုကန်ချမိမှာစိုးလို့ မိပြည့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ..”

“ငါနဲ့အလုပ်ကိစ္စပြောနေတုန်း ချထားလိုက်ရလို့.. ပြန်ခေါ်ဖို့ မေ့နေတာ..”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကမေးနေလို့လဲ..”

“သူက မင်းကိုတောင်းပန်ချင်လို့တဲ့.. ဟိုတစ်ခါရုံးရှေ့မှာ..”

“ဒီမှာ..”

စွန်းဆံ့နွယ်တွေ ဖို့ယိုဖားလျားနှင့် အိပ်ရာထဲက လူးလဲထထိုင်ပြန်ကာ.. ၊

“ရှင် တမင်ညစ်များပြီး ဖုန်းထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးမှတ်လား..”

“မင်း..”

“ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် အခုယူပြီးရင်သွားတော့.. ကျွန်မအိပ်မလို့..”

ပြောပြီးတာနှင့် ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ်က မီးအိမ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ မှောင်မည်းသွားတာနှင့် ဖြစ်လာနိုင်သည့် ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုတော့ သတိမထားမိခဲ့.. ၊

“ဒုန်း..”

“အား..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ..”

ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်နေတုန်းမို့ စိုးရိမ်သွားပေမယ့်

ဆာနကခံနေသေးသည်။ သို့သော် စွန်းထံမှ ရုတ်တရက်အသံပျောက်သွားလျှင်.. ၊

“စွန်း..”

သာရ ခုတင်နားကိုကမန်းကတန်းပြေးသွားမိသည်။ စွန်းက ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ကိုင်ရင်း.. ၊

“အား.. နာတယ်..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ..”

“ချောက်..”

သူ မီးပြန်ဖွင့်လိုက်လျှင် စွန်းရဲ့ချိုစောင်းကဒဏ်ရာမှာ ပတ်တီးထဲကနေ သွေးတွေစွန်းထင်းနေတာကိုမြင်လိုက်ရတာ.. ၊

“ခေါင်းတိုက်မိတယ်ဟုတ်လား..”

“အင်း..”

ကိုယ့်ကိုဖြေတာလား၊ ညည်းညူတာလားမသိ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပေက္ခာထားပြီးလည်း မသွားနိုင်၊ ခေါင်းရင်းပိုင်းရောက်နေသည့် သူမကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာအဆင်ပြေအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်ရင်း ဖုန်းခေါ်၍.. ၊

“ဟုတ်တယ်ဒေါက်တာ.. မတော်တဆထိခိုက်မိသွားလို့ ဒေါက်တာခုချက်ချင်းလာပေးပါ.. ကျွန်တော်ကားလွတ်လိုက်မယ်..”

“ရှင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ.. အ.. ဆောင့်မိသွားလို့နာတာကို..”

လူကရှုံ့မဲ့နေပေမယ့် လူနာလိုလည်းမနေ.. ၊

သာရက သူမစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ဘာသာရေခွေးဇလုံတွေ ပဝါတွေ လိုအပ်မယ်ထင်သမျှ ပြင်ဆင်နေလျက်.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကိုအတင်းဖိနိုင်နေတာလဲ..”

သူမကိုလှည့်ကြည့်မိတိုင်း အမြင်မတော်တွေပဲဖြစ်နေရ ကာ.. ၊

“အဲဒါ စေတနာထားတဲ့လူကို စော်ကားချင်တဲ့အပြစ်ပဲ..”

မှေးမှိတ်ထားသည့် စွန်းမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားသည်။ ခေါင်းရင်းတိုးတက်ပြီး မီးပိတ်ဖို့ကြိုးစားရသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ခေါင်းရင်းကကို မေ့၍လှဲချလိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုနှင့်ထုတ်ချင်လို့လဲ၊ သင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား.. ၊

ကိုယ့်အကုသိုလ်ကိုသိနေတာမို့ သာရရဲ့စကားက အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိ၏။ ထိုစဉ် သာရကလှည့်ကြည့်ကာ..။

“ကျုပ်ကို မျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ လိုက်ကြည့်နေတာကျ တော့ မမူးဘူးလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီလောက်မီးတောက်အောင် ကြည့်နေတာ တောင် ရှင်ပြာမကျသေးလို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမဖြစ်နေတာ..”

တကယ်ကိုမူးဝေနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါ သနဲ့မာနတွေက ပိုဆိုးနေသည်။ ဒဏ်ရာပေါ်ဒဏ်ရာထပ်ဖြစ်သွားသ ဖြင့် အဆမတန်ခံလိုက်ရတာကိုလည်း ဖုံးဖိထားနိုင်..။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူရှေ့မှာပဲ ထပ်ဖြစ်တာလဲ..။

အံ့ကြိတ်နေရင်းနဲ့ပဲ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲခြင်းနှင့်အတူ ပတ်တီး ထဲမှာ ပူနွေးသောစိုစွတ်ခြင်းကို ခံစားလာရသဖြင့် သွေးတွေတစ်မိမိမို့ များပြားလာပြီကို သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့်ကျေးဇူးတော့မတင်နိုင်ပါ..။

သူ့ဘာတွေပဲလုပ်ပြနေနေ သူ့မဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း တလော ကလုံးကို မေတ္တာပို့ရင်တောင် သူ့ကိုတော့ချန်လှုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ..။

အခန်း(၂၆)

“ဆရာ..ဆရာ..”

“ဒေါက်..ဒေါက်..”

ဟင်..။

အိပ်ရေးပျက်နေပေမယ့် အသံကြောင့်လူကဆတ်ခနဲခေါင်း ထောင်သွားသည်။ စပ်ဖျင်းဖျင်းမျက်လုံးတွေကို နှစ်ကြိမ်လောက် ဖွင့် ပိတ်လိုက်ရင်း..။

“သိန်းသိန်းလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ..စွန်းဖျားနေတယ်ထင်တယ်၊ ညည်းသံ ကြားနေရလို့ပါ..”

“အင်း..ခဏလေး..”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ညက စွန်းနဲ့ သူ့ရဲ့အလုပ်စားပွဲနှစ်နေရာကို ကူးလူးရင်း လေးနာရီခွဲမှ အိပ် ရာဝင်ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်လာတော့လည်း စွန်းကိုစိတ်မချတာနှင့် ချက်ချင်းအိပ်လို့မပျော်ခဲ့ပေ။ ဒဏ်ရာပေါ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ထပ် ဆောင့်မိခဲ့သဖြင့် သွေးထွက်များနေသည်။

သူမကမည်းဘဲ အံ့ကြိတ်နေသော်လည်း မျက်နှာကချက် ချင်း ဖွေးဆုတ်လာသည်။

ဒါကို ဆရာဝန်က ထပ်ကိုင်ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးလဲပေးနေ သည့် နောက်မှာ စွန်းစကားမာမာတောင်မပြောနိုင်ရှာ..။

“ကလေးတွေရောသိန်းသိန်း..”

“ကလေးတွေက မစွန်းကိုပြောပြီးသားဆိုပြီး...”
“သိပြီ..”

သူများစကားကို ဖြတ်တောက်ပစ်မိရင်း၊ ကျွတ်ခနဲထပ်ဖြစ်
မိသည်။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကလေးတွေကိုပြောရဆိုရတာလည်း
မကောင်း၊ ကိစ္စရှိလို့ သွားရလာရတာလည်း အဆင်မပြေ.. ၊

ဘာပဲလိုလို ပြေးဝယ်လို့လဲမရ.. ၊

ထို့ကြောင့် သူလူငယ်ဘဝတည်းက ရေကစားရတာလည်း
ဝါသနာမပါ၊ သင်္ကြန်ကို နည်း မကြိုက်ပေ.. ၊

“ဪ...ကျွတ်..”

စိတ်ပူပြီး ထွက်လာခဲ့တာ အခန်းသော့ကပါမလာခဲ့ပေ.. ၊

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့အခန်းပြင်ရောက်နေရတာလဲ..”

“မစွန်းက သူကောင်းတယ်..မခေါ်ဘဲမလာပါနဲ့ဆိုပြီး ထွက်
ခိုင်းလို့ပါဆရာရယ်..သူ့လက်ဖဝါးတွေနွေးနေတာ သိလို့ကျွန်မလည်း
စိုးရိမ်ပြီး အခန်းပြင်ကနေ နားစွင့်ရင်းနဲ့စောင့်နေတာပါ..”

အခန်းတိုင်းရဲ့သော့တွေ လူကြီးတွေမှာရှိကြသည်မို့ သာရတ်
ခါးဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်စိုးရိမ်သွား
၏။

“စွန်း..”

ခေါင်းမီးခြုံထဲမှာ ပုစွန်ထုပ်လိုကွေးနေသည့် စွန်းဆီပြေသွား
မိကာ၊ စောင်ကိုဆွဲချမလို့ လက်လှမ်းပြီးမှ အဲကွန်းကိုပြေးပိတ်ရသေး
သည်။

“ဒါကြီးပိတ်ဖို့တော့ ခင်ဗျားသတိမရဘူးလား..”

“ကျွန်မပိတ်ခဲ့ပါတယ်ဆရာရယ်..ဘုရားစူးပါစေရဲ့..”

စွန်းကိုယ်ပူတွေ ကြီးနေသဖြင့် ရေခဲကပ်ပေးနေရသည်။
မိသားစုဆရာဝန်ရော အပြင်ဆရာဝန်တွေရော ဘယ်ဆရာဝန်မှပင့်လို့
မရပေ၊ အားလုံးက သင်္ကြန်တွင်းမှာ ခရီးသွားနေသည်ချည်းပြောနေကြ
၏။

တကယ်သွားနေတာလား၊ မသွားဘူးလားတော့မသိ..
အိမ်မှာရှိသည့် ဆေးဝါးတွေနဲ့ပဲ သာရပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရ

သည်။

“ရှေး..ရှေးသောက်လိုက်..”

“ဟင့်အင်း..”

“မကိုင်နဲ့လေ..ကိုယ်တိုက်နေတာအသာလေးမျိုးချလိုက်..သိပ်မ
ဆေးပါဘူး..”

ဆေးတိုက်တာတောင် သူမမျိုးချလိုက်မှန်း မမျိုးမှန်းကိုယ်
ကိုယ်ကိုသိရဲ့လားမသိ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ခေါင်းခါနေသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်
ဘဲ ညည်းညူနေ၏။ ပြီးတော့.. ၊

“ချမ်းတယ်..”

“နေဦး..စောင်ခြုံပေးမယ်..”

“အဲဒါကြီးမလုပ်နဲ့..”

“မလုပ်လို့မရ..ဟေ့..”

ရေခဲဖက်ကပ်ပေးနေသည့် လက်ကိုတိုက်ချပစ်လိုက်သဖြင့်
ရေဖက်က ရေလှေထဲပြန်ရန်ဆင်းသွားသည်။ ထိုအချိန်ကြောင့် ရေစက်
တွေ ဖြန်းခနဲစင်ကာ စောင်တွေပေါ်မှာရေတွေ စိုကုန်လေသည်။

“စွန်းကကွာ..မင်းချမ်းနေပေမယ့် ကိုယ်တွေဒီလောက်ပူနေ
တာကို..”

“အား..ချမ်းလိုက်တာ..”

စွန်းသူ့လက်ကို ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်
၏။ ပြီးတော့ လှဲနေရင်း အတင်းတိုးကာသူ့ကိုလည်း ဖိဆွဲထားသည်။
သာရ သူမဘေးမှာလက်တစ်ဖက်ထောက်လှဲလိုက်တာနှင့်
ချင်ခွင်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်ဖက်ထားရင်း.. ၊

“ရှေး..ရှေးရေတွေနဲ့ပက်နေတယ်..မလုပ်ပါနဲ့၊ ချမ်းတယ်..”

စွန်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေသောအခါ သာရသူမတစ်ကိုယ်လုံးကို
ဗွေ့ပိုက်ဖက်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“ချမ်းနေသေးလား..”

“အား..ဟင်း..ဟင်း..”

“ရေစိုတဲ့စောင်ကို ကိုယ်ဖယ်လိုက်ပါပြီ..မျက်နှာကိုယ့်ရင်ဘက်
နဲ့ကပ်ထား..”

“ချမ်းတယ် မေမေ..မေမေ စွန်းကိုယ်ထဲမှာရေခဲတွေဝင်နေတာ ထင်တယ်..”

စွန်းကိုယ်လေးကို သူတင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သူမဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားခဲ့တာကို အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောခဲ့မိသေးသည်။

ဖျားနာနေသည့်အချိန်မှာ မာနတွေမထားသင့်မှန်းသိပါလျက်နှင့် သူမ မလိုလားတာကို ကိုယ့်ဘက်ကအောက်ကျိုးစယဖို့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သနားကြင်နာစိတ်တို့နှင့် သူမကိုတိုး၍ဖက်ထားမိကာ၊ ဆေးအရှိန်ကြောင့် စွန်းလည်းတုန်တာခိုက်တာတွေ လျှော့ပါးသွားခဲ့၏။

ကိုယ်မြတ်နိုးရသော ဇနီးသည်ကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားမိရင်း ရင်ထဲမှာနူးညံ့နွေးထွေးလာခြင်းကို ဝမ်းမိမိမိခံစားမိလာသည့်အခါ မှေးမှိတ်ထားမိသော မျက်ဝန်းတစ်စုံမှ မှောင်မိုက်ခြင်းသည် နေ့ကိုည ဖြစ်သွားစေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဇနီးဆိုသည့် ရင်းနှီးခြင်းကတားဆီးခဲ့သော အရာရာကို အမှောင်ချပျောက်ကွယ်ပေးခဲ့လျက်.. ၊

လူနှစ်ယောက်၏မာန်မာနတို့ကြောင့် ဝေးကွာခြင်းက သွေးသားနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုနိုင်... ၊

အခန်း(၂၇)

စွန်းနည်းနည်းထူထောင်နိုင်သည်နှင့် ရုံးချိန်းရက်ကစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် အနာနဲ့ဆေးတွေသွားသလို တရားခွင်ကိုဝင်ရောက်လာတာနှင့် စွန်းမျက်နှာက နုလဲထစလူမမာနဲ့မတူ.. ၊

“တရားသူကြီးမင်းရှင်..ခြံစောင့်ဦးကြိုင်ကို ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူစစ်မေးပေးဖို့ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်..”

ဦးကြိုင်ရောက်လာသည်နှင့် အမှုသွားအမှုလာက ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှမထင်မှတ်ခဲ့ပေ.. ၊

ခေါင်းမှာပတ်တီးမရှိတော့သော်လည်း ဆံပင်တွေကွက်ရိတ်ထားသည့် အတွင်းကဝှမ်းနဲ့ပလာစတာကိုတော့ မြင်နေရသေးကာ..။

“ကျွန်တော်အခင်းဖြစ်တဲ့ညက ထုံးစံအတိုင်းခြံကို တစ်ပတ်ဝတ်ပြီး စစ်ဆေးနေတုန်း တောင်ဘက်ခြံတံခါးနားမှာ လူရိပ်တွေတွေ့လိုက်ပါတယ်..တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်မှန်းသိလိုက်တော့ ကျွန်တော် ခြေသံမကြားအောင် အနားတိုးသွားခဲ့ရင်း သူခိုးတွေဆိုရင် ဦးအောင် နို့ကမယ်ဆိုပြီး ကိုင်နေကျတုတ်တိုကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားခဲ့သေးတယ်..”

..အနားရောက်မှ အရိပ်တွေပျောက်သွားပြီး နောက်ကနေဝင် နို့ကလိုက်တာ ကျွန်တော်တစ်ချက်တည်းလဲကျသွားခဲ့ပါတယ်..အဲ့ဒီအချိန်မှာ စကားသံတွေကြားရတာပါပဲ..အသံကအမျိုးသမီးအသံ..”

ဦးကြိုင်ကပြောလိုက်ရင်း ဒေါ်စုရတီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်၍.. ၊

“သူဌေးကတော်ဒေါ်စုရတိပါ...သံတုတ်ကြီးနဲ့ ငါရိုက်ချလိုက်တာ သေပြီလားမသိဘူး၊ ငါမနေရဲတော့ဘူး...ငါ့ကိုနင်တစ်ခါတည်းမသွားမှဖြစ်မယ်...လို့ပြောလိုက်ပါတယ်...ပြန်ပြောတဲ့လူကတော့...”

ဒီတစ်ခါဦးကြိုင်ရဲ့ အကြည့်တွေကစက်စုပ်ရွံရှာခြင်းတွေမနေလျက်...ခင်ဇော်ထံမှာ စူးစိုက်သွားခဲ့၏။

“ပြန်ပြောတဲ့လူကယောက်ျားပါ...သူကတော့ခင်ဇော်ပါပဲ။ ဘာပြောလဲဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအတူသွားရင် ရိပ်မိသွားမှာပေါ့...အဲဒါမှ ကျွန်တော်တို့လုပ်သံမျှ အလကားဖြစ်ကုန်မှာ ကံမကောင်းရင် သေတောင်သေနိုင်တယ်လို့ပြန်ပြောပါတယ်...နောက်ပြီး သူဌေးကတော်က နင်ကရတနာတွေရတော့ ငါ့ကိုထားခဲ့ချင်တာလား...နင်တစ်ယောက်တည်း နောက်မိန်းမအသစ်နဲ့ငြိမ့်တော့မယ်ပေါ့။ ငါကတော့နင်အတွက်နဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ရိုက်သတ်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်...”

ဦးကြိုင်က သေချာစဉ်းစားပြောနေရင်း ပြတ်တောက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ စဉ်းစားနေသေးကာ...။

“နောက်ထပ်ငြင်းခုံတာတွေကြားနေရသေးတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သံတုတ်လစ်သွားတော့ ဘာမှမသိတော့ပါဘူး...”

ဦးကြိုင်ထွက်ဆိုချက်ပြီးသည်နှင့် စွန်းက...။

“ဦးကြိုင်အဲဒီနေ့က ကြားခဲ့မြင်ခဲ့ရတဲ့အသံနဲ့ လူတွေက ဒေါ်စုရတိနဲ့ ကိုခင်ဇော်ဆိုတာသေချာပါသလား...”

“သေချာပါတယ်...”

“ဘာကြောင့်သေချာတာလဲ...”

“သူတို့အသံကြားတာနဲ့တင် ရင်းနှီးနေတဲ့အသံတွေကို မှတ်မိနိုင်ပါတယ်...ပိုသေချာတာက ကျွန်တော်အရိုက်ခံရပြီး လဲကျသွားတော့ သတိမလစ်ခင်မှာ သူတို့မျက်နှာတွေကို မြင်ခဲ့ရလို့ပါ...”

“ဒါဆိုဦးကောင်းထွန်းရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဒေါ်စုရတိနဲ့ ကိုခင်ဇော်တို့ ပူးပေါင်းပြီး ဖောက်ထွင်းခိုးယူခဲ့တယ်လို့ ဦးကြိုင်ပြောချင်တာလား...”

“ကျွန်တော်မြင်ရကြားရတာတွေ အတိုင်းဆိုရင် ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဦးကြိုင်ကိုဒေါ်စုရတိရိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် တုတ်ကိုရော ရုံးတော်ကို တင်ပြနိုင်ပါသလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘက်ဆိုင်ရာက သိမ်းဆည်းစစ်ဆေးနေတယ်လို့ သိရပါတယ်...”

စစ်မေးပြီးသွားသည့် စွန်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက ပေါ့ပါးတက်ကြွနေသည်။ သူရက မျက်နှာထက်မှာ ဘယ်လိုခံစားချက်မှ မထင်မှတ်စေဘဲ တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားသည်။

သူ့ဘက်က မေးစရာသိပ်မရှိတော့သော်လည်း...။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား...အခင်းဖြစ်တဲ့ညက ဦးကြိုင်ခေါင်းကိုသံတုတ်နဲ့ အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ လဲကျသွားပြီး ချက်ချင်းသတိမလစ်ရင်တောင် အဲဒီဒဏ်အတွင်းမှာ ကြားသမျှမြင်သမျှအားလုံးက တိကျမှန်ကန်မှုရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး...ဒီဒဏ်ရာကြောင့် ဆေးရုံတက်ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူနေတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းအရ ကြည့်ရင်တောင် အဲဒီတုန်းကရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်...”

သူရရဲ့ချေပချက်ကို နားထောင်ပြီးစွန်းမသိမသာ ပြုံးမိသည်။ ရှင်တော်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှင်ရင်ဆိုင်နေတဲ့ရှေ့နေက စွန်းဖြစ်နေအတွက်...။

“ဦးကြိုင်သတိရလာစဉ်က ဒီကေ့စ်ကိုကိုင်တွယ် ကုသပေးတဲ့ ဒေါက်တာဦးတင်ထွတ်ကလည်း ဦးကြိုင်ရဲ့ဒဏ်ရာပြင်းထန်တဲ့အတွက် အာရုံကြောထိခိုက်မှုတစ်ခုခု ရှိလာနိုင်တယ်လို့ပြောခဲ့ပါတယ်...ဒါကို ကြည့်ရင် သူ့အရိုက်ခံရပြီး လဲကျသွားတဲ့အချိန်ကနေ အခုရုံးတော်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ကာလအထိလည်း ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး တစ်ခုတစ်ရာရှိနေနိုင်သေးတယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်...”

သူရက တည်ငြိမ်စွာတင်ပြသွားခဲ့ရင်...။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား...ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးခေါင်းမှာဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရခဲ့တဲ့ ဦးကြိုင်ရဲ့ထွက်ဆိုချက်အပေါ်မှာ အမှားအမှန်သေချာပေါ်ပေါက်ရန် အလိုငှာ ဦးကြိုင်ရဲ့ မက်ဒီကယ်ဒ်ချက်ခံအပိ(ဝ်)ကို ထပ်မံစစ်မေးပြီးမှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါရန် လေးစားစွာ

လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်..”

ရှင်တော်ပေမယ့် အလကား.. ၊

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည့် စွန်းမျက်နှာကို သာရမြင်သည်။ ထိုအပြုံးက သူနဲ့သူမ ရုံးထဲကထွက်လာကြတဲ့အထိပါနေကာ.. ၊

“မနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ အချိန်ပိုအလုပ်ရှုပ်ခဲနေရလား..”

ကိုယ်ကခြေတစ်လှမ်းလောက်ရှေ့ကို ကြောနေတာတောင် သူမ မီအောင်တိုးလိုက်လာပုံက မကြားရဲလို့ရှောင်ပြေးတဲ့လူကို အမီအရပြေးလိုက်ပြောရတာမျိုး.. ၊

သာရခြေလှမ်းတဲ့သွားပြီး နှုတ်ခမ်းမှာပြုံးယောင်သမ်း၏။ ပြီးမှ ဘေးမှာသူမရောက်လာတာကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“အဲ့လိုပြောရတာ မင်းပျော်တယ်မှတ်လား..”

“ပြောနိုင်ပျော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ..”

“ဟွန်း...မင်းပျော်နေဖို့ပဲလိုတာပါ။ ငါက ရုံးတာနိုင်တာအလုပ်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီးသား..အမှုရုံးတာလောက်နဲ့ ငယ်ထိပ်သွေးဆောင့်ပြီး ကယောက်ချောက်ချားဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး..”

စွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သာရကစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။ ထိုအပြုံးကြောင့် စွန်းရဲ့ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်တက်လာတာကို ကြိုးစားပမ်းစားထိန်းလိုက်ရတာ.. ၊

“အဲ့ဒီလို အပြုံးတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်နေနိုင်တဲ့ လူတွေကမှ ကြောက်စရာကောင်းတာ..”

“ဒါတော့မင်းမှားပြီထင်တယ်..လောကကိုအလှဆင်နိုင်တာ မုသားလက်ဆောင်ပဲ...ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်နိုင်စွမ်း မရှိတဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးလို့ သတ်မှတ်ကြသလဲ..မင်းတွေးကြည့်...”

ဆံပင်တွေကို နောက်မှာစုစည်းထုံးဖွဲ့ထားတတ်ကာ ရုံးတက်ချိန်တိုင်းမှာ သိမ်မွေ့လှပနေတတ်သည့် စွန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သာရက သိမ်းကျုံးစိုက်ကြည့်၏။

ပြီးမှ ရယ်လိုက်ပြီးရှေ့ဆက်သွားကာ.. ၊

“ခုချိန် ငါသာမျိုးသိပ်ဟန်ဆောင် မထားနိုင်ရင် မင်းနဲ့ငါကမ္ဘာမကျေပွဲ ရန်ပွဲကြီးထဖြစ်သွားနိုင်တယ်..”

ပြောလိုက်ပြီးမှ စွန်းဘက်ကလှည့်၍ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်ရင်း..၊

“ငါပြောတာ အမှုကိစ္စနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်..”

ဒါဆိုဘာလဲ.. ။

သူထွက်သွားတော့ စွန်းကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေခဲ့မိ၏။

“ဟုတ်စွနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ထည့်ပြောသွားပုံက ဘာကိုပြောချင်တာ လဲ..”

တရားရင်ဆိုင်နေကြလို့ ငြင်းခုံမသင့်မြတ်ကြတာတွေကြောင့်

မကျေမကျေနပ်ပွဲကြီး ထဖြစ်သွားဖို့မှမရှိဘဲ.. ၊

ဒါဆို သူ့ဘာကိုဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်ထားတာလဲ.. ၊

စွန်း သူ့ကားနားထိ အပြေးတပိုင်းထပ်လိုက်သွားမိကာ.. ။

“နေဦး..”

သူ့ရှေ့ကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပိတ်ရပ်ထားလိုက်မိလျက်..၊

“ဘာပြောသွားတာလဲ..”

သူ့ဘာမှမပြောခဲ့သလို သာရမျက်နှာကချဉ်တူးတူး.. ၊

“ဘာပြောတယ်ထင်လို့လဲ..”

“ရှင် ကျွန်မအပေါ်တစ်ခုခုမရှိမသား..”

“ငါတစ်ခုခု မရှိမသားရှိခဲ့ရင်လည်း မင်းအပေါ်မှာ ဟုတ်ချင်

ဗျ.ဟုတ်မှာပေါ့..”

“ရှင်..ရှင်စေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေမပြောနဲ့..”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ..မင်းပဲ ခုနတုန်းကတော့ ငါကအဲ့လိုလူဆို..”

ပြောပြီး ကားတံခါးဖွင့်လိုက်ရင်း ရယ်ကာ.. ၊

“ငါက မင်းလိုအမှုတစ်ခုရုံးဖို့ အရည်မြင်လာတိုင်း ဒေါသတွေနဲ့ လိုက်ပတ်ရမ်းနေတဲ့လူ မဟုတ်တာကျေးဇူးတောင် တင်သင့်သေးတာ..”

သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်နေကာ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးတဲ့အထိ..

ဆင်းက.. ၊

ဘာထပ်မေးရမှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်လိုမှလည်း မကျေနပ်

စွန်းအံ့ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သူကမှန်တွေချပြီး လှမ်းကြည့်

“ငါမင်းကိုပျော်စေချင်တာပါ..အဲ့ဒါကတော့ လုံးဝဟန်ဆောင် မှုမပါတဲ့ ဖွင့်ဟချက်ပဲ..”

“ရှင့်ကိုအဲ့ဒါတွေ ဖွင့်ဟခိုင်းနေလို့လား..”

“မင်းခိုင်းတိုင်းလည်း ငါဖွင့်ဟချင်မှ ဟမှာပေါ့ကွ..ဒီမှာ..”
သာရက တံခါးပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ.. ၊

“ငါရုံးမှာပေမယ့် မင်းနိုင်လို့ပျော်နေရင် ငါကျေနပ်နိုင်တယ်၊ အဲ့ဒါ သိပ်မကြာခင်ကမှ အစစ်အမှန်ငါ့ရင်ထဲကယိုဖိတ်လာတဲ့ စေတနာ..”

“သွားသေလိုက်..”

“ဒုန်း..”

စိတ်တိုလွန်းလို့ သူ့တံခါးကိုတစ်ချက်ထုပစ်လိုက်မိသည်။ ဒါတွေပြောချင်တာ မဟုတ်ဘဲတမင်မကြိုက်မှန်းသိလို့ ရန်စသွားတာ.. လူယုတ်မာ..လူညစ်ပတ်.. ၊

အခန်း(၂၈)

“မေမေ..”

အရေးစာကြီးကိစ္စပြောဖို့အတွက် ကားသံကြားသည်နှင့် လျှောင်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် စွန်းရဲ့ကားရောက်ပြီးတာနှင့် ဘေးဘေးကနေ စင်လာသည့်သာရရဲ့ကားကလည်း ထုံးစံအတိုင်း စွန်းရဲ့အနံ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားခဲ့၏။

လရောင်မေမေ့ကို ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ဖေဖေကားပေါ်က ဆင်းကာကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဂျိမ်း..”

မေမေကားက တံခါးပိတ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိကာ..

“ဂျိမ်း..”

ဖေဖေကားတံခါးပိတ်သံကလည်း ဂျိမ်းခနဲ.. ၊

လရောင်ချောင်းလေး ဟိုဘက်လှည့်ဒီဘက်လှည့်နှင့် အရုပ်မသေးနဲ့တူသွားသည်။ သာရမျက်နှာကတင်းသည် ရယ်သည်မဟုတ်ဘဲ..

စွန်းကတော့မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လှေကားထစ်တွေကို ကြည့်လာကာ.. ၊

“ဘာမှမေးမနေနဲ့..”

ဟုပြော၍ လရောင်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး ထဲထဲခေါ်သွား၏။ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မကျေနပ်ချက်တစ်ခုခုကြားရတာမည်ဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် စွန်းကအခန်းထဲမဝင်ခင် လရောင်လက်လေးကိုလွှတ်၍.. ၊

“အပေါ်တက်တော့..ဘာမှအမေးအမြန်းမထူနဲ့..”
“မေမေ့..”

လရောင် အံ့ဩတာတောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ထားလိုက်ရပြီး စွန်းလက်ကိုလှမ်းဆွဲထားမိကာ.. ၊
“မေမေ့ကိုဘာမှမေးပါဘူး..လရောင် ပြောစရာရှိလို့စောင့်နေတာ..”

“ဘာလဲ..”
စွန်းကပြန်လှည့်ကြည့်ကာ၊ တံခါးဖွင့်ဝင်သွား၏။ လရောင်ကလည်း လိုက်ဝင်ပြီး.. ၊
“မေမေ့ ကိုကိုဘာတွေလုပ်နေလဲမသိဘူး..”
ဟင်.. ၊

စွန်း ဖိုင်ကိုစားပွဲပေါ် ချထားလိုက်ပြီး လရောင်ဘက်လှည့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”
လရောင်မျက်နှာသည် စိုးရိမ်ဖွယ် အမှတ်ဖြင့်ပျက်ယွင်းနေကာ.. ၊

“သမီးသေချာမပြောတတ်ဘူးမေမေ..ဒါပေမယ့် ကိုကိုစီးပွားရေး တစ်ခုခုလုပ်နေတာမဟုတ်ရင်တောင် ကြွေးတင်တာမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်..”

“ဘာပြောတယ်..”
ထိတ်လန့်သွားသဖြင့် လရောင်ကိုအော်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားတာ သတိမထားမိလိုက်.. ၊

“လရောင်မေမေ့ကိုပြန်ပြောစမ်း..အဲ့ဒီကိစ္စနစ်ခုက ဘယ်ဟာကအဖြစ်နိုင်ဆုံးလဲ..”

စွန်းမျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ကျမှုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လရောင်ပို၍ထိတ်ပျာသွား၏။

“ဟို သမီးထင်တာ..ကိုကိုနဲ့သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခုခုဖြစ်နေကြတယ်..ဘာမှန်းတော့မသိဘူး..”

ထိုစဉ် ဒေါ်အေးသိန်းကသုတ်ကရိုက်ပြေးလာကာ.. ၊

“မစွန်းနဲ့ ဆရာတို့ပြန်ရောက်လာတာ အတော်ပဲ..ခုပဲ ရဲစခန်းထဲ ဖုန်းဆက်တယ်..”

“ဟင်..”
“ဘယ်သူလဲ..သားကြီးလား..”
“ဟုတ်တယ်..ကလေးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလုယက်မှုဖြစ်လို့တဲ့..”

“ဘာ..”
စွန်းတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားသလား ထင်ရသည်။
“ကိုကိုဟုတ်လို့လားသိန်းသိန်းနဲ့..ကိုကိုအဲ့လိုတော့..”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”
အခန်းဝက လှမ်းမေးရင်း အခြေအနေကိုအကဲခတ်မိသွားကာ သူ့ရအခန်းထဲဝင်လာ၏။ စွန်းမျက်လုံးတွေမီးဝင်းဝင်းတောက်သွားကာ.. ၊

“ရှင်ကြောင့်..”
“ဟ..ဘာလဲ..”
စွန်းကသူ့အကျီရင်ဘက်ကိုဖျတ်ခနဲဆုပ်ဆွဲပစ်လိုက်ကာ.. ၊
“အဲ့ဒါ ရှင်ထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့သားသမီးတွေလေ..မအေက ဂရုမစိုက်လို့လို့ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ရှင်နွေးထွေးခဲ့တာအဲဒီလိုဖြစ်ဖို့လား..”
“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ..”

သရကစွန်းရဲ့လက်ကိုဖြေချဖို့အုပ်ကိုင်လိုက်၏။ စွန်းကသူ့လက်ကိုခါဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး အကျီကိုပုံပြန်ဆောင်ဆွဲ၍.. ၊

“ရှင်သားလေ တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေကြီးဦးအတိသာရရဲသား..”

“မင်းလဲသူ့အမေ တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေဒေါ်စွန်းပဲလေ..”
“ဟုတ်တယ်..ရှေ့နေကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့သားပဲ..ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲထိန်းကျောင်းမှအောက်မှာကြီးပြင်းလာတဲ့သား..အဲဒီသားကိုအခု ရဲစခန်းမှာသွားတွေ့ ရမယ်..ဘယ်နယ်လဲ..”

သရမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ စွန်းရဲ့လက်တွေကိုဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီးဆောင်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“ဘယ်နှယ်မှမလဲဘူးစွန်း၊ ငါကအဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေတ္တာ တစ်ခြမ်းပဲပေးခဲ့မိတာဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်.. ဒါပေမယ့် ငါပေးနိုင်သလောက် ပုံပေးလိုက်တာပဲ.. ငါ့သားရဲ့လိုလမ်းမှားရောက်သွားတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုရင် ငါ့သားရောက်တဲ့အရပ်က ဘူမိနက်သန် ဖြစ်ဖြစ်.. မီးပင်လယ်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရောက်အောင် လိုက်မှာပဲ..”

ပြောနေရင်း စွန်းမျက်နှာကိုစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ..

“ဒါပေမယ့် ငါ့သားနဲ့ငါ့အတွက် မင်းဒေါသပြုဖို့မလိုဘူး.. မင်းစီမံခန့်ခွဲဖို့လည်း မလိုဘူး၊ မကူညီဘဲနဲ့ နေ့ကယုက်နေတာ သိမ်ဖျင်းလွန်းတယ်..”

“ဘာ..”

စွန်းဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ လရောင်မိဘနှစ်ပါး၏ အခြေအနေကိုမျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနှင့် ခေးကြည့်နေကာ၊ ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတွေဝေတက်လာ၏။

ပြီးတော့ ဖွင့်ဟလုလုနှုတ်ခမ်းလေးပေါ်ကို လက်ခုံလေးကပ်ထားရင်း နောက်ကိုတရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားလေသည်။ သာရနဲ့စွန်းတို့ဒေါသအတ္တတွေပြိုင်ဆိုင် အနိုင်လုနေကြလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။

“အဲ့ဒါမင်းနဲ့တန်တဲ့စကားပဲလေ.. တခြားဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးရှိသေးလို့လဲ.. ဒီကလေးတော်လိုက်တာဆိုရင် ‘ငါ့သား’၊ ဒီကောင်လူမိုက်လေးလို့ ကဲ့ရယ်လာကြရင်တော့ ‘ဖအေတူသား’ပေါ့.. ဟွန်း..”

“ဟုတ်တယ်.. အဲ့လိုပြောမှာပဲ၊ ရှင်ကျွန်မကို ဒီကလေးတွေကို ဂရုမစိုက်မှုနဲ့ အမျိုးမျိုးပုတ်ခတ် ကဲ့ရယ်လာခဲ့တာ..”

“မဟုတ်တာပါသွားလို့လား..”

“မျက်စိမမြင်တဲ့လူကို ‘အကန်း’ လို့ခေါ်တာရော ဘာမှားလို့လဲ..”

သာရ အသံရှုတ်တရက်ထွက်မလာခဲ့..

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မမကြားသလိုနေလာခဲ့တာ ရှင့်ကိုပါဂရုမစိုက်လို့ပဲ..”

မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြောရင်း..

“တကယ်တော့ ရှင်ကမိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အနိုင်နဲ့ပိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ကလေးတွေကို အကြိုက်လိုက်ပြီးစည်းရုံးထားခဲ့တာ.. နွှင့်ရင်ထဲမှာမိဘမေတ္တာက သဲတစ်တင်း လဲတစ်တင်းပဲ..”

“မင်း..”

သာရ လက်တစ်ဖက်အရှိန်နဲ့ မြောက်တက်သွားလျှင်..

“ဖေကြီး..”

လရောင်အသံစူးစူးလေးက ခြောက်ချားစွာပေါ်လာခဲ့၏။ ဒေါအေးသိန်းအပြေးအလွှားပြန်ပြေးလာကာ တံခါးဝနားရောက်နေပြီဖြစ်သည့် လရောင်ကိုပုခုံးလေးဖက်၍ ခေါ်သွားခဲ့၏။

“သိန်းသိန်း.. ဖေဖေ၊ ဖေကြီးက.. မေမေ့ကိုလေ.. အဟင်..”

“မရိုက်ပါဘူးသမီးရယ်.. သမီးဖေကြီးက ဒေါသဖြစ်တိုင်း လက်ပါတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ.. မငိုနဲ့သမီး၊ နော်.. တိတ် တိတ်..”

မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေလျှင် လရောင်ကဒေါ်အေးသိန်းရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာလေးကပ်ပြီး ငိုချလိုက်၏။

ကလေးလေးအကြောက်ကြီးပြီး ပုခုံးတွေတုန်ခါနေအောင် ရိုက်ငိုသကဲ့သို့ အသံပျောက်မတတ် ရိုက်နေသဖြင့် တက်ချက်သွားဗလားစိုးရိမ်လာကာ ဒေါ်အေးသိန်းခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်လာ၏။

“သမီး လကလေးရယ်.. အဲ့လောက်ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ ဆရာတို့က ဒီလိုပဲ စကားအချေအတင်တွေပြောရင်း အတူနေလာခဲ့ကြတာ ဒီနေ့ထိပဲလေ.. ဘယ်တုန်းကကိုယ်ထိလက်ရောက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ..”

“သမီး.. သမီးက..”

စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ..

ဒါပေမယ့် လရောင်ပြောပြချင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမပြောပြချင်တာ သိန်းသိန်းကိုမဟုတ်ပေ..

ဒီမိသားစုအကြောင်းကို အလုံးစုံ သိနေသော ပြီးတော့မေမေ့ထို ညီအစ်မလိုချစ်ခင်ကာ ဖေဖေကိုလေးစားလျက် ရှိနေသည့်သိန်းသိန်းရဲ့ နှစ်သိမ့်စကားတွေက ဘယ်အချိန်ကြားကြား အပြောင်းအလဲမရှိအတိုင်း..

ကိုကိုနဲ့ သူမကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ မိသားစုဘဝက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ပြည့်စုံချမ်းသာကြသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုကြသည်။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကြံ့ခိုင်ရည်မွန်ကြ၏။

ဒါပေမယ့် သူမတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမေတ္တာတွေနဲ့ ထွေးပွေ့ခဲ့ကြတာလဲ.. ၊

အဲဒါတွေကို တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောပြပြီး မေးကြည့်ချင်သည်။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို အပြင်လူကိုမပြောသင့်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပြချင်သည်။

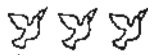
ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် မုန်းနေကြတာလဲ၊ သူတို့ရဲ့အမုန်းတွေနဲ့ သားသမီးတွေဘဝကို မှင်နီထားခဲ့ကြတာလား.. ၊

မဟုတ်ဘူး.. ၊

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီဘဝမျိုးကို ကိုကိုနဲ့သူမရောက်ခဲ့ရတာ၊ ဒီနေ့ကိုကိုအဖြစ်ကြောင့် မိဘတွေရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ပူပန်စိတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသအမုန်းတွေကိုပဲ အားကောင်းလာစေခဲ့တာလဲ.. ၊

မေးခွန်းတွေဆက်တိုက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဖြေတစ်ခုမှ ရှာမရဘဲ မျက်ရည်တို့သည်သာ အဆတ်မပြတ်ကျလာခဲ့သည်။

လရောင်ရဲ့ ရှိုက်သံလေးတွေ တိုးသဲ့သွားခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့.. ၊

အခန်း(၂၉)

“ခုပဲ အချုပ်ထဲက ထုတ်လာခဲ့ရတယ်..သားမမှားပါဘူး၊ ဟုတ်လား..”

“တကယ်ပြောတာမေမေ..သားတို့ပိုက်ဆံတွေကို သူတို့က လာလုကြတာ..”

စွန်း မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး..

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေကိုရော မင်းဘယ်ကရတာလဲ..”

“အဲဒါ..”

နေသရ တစ်ချက်တော့ စကားတို့သွားသည်။ ခါးတစ်ဖက် ထောက် ရပ်နေသည့်သာရက ဘာမှမမေးသလို စွန်းကလည်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

နေသရက နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရင်း မျက်နှာမော့လာပြီးမှ ပြန်ငဲ့၍.. ၊

“သားတို့ကြွေးပေးစရာရှိလို့..လေးယောက်စလုံး စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ..”

“မေမေမေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး..”

စွန်းက နေသရမော့ကြည့်လာမှ.. ၊

“အဲဒီပိုက်ဆံက ဘယ်ကလာတဲ့ပိုက်ဆံလဲ..မင်းတို့လက်ထဲ လေတိုက်လို့လွင့်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးမှတ်လား..”

“သားကဖေဖေဆီက..”

“သိန်းတစ်ရာလေးဆယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုသုံးဆယ့် ငါးသိန်း..”

စွန်းက တွက်လိုက်ပြီး သာရကိုငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊
“ဒါယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်တစ်ခါထုတ်ပေး
လိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးလား..”

သာရမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဒါပေမယ့်မဖြေနိုင်.. ၊
ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်းမုန့်ဖိုးပေးနေခဲ့
သည့်သားကို ခုလိုပူပင်သောကတွေ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ မြေပူရာကင်
မှောက်တဲ့ အဖြစ်မျိုး သူဘာထပ်ပြောမှာလဲ.. ၊

စွန်းရဲ့တရားခံ စိတ်တဲ့ အကြည့်မျိုးကို မခံချိမခံသာနှင့် မျှ
သိပ်သည်းခံလိုက်ရသည်။ ဒါကိုနေသရကလည်း သိနေ၏။ မေမေဆူ
နေတာသာ မဟုတ်လျှင် ဖေဖေသူ့ကိုချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ပေ.. ၊

“ထားလိုက်တော့ မင်းရဲ့ပိုက်ဆံကို၊ ဟိုကလေးတွေရလာတဲ့
ပိုက်ဆံတွေကရော..”

“သူတို့လည်း..”

“မင်းလိုပဲ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းလာတာလို့ ပြောမလို့လား
နေသရ..”

စွန်းလေသံက တစ်ဖက်သားတစ်ခွန်းမှဆက်မပြောနိုင်အောင်
ပြတ်တောက်မာထန်နေကာ.. ။

“အပိန်ဆုံး အရှည်ဆုံးကောင်လေးက သူ့အဖေချုံ့ခိုင်း..”

“အခု မလုပ်တော့ပါဘူး..”

“ဘာအလုပ်မှလည်းပြစ်ရာမရှိတော့ဘူးပြောစမ်းပါ.. ထောင်
တစ်နှစ်ကျပြီးတည်းက အလုပ်မယ်မယ်ရရမရှိကြဘူး..”

နေသရက မျက်လွှာချမိ၏။ ။

“ခပ်ချောချောကောင်လေးရဲ့အမေက အထူးကုပါရဂူဦးချစ်
လွင်ရဲ့.....”

စွန်းကဆက်ပြောဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်လျှင် ‘မေမေဒါတွေတောင်
သိနေသလား’ ဆိုသည့် နေသရရဲ့အကြည့်တွေ တအံ့တဩဝင့်တက်
လာ၏။ ။

“ကိုယ်ပိုင်နေအိမ်မရှိဘူး...ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှလည်း ပြစ်ရာမရှိဘူး...
အဲဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ သုံးဆယ့်ငါးသိန်းက ဘယ်ကထွက်လာတာ လဲ..”

“မေမေရယ်..”

“မင်းကိုမေးနေတာမဟုတ်ဘူးနေသရ..”

စကားအသုံးအနှုန်းတွေက စိမ်းသက်ရင့်သီးလာသလို အခြေ
အနေက တစ်စထက်တစ်စတင်းမာလာခဲ့သည်။ ။

“နောက်ထပ် ဘယ်သူ့မိဘကဘာလုပ်ကိုင်စားသလဲ...ငါမ
ပြောချင်ဘူး၊ တစ်ရာလေးဆယ်တောင် ပေးဆပ်ရမယ့်အကြွေးက ဘာ
ကြွေးလဲ..”

နေသရ ချွေးပြန်လာသည်။ နဖူးကိုလက်ဖနှောင့်နဲ့ ပွတ်လိုက်
ရင်း အဲရ်ကွန်းဖွင့်ထားရဲ့လား မော့ကြည့်မိသည်။ သားရဲ့အမူအရာတွေ
ကို စိုက်ကြည့်ရင်း သာရကိုယ်တိုင်စိတ်တွေတိုလာခဲ့သည်။ ။

သားကို သူဒီလောက်မုန့်ဖိုးတွေမပေးခဲ့ပါ၊ ဘာထိုအကောင်ထံ
ထဲမှာ ထည့်ပေးခဲ့တာကလည်း မွေးနေ့အတွက်ပေးတာတွေ လစဉ်မုန့်
ဖိုးပေးထားတာတွေနဲ့ များပြားနေတာသာရှိမည်။ တစ်လုံးတည်းအပြု
လိုက် ထည့်ပေးခဲ့တာမဟုတ်.. ။

ထို့ပြင် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်တုန်းကမှ ငွေအများ
ကြီး ထုတ်သုံးခဲ့တာမရှိသောကြောင့် စစ်လည်းမစစ်မိတော့၊ စစ်ဖို့လည်း
သတိမရခဲ့.. ။

“နေသရ..မင်းကိုမေမေ မေးနေတယ်..”

“သားတို့..သင်ကြိမ်အကြတ်ညက..ဟို..”

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းသပ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့
ဆံပင်ဆီလက်ထည့်ပြီး စကားသတိတ်နေ၏။ ပြီးမှ.. ။

“သားတို့ အင်ယားကန်ဘောင်မှာရန်ဖြစ်ကြတာ..”

စွန်း မျက်နှာရဲခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သာရခါးထောက်ရုပ်နေ
ခြင်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ.. ။

“ကန်ဘောင်မှာဟုတ်လား..”

“ကန်..ကန်ဘောင်သွားရင်းဖြစ်တာပါ၊ ကန်ဘောင်ဒီဘက်က
ဟို..”

“ပြော..ဆက်ပြောစမ်း..”

သာရ နေသရနားကို ဝုန်းခနဲရောက်လာသည်။ ပုခုံးတစ်ဖက်

ကို မိဆုပ်ပြီး ဆွဲလုပ်၍.. ၊

“ရန်ဖြစ်တော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ... ပြောစမ်းနေသရ..”

“ဟိုဘက်ကကောင်တွေရဲ့ ပရာဒိုကို ထုရိုက်ဖျက်စီးပစ်ခဲ့တာ..”

“မင်းတို့ကဟုတ်လား... မင်းကအဲဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်တဲ့ကောင်..”

“ခွပ်..”

“ဖေဖေ..”

အတွင်းဝရံတာတနေ ငှဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း မြင်သွားကာ၊ လရောင်တအားအော်ရင်း နှလှကားဆီပြေးသည်။ ဒေါသကြောင့် အသားတုန်အောင့်ဖြစ်နေရသည့် သာရကဘာမှမသိ.. ၊

“နေသရ.. မင်း... မင်းငါ့ကို..”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့..”

စွန်းကရောက်လာပြီး သာရဆွဲကိုင်ထားသည့် နေသရရဲ့ အကျီရင်ဘက်စကို ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်ပစ်ကာ.. ၊

“အဲဒါရှင်ထုဆစ်ပုံဖော်ထားတဲ့ အရုပ်ပဲ..”

“မင်း ငါ့ကိုချည်းပြောမနေနဲ့..”

“ပြောမယ်.. လူဆိုတာ ကိုယ့်စကား ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ်ပဲတာဝန်ယူရတယ်.. တာဝန်ယူရမှန်းလည်း ကိုယ့်ဘာသာသိသင့်တယ်။ ကျွန်မက တာဝန်မကျေတဲ့အမေဆိုတဲ့ လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရယ်တာတွေကိုခံပြီး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် တာဝန်ယူခဲ့သလို ရှင်အသံကောင်းဟစ်နေတာတွေအတွက် တာဝန်ယူရမှာလည်း ရှင်ပဲလေ..”

“တောက်..”

“ကိုယ့်သားဘယ်လိုကလေးမျိုးတွေနဲ့ ပေါင်းနေသလဲ ရှင်သတိထားကြည့်ခဲ့ဖူးလား၊ အဲဒီကလေးပေါင်းစုံကို အိမ်မှာလက်သင့်ခံပြီး သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းခဲ့တာရော ရှင်မဟုတ်ဘူးလား..”

“မေမေ.. မေမေတော်ပါတော့နော်၊ လရောင်တောင်းပန်ပါတယ်.. မနက်အစောကြီးပဲရှိသေးတယ်မေမေရယ်..”

လရောင်မျက်ရည်လေးစေ့စေ့နှင့် တောင်းပန်ပေမယ့် စွန်းက

ထုညှိမကြည့်.. ၊

“မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ ကိုယ့်သားကိုအချုပ်ထဲက ပြေးထုတ်ခဲ့တာကရော ဘယ်လိုကျက်သရေမင်္ဂလာတွေ ရှိနေလို့လဲ..”

မနေ့က သမားကြားတည်းက လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်ငွေနဲ့ ကိုယ်လုယက်သူဖြစ်ရသည့် ကိစ္စမှာဘယ်သူကစလို့ ဘယ်သူကဘာလုပ်ခဲ့မှန်းမသိ.. ၊

ပြဿနာဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ရုတ်တရက်စုံစမ်းလို့မရ၊ ထို့ပြင်.. ၊

ကိုယ့်သားတစ်ယောက်တည်း ဆွဲထုတ်လာနိုင်တာတောင်မှ သားဖြစ်သူက အားလုံးကိုထုတ်ပေးဖို့တောင်းဆိုနေသည်။ သူငယ်ချင်းဆွေမပါရင် သူလည်းမထွက်တော့ဘူးလို့လို့.. ၊

ထိုကြောင့် ဒီမနက်ကျမှ ထုတ်လို့ရခဲ့၏။ သာရက သားကိုထုတ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း စွန်းကဟိုကလေးတွေရဲ့ ဘက်ခံရောင်း(န်)ကို ခုံစမ်းသိရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက ရာဇဝင်မှာရော သမိုင်းမှာပါ ဘယ်နေရာမှာမှ ကောင်းကွက်ရှိခဲ့တာတွေမဟုတ်၊ ဒါတွေဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ.. ၊

“တွေ့ကြည့်စမ်းပါဦး... တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေတွေရဲ့ သားတဲ့..”

“ဘယ်သူသားဖြစ်ဖြစ်.. မိဘလည်းမှားတတ်တယ်။ ဆရာလည်းမှားတတ်တာပဲ.. မင်းဘာမှလက်ညှိုးထိုးပြီး ရှုံးချနေဖို့ မလိုဘူး.. သွားနေတဲ့ခြေထောက်က ဆူးစူးရင်စူးမယ်။ ဓလုတ်တိုက်ချင်တိုက်မယ်.. ခြေစုံရပ်နေတဲ့ခြေထောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

သာရဒေါသတွေဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဒါပေမယ့် ဆူးစူးမိမှ ဆူးမရှိတဲ့လမ်းကိုရွေးလျှောက်မှာ မင်းဏတော့ခြေစုံရပ်နေပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူတွေကို လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရယ်နေတာပဲ..”

စွန်းမျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်။ မထင်မှတ်သည့်စကားနှင့် နှိုက်ချခံလိုက်ရခြင်းက အရှိုက်ကိုထိုးသည့် လက်သီးထက်ပြင်း၏။

“မင်းဘာမှမလုပ်လို့ ဘာမှမဖြစ်လာတာကို ဘာဖြစ်လို့ရုဏ်း ယူဝင့်ကြားစွာ ခဏခဏပြောနေတာလဲ.. ငါ့သားသမီးတွေကို ငါပဲထိန်း ကျောင်းလာတာဆိုရင်လည်း နောက်ထပ်လည်းငါပဲရင်ဆိုင်မယ်.. မင်း ခြေစုံရပ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်.. ဒီကလေးတွေကို ငါ့အထာနဲ့မီးဖိုထဲကောက် ထည့်ထည့် သစ်ပင်မှာပဲဖောက်ထိုးဆွဲထားထား..”

“ရှင်.. ရှင်ဘာပြောတယ်.. ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲဿရ..”

“မင်းနဲ့ငါ သုံးပေလောက်ပဲကွာတယ်.. မကြားဘူးလား..”

“အဲဒီကလေးတွေက ကျွန်မဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားခဲ့တာရှင်.. သိရဲ့လား..”

စွန်း သူရရင်ဘက်ကို အတင်းပြေး၍ထုနှက် ရိုက်ပုတ်ကာ..

“ရှင်ကို ဖအေတစ်ယောက်ဆိုပြီး ယုံကြည်ခဲ့တာလေ.. ရှင်အ သံကောင်းဟစ်နေတာတွေကတခြား.. လုပ်တော့တခြား၊ အဲဒါကိုကျွန်မ ကမပြောရဘူးလား.. ကျွန်မကမအေ၊ ကလေးတွေရဲ့မအေရှင်.. ရှင်နား မလည်ဘူးလား..”

“စွန်း.. မင်းတော်နော်၊ ဟာ.. ဒီမိန်းမ..”

“လူရွတ်.. လူညစ်.. ငါ့စကားနွားရဲ့ ပြောတတ်တဲ့လူ.. က..”

“အား.. စွန်း၊ မင်း.. ငါ တယ်..”

ထုနှက်တာတွေကို ရှောင်တိမ်းနေရင်း ထိမိသမျှအောက် တက်နာကျင်နေလျက်၊ မေးဖျားမှာလက်ဖျားခတ်မိသွားလျှင် ပါးရိုက် ခံလိုက်ရသလို စပ်ဖျင်းနာကျင်သွား၏။

သည်းခံနိုင်ခြင်းက တောင်လွတ်သွားသည်။ စွန်းလက်တစ် ဖက်ကို လက်ပြန်ဖမ်းကိုင်လိုက်ကာ၊ သူရလက်ရွယ်လိုက်လျှင်..

“ဖေဖေ..”

“ဖေဖေမလုပ်ပါနဲ့..”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အသံတွေထပ်တူဝင်၏။ အနီးဆုံးမှာရှိ နေသည့် နေသရက မအေရှေ့က ကာကွယ်ရပ်လိုက်ကာ..

“သားမှားပါတယ်.. သားမှာပဲအပြစ်ရှိတာပါ၊ ဖေဖေတို့မရွဲ့ ကြပါနဲ့တော့..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ ကမ္ဘာမကျေအမုန်းတွေ

အမီးတို့ကြောင့် ပိုပိုပြီး.. အဟင်.. ဟင်..”

လရောင်ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချလိုက်ပြီး တရှိုက်ရှိုက်ငို၏။ သာရအံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ နေရာမှလှည့်ထွက်သွား၏။ နေသရက နွန်းဘက်ကိုလှည့်၍..

“ကားကိုသားလက်နဲ့ ဘာမှမဖျက်စီးခဲ့ပါဘူး.. ရန်စဖြစ်ရတာ ထ သားကြောင့်မို့လို့ အဲဒီပြဿနာတွေကို သားနဲ့ပဲသက်ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ.. သူများကားကို သားလက်နဲ့ထိတောင်မထိခဲ့ပါ ဘူး..”

စွန်းက မျက်လုံးစိမ်းတို့နှင့် ကြည့်နေပြီး ဘာမှမမေး..

“သားကိုသူတို့က မိုက်ရှိုင်းကြလို့ သားသူငယ်ချင်းတွေက..”

“ဘာကစပြီးဖြစ်တာလဲ..”

အေးစက်စက်မေးသံက တစ်ခွန်းချင်း..

နေသရ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ..

“သူတို့က လူဇော်တို့နဲ့သိခဲ့ဖူးတယ်..”

“သူငယ်ချင်းတွေပေါ့..”

“မဟုတ်ဘူး..”

ခေါင်းခါလိုက်ပြီးမှ စွန်းဘာကိုလိုချင်တာလဲဆိုတာ ရိပ်မိကာ နေသရ မျက်နှာပျက်၏။

“ဖြေလေ..”

“ရန်စရှိထားဖူးတာပါ..”

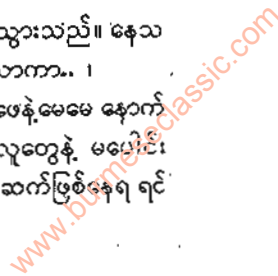
“မင်းက ရှူးတို့ကတိုင်း ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးလား..”

နေသရ ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး၊ မျက်လုံးခြင်းဆုံပြီးမှ မျက်လွှာချ သွားသည်။ စွန်းကလည်း ထပ်မမေးတော့ပါ။ ခဏကြာမှ..

“ဘယ်သူမှမမှားဘူး.. ငါပဲမှားတာ..”

တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ နေသ ရ ဒီတိုင်းရပ်ကျန်ခဲ့လျက် လရောင်သူ့ဘေးရောက်လာကာ..

“ကိုကိုကို ညလေးတောင်းပန်ပါတယ်.. ဖေဖေနဲ့မေမေ နောက် ထပ်ရင်ဆိုင်မိအောင် ကိုကိုထပ်မလုပ်နဲ့တော့.. အဲဒီလူတွေနဲ့ မပေါင်း ပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်.. နော်၊ ဒီလိုအဆင်မပြေမှုတွေပဲ ဆက်ဖြစ်နေရ ရင်

ချစ် ခင် လော... မုန်း ခင် လော

ညလေးသေသွားလိမ့်မယ်..”

ပြောပြီး တအင့်အင့်ရှိက်ငို၏။ နေသရ မျက်မှောင်ကုတ် လျက် ငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“နင်ကလည်း တစ်မျိုးဟာ..”

စိတ်ပျက်ညည်းညူသလိုပြော၍ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။ သို့သော် ခြေလှမ်းပြီးမှ ပြန်တုံ့သွား၏။ ပြီးတော့ လရောင်ဆီပြန်လှည့်လာကာ ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွလေး ပွတ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ကိုကို နောက်ထပ်မဖြစ်စေရဘူး.. မငိုနဲ့တော့၊ တိတ်..”

သူ ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို မေ့သွားခဲ့မိတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

တကယ်ဆို ဖေဖေတို့အဆင်မပြေဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့သည့် ဥပေက္ခာတို့ကို သူတောင်စိတ်ပျက်မိတာ ညီမလေးဆို ဘယ်လို နေရာမလဲ.. ၊

အခန်း(၃၀)

“တိ..”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လရောင်ပလက်ခေါင်းပေါ်တက်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကားကရှေ့ဆက်မသွားဘဲ သူမဘေးကပ်ကပ်လေးမှာ ရပ်သွား၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးမုန်ကျသွားသည့်နောက်မှာ တစ်ခေတ်က ညကြည့်မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဟေ့..လော ကားပေါ်တက်၊ ဒီမှာ ကားရပ်လို့မရဘူး..”

“လရောင်မလိုက်တော့ဘူးကိုခေတ်..ရှေ့လမ်းထဲမှာ..”

“ဟုတ်ပြီ.. သွားမယ့်နေရာလိုက်ပို့မယ်၊ လာပါဆိုကွာ..”

ပြောရင်း ကိုယ်တိုင်ဆင်းလာပြီး လရောင်လက်လေးကို ဆွဲ၍ ဟိုဘက်တံခါးကနေ ကားထဲအရောက်ပို့သည်။ ပြီးမှ နေရာမှပြန်စင်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်ကာ.. ၊

“ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ..”

“ဟင်..”

သူက မျက်မှန်ပြန်တပ်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်ကာ.. ၊

“ထိုက်ထိုက်က ဖုန်းဆက်လို့..”

“ထိုက်ထိုက်က..”

“ဟုတ်တယ်.. မင်းသူ့ဆီမှာ တစ်ညနေလုံးဆို..”

“ဟုတ်..”

လရောင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း ဆံပင်လေးတစ်ဖက်ယိမ်း၍ အမြင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီနေ့ထိ တခြားယောက်ျားလေး တစ်

ယောက်ရဲ့ ကားပေါ်လိုက် မစီးခဲ့ဘူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုလူတွေအများကြီး လိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရသည်။

“ဘာပြဿနာတွေရှိနေလို့လဲ.. ကိုယ့်ကိုပြောပြနိုင်လား..”

လရောင်က လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးလွဲ၍ စဉ်းစားနေလျှင်.. ၊

“မင်းမိသားစုအကြောင်း ထိုက်ထိုက်ကတော့ ပြောပြထားပါ တယ်.. ဒါပေမယ့်..”

တစ်ခေတ်က ကားမောင်းရင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဒီလောက်ထိရင်ထဲထည့်ခံစားလိမ့်မယ် လို့ မထင်ခဲ့ဘူး..”

“လရောင်က ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေလို့လဲဟင်..”

“အရမ်းအေးချမ်းတာလေ..”

လရောင်မျက်နှာပူသလိုဖြစ်သွားသည်။ တကယ်က ရှက် သွားတာပဲထင်၏။

“မင်းမျက်နှာလေးက ဘာပူပင်သောကမှ မထင်တဲ့မျက်နှာ မျိုးလေး.. အဲ့ဒါကြောင့် ထိုက်ထိုက်ပြောတော့ ကိုယ့်အံ့ဩသွားတာ.. ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မိဘတွေဘယ်လိုပြဿနာပုံရိနေနေ သားသမီးကိုချစ် လို့သာ ဒီချိန်ထိခိုင်မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းလာကြတာပေါ့..”

“မဟုတ်ဘူးကိုခေတ်.. အဲ့ဒါမျိုးက..”

သူမရှင်းပြချင်ပေမယ့် သိန်းသိန်းရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို သတိ ရတော့ ဆွံ့အသွားခဲ့သည်။

“အတွင်းထဲရုံ အပြင်မကနဲ့.. တဲ့.. ၊

“ပြောလေ.. ကိုယ်ကခုချိန်မှာ မင်းရဲ့တိုးတိုးဖော်၊ အဲ.. သူငယ် ချင်းကောင်း အဖြစ်နားထောင်ပေးချင်တာပါ.. ဖျာဝေခံစားတာမျိုးပေါ့..”

“ကိုခေတ်က အခုဘယ်သွားမလို့လဲဟင်..”

“မင်းမှမပြောသေးတာ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. အခု ဘယ်သွားရင်းနဲ့ လရောင်ကိုတွေတာ လဲလို့..”

“ဟွန်း..”

သူက သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်၏။

“မင်းကို သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာတွေ့လို့ ခေါ်တင်လာ သယ်ထင်လို့လား..”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့်..”

“ဘာ ဒါပေမယ့်မှမရှိဘူး.. ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ လမ်းပေါ်ထွက်လာ ဘာမှန်တယ်.. သူငယ်ချင်းအိမ်သွားပြီး တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့လေ၊ ဆိုက်ထိုက်ဖုန်းဆက်တော့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုခဏထားပြီး မင်းကိုလိုက်ရှာ တယ်.. ဒါပဲ..”

“လရောင်ရှိတဲ့နေရာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာ နော်..”

“မသိဘူး.. အလှူရှိတဲ့မင်းဆွေမျိုးတွေ အိမ်ကိုသွားတာတဲ့.. အဲ့လိုပြောသွားပေမယ့် သွားချင်မှသွားမှာတဲ့.. မင်းစိတ်တွေ အရမ်းလေ နေတယ်တဲ့၊ ဘယ်ကိုမှရောက်ဘဲ ထင်ရာတွေသွားနေနိုင်တယ်တဲ့..”

တစ်ခေတ်က ‘တဲ့’ပေါင်းများစွာနှင့် ရှင်းပြရင်းရယ်ကာ.. ၊

“ကိုယ်လည်း စိတ်ပူလို့သာလိုက်လာတာ.. ဒီလမ်းဘေးမှာ ခင်းလျှောက်သွားနေမှန်း သိလို့တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့.. လာတွေတာက ဆောင်းလို့..”

လရောင် သူ့ကိုကြည့်ရင်းပြုံး၍ မျက်နှာလေးရှေ့ပြန်လှည့် သွားကာ.. ၊

“ထိုက်ထိုက်ကစိတ်ပူတတ်လို့ပါ.. လရောင်အဲ့လောက်တော့ ဓမ္မနဲ့စားရပါဘူး..”

“ဒါပေမယ့် မင်းအိတ်ထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေပါလာတယ် ဆို..”

“စိန်လည်တုံနဲ့ ဘယ်ကပါ.. မေမေပဲထည့်ပေးလိုက်တာ၊ အန် တီမမရဲ့ မွေးနေ့ပြီးတော့ သိမ်ရေစက်ချအလှူလေ.. ညနေပိုင်းမှာလည်း ပါတီရှိသေးတယ်၊ လက်ဝတ်ရတနာလိုမှာဆိုပြီးတော့..”

“အဲ့ဒါတွေ အိတ်ထဲထည့်ပြီး ညဘက်ကြီးသွားလာတာ မင်းမကြောက်ဘူးလား..”

လရောင်က ‘ခေါင်းခါသည်။’

“လရောင်ကိုခုနေ ဒုက္ခပေးလာရင် တစ်ခါတည်းသတ်သွားပါလို့တောင် ပြောမိမလားပဲ..”

ဟင်..

ရယ်လက်စနှင့် တစ်ခေတ်မျက်နှာကတည်းသွားသည်။ သို့သော် လရောင်အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သူဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်..

“ဟလို..”

“လရောင်..နင်အခုဘယ်မှာလဲ။ ထိုက်ထိုက်ဆီသွားချင်လို့ဆိုတာ အခုအဲဒီမှာပဲလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“ပြန်လာဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိသေးရဲ့လားလရောင်ရယ်..တီလေးဖုန်းဆက်တယ်။ အဲဒါမာမီကိုင်လိုက်တာလေ..တော်သေးတာပေါ့..ငါက နင်အခန်းထဲဝင်အိပ်နေတယ်လို့ ပြောထားခဲ့လို့..”

“ဟုတ်လား..မေမေယုံရဲ့လားဟင်..”

“ယုံပေမယ့် နင်နီးလာရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ပြောပေးပါတဲ့..စောင့်နေမယ်တဲ့။ အဲဒါကြာလှပြီနော်လရောင်..မိုးမချုပ်ခင်တည်းကဆိုတော့ နောက်တစ်ခါဖုန်းလာရင် မာမီလည်းယုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး..နင်ကားလည်းမယူလာဘဲနဲ့။ အခုဘယ်လိုပြန်လာတာလဲ..ပြန်လာတာရော ဟုတ်ရဲ့လား...လျှောက်သွားမနေနဲ့နော်၊ မိုးချုပ်နေပြီ..”

“ငါပြန်လာနေပါပြီ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ငါမရှိတာကို ဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့စနိုးရယ်..”

“အေးပါ..နင်တစ်ယောက်တည်းပြန်လာတာလား၊ တက္ကစီစီးလာတာလား..စိတ်ချရပါ့မလားလရောင်ရယ်..စိတ်ညစ်လိုက်တာ..”

ဖုန်းချလိုက်တဲ့အချိန်မှာ စနိုးစိတ်ပူနေတာတွေကြောင့် နားထဲမှာစီးခိုးတွေ ထွက်နေပြီလားတောင်ထင်ရသည်။ တကယ်ဆို လရောင်အိမ်ကို မပြန်ချင်ပေ..

ဒါပေမယ့် သွားလာရင်း အချိန်နှောင်းလာတော့လည်း မသိမမြင်ဘူးသည့် နေရာဒေသတစ်ခုခုထဲကို ဆက်လက်တိုးဝင်ဖို့ သတ္တိမရှိဘဲ ဖြစ်လာသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်ကာ လွမ်းတာတွေ ကြောက်တာတွေရင်ထဲမှာ ရောထွေးပြီးနာကျင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခတွေကို နောက်ထပ်ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပေမယ့် ထာဝရမျက်နှာလွှဲဖို့ကျတော့လည်း မေမေတို့ကို မခွဲနိုင်..

ဒါဆို ဘာကိုမှဆုံးဖြတ်ရှေ့တိုးဖို့ သတ္တိမရှိဘဲ သူမအချိန်လွန်အောင် တွေဝေနေခဲ့မိတာ ထပ်မှားပြန်ပြီလား..

မေမေဒါကိုသိရင် ဒေါသထွက်တော့မည်။ ကိုယ့်ကြောင့်ပိုဆိုးတဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာမှာလား..

“လရောင်..”

“ဟင်..”

“ငိုနေတာလား..”

ရိုက်သံလည်းထွက်သွားသည်။ မျက်ရည်ကျနေတာကိုလည်း မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ လရောင်အတွေးတွေနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်ကိုကမန်းကတန်းသုတ်ပစ်၍..

“မဟုတ်ပါဘူး..လရောင်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဖုန်းပြောပြီးမင်းငိုတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဟင့်အင်း..”

လက်ကနာရီကိုပင့်ကြည့်ပြီး တစ်ခေတ်သက်ပြင်းချမိသည်။ သူ့မှာလည်း အရေးကြီးကိစ္စက ရှိနေသေးသည်။ လရောင်ကိုလည်း ဒီတိုင်းမထားခဲ့နိုင်..

“မင်းစိတ်ထိခိုက်နေရင် ဘာကိုမှဆုံးဖြတ်နဲ့လရောင်..အဲဒါမျိုးက မှားတတ်တယ်၊ အခုဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ..ဆွေမျိုးအိမ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား..”

လရောင် ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် သူစိတ်မချနိုင်ပေ..

“အလှူလုပ်နေတယ်ဆိုတော့ လူတွေများမှာပေါ့..”

“အလှူကမနက်ကျမှပါ..”

လရောင်အသံလေးကငိုသံကြောင့် အက်ရှရှလေးဖြစ်နေကာ..

“အန်တီမမက ဘုန်းကြီးဆွမ်းပွဲအတွက် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်

လှူမယ်ဆိုပြီး ချက်ပြုတ်တဲ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ခေါ်ထားတာ သူ့ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ချက်မှာ..

“အဲဒီတော့ ဒီညကဘာလဲ..”

“ဝိုင်းကုချင်တယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောပြီး အန်တီမမတို့အိမ်မှာ ညဉ့်နက်တဲ့ထိနေဖို့ ထွက်လာတာ..”

“ဖုန်းပြောတုန်းက စနိုးဆိုတာကရော..”

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာတွေကြောင့် လရောင်တစ်ခေတ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မီးရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ပြေးလွှားသွားသည့် အောက်မှာ တစ်ခေတ်ကလည်းကားမောင်းရင်း၊ သူမကိုပဲလှည့်ကြည့်နေကာ..

“ဖြေလေ..ကိုယ်မင်းကိုဒီတိုင်းတော့ ချပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“တကယ်လို့ လရောင်ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားမလို့ဆိုရင်ရော..”

တစ်ခေတ်ထံမှ ရုတ်တရက်အသံထွက်မလာပေ..

“ဆောရီးနော်ကိုခေတ်..လရောင်မမေးသင့်တာကို မေးလိုက်မိတယ်..”

“ဒါဆိုကိုယ်မေးတာကိုရောဖြေပါဦး..မင်းကိုယ်မင်းအဲလိုလုပ်ပစ်ချင်တဲ့အထိ ခံစားချက်တွေကြီးမားနေတာလား..”

“စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အဆုံးစွန်ထိပါပဲ..”

ပြန်ပြောဖို့ဖြစ်လာလျှင် ငိုချင်သည်။

“ဒါပေမယ့် လရောင်သတ္တိမရှိဘူး..”

“ဒီလိုလုပ်ချင်နေတာ စိတ်ကူးကောင်းမှမဟုတ်တာလရောင်ရယ်..မလုပ်ရဲတာကို သတ္တိနည်းတာလို့ထင်စရာလား၊ နောက်ထပ်လည်း စိတ်ကူးတွေဖြစ်မိပါစေနဲ့..မင်းတစ်ခုခုပြောဆိုရင်ဖွင့်ချင်လာရင် ကိုယ့်ကိုလည်းထည့်တွေးပါ..အဆုံးစွန်တစ်ခုခုထိမဟုတ်ဘဲ..မင်းစိတ်ချမ်းသာစေမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုကိုယ် ကူညီနိုင်မှာပါ..”

လရောင် သူ့မျက်နှာကိုပဲငေးကြည့်နေမိသည်။ အသွင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်ခဲတဲ့ယောကျ်ားက သူမအပေါ်ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်တာတွေ လာပြနေတာလဲ..

“ကိုယ်ပြောတာ နားလည်လားလရောင်..”

“ဟုတ်..”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါခုလိုလေလွင်ချင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ အိမ်က ထွက်မလာပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုယ့်ကိုပေး..”

“ကတိဟုတ်လား..လရောင်ကို ကတိတည်မယ်လို့ကိုခေတ်က ယုံကြည်လို့လား..”

“ဟွန်း..”

“လရောင်ကတိမတည်ချင်တဲ့အထိ ခံစားလာရတဲ့အခါမျိုး ဖြစ်မလာဘူးလို့ရော ဘယ်သူ့အာမခံနိုင်လို့လဲ..”

“ကိုယ်တို့လိုသာမာန်လူတွေထဲမှာ ကတိစကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပေးမိတာရှိမယ်..လွယ်လွယ်နဲ့ပျက်သွားတာလည်း ရှိမှာပဲ.. ဒါပေမယ့် ငါကတိပေးထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးတစ်ချက်နဲ့ မင်းတွေဝေသွားမယ်ဆိုရင် အဲဒါမင်းရဲ့ မသိစိတ်က ကတိစကားအပေါ်ထားတဲ့သစ္စာပဲ..”

“လရောင်ကတော့ ပေးရမှာကိုပဲကြောက်တာ..”

“အဲဒါကတိစကားတစ်ခုရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိပဲကွ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မင်းအခုဒီကတိပေးနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်..အလှူအိမ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ခြံဝင်းထဲထိ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်..ဒါမှ မင်းကိုစိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီး ကိုယ်ထွက်သွားလို့ရမှာ..ပြော ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ..”

ထိုစဉ် သူ့ဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် ထုတ်ယူပြီး မျက်ဝန်းတစ်ချက် ရွှေ့လိုက်မိစဉ်..

“ကိုခေတ်..ရှေ့မှာ..”

“ဟာ..”

မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မီးဖွင့်ဘဲရပ်ထားသည့် ကားနက်တစ်စီးနှင့် လူရိပ်တစ်ရိပ်ကြောင့် ကမန်းကတန်းဘရိတ်အုပ်လိုက်ပေမယ့်..

“လူ..လူကိုတိုက်မိပြီကိုခေတ်..”

“စိတ်မပူနဲ့ ကိုယ်ဆင်းကြည့်လိုက်မယ်..”

လရောင် မျက်နှာလေးသွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေကာ၊ သူ့လက်မောင်းစကို လှမ်းဆွဲထားပြီး..

ချစ် ခင် လော... မုန်း ခင် လော

“လရောင် လိုက်မယ်..”

“မလိုက်နဲ့..”

တစ်ခေတ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားခဲ့သည်။ လဲကျနေသူကို လည်းတွေ့သည်။ ဘေးမှာဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး လှုပ်နှိုးဖို့ပြင်လိုက်စဉ်၊ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အရိပ်တစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိကာ ကမန်းကတန်းလှည့်ရှောင်လိုက်ပေမယ့်.. ။

“ဒုတ်..”

“အင့်..”

ပန်းစွန်းတစ်ဖက်မှာ ရိုက်ချက်တစ်ချက်ထိ၏။ လှမ်းမြင်လိုက်သည့် လရောင်မျက်လုံးပြူးသွားကာ.. ။

“ကိုခေတ်..”

ကားပေါ်ကပြေးဆင်းလာသည်။ တစ်ခေတ်နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရင်ဆိုင်နေရတာ အလူးအလဲရှောင်တိမ်းနေရစဉ် လရောင်ဆင်းလာမှန်းသိလိုက်တော့ စိုးရိမ်စိတ်က အာရုံကိုပျက်ပြားစေကာ..။

“ဘုန်း..”

“မလုပ်ပါနဲ့..မလုပ်ကြပါနဲ့၊ လိုချင်တာယူသွားပါ..”

လရောင် ရိုက်ချက်တွေကြားထဲ အတင်းစွတ်ပြေးလာကာ တစ်ခေတ်ဆီရောက်အောင်ဝင်၏။

“ဟာကွာ..ကဲ..”

“ခွပ်..”

“အား..”

လရောင်ရဲ့ နာကျင်စွာအော်လိုက်သည့်အသံနှင့်အတူ သူ့ဘေးမှာပဲ ခွေကျသွားစဉ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရပ်ထားသည့် ကားတွေဆီမှ လူတစ်ချို့ပြေးလာကြသဖြင့်.. ။

“လာ..လာ၊ လစ်မယ်..ကောင်မလေးဆီကဆွဲဖြုတ်လိုက်..”

လရောင်ရဲ့လည်ပင်းက စိန်လော့ကတံနဲ့ကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး အကြံသမားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ..မင်းဘယ်ထိသွားသေးလဲ..”

“ဒီကောင်တွေအကြံအဖန်လုပ်ပြီး ပစ္စည်းလုတာနေမှာ..”

၁၉၉

ကောင်မလေးနဖူးစောင်းကွဲသွားတယ်ထင်တယ်.. သွေးတွေမနည်းဘူး..”

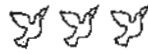
“ဟုတ်တယ်..ခဏဖယ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုဆေးခန်းပို့ရမယ်..”

တစ်ခေတ်လရောင်ကို ပွေ့၍ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ လာရောက်မေးမြန်းသည့် လူတွေကိုတောင်ကျေးဇူးတင်စကားမပြောခဲ့နိုင်..။

ထို့ကြောင့် ခုနလွတ်ကျသွားသည့် ဖုန်းဆီမှမြည်သံထွက်ပေါ်လာပေမယ့် စိတ်ကမအား..လက်ကမအား.. ။

နောက်ထပ် မြည်တော့လည်း ထိုင်ခုံအောက်ငဲ့ကောက်ဖို့ထိက မလွယ်.. ။

နောက်ထပ် မလွယ်တာတွေထပ်ရှိလာတော့မှာလည်း ကြိုမသိခဲ့ဘဲ.. ။

အခန်း(၃၁)

“မင်းအိပ်တော့လေစွန်း...သမီးကို ကိုယ်စောင့်လိုက်မယ်..”

“မလိုပါဘူး..”

ပြောပုံက ခံချင်စရာမရှိပေ။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ထပ်မမှားဖို့ဆုံးဖြတ်၍ မခံချင်စရာတွေကို ဥပေက္ခာထားလိုက်သည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့မယ်..မင်း မနက်ဖြန်..”

“ဒီမှာ အတိဿရ..”

သူမမည်ခန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ.. ၊

“ကျွန်မဘာလုပ်ဖို့ရှိတာ..ဘယ်သွားဖို့ရှိတာ ရှင်တိုင်မာလုပ်ပေးနေဖို့မိလိုဘူး..ကျွန်မက သမီးရဲ့အမေ..”

ပြောပုံက ကြားနေကျမချေငံမှုများထက် ပိုပြီးနာဝင်ဆိုးစေ၏။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ထားခဲ့သည့်ရန်ပွဲတွေကြောင့် အရှိန်က စလာတည်းက ပြင်းထန်ပြီးသားဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ်ကလည်း သူမဒီလိုပဲ ဒေါသထွက်တိုင်း ထင်သလိုစွပ်စွဲ ပြောဆိုတတ်တာတွေကို သိနေလျက်နှင့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါပြုမှု ခဲ့မိသည်။

ဒါတောင် သားနဲ့သမီးသာကြားမဝင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူတကယ်ပဲ လက်ရောက်သွားမိမလားမသိ.. ၊

“စွန်း မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ..”

တံခါးအဝင်ဝထိ လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့လည်း မပြောဘဲမနေနိုင်ပြန်ကာ.. ။

“ဘယ်လိုခေါ်မလို့လဲ..”

“မမတို့ဆီကို..”

“ညဦးကတစ်ခါမေးပြီးပြီပဲ..နစ်ခါတောင်ရှိနေပြီ..”

“ရှိတော့..”

“ဟိုမှာလည်း အလုပ်ရုပ်နေကြတာလေ..သမီးကိုကူညီဖို့ သွတ်ထားပြီးတော့ အနှောက်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပါမယ်..”

“မတတ်နိုင်ဘူး..”

“နေပါဦး..ခဏတော့စောင့်ကြည့်ပါဦး..”

“ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီ..”

“ညအိပ်ညနေသွားပြီးတော့တောင် ကူညီသင့်သေးတာ၊ အားနာစရာကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်စိတ်ပူနေတာ ကိုယ့်သားသမီးကို မယုံကြည်ရာလည်းကျပါတယ်..သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ..”

စွန်းရဲ့ အကြည့်တွေစူးစူးရဲရဲရောက်လာသည်။

“မိဘတွေစိုးရိမ်ကြီးခြင်းသည် သားသမီးဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်စေသည်လို့ ရှင်လူကြီးဖြစ်လာမှ ပြဋ္ဌာန်းလေ..ဟွန်း..ဖခင်အတစ်ယောက်ရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်လိုပါ ထည့်ဖို့မမေ့နဲ့..”

“စွန်း..မင်းအဖေလည်းအဖေပဲနော်..”

“အဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ..”

“မေ့နေသလားလို့..”

“ကျွန်မအဖေကိုမေ့တာ မမေ့တာရှင်သတိပေးဖို့မလိုပါဘူး.. တို့ရဲ့ အဖေတစ်ယောက်တည်းပဲ..”

“ကြည့်စမ်း.. ၊

“မေမေ..”

အခြေအနေကို မြင်လိုက်တာနှင့် နေသရကမန်းကတန်းရောက်လာကာ.. ၊

“ညလေးကို သားသွားကြိုလိုက်မယ်လေ..ဖေဖေရော မေမေရော..အိပ်တော့..”

“ကောင်းတယ်..”

“မကောင်းပါဘူး..ဘာကော့င်းတာလဲ၊ အတိဿရ..ဒီကပြော

တော့ ရှင်မကြိုက်ဘူး..”

‘ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ရေးမှ ဆေးကြောင့်လေး’ ရပြီလား။

မိဘတွေကို ဖြန်ဖြေဖို့ကြိုးစားရင်း နေသရခေါင်းကုတ်မိလေသည်။

“ဘာကိုမကြိုက်တာလဲကွ.. သူ့ညီမကို သူ့အစ်ကိုသွားကြိုတာလောက် စိတ်ချရတာရှိသေးလို့လား..”

“အဲ့ဒါစိတ်ချဖို့ပဲမြင်တဲ့ ရှင့်လိုဖအေရဲ့မျက်လုံးပဲလေ..”

“လာပြန်ပြီဒီဒီနန်းမ..”

“ဒီမှာ နေသရ..”

“ဗျာ..”

“မင်းကိုညနေ ငါးနာရီကျော်တာနဲ့ အပြင်မထွက်ရဘူးပြောထားလို့ လမ်းကြောင်းရှာတာလား..”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ..”

“တစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်ထပ်ပူမနေနိုင်ဘူး.. ရုပ် ဖုန်းဆက်မလို့ အခုလာခေါ်မယ်၊ အဲ့ဒီကပဲစောင့်ဖို့..”

‘ကလေးနိုးလာရင် ညစာအတူစားသောက်ကြပြီး ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်’လို့ သေချာပြောပြထားတာမို့ သာရအားနာနေမိသည်။

ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူသင့်သည့် အခါကလည်း မှန်နေတာကြောင့် ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“ဟလို.. အေး၊ မမကိုသွားခေါ်ပေးစမ်းပါ.. စွန်းဖုန်းဆက်တယ်လို့..”

အရေးကြီးပါသည်ဆိုမှ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုခေါ်တာလည်းမကိုင်၊ ကြိုးဖုန်းဆက်တော့လည်း အိမ်ကကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိုးနေပြန်သည်။ မမကိုစောင့်နေရင်းစိတ်စောနေမိစဉ်..

“ဟိုမှာကားမိ..”

“ဟုတ်တယ်.. သမီးပြန်လာတာ..”

ကားမီးကပျောက်ကွယ်သွားကာ၊ အဖြူရောင်အရိပ်လေးတစ်ရိပ် လျှောက်လာတာလှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ခြံအဝင်ဝလမ်းတစ်လျှောက် မီးတွေဖွင့်ထားသောကြောင့် ကတ္တရာလမ်းမည်းကြီးက ပြောင်မည်းနေ

ဆမယ့် မှောင်ရိပ်မထင်.. ၊

ကားကအထဲထိလိုက်ဝင်မလာဘဲ လရောင်ကိုပဲမြင်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩနေကြကား သူ့မအိမ်ပေါ်ရောက်လာတဲ့အထိ တံခါးဝကနေ ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေမိကြ၏။

“လရောင်..”

လရောင်နဖူးမှာ ပတ်တီးနုတ်မြင်လိုက်ရလျှင် နေသရကလက်ဆောင်းလေး လှမ်းဆွဲကာ..

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ နဖူးက..”

“သမီးဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘယ်သူပြန်ပို့တာလဲ၊ ကားကဘာလို့ ခြံထဲဝင်မလာတာလဲ..”

လရောင်မျက်နှာလေး စိုရဲနေကာ၊ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝေနေ၏။ စွန်းဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကာ၊ နေသရနှင့်သာရတို့ မောနေတာကိုပဲ ဘေးကရပ်ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

“သမီးပြောလေ.. ဒဏ်ရာကဘာဖြစ်လာတာလဲလို့..”

“ဘာ.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ပတ်တီးနဲ့ သွေးစတွေက..”

“ဟို.. သမီးကားမောင်းချင်တာနဲ့..”

“ဟာ..”

သာရသဘောပေါက်သွားကာ မောလျှစွာညည်းမိလေသည်။ “မမတို့အိမ်ကကားကို သမီးမောင်းပြီးပြန်လာတယ်ပေါ့.. ဒါအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လာတာလား..”

လရောင် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ..

“ဟို..”

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ..”

“နင်ကြောက်တတ်မှန်းသိလို့ ငါတို့ကမမောင်းခိုင်းသေးတာပေါ့ ညဘက်ကြီးကျမှ ဘာလို့မောင်းထွက်ခဲ့တာလဲညလေးရာ..”

“ညဉ့်နက်တော့ကားရှင်းနေတာနဲ့..”

လရောင်အသံတွေတုန်နေကာ မျက်ရည်စက်တွေဖိုးဖိုးပေါက်

ပေါက်ကျလာကြသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့်မလွတ်ချင်တာ..နည်းနည်းလေးကွယ်တာနဲ့ ထင်သလိုလုပ်ကြတယ်..ဘာလုပ်လုပ်အပြစ်ရှိတယ်မှ- မထင်ကြတာ လုပ်ရဲတာပေါ့..မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ၊ မိမနိုင် ဖမနိုင်..ဘယ်လိုပြောပြော အားလုံးမှန်နေမှပဲ..ဟိုဘက်ကကား ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ၊ အခု ဘယ်လိုရှင်းခဲ့သလဲ..လိုက်ပို့တာဘယ်သူလဲ..”

စွန်းရဲ့ဒေါသနဲ့မေးခွန်းတွေ ပြစ်တင်ခြင်းတွေတလစပ်ထွက် လာသည်။ ဒါပေမယ့် လရောင်စိတ်ကူးခဲ့တဲ့အတိုင်း စကားမမှားအောင် သတိထားဖြေမိသည်။ ပြဿနာတက်လို့ အချိန်လင့်နေသဖြင့် စနိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး လမ်းပေါ်မှာပဲ ကြိမ်ဖန်ဖြေရှင်းနည်းတွေ အမျိုးမျိုးစဉ်း စားကာ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ စနိုးကပဲခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။

“တီလေးက ရှေ့နေပီပီမေးခွန်းတွေအရမ်းမေးတတ်တာ လရောင်..ငါမဖြေရဲဘူး၊ အိမ်ထဲထိတော့ လိုက်မပို့ရဲဘူးနော်..နင်ငါပြော သလို နည်းနည်းတော့ဖြိုးဖျန်းဖြေလိုက်..မေမေနဲ့တီလေးစကားပြော ဖြစ်ရင် စည်းဝါးကိုက်အောင်တော့ ငါ့တာဝန်တာ..”တဲ့.. ၊

လရောင်ဖြေတာတွေ သဘာဝကျရဲ့လား.. ၊

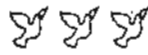
“သူကကားမောင်းခွင့် ပေးခဲ့တာမို့လို့ မေမေဆုမှာစိုးလို့ ခြိဝ ကနေ လှည့်ပြန်သွားတာ..”

မေမေ့ကို ညာပြောရင်းမျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် တမင်ရှောင် စရာတောင်မလိုပေ၊ နင့်သီးဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် မျက်ရည်တွေက ရေ တံလျှောက်လို ကျနေခဲ့၏။ ထိုမျက်ရည်ကြောင့်ပဲ.. ၊

“မနက်မှမေးချင်တာမေးတော့.. သမီးကြောက်လန့်လာတာ နားပါစေ..”ဆိုပြီး ဖေဖေကမေမေ့ရှေ့ကနေ ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့သည်။

တကယ်တော့ လရောင်ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ် တဲ့.. ၊

ဖျောက်ဖျက်မလွယ်ကူသော ဘဝနစ်နာထိပ်တိုက်တွေဆုံခဲ့ ခြင်းဖြင့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ...သူမ.. ၊

အခန်း(၃၂)

“စွန်း..”

“သာရထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သား သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အနားမှာမရှိကြ.. ၊

ဟူး.. ၊ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိရင်းသက်ပြင်းမောကြီးချမိ ၏။ တကယ်တော့ သားကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။ ဒီရောက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာတွေ့ကြတာမို့ သားကို ပြန်လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားလို့လည်း မတော်.. ၊

သူ့မှာလည်း ရုံးချိန်ပြန်ဝင်ရဦးမှာဖြစ်သည်။ အမှုနဲ့ပတ်သက် သော ရတနာပစ္စည်းတစ်မျိုး စုံစမ်းဖို့အတွက်လာတာမို့ သားကိုနောက် သပ် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ဖို့ပြောနေတုန်း စွန်းကိုသားကအ ခိုင်မြင်သွားလို့ရှောင်သွားနိုင်တာလား.. ၊ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ဆိုင်ပြီး သွားတာလား၊ ဘယ်လိုကြောင့် လွဲလွဲ စွန်းရဲ့ပြစ်တင်ခံရခြင်းမှ သူတိုက်င်းသွားတာကို တော်သေးသည်လို့ တွက်မိ၏။

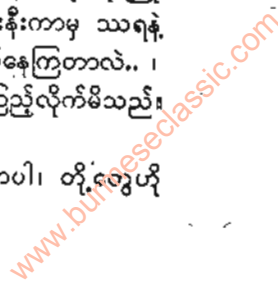
သို့သော်.. ၊

“ကိုရ..”

ပေါ်လာသည့် ဟောမာန်မျက်နှာနဲ့ ခေါ်သံကနားထံမှာ မိုးကြိုး ခံချသလို မြည်ဟီးသွား၏။ စွန်းကလည်း အနားနီးကာမှ သာရနဲ့ သာမာန်ကို မြင်သွားခဲ့၏။ ရတနာဆိုင်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ.. ၊

မျက်လုံးလွှဲပြီးမှ မျက်နှာငုံ၍ နောက်ထပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သာမာန်က လက်စွပ်တစ်ကွင်းပြနိုင်နေတာပဲ.. ၊

“လူတွေကလည်းရှုပ်လိုက်တာနော်..လာပါ။ တို့တွေဟို ထောင့်က အအေးဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ရအောင်..”

မှန်တံခါးချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့ပေမယ့် စွန်းရဲ့စိတ်က သာရနဲ့ဟောမာနနဲ့ဆီမှာပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒီအမျိုးသမီး သာရကိုမရိုးသား တာတော့ သေချာသည်။ သာရကလည်း ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်ထားပြီးတည်း က တွဲလိုက်တာတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်.. ၊

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေတာတွေရှိသလို မိတ်ဆွေတွေထဲ ကရှော့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်းပါသည်။ ဒေါ်ဟောမာနဆိုသူက တော့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အထာနဲ့တွန်းထိုးဆွဲလွဲခွင့် ပါမစ်ရထား သည့်သူ။ ရတနာလိုက်ဝယ်ပေးတဲ့အထိဆိုတာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုး လဲ၊ ရယ်နေတဲ့ ဟောမာနနဲ့မျက်နှာနှင့် ခပ်ငုံ့ငုံ့ပြုံးနေသော သာရရဲ့နှုတ်ခမ်း တွေကို မြင်ယောင်ကာ၊ ရင်ထဲမှာဖျင်းခနဲ တင်းခနဲတော့ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ခံရခက်သလိုလို နေရခက်သလိုလို.. ။
ဒေါ်ချစ်ခင်က ဘာမှာမလဲဆိုတော့ အအေးတစ်ခုခုပြောလိုက် မိသည်ထင်သည်။ ရောက်လာတော့လည်း ပါးစပ်ထဲတစ်ငုံ့ရောက်သွား ပြီး ချိုမှန်းချစ်မှန်းတောင် အရသာမခံနိုင်.. ။

“သမီးရယ်..အဲ ရှေ့နေကြီးရယ်..”
ဒေါ်ချစ်ခင်က လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေကာ.. ။

“အန်တီက ပြည်ကနေဒီထိအားကိုးတကြီး လိုက်လာရတဲ့သူ ပါ..အမူက..”

“အမူသွားအမူလာကို အန်တီလည်းသဘောပေါက်နေ လောက်ပါပြီ..”

“ဟင်..ဘာကိုပြောတာလဲဟင်၊ အမူသွားအမူလာက ရှေ့နေ ကြီးတို့ လက်ထဲမှာပဲရှိတာပါ..”

“ဘယ်လို..”

“ဪ..အန်တီပြောချင်တာက အနိုင်အရှုံးအတွက် ရင်ဆိုင် နေကြတာက ရှေ့နေကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံမို့လား..ဘယ်လိုအဆင်မပြေ မှတော့ပဲရှိရှိ၊ လင်နဲ့မယားကတော့ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်နစ်နာ အောင် ဘယ်တော့မှ..”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီကကျွန်မယောက်ျားကို ဖုန်းတွေဆက်

နေတာလား..”

စွန်းမေးလိုက်တော့ ဒေါ်ချစ်ခင်မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ဆောက်လာသည့် အအေးဘူးကိုဖြင့်မလို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ လက်ပြန်ရုတ် လိုက်တော့ လက်စွပ်တွေရဲ့ ရတနာတွေက ပြုံးပြတ်လက်သွားကြ၏။

လူပုံကတော့ဆန်ဆန်ပေမယ့် ဒေါ်ချစ်ခင်ကိုယ်မှာဆင်ထား သမျှ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကတော့ စိန်စစ်မြဲနှစ်တွေသာဖြစ်လျက်..၊

“ဟုတ်တယ်..စွန်း၊ ငါတို့ကသေချာစုံစမ်းခဲ့တာ သူကရန်ကုန် ထ ရှေ့နေဆိုလာပြီး လက်လှမ်းမမီတဲ့သူနေရာက အကြောင်းတွေကို လုံးဝ ပြောင်းပြန်လှန်ပြောခဲ့တာပဲ..”

“သူတို့ကလူလတ်တန်းစားပဲဟ..ရီရီဆိုတဲ့ မိန်းမကိုသူဌေး ကြီးနဲ့ရသွားအောင် အမေကိုယ်တိုင်အစွန်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာ၊ သူ့သမီး သူဌေးကတော်ဖြစ်သွားတာနဲ့ သူတို့အခြေအနေ တအားမြင့်တက်သွား တာ၊ အစက ဒေါ်နှင်းဧကရီက နှင်းရီရီတဲ့..အဲဒါကြောင့် ရီရီလိုခေါ် ကြတာဖြစ်မယ်၊ သူဌေးနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ နှင်းဧကရီဖြစ်သွားတာ..”

“ရီရီဆိုတဲ့မိန်းမက အစကအေးအေးလေးရယ်တဲ့..နောက် တော့ သားအမိတွေပြောင်းလဲသွားကြတာ၊ ဦးထင်ပေါ်ထက်တောင် ချမ်းသာကြသလိုလိုဆိုပဲ..”

အချိန်လွန်အခါနှောင်းကာမှ ကြားလိုက်ရတာ သတင်းတွေ နားနဲ့တောင် မဆုံး.. ။ သူမကလည်း ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ တရားပြိုင် အတိသရသာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဒီလိုမရိုးသားသည့် အမူမျိုးကို လုပ် လက်စဖြစ်စေ၊ လုပ်ပြီးပြီဖြစ်စေ၊ တစ်နာရီတစ်မိနစ်စာမျှ ထပ်မံပတ် သက်ဖို့ စိတ်ကူးမိမှာမဟုတ်ပေ.. ။

“အဲဒါတွေကို ရှေ့နေကြီးအထင်လွဲနေတာထင်တယ်..ရှေ့နေ ကြီးရဲ့ခင်ပွန်းကို အန်တီကရှင်းပြချင်တာပါ..အမူကိုမဟုတ်မမှန်တွေ ဖြစ်အောင် အကျိုးဆောင်တွေနားထဲအရောက်ပို့နေတာ အဲဒီသူဌေး လက်ချက်ပဲ..သူကဩဇာကြီးတဲ့သူလေ၊ ရန်ကုန်ကအကောင်းဆုံးတရား လွှတ်တော်ရှေ့နေ လာငှားတာကြည့်တော့..”

“အန်တီလည်း အမိလိုက်လာတာပါပဲ..”

“သမီးကနဲ့အအရယ် ရှေ့နေကြီးရဲ့..သူ့အားမငယ်ရအောင်

ဒီမအေကပဲ ဦးဆောင်နေရတာလေ။ အန်တီနောက်ကျကျန်ခဲ့လို့ဖြစ်မိလား..”

စွန်းအအေးသောက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ချစ်ခင်ကအကဲခတ်၍.. ၊

“ရှေ့နေကြီးရယ်..ဘာတွေကြားထားထားမယ့်ပါနဲ့၊ အဲဒါဦးထင်ပေါ်ရဲ့ မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံသတင်းတွေပါ..”

“ထားပါတော့..အဲဒါတွေက မဟုတ်မမှန်ပြောနေကြတာဆိုရင် ဟိုဘက်ရှေ့နေနို့ကထုတ်မေးသမျှကို ဒေါ်ဧကရီနှင်းတစ်ခုမကုန်ဖြေနေတာတွေက ဘယ်သူ့အကြောင်းတွေလဲ..”

“မဟုတ်တာတွေမှန်းသိပေမယ့် ဟိုလူကြီးကိုကြောက်နေရလို့ခေါင်းညိတ်နေရတာပေါ့ ရှေ့နေကြီးရယ်..ငယ်ကြောက်ဆိုတာ ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ၊ သူ့အသံကြားလိုက်တာနဲ့ သေးဖျန်းဖျန်းပါတတ်တာမျိုးပါ..”

စွန်းပြောချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားသည်။ သူမဆက်ဆံခဲ့မိသည့်လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှန်းမသိလိုက်ရခြင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည်..၊ တကယ်ဆို သူမဒီအမှုမျိုးကို လက်ရှောင်ခဲ့သင့်တာ.. ၊ သာရသတိပေးခဲ့ပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ နည်းနည်းလေးမှစိတ်မကူးခဲ့ဘဲ.. ၊

“ဒီတော့ အခုစီရင်ချက်မချခင် ရှေ့နေကြီးတစ်ခုခု..”

“ကျွန်မ အခုသိလာတဲ့အတိုင်း အကောင်းဆုံးကြိုးစားပြီး လျှောက်လဲပေးမှာပါ..”

ပြောပြီး အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ငွေများတရားနိုင်ဆိုတဲ့စကား တစ်ချို့နေရာတွေမှာ တော်တော်လေး အံ့ဝင်ပွင့်ကျဖြစ်နေနိုင်၏။

ဒါပေမယ့်ငွေကြောင့်တော့ အမှန်တရားပျောက်ကွယ်သွားမှာမဟုတ်ပေ.. ၊

အနိုင်အရှုံးဆိုတာ တဒဂံ...၊ အမှန်တရားသည်ထာဝရဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၃၃)

“ကားဘာဖြစ်လို့လဲညီမ..”

ဟင်.. ၊

ကိုယ့်ဘာသာဘောနက်ဖွင့်ကြည့်နေတုန်း အနားရောက်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့်မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့အမူသည် ဦးကောင်းထွန်း.. ၊

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ..”

လို့ ထပ်မေးတော့မှ ဘေးဘီကိုကြည့်မိကော.. ၊

“ဒီလိုနေရာကျမှ လာပျက်နေတယ်ဦးကောင်းထွန်းရယ်..ကျွန်မလည်း ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပဲလပ်ခေါင်းလေးဘာလေးချောင်နေသလား ဘာညှာပဲကြည့်တတ်တယ်..”

လက်ချောင်းလေးချင်းလိမ်ပွတ်နေသည့်ထဲမှာ အဝတ်စုတ်လေးကိုင်ထားတာကို ဦးကောင်းထွန်းက ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

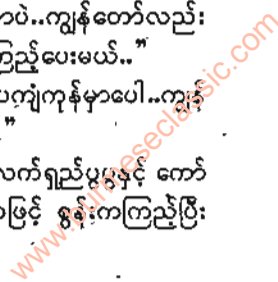
“ဘာလို့လုပ်ကြည့်နေတာလဲညီမရယ်..အပူတွေဘာတွေလောင်သွားသေးလား..”

“အဟွန်း..နည်းနည်းပါးပါးပါ..”

“ဝပ်စ်ရှောဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ..ကျွန်တော်လည်း ကားတော့သိပ်မပြင်တတ်ဘူး၊ ခဏဖယ်လေ..ကြည့်ပေးမယ်..”

“အို..မလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးကောင်းထွန်းကိုပေကျီကုန်မှာပေါ့..ကျွန်မကား အင်ဂျင်ခန်းက ဖုန်တွေထုတ်ကံနေတာ..”

ဦးကောင်းထွန်းက အဖြူရောင်အင်ဂျီလက်ရှည်ပုဖုန်နှင့် ကော်ဖီရောင်ပျော့ပျော့ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် စွန်းကကြည့်ပြီး

ခေါင်းခါသည်။

သူမဝတ်ထားတာကလည်း ဆင်စွယ်ရောင်ပေါ်မှာ မိုးပြာရောင် ချိတ်လေးမို့ ဦးကောင်းထွန်းက သဘောကျသလိုပြုံးလိုက်ပြီး...။

“ကျွန်တော့်ဝတ်စုံပေကျံကုန်မှာစိုးတာနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မသိနားမလည်ဘဲ စက်ခန်းထဲနိုက်နေတာကို ရပ်ကြည့်နေရမှာ ဘာကပိုကောင်းမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...”

စွန်းနဲ့ဦးကောင်းထွန်း တစ်ယောက်ကိုယ်တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ ခါးအောက်ဆံပင်ရှည်တွေကို ဒီတိုင်းဖြန့်ချထားကာ၊ ဆံဖြိတ်အတိုအထွာမရှိဘဲ ကကြီးပုံနဖူးလေးကြောင့် မျက်နှာလေးပေါ်မှာလည်း ဆံပင်တွေရှုပ်မနေ...။

ဘယ်တော့မှ သနပ်ခါးမတွေ့သလို မိတ်ကပ်လိမ်းထားတာလည်း သိသာနေတာမဟုတ်ဘဲ နဂိုအသားရောင်လေးအတိုင်း ဝင်းအိနေသည့် စွန်းရဲ့ပါးပြင်လေးတွေက အသက်ထက်အများကြီး နုပျိုလတ်ဆတ်နေ၏။

အမှတ်တမဲ့ရယ်နေတရင်း ကြည့်ဖြစ်လိုက်တာပေမယ့် လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းပြာလေးတွေနဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေ ခပ်ကျကျ ကျော့နက်နေတာက ဆွဲအားကောင်းနေ၏။

ဒါပေမယ့် သတိဝင်လာတာနှင့် ဦးကောင်းထွန်းချက်ချင်း မျက်နှာလွဲမိကာ..။

“ညီမကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့လိုက်ဖို့ပေး...အဲ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ရွှေဂုံတိုင်ထိပ်ရောက်ရင် ဝင်စရာရှိတယ်...ညီမကို လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ရပါတယ်...”

“အဲ့ဒါကြောင့် ဝပ်စ်ရှော့ခေါ်ဖို့ကို စဉ်းစားနေတာ၊ ကားကိုလည်းမထားခဲ့ချင်ဘူး...ခေါ်ပြီး လာကြတဲ့အထိလည်း မစောင့်ချင်လို့...”

စွန်းနဲ့ ဦးကောင်းထွန်းကို ကားတွေ့လာတည်းက သူရလှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဦးကောင်းထွန်းရဲ့ကားက စွန်းရဲ့ကားနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားကာ၊ နှစ်ယောက်သားစကားပြောနေကြတာ တရင်းတနီး...။

သူကားကို အရှိန်ချ၍ ရှေ့ကားကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ ဟွန်းသံအကျယ်ကြီးဆွဲတီးကာ ထရပ်(ခဲ)ကားကြီးကို ကျော်တက်လိုက်

သဖြင့် ကားရဲ့ဒေါသကို အဝေးကြီးရှိသေးသော စွန်းတို့ဆီကတောင် ကြားသွားခဲ့၏။

စွန်းက ဘေးမကျတကျမှာရပ်နေကာ၊ ဦးကောင်းထွန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ ဟွန်းတီးပြီးကျော်တက်လာသည့်ကားကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒါပေမယ့် သူရကားဆိုတာတော့မသိပေ၊ ကားကစွန်းကားရဲ့ ရှေ့ကိုတိုးဝင်ပြီးရပ်သွားမှ...။

သူရ...။
စွန်းမျက်ဝန်းတွေ ပြောင်းလဲသွားတာကို ဦးကောင်းထွန်းက တိထားမိသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

“အော်...ရှေ့နေကြီးရောက်လာပြီ အတော်ပဲပေါ့...”

သူရမျက်နှာက မတည်မပြုံးနှင့် ကားကိုအရင်ကြည့်၏။

“ပျက်နေတာလား...”

စွန်းကခေါင်းပဲညိတ်ပြကာ၊ ဦးကောင်းထွန်းက..။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ..ကျွန်တော်ကလည်း ကားမပြင်တတ်တော့ ဘယ်လိုကူညီရမှန်း မသိဖြစ်နေတာ...”

“အင်း ကျွန်တော်ကြည့်ကြည့်ဦးမယ်...”

သူရက နည်းနည်းပါးပါး နှုတ်တတ်ချွတ်တတ်မို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အဖြေရှာတွေ့သွား၏။ ဦးကောင်းထွန်းကလည်း သူရမျက်နှာပေါ်က ရာသီဥတုကို ခန့်မှန်းမိနေပါသည်။

သို့သော် ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ကြတော့တာမို့...။

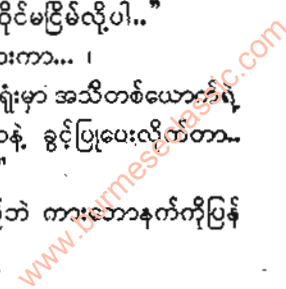
“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ရှေ့နေကြီး...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ဘတ်ထရီအထိုင်မငြိမ်လို့ပါ...”

ဒါကိုကြားလိုက်မှ စွန်းသတိရသွားကာ...။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ကရုံးမှာ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ကား ဘတ်ထရီဝပ်သွားလို့ ကူညီပါဆိုတာနဲ့ ခွင့်ပြုပေးလိုက်တာ... သူတို့ဘာတွေလုပ်သွားကြတာလဲမသိဘူး...”

သူရက စွန်းပြောတာကို မကြည့်ဘဲ ကားသောနက်ကိုပြန်

ချလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကူညီပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

“မဟုတ်တာဗျာ.. ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်လို့ ဒီတိုင်းရပ်နေရတာပါ..”

အပြုံးတွေနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြပေမယ့် ဦးကောင်းထွန်းဘက်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့အတိုက်အခံရှေ့နေဆိုတဲ့ အသိနှင့်နားလည်နေ၏။ သာရမျက်လုံးထဲမှာလည်း ဒီလူနဲ့စွန်းရဲ့ ရင်းနှီးမှုက လိုတာထက်ပိုနေသည်လို့ မြင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်သွားခဲ့၏။ သာရက ကားထဲကထုတ်ယူထားသော ဝတ်စုံကိုသေတ္တာပုံးလေးထဲ အသံမြည်အောင်ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း..။

“မင်းကားပျက်လွန်းလို့ မော်ဒယ်လ်အမြင့်ဆုံးအသစ်ကို ဝယ်ပေးထားတာ..”

“ကျွန်မဝယ်ထားတာပါ..”

“ကားကိုပဲပြောချင်တာ..”

“ကားကိုပဲပြောချင်ရင် ဝယ်တဲ့ကိစ္စမပါစေနဲ့..”

ပြောရင်း တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ဆောင့်ခနဲဝင်ထိုင်သည်။ အသစ်

ကတော့ မပျက်ရဘူးတဲ့လား..။

“မင်းကိုပြောချင်တာက သူများကိုကူညီမယ်ဆို ကိုယ်လုံခြုံဖို့ အရင်စဉ်းစား..”

“သူများဒုက္ခရောက်နေတာကို ကျွန်မကစဉ်းစားပါရစေဦးပြောရမှာလား..”

“ကားတစ်စီးလုံး သူများဘာလုပ်လုပ် သုံးစွဲခွင့်ပေးတာမျိုးကို ပေးသင့်မပေးသင့် မင်းတွေ့လေ..”

စွန်းတစ်ချက် တွေ့သွားကာ..။

“ဒီလိုလုပ်ထားခဲ့မယ်ဆိုတာသိတာမှမဟုတ်ဘဲ ဒီမှာရှင်ပြောချင်တာ ပြီးပြီလား..”

“လို့ရင်းက ခုမှလာမှာ..”

“ဒါဆိုနောက်မှပြော.. ကျွန်မအလုပ်ရှိသေးတယ်..”

စွန်းက တံခါးပိတ်ဖို့လုပ်တာနှင့် သာရကပြန်ဆွဲထားပြီး မှန်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှတံခါးပိတ်၍ မှန်ကွက်မှာလက်တင်ကာ..။

“မင်းငါ့ကို ပြန်ရွံ့ဖို့အခွင့်ရသွားတယ်မို့လား..”

“ဘာ..”

ကားရဲ့ အထဲနဲ့အပြင်ပေမယ့် မျက်နှာတွေက သိပ်မကွာ..။

“ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲသာရ..”

“ဦးကောင်းထွန်းဆီကို မင်းသွားတာတွေစိတ်လွန်းတယ်..”

“မလိုအပ်ဘဲ သွားနေတယ်လို့ ရှင်ပြောတာလား..”

“မင်းအဲလို တန်းခနဲမေးလိုက်တာ အဖြေကပြီးပြီပဲ..”

“အတိသရ..”

“ငါတခြားမိန်းမတွေနဲ့ တွဲနေတယ်လို့ထင်ပြီး မင်းပြန်ရွံ့ချင်တာ..”

“ပြန်ရွံ့ချင်ရင်တောင် ရှင်လိုလူကိုဂရုစိုက်တယ်ထင်ဖွယ် ဖြစ်အောင်မလုပ်ဘူးသာရ.. ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲဖို့စိတ်ဖြစ်လာရင်လည်း အဲဒါရှင်ကိုရွံ့ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်သလို ကိုယ့်အမူသည်ကို စိတ်ကူးရလောက်အောင်လည်း ယောက်ျားမရှားဘူး.. ရှင်မှာပဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ် ထင်လို့လား..”

“ဟွန်း..”

မရွံ့ဘူးပြောနေပြီး မခံချင်လုံးတွေက ပွင့်ထွက်လာသဖြင့် သာရက စေ့စေ့ကြည့်ပြီးရယ်သည်။

စွန်းမျက်နှာလေးနီသွား၏။ ဘာဖြစ်လို့များ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ပြောမိရတာလဲ..။

“ငါကလည်းပြောချင်လို့ပါ.. မင်းထက်ပိုလှတဲ့မိန်းမ မတွေ့မချင်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မကူးဘူးဆိုတာ..”

အံ့မာ.. သင်းက..။

ပိုလှတာမြင်ရင်တော့ စိတ်ကူးမှာပဲပေါ့၊ အမြင်ကတ်နေတာတောင် ဒေါသကထောင်းခနဲထဖြစ်သေးသည်။ ကူးချင်ကူး မကူးချင်နေဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေလို့လဲ..။

“တောက်..”

သူမဒေါသတွေအလိပ်လိုက် အခဲလိုက်စုပြုဖြစ်နေချိန်မှာ သာရရဲ့ကားက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ လူကိုအထင်လွဲပြီး သူ့ရောက်လာတာကိုက စူစူပုတ်ပုတ်မျက်နှာနဲ့.. ၊

သူဖြစ်နေတာကို ကိုယ်ဖြစ်နေပါတယ် ပြောသွားသေးသည်။ မောင်းလိုက်သွားပြီး အဲ့ဒီကားနောက်ကနေ အားပါးတရ ပစ်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။

ဒီလောက်ကင်းကင်းနေတာတောင်မှ.. ၊

အခန်း(၃၄)

“သား..”

“ဗျာ..မေမေ..”

ရေချိုးခန်းဘက်က ထွက်လာသည့်နေသရက စွန်းဆီလှည့်လျှောက်လာ၏။ စွန်းက လရောင်ရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ကြည့်ကာ.. ၊

“သမီးငယ်နေကောင်းရဲ့လား..”

“ကောင်းတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲမေမေ..ထမင်းစားချိန်တော့ ထွက်လာတာပဲ။ သိန်းသိန်းကိုဖေဖေလည်းမေးသေးတယ်..မေမေထပ်မေးကြည့်ပါလားမေမေ..”

“မေမေ ပြန်လာရင် သူကအခန်းထဲရောက်နေပြီ..”

နေသရက စွန်းပြောတာကို စဉ်းစားလိုက်ကာ.. ၊

“မေမေနဲ့များ..”

“သူ့ကိုမေမေ မဆူခွဲမိပါဘူး..”

ဒီရက်ပိုင်းမှာ မပြီးပြတ်နိုင်သော အမှုကိစ္စတွေနဲ့ အသစ်လက်ခံနေသည့် အမှုတွေတွေ လှေလောနေရင်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာ သူမအိမ်ပြန်ချိန်တောင် မမှန်ခဲ့ပေ.. ၊

ထို့ကြောင့်ထမင်းအတူမစားဖြစ်တာလည်း ကြာပြီဖြစ်၏။

“သား..မင်းညီမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးတည်းက ပုံစံပြောင်းနေတာရှိလား..”

“အဲ့ဒါ..”

“မေမေတစ်ယောက်တည်း စိတ်ထင်နေတာလား..”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ..မေမေပြောလိုက်မှ လွှေးမိပေမယ့်..အဲ့ဒါ

ဟုတ်တယ်..”

“မင်း ဒီနေ့ အပြင်ထွက်သေးလား..”

“နေ့လည်ကခဏပါ..ဖေကြီးကိုဖုန်းဆက်ပြောခဲ့ပါတယ်..”

စွန်းမျက်နှာတုည့်သွားသည်။ ည မီးရောင်အောက်မှာ နေသရ မျက်နှာကိုအကဲခတ်ရတာ လိမ်ညာနေသည်လိုသာ ခံစားမိနေတာ..။

“နောက်ကို မင်းဘာလုပ်လုပ်ဘယ်သွားသွား မေမေဆီကိုပဲ ဖုန်းဆက်..”

“အဲ့ဒါလည်းကေ ဝင်းပါတယ်..ကိုယ်သက်သာတာပေါ့..”

အသံနှင့်အတူသရက စာကြည့်ခန်းဘက်က ထွက်လာရင်း။

“ခွင့်ပြုလိုက်ရတိုင်း ဘယ်လိုအပြစ်တင်သံ ထွက်လာမလဲလို့ တွေးပူစရာလည်း မလိုတော့ဘူး..ကောင်းပါတယ်၊ သားနောက်ဆိုမင်း အမေဆီပဲ ဆက်နော်..”

စွန်း သူ့ကိုကြည့်မရတာမို့ စကားမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အခန်းထဲအရောက် တောက်လျှောက်ဝင်သွားပြီးမှ ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်တော့လည်း မထိုင်ဖြစ်.. ။

ဒီစိတ်နဲ့လျှောက်လဲချက်ရေးလည်း ဘာမှထွက်လာမှာမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် သူ့မဒီတိုင်းထားခဲ့သော ပွင့်နေသည့် တံခါးရှေ့မှာ သရကလက်ပိုက်ခပ်နွဲ့နွဲ့မို့ရပ်နေလျက်.. ။

“ဆယ်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ..လျှောက်လဲချက်က ခုမှစတုန်း..”

“ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲခိုးဝင်တယ်ပေါ့..”

“ဝင်ဖို့မလိုပါဘူး..ခုမြင်နေရတာပဲ၊ ဘယ်နှစ်ကြောင်းပြီးနေပြီဆိုတာ ပြောပြရမလား..”

“အတိသရ..ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနဲ့လာလာပတ်သက်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကလားပြက်ချော်ချော်တွေပဲ ပြောနေတာလဲ..”

“လူကြီးလိုပြောနေရင် ရန်ပဲဖြစ်နေရတာ မဟုတ်ဘူးလား..”

“သင့်မြတ်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိဘူး..မျှော်လင့်မနေနဲ့..”

စိတ်ပင်ပန်းလို့လား၊ အိပ်ပျက်တာတွေများလို့လား.. ။

ဒါမှမဟုတ် ဒီလူကြောင့် ပင်ပန်းတာတွေ နှစ်ဆတိုးသွားတာ

ထားမသိ၊ ခေါင်းတွေတစ်ရိပ်ရိပ် မူးလာခဲ့သည်။

“ငါ့အတွက် မမျှော်လင့်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကမျှော်လင့်နေတယ်..”

ပြောပြီး သရကအခန်းထဲဝင်လာသည်။ စွန်းမျက်လုံးတွေက ဇလိုလားခြင်း သို့ချက်ခြင်းပြောင်းသွားပေမယ့် သမီးဆီအတွေးရောက်သွားပြီး ဘာမှမပြောဖြစ်.. ။

“ကိုယ့်ကို စနိုးဖုန်းဆက်တယ်..”

သူ့မဆီကိုလည်း ဆက်သေးသည်။

“တီလေးရယ်..လရောင်က သူ့အဖေနဲ့အမေကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် သိပ်မြင်ချင်တာ..တီလေးတို့ ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်ထိဖြစ်ကြတယ်တဲ့.. အဲ့ဒါကို ပြောပြီးရောက်တည်းကငိုနေတာ၊ ပြီးတာနဲ့ဝင်အိပ်တော့တာပဲ..” တဲ့.. ။

တကယ်က အလှူအိမ်မှာသွားကူပေးပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တာက အကြောင်းပြခဲ့တာပဲဖြစ်မည်။ ရွယ်တူညီမဝမ်းကွဲချင်း သွားရင် ဖွင့်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခံစားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ငါလည်း ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ်ရန်ဖြစ်နေရတာတွေ စိတ်ကုန်နေပြီ..”

သရက ဆက်ပြောလာမှ စွန်းမျက်နှာမော့လာသည်။ ထိုအခါ သရကသူ့မဘေးမှာ နီးကပ်စွာရှိနေခဲ့လျက်.. ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် အလုပ်ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ကြပေမယ့် အိမ်မှာ တော့နွေးနွေးထွေးထွေးနေလို့ရတာပဲ..”

“အချိန်တန်တော့လည်း ရှင်ဆန္ဒပါပဲ..ဒါနဲ့များ သမီးကြောင့် သားကြောင့် အကြောင်းတွေပြနေသေးတယ်..”

စွန်း သူ့ရှေ့ကရောင်ထွက်လိုက်တော့ သရကလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး.. ။

“ဟုတ်တယ်..ကိုယ့်ဆန္ဒလည်းပါတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ကလင်မယားပါ..ဒါပေမယ့် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် မင်းနဲ့ငါတစ်ဦးအောက်တည်းမှာအတူရှိနေခဲ့တာ..မဟုတ်ရင် ငါတို့ဘယ်လိုဘက်စပ်ပတ်သက်သလဲဆိုတာတောင် မေ့နေလောက်ပြီ..”

“အခု ရှင်မမေ့သေးဘူးမလား..”

စွန်းက လက်ကိုဆောင့်ရှုန်းသည်။ သူကအတင်း ဖိကိုင်ထားကာ.. ၊

“ငါယောက်ျားပဲဆိုပြီး ဒီနေ့ထိ ကိုယ်ဘယ်မှာမှသာယာမှုမရှာခဲ့ဘူး..”

စွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြော.. ၊ အားမလိုအားမရဖြစ်လာရင်း သာရ သူမပန်းလေးနှစ်ဖက် ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလှည့်လိုက်က.. ၊

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ.. မင်းနားလည်ဖို့ကောင်းတယ်..”

“ရှင် ကျွန်မထက်လှတာမတွေ့သေးလို့လေ.. ရှင်ပဲပြောတာ..”

“မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက သာယာမှုရဖို့အတွက် အလှအပက ပဲ အဓိကမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်..”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စွန်းမျက်နှာလေးနီသွားသည်။

“ကိုယ်ဘယ်လောက် အရွဲ့တိုက်တတ်တာလည်း မင်းသိတယ်..”

“သိတော့..”

“ဒီနေ့ထိ ကိုယ်မင်းကိုအရွဲ့မတိုက်ခဲ့တာ အဲ့ဒီကိစ္စမျိုးပဲ.. တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဆီက သာယာမှုကို မလိုချင်ဘူး..”

သူ့မျက်နှာပေါ်က မရိုးသားမှုတွေကြောင့် စွန်းသူ့လက်တွေကိုဖယ်ချပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“ရှင်ကိုသားသမီးတွေမျက်နှာငဲ့သင့်တဲ့ အခြေအနေကြောင့် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံနေတာ ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ..”

“ဘာကိုငဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါခုကစပြီး..”

“ဆုတောင်းလေ..”

စွန်းကသူမကြိုက်သော မှဲ့ပြီးကိုတမင်လုပ်ပြီးကာ.. ၊

“ရှင်အတွက်က ကျွန်မအဓိကဆိုတာသေချာရင် အလုပ်ထွက်လိုက်.. ရှင်ရှေ့နေ ကျွန်မရှေ့နေဖြစ်နေသရွေ့ အတိုက်အခံရင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ အတူနေကြသရွေ့တော့..”

“ဪ..”

စွန်း တမင်တကာမတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းရှေးပြောလိုက်တာမှန်း သာရကသိသည်။ ထို့ကြောင့်ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ရုံးမှာ ရှေ့နေဦးဉာဏ်ကြီး အလုပ်ထွက်သွားပြီတဲ့.. မင်းအဆင်သင့်ပဲဆိုရင် ကိုယ်အခုဖုန်းဆက်လိုက်လို့ရတယ်..”

“ဘာ..”

“အဲ..နောက်ထပ်ရှေ့နေအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်သွားကြတဲ့ ကိုယ့်နိတ်ဆွေတွေရှိသေးတယ်.. ဒါပေမယ့်တပြိုင်တည်းစုပြိုခေါ်လိုက်ရင် ဆာ့ မင်းဒုက္ခများသွားမယ်နော်..”

“လူယုတ်မာ.. ကံဟယ်..”

စိတ်ရှိလက်ရှိလွှဲရှိက်လိုက်ပေမယ့် လူချင်းကကပ်နေတာမို့ နှိပ်လက်ကမရောက်ဘဲ သာရဆွဲဖက်လိုက်တဲ့ အတိုင်းစွန်းတစ်ကိုယ်ထုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသည်။

“ရှင်.. ရှင်နော်၊ လွှတ်.. ရှင်ကို..”

သူမ ရိုက်မယ်ကြိမ်းဝါးနေတုန်း.. ၊

သာရရဲ့အနမ်းတွေ သူမမျက်နှာလေးထက်မှာ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့ပဲ ခွန်အားတွေဆုတ်ခမ်းသွားခဲ့သလားမသိ။ ရင်တွေတုန်ကာ သူ့ကိုတွန်းပစ်နေမိပေမယ့် အားကမပါ.. ။

အခန်း(၃၅)

ဒီနေ့ဒေါ်စုရတီနဲ့ ဦးကောင်းထွန်းရဲ့ အမှုစီရင်ချက်နေ့ဖြစ် သည်။ တရားသူကြီးထံမှ စီရင်ချက်ကိုနားစွဲစောင့်မျှော်ရင်း အားလုံး၏ ရင်တွင်းလှုပ်ရှားမှုများက နှုတ်ဆိတ်နေကြသော မျက်နှာတိုင်းမှာ ဖော် လွင်နေခဲ့၏။

“တရားခံ ကိုခင်ဇော်နှင့် ဒေါ်စုရတီတို့နှစ်ဦးသည် ဦးကောင်း ထွန်းပိုင်ဆိုင်သော ရတနာပစ္စည်းများကို ပူးပေါင်းကြံစည်ပြီး ဖောက် ထွင်းခိုးယူခဲ့ကြောင်း အမှုတွင်ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ပေသည်။ ထို့ပြင် ဒေါ် စုရတီသည် ခြံစောင့်ဦးကြိုင်၏ခေါင်းအား သံတုတ်ဖြင့်ရိုက်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည့်အတွက် အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်..”

ဦးကောင်းထွန်းက မျက်နှာလွှဲနေလျက် ခင်ဇော်မျက်လုံးထွေ က ဦးကောင်းထွန်းကို ပြေးရိုခိုးတော့မတတ် မျက်ရည်တွေပါ ဝေ့လည် နေ၏။

ဦးကောင်းထွန်း၏ အံကြိတ်ထားခြင်းကြောင့် လှုပ်ခတ်နေ သော မေးကြောတို့ကို မြင်နေရသဖြင့် သူ့အတွက်ပြန်တမ်း ထွက်လာ ဖွယ်မရှိမှန်းလည်း သိနေခဲ့၏။ ထိုစဉ် တရားသူကြီး၏အမိန့် အောင် မြင်စွာခန့်ညားစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

“အမိန့်..”

“အဖဦးမောင်ခင်၏သား တရားခံမောင်ခင်ဇော် (အသက် ၂၉)နှစ်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်တိတိ ကျခံစေ..”

တရားသူကြီးက မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

ဆက်၍.. ၊

“အဖ ဦးမိုးသီး၏သမီး တရားခံဒေါ်စုရတီ (အသက် ၃၃)နှစ် သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အတွက် ရာဇဝတ်မှုဆိုင် ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၅ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျခံစေရန်နှင့် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်အား ကျခံစေရမည်။ ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ပေါင်းတည်းကျခံစေရန် ဤရုံးတော်မှ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်..”

တရားသူကြီး၏စီရင်ချက်ကြောင့် ဒေါ်စုရတီသတိလစ်မ တတ် ယိုင်နဲ့သွား၏။ ဦးကောင်းထွန်းက ပြတ်သားစွာထထွက်သွားနိုင် ခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင်သူအားလုံး၏ ကြေကွဲချိန်ကယူကြိုးမရသော မျက်ရည်များနှင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲသမီးရဲ့ရှင်တည်ငြိမ်သားပဲ၊ ပုံမှန်တော့မဟုတ် ဘူးထင်တယ်..”

“ပြောကြည့်လေ..မင်းဘယ်လိုထင်လဲ..”

သမီးက ပြုံးတောင်ပြုံးနေနိုင်သေးသည်။ စွန်းစိတ်ကနေ မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိသည်။ ဒီနေ့အမှုကိစ္စမှာ ဟိုအရင်တွေထက်ပိုပြီး ပြ သနာများခဲ့သည်။

ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါ်သတွေမချင့်မရဲမျိုးသိပုံခဲ့ရတာတွေ ပြီးတော့ သူပဲနိုင်မှာလိုလို ကိုယ်ကပဲတရားလိုထက်ပိုက်ပြီး ပျာယာခတ်နေသလို လို ဒီလူနဲ့သွားတွေလွန်းသည်။ ပိုကိုပိုလွန်းသည်ဆိုတာတွေ..ဒါတွေက ပြီးသွားပြီဆိုတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘက်မှာ ဒီလောက်လေးပဲဖြစ်သင့်သလား။ လူကိုကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသော စွန်းရဲ့ မျက်နှာလေး ကို သမီးကလည်းစိုက်ကြည့်လျက်.. ၊

“ကိုယ်မင်းကိုပြောပြီးပြီပဲ..မင်းပျော်ဖို့ပဲလိုတာလို့..”

“အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့..သူများတွေကြားရင် တစ်မျိုး ထင်ကုန်ပါ့မယ်၊ ရုံးတာတောင်မှအရှုံးပေးတာလိုလို..”

“အရှုံးပေးလိုက်ဖို့ထဲ ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မပျော့ညှံဘူးစွန်း.. ရုံးသွားတဲ့အတွက်လည်း အလုပ်သဘော့လောက်ပဲ ခံစားလို့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ မင်းအားပါးတံရပြေးပျော်သွားလောက်အောင် ကိုယ်

ရင်ထုမိုမပြနိုင်တာ ဆောရီးပဲ..”

နှစ်ယောက်အတူတူလျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး စွန်းကပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုငဲ့ကြည့်၍.. ၊

“ရင်ထုမိုမပြလည်း ကျွန်မပြုံးပျော်လို့ရပါတယ်..ရှင်ရဲ့ဟန်ကြီးပန်ကြီးစတိုင်လ်တွေကို ကျွန်မသိနေတာပဲ..”

“ဟုတ်လား..ကိုယ့်အကြောင်းဘာမှမသိသေးဘူးထင်နေတာ..”

လမ်းဘေးကိုရောက်လာတော့ ဈေးသည်တစ်ယောက်နဲ့ ထမ်းပိုးနဲ့ စွန်းရဲ့ပန်းလေးမလွတ်တာမြင်ကာ စွန်းလက်လေးတစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့ပြင် စွန်း ပန်းလေးကျုံ့သွားကာ ခေါင်းရောင့်ပြီးရှောင်လိုက်တာတောင် ဟင်းရွက်တွေတစ်နင့်ကြီး ထမ်းလာသည့်ထမ်းပိုးအစွန်းက လူကိုထိခတ်မတတ်.. ၊

စွန်းနဲ့သမရ မျက်နှာချင်းထိမိမလိုဖြစ်သွားကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သမရမျက်လုံးတွေက နူးညံ့သောရယ်မြူးရိပ်တို့ကြောင့် စွန်းဖျန်းခနဲ ရှက်သွားတာ အပျိုပေါက်စလေးအတိုင်း.. ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မယုံနိုင်.. ၊

မလုံလဲသည်ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်ကို အတင်းပြန်ရုန်းလိုက်မိကာ.. ၊

“ရှင့်ကို ကော်ဖီတိုက်မယ်လို့ ပြောမလို့..”

စွန်းမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်တက်သွားတာကို ငေးကြည့်ကာ သမရကြည့်နူးသွားမိသည်။ သူ့နားလည်လိုက်သည်က စွန်းနဲ့သူနီးစပ်နိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်ဟု.. ၊

“ဟုတ်လား..”

သူကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်မိကာ.. ၊

“မင်းတိုက်တဲ့ကော်ဖီသောက်မိရင်တော့ ကိုယ့်ဒီညအိပ်လို့ပျော်ပါ့မလားမသိဘူး..”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့အောင်ပွဲအတွက်ပါ..ရှင်လိုသလိုဆွဲတွေးရင်တော့..”

“မတွေးပါဘူး..မင်းကိုယ့်ငါ့ကြည့်မရတာနဲ့ အဆိပ်တွေဘာတွေ ခတ်လိုက်ရင်ဒုက္ခလို့..”

“ကြောက်ရင်မသောက်နဲ့ပေါ့..”

“မကြောက်ပါဘူး..အဆိပ်ခတ်လိုက်မလားလို့ တွေးနေရင်းအိပ်မပျော်ဖြစ်ရရင်လည်း မင်းအကြောင်းတွေးနေရမှာဆိုတော့ တန်ပါတယ်..”

စွန်းသူ့စကားတွေနူးညံ့နေတာကိုရော ဘယ်လိုအမိပျိုယ်ဆိုတာတွေပါ မသိသလိုနေလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ.. ၊

“အိုကေ..ဒါဆိုကော်ဖီခိုင်ကိုရှင်ရွေးမလား..”

“ကောင်းသားပဲ..တစ်ခါတလေမင်းကို ဦးဆောင်ခွင့်ရှိတုန်း..”

“ဆုတောင်း..”

“ဆုတောင်းနေတာပါ..”

စွန်းသူ့ကို မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင်.. သူမရှေ့မှာ ဦးကောင်းထွန်း.. ၊

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရဲ့ငါ့ပါ..”

စွန်း အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးမှ လက်ပြန်ကမ်းလိုက်ပြီး.. ၊

“သန့်နီ..”

ဦးကောင်းထွန်းက စွန်းကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး သမရကိုပါ လှည့်ကြည့်၍ပြုံးပြကာ.. ၊

“ရှေ့နေကြီးတို့နှစ်ယောက်လုံး တော်ပါတယ်ဗျာ..စိတ်ရင်းနဲ့ချီးကျူးတာပါ..”

“သန့်နီယူ..”

သမရက လက်ကမ်းပေးတော့ ဦးကောင်းထွန်းက အားပါးတရပြုံးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ပြီးတော့.. ၊

ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နိုင်ပေမယ့် တော်တော်ကြေကွဲခဲ့ရပါတယ်..ကိုယ်ထင်နေတာတွေ တကယ်ဖြစ်မလာစေချင်တဲ့စိတ်ကတစ်ဖက်..အညာခံနေရတာကို မျှိုသိပ်မထားနိုင်အောင် မွန်းကျပ်နေတာကတစ်ဖက်ပေါ့.. အဲဒါကြောင့် ရှေ့နေကြီးရဲ့စေ့စပ်သေးချာတဲ့ အရည်အချင်းတွေကိုတောင် ချီးကျူးရမယ့်အပြင် စိတ်ပျက်ခဲ့မိတဲ့အထိ

ပါပဲ..ဆောရီးပါဗျာ..”

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်..အဲဒီတုန်းကဦးကောင်းထွန်းရဲ့ဆန္ဒကို ကျော်လွန်ပြီး ကျွန်မလုပ်သင့်တဲ့အတိုင်း ရှေ့ဆက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကလည်း တောင်းပန်ပါတယ်..”

ဦးကောင်းထွန်းကခေါင်းခါနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ကြည့်ကာ..။

“အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုဟာ သိပ်ကိုမ္မန်းကျပ်တဲ့လောင်မြိုက်မှုကြီးပါပဲ..အဲဒါကြောင့် ရှေ့နေကြီးတို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီးတမင်လာပြောတာ.. ခုလိုလေးပဲ အဆင်ပြေပြေရှေ့ဆက်ကြပါဗျာ၊ ကိုယ့်မိသားစုမှာရော..ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာပါ ခမ်းနားတင့်တယ်ပါတယ်.. ပြီးတော့ ရှေ့နေကြီးတို့နှစ်ယောက်က လူတွေသတိထားဝေဖန်ချင်လောက်အောင် ရုပ်ရည်အရည်အချင်းတွေလည်း ပြည့်စုံသာလွန်ကြတယ်.. ဒီအချိန်ထိ အတူတကွရှိနေကြတဲ့အတွက် မုန်းတီးနေကြတာ မဟုတ်မုန်းလည်း သိသာတာပဲလေ..”

စွန်းကို သူကြည့်နေပေမယ့်၊ သူ့ကိုမကြည့်မိအောင်နေရင်း စွန်းစိတ်တိုလာမိသည်။

မုန်းမုန်းမမုန်းမုန်း သူ့နဲ့အဆင်ပြေအောင်နေဖို့တော့ စိတ်ကူးထဲမှာလည်းမရှိ အိမ်မက်မှာလည်းမပါ၊ သူလိုချင်တာ ရသွားပြီဆို ပြီးတတ်တဲ့ အဲဒီမျက်နှာကြီးကို ကြည့်လို့မရ..။

ဒေါသဖြစ်လာတိုင်း ပြိုင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်တတ်သည့် အလျှော့မပေးနိုင်တဲ့ မာနတွေကြောင့်မုန်းသည်။

ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ ဆုတောင်း... ၊

အခန်း(၃၆)

“ဒုန်း..”

“ဟာ..ညလေး..”

ထမင်းစားသွားခေါ်ကာမှ နေသရအခန်းဝရောက်တာနှင့် အထဲက လဲပြိုင်သံကြားလိုက်ရ၏။ ကမန်းကတန်းပြေးဝင်သွားတော့ လအောင်သည် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ လဲပြိုင်နေကာ..။

“လရောင်..ညလေး ဘာဖြစ်တာလဲ..”

“ဟင့်အင်း..ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..”

လရောင် ငုတ်တုတ်လေးပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ချွတ်ကျသွားသော ဖုန်းကို မမိမကမ်းကောက်ဖို့ကြိုးစားနေ၏။

“သမီးဘာဖြစ်တာလဲ..”

သရလည်း ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်နေရင်း စိုးရိမ်တကြီး ဆုတ်ချလာကာ..။

“သမီးငယ်..”

“မဟုတ်ဘူး..လရောင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဖေ..လရောင်ထမင်းဆာလို့လေ..”

လရောင် ဖြေရှင်းနေပုံက ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေလျက် ဆုတ်ခန်းမှာလည်းမျက်ရည်စတို့နှင့် ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်မမှန်သည့်သူက မူးလဲခြင်းကိုမသင်္ကာဖြစ်ဖွယ်မရှိပေ။ သို့သော် သူမဖြေရှင်းပုံမမှန်တာကြောင့် သားအဖတစ်ဆောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြ၏။

“ထ..သမီး၊ သားက ညီမလေးကိုထူပေးလို့က်..”

“ရပါတယ်... သမီးထန်ငင်တယ်၊ ဘာမှ..”

လရောင်က ထရပ်ဖို့ထက် ဖုန်းကိုသာအသည်းအမည်း ကောက်ဖို့ကြိုးစားနေလျှင် နေသရကကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုအခါ စကားတောင်ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ လရောင်မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ခြောက်ချားသွားလျက်.. ၊

“ကိုကို..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဖုန်းဘယ်သူဆက်တာလဲ..”

“ဟင့်အင်း.. မဟုတ်ပါဘူး..”

“မဟုတ်တာကဘာလဲညလေး... နင့်ကို ဟုတ်တာမဟုတ်တာ ဘယ်သူမှလည်း မပြောရသေးဘူး.. ဘာတွေငြင်းနေတာလဲ..”

ဖုန်းကိုအတင်းလက်လှမ်းနေသည့် လရောင်ရဲ့လက်ကိုရှောင်၍ နေသရက ဖုန်းကိုသေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တပ်ကနေ ကြည့်နေသည့် ဖအေဆီ ‘ဘာလုပ်ရမလဲ’ ဆိုသည့် အကြည့်ထပ်ရောက်လျှင်.. ၊

“သမီးဖေဖေတို့ကို ဖွင့်မပြောရဲတဲ့ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေတယ် မို့လား.. လောလောဆယ်မပြောနဲ့ဦး ဖုန်းထဲကတစ်ခုခုကိုပဲ ဖေဖေကြည့်ချင်တယ်..”

လရောင် မျက်နှာလေးအထိတ်တလန့် မော့လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်တို့သည် ပါးမို့လေးတွေကိုကွေ့ကွင်းကာ မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ ဖြတ်ဆင်းသွားကြ၏။

သုံးယောက်အလယ်မှာ ခဏတာတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

သာရမျက်နှာသည် စိုးရိမ်ခြင်း စိတ်စောနေခြင်းတို့ ဖိစီးနေကာ၊ နေသရက ငြိမ်သက်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သလို လရောင်လက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

လရောင်က ဖုန်းကိုကတုန်ကယင်လှမ်းယူပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် နေသရကသိချင်တာကို ရှာဖွေ၍.. ၊

“မက်ဆေ့ချ်မှာရော ကောလော့(ဂ်)မှာရော တစ်ခေတ်ဆိုတာ ချည်းပဲ..”

နေသရက သာရကိုမော့ပြောသည်။ လရောင်ဟီးခနဲငိုချလိုက်

၏။

“မက်ဆေ့အသစ်ရှိလား..”

“ရှိတယ်ဖေဖေ..”

နေသရက ဖုန်းကိုလှမ်းပေးလျှင် လရောင်ရှိုက်ငိုရင်း မော့လာကာ.. ၊

“သမီး.. သမီးတမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ သူနဲ့သမီးကဘာမှမဆိုင်ပါဘူး.. တကယ်ပါ။ သမီးပြေတာကို ယုံပါနော်.. ပြီးတော့လေ သမီးဖေဖေနဲ့မေမေကို ညာတာမဟုတ်ပါဘူး.. အဲဒီညက..”

“သမီးဘာတွေပြောနေတာလဲ..”

ဟင်.. ၊

မက်ဆေ့ချ်မှာ နားလည်လောက်သည့် စကားအကြောင်းအရာ ဘာမှမပါပေ.. ၊

ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ
အားလုံးကို ကိုယ်ရှင်းမယ်

နေကောင်းလား

မင်းစိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊
အမှုတာကယ်လုပ်လာ ရင်လည်း မင်းဘာမှမဖြစ်စေရဘူး

မက်ဆေ့ချ်တွေဖတ်ပြီးမှ နောက်ဆုံးမက်ဆေ့ချ်ကို ထပ်ခါထပ်ခါဖတ်မိ၏။

မေပေကတော့ မင်းမိဘတွေကို တစ်ခုခုပြော
တော့မယ်ထင်တယ်

လောလောဆယ်စိတ်ညစ်စရာ မြစ်လာခဲ့ရင်တောင်
တောင့်ထားပါ

မင်းပေါ်မသက်ရောက်အောင် ကိုယ်ကြိုးစားမယ်

သရက မက်ဆေ့ချ်တွေကို ထပ်ဖတ်ပြီးမှ လရောင်ကိုကြည့်ကာ.. ၊

“ဒီကောင်လေးက သမီးနဲ့ ဘယ်လောက်ထိရင်းနှီးတာလဲ..”

“ဖေဖေ..ဖေဖေသမီး လူသတ်မှုတွေ ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့သလားပဲ..”

“ဟင့်အင်း..မဟုတ်ဘူး၊ လရောင်မသတ်ပါဘူး..အဲ့လိုဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးကိုကို၊ ဟို..ဟို.. လရောင်..”

သရက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်က သောကကိုလျှော့ပါးအောင် ကြိုးစားရင်း လရောင်ရဲ့မွှေ့ရာအစပ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဖေဖေကို သမီးအားလုံးပြောပြမယ်ဖြစ်မယ်.. သမီးခေါင်းက ဒဏ်ရာဘာလို့ရလာတာလဲ..အလှူသွားတဲ့ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ..”

ခဏ စောင့်ပေမယ့်လရောင်က မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေဆဲ..၊

“တစ်ခေတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကသမီးချစ်သူလား..”

“မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါဆိုဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ..ဒါတွေကို စနိုးတို့ဘာမှ မသိတာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြောစမ်းသမီး..ကိုယ်ရင်မဆိုင်နိုင်တဲ့ ပြဿနာကို မိဘမောင်ဘွားကိုမှ ဖွင့်မပြောရင်ဘယ်သူကိုပြောမှာလဲ..သမီးဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာဘဲ၊ သမီးဖြစ်ခဲ့တာအချစ်ရေးလား..လူသတ်မှုလား..”

“ဖေဖေ..”

“ပြော..ဖေဖေကိုဘာမှထိန်ချန်မထားဘဲပြောပြ..”

“သမီး..သမီးကို မေမေမုန်းသွားတော့မယ်ဖေဖေ၊ သမီးကြောက်တယ်..”

“ဘာလို့မုန်းရမှာလဲသမီး..မိဘက သားသမီးအပြစ်ရှိတာနဲ့ မုန်းရမှာလား..သမီးမေမေ ခုလိုနေနေတာ ဖေဖေကြောင့်ပါ၊ အဲ့ဒါတွေခေါင်းထဲမထည့်နဲ့..အခု ဖေဖေကိုသူငယ်ချင်းလို သဘောထားပြီးပြောပြ..”

လရောင် ခေါင်းတော့ညိတ်ရှာသည်။ မျက်ရည်သုတ်ရင်း သုတ်မနိုင်ဖြစ်နေရင်းနှင့် စကားသံက တော်တော်နဲ့ထွက်မလာနိုင်..။

“ပြောလေဟာ..ငါတို့ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေသလဲဒီမှာ..ကျွတ်..”

နေသရ ညီမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း မမြင်ရက်သလိုဖြစ်လာကာ၊ ကရုဏာဒေါသက ကပ်ပါလာ၏။

“ပြော..လူသတ်မှုတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တာလား၊ ဟိုကောင်ကဖုံးဖိပေးသလိုနဲ့ နင့်ကိုခြိမ်းခြောက်နေတာမို့လား..”

“ဟင့်အင်း..ဘာအမှုမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး..”

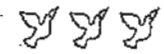
“ဒါဆိုဘာလဲ..ဒဏ်ရာနဲ့ပြန်လာတာဘာဖြစ်လာတာလဲ..နင့်ကို ဟို..အဲ့ဒီကောင် တစ်ခုခုစော်ကားလိုက်တာလား..”

မေးနေရင်း နေသရအသံတွေပေါ်တုန်လာသည်။ ညီမကိုထိတော့ ဒေါသကမီးပွင့်မတတ်တဲလေး.. ။

“ပြောလေ..သမီး..”

“သမီး..သမီးနဲ့ကိုခေတ်..”

လရောင်ရဲ့ရှိုက်သံများနှင့် စကားသံတို့သည် ထိုညကဖြစ်မျက်ခွဲသမျှနှင့် ပတ်သက်၍ ခြောက်ချားစွာဖွင့်ဆိုရင်း.. ၊

အခန်း(၃၇)

“ဟင်..မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ တစ်ခေတ်..သူက..”

“ဟုတ်တယ်..ငါတို့လမ်းမှာပြဿနာဖြစ်လာလို့..”

တစ်ခေတ်က ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းလေးမှီလျက် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော လရောင်ဆီကို ပြန်ထဲကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“သူ သတိမလစ်ပေမယ့် ဘာမှမျက်လုံးတောင် မဖွင့်နိုင်တော့ဘူးကျော်မင်း..အထဲခဏသွင်းပြီး သတိကောင်းကောင်းပြန်ရပြီး သွားလာနိုင်အောင် ခဏစောင့်ရမယ်..”

“ဘာရယ်..”

“သူ့ကိုပြန်ပို့ပြီးမှပဲ..အသွင်ဆီသွားမယ်၊ အချိန်မီပါတယ်..”

“တစ်ခေတ်..ဟေ့ကောင်..”

ကျော်မင်းဦးကမန်းကတန်းလိုက်ပြီး ပြောဖို့ကြိုးစားပေမယ့် တစ်ခေတ်က ကားဆီပြန်လှည့်ကာ လရောင်ကိုယ်လေးကို သေချာပွေ့ယူလိုက်သဖြင့် ဘေးကနေ ခြေကားယားလက်ကားယားဖြစ်နေခဲ့ရင်း..၊

“တစ်ခေတ်..မင်းတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီနော်..”

“ဘာရှုပ်ဖို့ရှိလို့လဲကွ..သူ့ကိုဒီပုံစံနဲ့ ပြန်ပို့လိုက်ရင် သူ့အမေနဲ့ ရှောင်အကြီးကြီးရှိတယ်ကွ..ငါနဲ့အတူ ပြဿနာကြုံနေရတာ ဒီတိုင်းတော့ ဒီတိုင်းတော့မပို့နိုင်ဘူး..”

“ခဏနေဦး..ငါပြော..”

သူ့စကားမဆုံးသေးခင် သုံးထစ်သောဖိနပ်ချွတ်လှေကား၏ ထိပ်မှာ ပေါ်လာသည့် အရိပ်ကြောင့် လရောင်ကို ပွေ့ထားသော တစ်ခေတ်ရဲ့ ခြေလှမ်းပါ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မထင်မှတ်ထားသည့် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာလည်း ပါသည်။

အသွင်က နက်ပြာရောင်တီရှပ်ပွပ္ကု ခါးအထက်လောက်မှာ အနားစနစ်ဖက်ချည်ထားလျက် ချက်ပြုတ်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားတာ၊ လှေကားထိပ်တံခါးလေး ဘေးမှာလက်ပိုက်ရပ်လိုက်သည်။

“လူမှားပြီးခိုးလာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်..”

“အထဲရောက်မှ ကိုယ်ရှင်းပြမယ်..ခဏဖယ်ပေး..”

“မဖယ်နိုင်ဘူး..”

ပြောလိုက်မှ ကျွန်းတံခါးတိုလေးအလယ်မှာ ခြေလှမ်းရွေ့ ပြီး ဝိတ်ရပ်လိုက်ကာ.. ၊

“ခေတ်ကို တို့ဖုန်းတွေခေါ်နေတာ တစ်ချက်မှမကိုင်ဘူး.. လက်စသတ်တော့ အသွင်ထက်အရေးကြီးတာ တွေနေတာကို..”

“ဒီအခြေအနေကို မြင်ရဲ့သားနဲ့မင်းပြောထွက်တယ်နော်.. လမ်းမှာပြဿနာဖြစ်လာတာ ကံကောင်းလို့သူနဲ့ကိုယ်..”

“သူနဲ့ခေတ်က ဘာကြောင့်အတူတူရှိနေရတာလဲ..ဒီအချိန်ထိ လမ်းပေါ်မှာ သူကရှင်လာမယ့် အချိန်ကိုငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတာလား..”

“အသွင် ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ အခုခဏဖယ်ပေးပါ..”

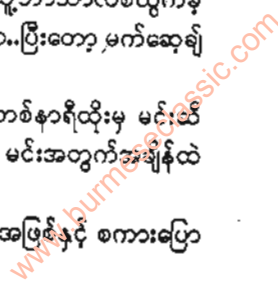
“မရဘူး..ဒီအိမ်ပေါ်ကအိပ်ခန်းထဲမှာ အသွင်အိပ်ခန်းပြင်ထားပြီးပြီ..သူ့ကိုအိပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး..”

ဒီတစ်ခါ ခေတ် မျက်စိလည်သွားသည်။ ကျော်မင်းဦးက လက်ကာပြုလိုက်ပြီး.. ၊

“သူ့အိမ်မှာအခြေအနေမကောင်းလို့ သူ့ဘာသာလစ်ထွက်ခဲ့မယ့် အကြောင်းမင်းကိုပြောဖို့ ဖုန်းဆက်တယ်ကွာ..ပြီးတော့ မက်ဆေ့ချ်လည်းပို့တယ်၊ မင်းကမသိတော့..”

“ဟုတ်တယ်..ငါသိခဲ့တာက ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ မင်းဆီတိုသွားရမှာ..ဖုန်းဘာကြောင့်မကိုင်ခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက်အချိန်ထဲက ကိုယ်ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..”

လူတစ်ယောက်လုံးကို ပွေ့ထားရသည့်အဖြစ်နှင့် စကားပြော

နေရခြင်းကြောင့် စိတ်တိုခြင်းက လိုတာထက်ပိုနေ၏။

“မင်းဒီမှာရှိနေတာလည်း ကိုယ်သိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့လွဲနေတာတွေ ပြီးမှပြောမယ်..”

တစ်ခေတ်က စကားဆုံးတာနဲ့ လှေကားပေါ်တက်လာကာ သူမကိုရှောင်တော့ ရှောင်ခဲ့ပေမယ့် လူ့ကိုပွေ့ထားရသဖြင့် ပခုံးတစ်ခြမ်းကို တိုးတိုက်ဖြတ်တက်သွားခဲ့သည်။

“တောက်..”

အသွင် ရင်ထဲက နာကျင်ခြင်းသည် သူမစိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်ခဲ့သော အိပ်ခင်းပြန်ပြန်မှာ လရောင်ကို ချသိပ်လိုက်ခြင်းမှ စတင်ပေါက်ကွဲခဲ့ရလျက်..

“ယူတို့ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာလည်းမသိချင်ဘူး...တို့သိခဲ့တာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ယူမျက်စိနောက်လောက်အောင် ပျာနေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ...အဲဒီမိန်းမကလရောင်စွန်း..”

အခန်းဝမှာလာရပ်ပြီး တည့်တည့်ပြောသည်။ တစ်ခေတ်ကလည်း သည်းမခံနိုင်သည့် စကားတွေအတွက် မေးခွန်းတွေထုတ်ရင်း..

“မင်းအဲဒီလို မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံးရှိနေရဲ့သားနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ဘဝလုံးလက်တွဲဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလား..”

“သိခဲ့ပေမယ့် ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်ထိဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ထည့်ထားခဲ့မယ်လို့ မထင်ခဲ့တာလေ..ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်၊ အရမ်းလည်း အောက်တန်းကျတယ်..”

“အသွင်..မင်းတစ်ဖက်သားရဲ့ အကျပ်အတည်းကို သေချာမသိဘဲမပြောနဲ့..စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းရပေမယ့် အဲဒီစကားတွေအတွက် တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ခက်တယ်..”

“တာဝန်ဟုတ်လား...ဒါဖြင့် ယူတို့ကိုဒီညခိုးမယ်ပြောခဲ့သလို လရောင်စွန်းကိုလည်း ပြောခဲ့သလား၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုပြောခဲ့တဲ့ စကားအတွက်တာဝန်ယူပြီး တို့ကိုပြောခဲ့တာကျတော့..”

“မင်းတော်တော့အသွင်..”

“ဒါဆိုရင် ရှင်တစ်ခုပဲပြောပေးလိုက်..လရောင်စွန်းက မရမက တွယ်ကပ်လိုက်လာတာပါလို့..”

“အသွင်..မင်း..”

“ဘာလို့ ဒီလောက်ထိထိတ်လန့်သွားရတာလဲ..”

အသွင်ကလည်း အသံတွေတုန်ကာ၊ မျက်ရည်စက်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့လျက်..

“ဒါလေးပဲပြောရမှာဘာဖြစ်လို့လဲ..အသွင်က အစကတည်းက နာကျင်မှုတွေကို မျိုသိပ်နိုင်ခဲ့တဲ့သူပါ..အခုရှင့်ဆီရောက်လာပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်သွားလို့လည်းမရတော့ဘူး..ရှင်ညာပြောရင်လည်းကျေနပ်ပါ့မယ်..”

“မင်းဘာတွေပြောခိုင်းနေတာလဲ..ငါကယောက်ျားဖြစ်ပြီး အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မျိုးမဲ့နင်းချေရမှာလား..”

“အသွင်ဂုဏ်သိက္ခာကရော..ရှင့်ဆီကိုပုံအပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ တစ်ညတည်းနဲ့မိန်းမနှစ်ယောက် ခိုးတဲ့ရှင်ကို..”

“မင်း တော်တော့..”

တစ်ခေတ်စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ပစ်လိုက်ရင်း အသွင်သားကိုရောက်သွားသည့်ပုံက ကိုယ်ထိလက်ရောက်နာကျင်အောင် လုပ်တော့မည့်အတိုင်း..

အသွင်မျက်နှာလေး ရုတ်တရက်ငယ်ကျသွားခဲ့ပြီး တစ်ခေတ်ရဲ့ မျက်နှာကိုအနီးကပ်မော့ငေးနေရင်း အုံကြိတ်သည်။ ထိုစဉ် အားလုံးကိုကြားနေရသဖြင့် လရောင်အိပ်ရာထက်ကနေ ဒယ်မီးဒယ်ထိထရပ်လိုက်၏။ သို့သော်..

“ဟာ..လရောင်..”

“ဒုန်း..”

ဘေးမှာပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်နေသည့် ကျော်မင်းဦးအသံက စိုးရိမ်တကြီးရှိလျက် နောက်ထပ်ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် တစ်ခေတ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လရောင်..”

မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ ချာခနဲပြေးသွားပြီးပွေ့ထုလိုက်၏။ မရဲတရဲတွဲထုနေသော ကျော်မင်းဦးက တစ်ခေတ်ပွေ့ထုလိုက်တာ

နှင့် အိပ်ခင်းတွေပြုပျက်နေသော အိပ်ရာကိုကမန်းကတန်း ပြေးပြင် ကာ...!

“လာ..လာ ပြန်တင်လိုက်..”

“ဟင့်အင်း...လရောင်ပြန်မယ်၊ ကိုခေတ်..ကိုကျော်မင်း လရောင်ကိုပြန်ပို့ပေးပါ..”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးနှင့်လရောင်က ခုတင်ပေါ်မှာလှဲအသိပ်မခံဘဲ အတင်းကုန်းရုန်းထ၏။ မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းငိုက်ကျနေပေမယ့် သူမကြောင့်ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်နေခြင်းအတွက် ဒီတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တာကို သိနေကာ...!

“လရောင်နဲ့ ကိုခေတ်ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အသွင်ရယ်..လရောင် ခုပြန်မှာပါ၊ ကိုကျော်မင်း..လ..လရောင်ပြန်မယ်..”

“လရောင်..”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ကိုကျော်မင်း လရောင်ကိုကူညီပါ.. ပြန်ပို့ပေးပါ..”

“မပို့ရဘူးကျော်မင်း..”

ကျော်မင်းဦးကတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားက ပြဿနာကို ရှင်းသွားစေချင်သည်။ လရောင်ကိုပြန်ပို့လိုက်ရင် ပြီးပြီလို့သတ်မှတ်ပေမယ့်..

“သူ့ခေါင်းကသွေးတွေစိမ့်နေပြီ..ဒီကထွက်တာနဲ့ သူ့သတိလစ်တော့မှာ..”

လရောင်က ရုန်းနေသဖြင့် တစ်ခေတ်အတင်းဆွဲချုပ်ထားရခြင်းသည် ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ထားသည့်နှုတ်ရိုးလျက်..

မျက်ရည်စက်လက်ကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသွင်မျက်နှာလေး မော့လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချင်မာစွာချလိုက်ခြင်းဖြစ်ကာ အသွင်မျက်နှာလေး မော့လိုက်သည်။ တစ်ခေတ်မမြင်ပေမယ့် ကျော်မင်းဦးကမြင်သည်။

သူမပျောက်သွားတော့လည်း ထွက်ကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော် အသွင်ကပျဉ်ထောင်အိမ်လေးရဲ့ အပြင်ဝရန်တာလေးမှာ ဒီတိုင်း

ဥတုတုထိုင်နေတာမို့ ပြန်ဝင်ခဲ့မိသည်။

လရောင်ရဲ့နဖူးဒဏ်ရာမှ စိမ့်သောသွေးတွေက ပတ်တီးကို ထွင်းထောက်၍ နားထင်သို့စီးကျနေသဖြင့် တစ်ခေတ်က ဆေးခန်းကပါလာသည့်ပတ်တီးထုပ်တွေ ဝှမ်းထုပ်တွေဖွင့်ချပြီး ပတ်တီးပြန်စည်းဖို့ ပြင်နေ၏။

“တစ်ခေတ် အသွင်နဲ့မင်းသွားရှင်းဦး..လရောင်ကိုငါပဲ..”

“မလုပ်နဲ့..”

လရောင်က ပတ်တီးစည်းသည့်သူ့လက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားပြီး ထွန်းချပစ်၏။

“ပြန်မယ်..ဘာမှမလုပ်တော့နဲ့၊ ကိုကျော်မင်း..”

“ဘယ်နှယ့်ကျော်မင်းကိုချည်း ပြန်ပို့ခိုင်းနေတာလဲ..မင်းသတိလစ်ဘူးဆိုတာသေချာရင် ဒါစည်းပြီးအသွင်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်..”

“အေး..အဲ့ဒါကောင်းတယ်၊ အသွင်လည်းသင်္ကာရှင်းသွားမှာပဲ..လရောင်ပြန်သွားရင်လည်း တင့်တယ်မယ်..”

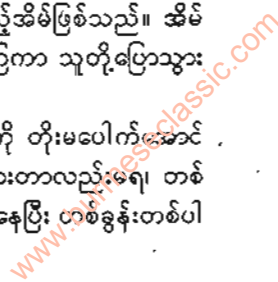
အချိန်သည် မိနစ်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာပဲ အဆိုးရွားဆုံးပြောင်းလဲခဲ့တာဖြစ်သည်။ ခေတ်နဲ့ကျော်မင်းဦး လရောင်ကိုပြန်ပို့ဖို့အတွက် ပတ်တီးအသစ်လဲလှယ်ပေးပြီးသည်နှင့်..

“သမီးရေ..”

“စခန်းမှူးရယ်..သူပါပဲ၊ တစ်ခေတ်ဆိုတာ အဲ့ဒီကောင်ပါ..ဟိုမှာ ဟိုမိန်းကလေးက သူနဲ့ဘာမှန်းမသိတဲ့မိန်းကလေးပဲ..ဒီကောင်ဒီလိုပဲ ရှုပ်ပွနေတာ၊ ကျွန်မသမီးကိုလည်း ရတနာပစ္စည်းတွေအပြည့်နဲ့ ဒီဆောက်လှာအောင် လိမ့်ညာလှည့်ဖြားခေါ်ခဲ့တာပါ.. တော်သေးတာပေါ့၊ အချိန်မီသတင်းရလို့..”

အိမ်က ကျော်မင်းဦးရဲ့ဘကြီးပိုင်သည့်အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆီကို ရဲတွေနဲ့ဒေါ်မေသွင်တို့ ပြေးတက်လာကြကာ သူတို့ပြောသွားကြတော့ သူတို့စကား..

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သည့် စကားတွေကို တိုးမပေါက်အောင် ပြောသွားကြကာ၊ ကျော်မင်းဦးရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားတာလည်းမရ၊ တစ်ခေတ်ကလည်း အသွင်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ဟစ်ခွန်းတစ်ပါ

ဒမှ မဟာခဲပေ... ၊

သူတို့စိုးပြေးဖို့ ချိန်းထားခဲ့သည့်အချိန်က ဒီအချိန်မဟုတ်၊ ပြေးကြမည့် နေရာကလည်း ကျော်မင်းဦးရဲ့အိမ်မဟုတ်ပါ။ ဒီအိမ်လေးက တစ်ခေတ်မကြာခင် ဂစ်တာလာတီး၊ စာလာဖတ်နှင့် လာနေကျ အပန်းဖြစ်အိမ်လေးတစ်လုံး... ၊

ခုတော့ အကျည်းတန်ဆိုးရွားသော စွဲဆိုသံများနှင့် အမှန်တရားက ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။ ဒေါ်မေသွင်သည် တစ်ခေတ်နဲ့သမီးဖြစ်သူကွဲကွာရေး အဓိကဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်... ၊

“ကျွန်မသမီးကို အလွယ်တကူပြန်ခေါ်လို့မရမှာ စိုးရိမ်ခဲ့တာပါ။ အခုဘာမှလည်း မလွန်ကျွံသေးဘူးဆိုတော့ သူ့မိဘတွေနဲ့ ကျွန်မတို့က မျက်နှာထောက်ရမယ့်သူတွေပါ.. အချုပ်ထဲတော့ ဆွဲမထည့်ချင်ပါဘူး...အခု ခံဝန်ချက်လေးလုပ်ပြီး နောက်ထပ်ဒီလိုမယုတ်မာပါဘူးဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ..” တဲ့.. ၊

အချုပ်ထဲရောက်ရခြင်း မရောက်ရခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသွင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အမုန်းငြိုးကို ကျေးဇူးတင်သင့်သလား.. ၊

‘မင်းသနားလို့ ငါချမ်းသာရတာပါ’ ဆိုပြီး.. ၊

အခန်း(၃၈)

ကြားရသည့် အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စွန်းတယ်ဆိုမှ မယုံနိုင်ပေ။ မျက်နှာရှေ့မှာ သေချာထိုင်ပြောနေသော ဒေါ်ပန်းထိုင်ဆိုသည့် ကိုယ့်ထက်နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်သာ အသက်ကြီးမည့် ငိုချိုသော အမျိုးသမီးကြီးကိုလည်း မသိခဲ့.. ၊

သူမက တစ်ခေတ်ဆိုသောလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့မိခင်ဖြစ်တာ တစ်ခေတ်သည်.. ၊

“တကယ်တော့ ကျွန်မသားက ရှေ့နေကြီးသမီးကို မရိုးသားစိတ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီညတုန်းက သားနဲ့သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ရှေ့နေကြီးနဲ့ သမီးရောက်မနေခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေလည်း ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်ပန်းလှိုင်မျက်နှာကတင်းနေသည်။ စွန်းရှေ့ကရေသီးလေးတွေ ထနေခဲ့သော သံပုရာရည်ဖန်ခွက်မှာ ရေသီးတွေမရှိတော့တာကို သတိထားမိ၍လား၊ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ငေးနေတာလား.. ၊

အအေးခွက်ကို ကြည့်ပြီး အတန်ကြာမှာစွန်းမျက်နှာဆီ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လာပြီး.. ၊

“မစာမနာပြောရာကျသွားရင်တော့ ဆောရီးပါ..ဒါပေမယ့် ရှေ့နေကြီး ကိုယ့်သမီးကိုဆိုဆုံးမမှု ဒီထက်တင်းကျပ်ပေးဖို့ လိုနေတယ်လို့ အစ်မထင်တယ်..ညအချိန်မတော်မှာ ယောက်ျားလေးအိမ်ရောက်နေတဲ့ အဖို့အနေက အရမ်းကိုဆိုးရွားလွန်းတယ်လေ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုဘက်က မိန်းကလေးရှင်ကသာ မကျေနပ်ရင်အဲဒီညမှာပဲ သားကို အချုပ်ထဲဆွဲထည့်သွားမှာ..”

စွန်း ဘာမှမသိခဲ့ရသော ကိစ္စအတွက် ဘာတစ်လုံးမှခွန်းတုံ့.

မပြန်နိုင်ခဲ့ပေ.. ၊

ဒေါ်ပန်းလှိုင်သည် အဖြစ်သနစ်တို့ကို ပြောပြသွားခဲ့ပြီး.. ၊

“သားကိုတရားစွဲဖို့ရှိနေတဲ့ မိသားစုဆီမသွားဘဲ ရှေ့နေကြီး ဆီကို အစ်မလာခဲ့တာဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ရှေ့နေကြီးသိချင်မှာပဲ..အား မနာတမ်းပြောရရင်တော့ လရောင်စွန်းက သားကိုတစ်ဖက်သက်မေတ္တာရှိနေတယ်..”

စွန်း နှုတ်ခမ်းတွေတင်းခနဲ စေ့သွားသည်။ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ် စိတ်က တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိသမျှ လူတွေကိုယ့်ကို တအံ့တဩလှည့်ကြည့် လာသည့်အတိုင်း.. ၊

“အစ်မသားနဲ့သူ့ချစ်သူ ခိုးပြေးခါနီးမှ ခုလိုပြဿနာတက်ရ.. ထောင်တန်းကျဖို့တွေဖြစ်လာရတာ ထားလိုက်ပါ..အစ်မအစိုးရိမ်ဆုံးက လရောင်စွန်းနဲ့သားနဲ့ နောက်ထပ်နီးစပ်ပတ်သက်မှာကိုပဲ..”

စွန်း ဆတ်ခနဲတောင်မတ်သွားသည်။ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ကလည်း မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေကာ.. ၊

“ရှေ့နေကြီးတို့ ချမ်းသာမှန်းသိပါတယ်..ဒါပေမယ့် ရှေ့နေက ရှေ့နေကြီးဖြစ်သလို.. အစ်မကလည်း အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ဆရာမ ပဲ။ ယဉ်ကျေးမှုမသိ..စည်းလုံးမှုမရှိတဲ့ ဘရိုးကင်း(န်)ဖွဲ့မလီမျိုးက မိန်းကလေးနဲ့ သားကို လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ လာပြောပြတာပါ..”

“ဘယ်သူကဘရိုးကင်း(န်)ဖွဲ့မလီလဲ..လရောင်စွန်းမှာ မိဖုမု ရှိတယ်..”

အဖြစ်တွေကိုသိသိ မသိသိဒီလောက်ထိတော့ သည်းမခံနိုင် တော့ပေ.. ၊

“ဟုတ်လား..”ဆိုသည့် ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် ဒေါ်ပန်းလှိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဒါလူတိုင်းသိမှာပါ..ဒါပေမယ့် လူတိုင်းမသိနိုင်တာတွေ နှို သေးတယ်ဆိုတာလည်း ရှေ့နေကြီးတို့ သိမှာပေါ့နော်။ ခုလိုအမိမဲ့ထိန်း ကျောင်းမှုမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တို့မိ သားစုထဲ အဝင်ခံလိုက်ရင် တို့သားလည်းရှေ့နေကြီးအတိဿရလို ဖြစ် သွားမှာပေါ့..”

အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ပြောသွားခဲ့သည်။ အသားတုန်အောင် ဒေါသ ဖြစ်ရသော်လည်း ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပေ။ စွန်းအံ့ကြိတ်ထားရင်း မျက် ရည်တွေဝေတက်လာခဲ့၏။

အလှူနေ့ကသမီးငယ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ.. ၊

တစ်ခေတ်ဆိုတဲ့လူငယ်နဲ့သူငယ်ချင်းကောင်လေးအိမ်ကို ဘာ အတွက်ပါသွားခဲ့တာလဲ၊ ပြဿနာတွေဖြစ်လာခဲ့တာ သေးသေးကွေး ကွေးလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ဒီနေ့ထိ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာလဲ.. ၊

အဆုံးသတ်ကျတော့ ကိုယ့်သားသမီးဘာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် သူများပြောပြမှသိခဲ့ရသည့် ကိုယ့်အပြစ်သာ ဖြစ်လေသည်။

‘အမိမဲ့ထိန်းကျောင်းမှုနဲ့ ကြီးမြင်းလာခဲ့တဲ့မိန်းကလေး..’

‘တို့သားလည်း ရှေ့နေကြီးအတိဿရလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့..’

‘ဘရိုးကင်း(န်)ဖွဲ့မလီမျိုးက မိန်းကလေးနဲ့သားကို လုံးဝသ ဘောမတူနိုင်ဘူး..’

“ဒုန်း..”

ကားနားပြန်ရောက်ကာမှ အထဲမဝင်ဖြစ်သေးဘဲ လက်သီး ဆုပ်က ကားဘောနက်ပေါ် ဒုန်းခနဲရောက်၏။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီလိုဖြစ် လာခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ... ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပက်စက်ရင့်သီးသော စကားလုံးတွေ အောက်မှာ ခွန်းတဲ့မပြန်နိုင်အောင် ပိပြားကြေမှုရမယ့် သိမ်ငယ်မှုမျိုး စွန်းဆိုတဲ့သူမကျမှ ဘာကြောင့်ခါးစည်းခံရတာလဲ.. ၊ ဘယ်လိုဆုတောင်းမှားခဲ့တာလဲ.. ၊ ရှက်ဒေါသတို့သည် မျက်ရည်ချောင်းစီးမတတ် ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့်ဆင်းကျလာခဲ့၏။ “ဂျိမ်း..”

ကားထဲဝင်ထိုင် တံခါးပိတ်ပြီးမှ အမှုသည်တစ်ယောက်ထံမှ ဇုန်းမြည်လာလျှင် ထုတ်ဖွင့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဆောရီးပါ..နောက်ထပ်ကျွန်မမခေါ်ဘဲ ဖုန်းထပ်မခေါ်ပါနဲ့ အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်အလေးထားခဲ့သော အလုပ်ကိစ္စတို့သည်

လည်း။

အခန်း(၃၉)

“လရောင်စွန်း..”

စွန်းရဲ့ခေါင်က တုန်ယင်လှိုက်ခါလျက် အားလုံးကိုအလန့် တကြား ဖြစ်သွားစေ၏။ အခန်းထဲမှာ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အစအဆုံး ပြောပြနေသည့် လရောင်မျက်နှာလေးက အဆုံးစွန်ထိသွေးဆုတ်ဖြူ ရော်သွားခဲ့ပြီ.. ၊

“မေမေ ပြန်လာပြီ..”

သာရနဲ့ နေသရတို့ ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်မီ စွန်းရဲ့အရိပ်အ ခန်းဝမှာ ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲကိုရောက်လာတာ ခုန်လွှား ဝင်လာသလိုရှိကာ.. ၊

“နင်..”

ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ လွှဲပစ်လိုက်သည့်လက်တစ် ဖက်က ကြောက်မက်ဖွယ်.. ၊

“မလုပ်နဲ့စွန်း..”

“မေမေမလုပ်ပါနဲ့..”

သာရက စွန်းရဲ့လက်ကိုအမိအရဆွဲထားလိုက်ကာ၊ နေသရ က လရောင်ကိုယ်လေးကို ဖက်၍နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်၏။

“နင်..နင်ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတာ..”

လက်မြောက်ထားလျက်နှင့် စွန်းအသံတွေတုန်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ တသောသောပြိုဆင်းလာခဲ့ပြီ.. ၊

“ငါက သူများပြောမှသိခဲ့ရတယ်..ပြော နင်ဘာတွေဖြစ်လာ ခဲ့တာလဲ၊ တစ်ခေတ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေးက ဘယ်လောက်တောင်မက်

အာဖွယ်ဖြစ်နေလို့ နင်အရှက်မရှိ..”

“မဟုတ်ဘူး..အဲဒါဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ့ရှင်းပြမယ်စွန်း..မင်းစိတ်ကို ခဏလောက်ထိန်းစမ်းပါ..”

“ဘယ်လိုထိန်းရမလဲ..ရှင် ကျွန်မလိုအပြောခံပြီး စိတ်ထိန်း ကြည့်လေ၊ သင်း ဘာတွေလုပ်လာသလဲ ရှင်သိသလား..”

“သိတယ်..”

“ဘာပြောတယ်..”

စွန်းရဲ့ ဒေါသက သာရဆီဦးလှည့်လာ၏။

“သိတယ်ဟုတ်လား..”

ဆိုပြီး နေသရဆီထပ်ရောက်သွားသည်။

“ခုမှ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့တာပါ..”

နေသရ ပျာပျာသလဲရှင်းပြကာ လရောင်ကိုလည်း ပခုံးလေး ဖက်၍ ကာကွယ်ပေးထားရင်.. ၊

“ညလေးပြောပြပြီးပါပြီ၊ တကယ်တော့ ညလေးမှာအပြစ်မရှိ ခါဘူးမေမေ..”

“အပြစ်ရှိနေရင်လည်း မိဘက ဒီလိုပုံစံနဲ့ဆုံးမရမှာ မဟုတ် ဘူး..”

သာရကလည်း မတည့်စကားကစပြော၏။ ထိုအခါစွန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံဆည်းသွားခဲ့လျက်.. ၊

“သားသမီးက မိဘကိုဘာမှဖွင့်မပြောရဲ့အောင် ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူ့အလွန်လဲနည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားဦး..”

လူငယ်တွေရှေ့မှာ မပြောချင်သည်မို့ ပြောပြီးတာနှင့် အပြင် ထွက်သွားခဲ့၏။ စွန်းဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ပြီးမှ သူ့နောက်လိုက်သွားခဲ့ရင်..၊

“အတိသရ..ရှင်က ခုမှကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်နေတယ်ဟုတ် လား..ရှင်ကိုသူ့ဘာတွေပြောပြသလဲ၊ ရှင်ဘာသိလို့ ကျွန်မကိုပေးဖန် နေတာလဲ..”

“မင်းကရော ဘာသိလို့ဒေါသအလံထူပြီး ပြန်လာတာလဲ..”

“ရှင် ကျွန်မကိုပြန်မမေးပါနဲ့..”

“မေးမှသိမှာမို့လို့ပေါ့ကွ..မင်းကိုတစ်ခေတ်ကပြောပြလိုက်

တာလား၊ အေး...သူကပြောရင် သူ့စကားပဲ၊ မကောင်းတဲ့အကျိုးဆက် တစ်ခုဖြစ်လာရင် နှစ်ဖက်စကားနားထောင်ရတယ်...မင်းရှေ့နေဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် အတွေးတိမ်ရလား..”

“ကျွန်မက ဆိုဆုံးမမှုမရှိတဲ့ အမေလို့အပြောခံခဲ့ရတာ..”

“မှားမှ မမှားတာ..”

“ရှင်ကျေနပ်တယ်မှတ်လား..ကျွန်မဒီလိုခံလာရမယ့် နေ့ကို ရှင်စောင့်နေတာလေ..”

သူရ ဖျက်လုံးတွေက စူးရဲနေကာ.. ။

“မင်းခံလာရတော့ ငါကလွတ်သွားလို့လား..”

စွန်း အသံတိတ်တိတ်သွားသည်။

“ပြောစမ်းပါ..အမေကမဆုံးမဘူး၊ အဖေကတော့ တော်ရှာပါ တယ်လို့များ ပြောသွားသလား..”

စွန်းတုတ်တုတ်မှ မလှုပ်.. ။

“သမီးခုလိုဖြစ်လာတာ ငါတို့မှာအပြစ်ရှိတယ်စွန်း..မင်းဖြစ် လာတဲ့ဒေါသတွေ မင်းကိုယ်မင်းရှက်သင့်တယ်..”

သူရက စွန်းဘာမှမပြောရဘဲ သူချည်းပဲပြောသွားခဲ့လျက်..၊ လရောင်ရဲ့ ပြဿနာကိုပါ ရှင်းပြသွားခဲ့၏။

ကြားရသမျှဒေါ်ပန်းလှိုင်ပြောသွားသည့် အတိုင်းဘာမှမလွဲ..၊

“အဲဒီကောင်လေးကို သူမေတ္တာရှိနေတာ ရှင်ကိုပြောပြခဲ့သ လား..”

“ပြောပြနေဖို့မှ မလိုတာ..”

“ဒေါ်ပန်းလှိုင်က သူ့သားနဲ့သဘောမတူပါဘူးလို့ ကျွန်မကို လာပြောသွားခဲ့တာ..”

စွန်း မျက်ရည်စက်တွေ ထပ်ကျလာတော့ သူရမျက်နှာပျက် သွားကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွေနောက်ကို လျှောက်သွားခဲ့ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍.. ။

“အဲဒါသူ့အခွင့်အရေးပဲ..သူ့သားကိုဘယ်သူနဲ့သဘောမတူ ပါဘူး၊ တူပါတယ်ဆိုတာ သူ့မှာဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်..သမီးက သူ့သား ဆီ ဘယ်လိုရောက်သွားခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ငါတို့သိနေပြီပဲ..”

အမှုဆင်ထားတဲ့လူတွေ ဘာပြောပြော ဒေါ်ပန်းလှိုင်ယုံကြည်နေတာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေကိုဂရုစိုက်ဖို့မလိုဘူး..”

“ကျွန်မတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်..ဒီလိုမျိုး..”

စွန်း ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိုဖာစွန်းမှာ ကြိုးတစ်စလှိပုံ ကျသွားခဲ့ပြီး ရှိုက်ငို၏။ ဇနီးသည် မျက်ရည်ကျနေသည့်အဖြစ်ကို ဘယ် လိုယောကျ်ားမှ မြင်ချင်ကြမှာမဟုတ်ပေ.. ။

သူရမျက်နှာ ဟိုဒီလွှဲနေရင်း နဖူးပွတ်မိလို့မိ.. ။

သနားကြင်နာစိတ်နှင့် မျက်ရည်လေးပြေးသုတ်ပေးချင်ပေ မယ့် ဒီမိန်းမမျိုးက ကြင်နာတာကို မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး တိတ်တိတ် ခံယူချင်တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်.. ။

“ငါတို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာပဲတွေးရမှာစွန်း..ဒေါ်ပန်းလှိုင် ကို တုံ့ပြန်ဖို့တွေးနေမယ့်အစား ဒေါ်မေသွင်တို့သားအမိကို သွားတောင်း ပန်ရမယ်..”

“ဘာ..”

“မင်းလက်မခံချင်လို့မရဘူး..”

သူရကလည်း စွန်းရဲ့မာနကို တစ်ခါတည်းဖြတ်မျဉ်းတား ပြီးဖြစ်လျက်.. ။

“သူတို့တရားစွဲလိုက်မယ်ဆိုရင်..”

“တစ်ခေတ်ကိုပဲ စွဲကြမှာ..”

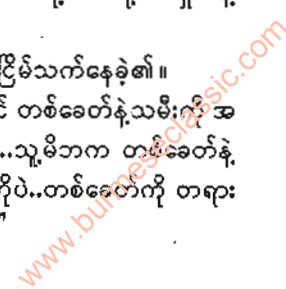
“ဘာကြောင့်စွဲမှာလဲဆိုတာ မင်းမေ့နေသလား..”

တကယ်မတွေးခဲ့မိပါ။ ဒီအမှုကြီး ဖြစ်မြောက်သွားခဲ့လျှင်..

“ဒီကောင်လေးပေ့ရှုပ်နေပါတယ်..သူနဲ့တစ်ခန်းတည်းအတူဘယ် သူရှိနေပါတယ်ဆိုတာတွေ ထွက်လာတာနဲ့..ငါတို့သမီးရဲ့ အရက်နဲ့ ငါတို့သိက္ခာတွေသွားပြီ..”

စွန်းလက်သီးလေး ဆုပ်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“အသွင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် တစ်ခေတ်နဲ့သမီးကို အ တူတွေ့ပြီး မကျေနပ်လို့ဒီလိုတွေဖြစ်လာတာ..သူ့မိဘက တစ်ခေတ်နဲ့ မကြည်ဖြူသလို အသွင်ရဲ့တက်တက်ကသမီးကိုပဲ..တစ်ခေတ်ကို တရား စွဲမှာပဲဆိုပြီး ငါတို့ထိုင်ကြည့်နေလို့မရဘူး..”

သူရက လရောင်ပြောပြသမျှ ဟိုဘက်ကရဲတွေနဲ့ရောက်လာပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သွားတာတွေကို ပြန်ပြောပြလျှင်၊ စွန်းကလည်း ဒေါ်ပန်းလှိုင်ပြောသွားတာတွေ ဖြည့်စွက်ပြော၍.. ၊

အသွင်နဲ့သမီးက မိန့်ဖန်ရှိကြတာတူပေမယ့် သမီးကတော့ ဘရီးကင်း(နံ)ဖွဲ့မလီကမိန်းကလေး လို့ပြောသွားခဲ့တာကိုတော့ ထိန်ချန်ထားမိသည်။

“လူတိုင်းမသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာတော့ ရှေ့နေကြီးတို့ပဲသိမှာပေါ့” တဲ့...။

သူရနဲ့သူမရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေတွေက ဒီလောက် ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်နေခဲ့သလား.. ၊

“သမီးမှာအပြစ်မရှိပေမယ့် သမီးသာအဲ့ဒီအချိန်အဲ့နေရာမှာ ရှိမနေခဲ့ရင်..သူတို့ချင်းအဆင်မပြေဖြစ်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒေါ်ပန်းလှိုင်သမီးငယ်ကို မကျေနပ်ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ..အသွင်ကမျိုးရိုးကောင်းလူကံထဲဆဲကကီး..”

ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ရဲ့ မဆက်မနီ ခဲ့ကြသလို တစ်ခေတ်ကထောင်ကျတော့မလို့ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေအပေါ် ဘယ်မိဘကကျေနပ်ပါ့မလဲ.. ၊

သူရက သူမစိတ်ဖြေသာရာရဖို့ ပြောပြနေပေမယ့် စွန်းဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့မရ၊ ထို့ပြင် မျိုးသိပ်ထားလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်လာခြင်းကြောင့်.. ၊

“ဒေါ်ပန်းလှိုင် အဓိကပြောသွားတာ ရှင်ပြောတာတွေထက် ပိုတယ်..”

ဟင်.. ၊

သူရက စွန်းမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုင်လျက်ကနေ မျက်လွှာချထားသော်လည်း ယှက်ဖြာနေသော မျက်တောင်ရှည်တို့ အောက်က ပါးပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်တွေက အဆက်ပြတ်ပုံပေါ်ဘဲ..။

“ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ..”

“သမီးက ဘရီးကင်း(နံ)ဖွဲ့မလီက မိန်းကလေးတဲ့..”

“ဘာ..”

“ကျွန်မတို့ဘယ်လိုနေထိုင်ကြတာလည်း သူ့သိနေတယ်.. လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် စပိစကြတာလဲ..သူများအတွင်းရေးပုတ်ခတ်ပြောခွင့်ရပြီဆိုရင်..”

စွန်းအသံလေးတိမ်ဝင်သွားသည်။ သူရသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူမထိုင်နေသည့် ဒီဘက်အစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“သမီးကခြေလှမ်းမှားသွားမှတော့ မကောင်းပြောဖို့တွေ ဒီလိုပဲ ထွက်လာမှာပဲ..အဲ့ဒါတွေကြောင့် မင်းခံစားနေစရာမလိုပါဘူး.. သမီးပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် တို့သမီးရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို တစ်ခေတ်နားလည်မှာပါ..သူ့ကိုယ်တိုင်က သမီးကိုကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိခဲ့တာကို ကြည့်ရင်ဒီအမှန်တရား ပေါ်လာအောင်သူကြိုးစားမှာပဲ..”

စွန်း မျက်နှာလေးတစ်ခုမျှော်လင့်သလို ဆတ်ခနဲမော့လာ၏။ သူရက ဆေးတိုက်ကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး.. ၊

“ငါတို့လုပ်ရမှာက ဒီအမှုဖြစ်မလာအောင် တားဆီးဖို့ပဲ..ဒေါ်မေသွင်တို့ တစ်ခေတ်ကိုတရားစွဲလိုက်တာနဲ့ သမီးအတွက်မကောင်းဘူး..”

“ကျွန်မတို့မတားနိုင်ဘူးဆိုရင်ရော..”

“ငါတို့လည်း ရှေ့နေတွေပဲကွ..”

“အဲ့ဒီအမှုမျိုး ကျွန်မမလိုက်ဘူး..”

စွန်း ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့် မျက်ဝန်းတွေက တအံ့တဩ.. ၊

စွန်းက ရှေ့ကိုပဲစူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ပါးပြင်နှစ်ဖက်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်လာရင်း နှစ်ဖက်လုံးမှာအပြစ်ရှိတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..”

“မိန်းမသားဘက်က ထိန်းသိမ်းဖို့လိုအပ်တဲ့အတွက် မိန်းမဘက်မှာ အပြစ်ပိုရှိတယ်..”

“ဒါကတော့..မင်..”

“ကျွန်မသမီးဖြစ်ပေမယ့် သူဒီနှစ်ထဲက လွတ်မြောက်ခွင့်ရသင့်

မှရမယ်..သူ့ကိုလည်း ကာကွယ်သင့်မှကာကွယ်မယ်..”

“မဟုတ်ဘူးစွန်း..မင်းကိုယ့်သားသမီးကို မယုံကြည်ဘူး လား၊ သူမှားသွားတာက..”

“ဘယ်သူမှကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမမှားဘူး..မှားဖို့အတွက်အသင့် ရှိနေတဲ့လူလည်းမရှိဘူး၊ အမှားကင်းတဲ့လူမရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန် မခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး..”

မျက်ရည်သွင်သွင်ကျနေခဲ့သည့် မျက်နှာနှင့်ပြောင်းလဲပြီး သည့် မျက်နှာနှစ်ခုက လုံးဝခြားနားသွားခဲ့လျက်.. ၊

“အမေ ဂရုမစိုက်ခဲ့လို့ဆိုတာ လူတွေသတိထားမိကုန်အောင် သူကြိုးစားခဲ့တာလား..ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာ လား..”

စွန်းရဲ့ စကားသံတို့က တစ်လုံးချင်းပီပြင်ပြတ်ရှုနေခဲ့ပြီး..၊

“အားလုံးအမှန်အတိုင်း သိရအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် စုံစမ်း မယ်..”

အခန်း(၄၀)

အင်းလျားကန်ရေပြင်က သင်ဖြူးတစ်ချပ်လို ပြန်ဖြူးငြိမ် သက်နေသည်။ နေ့လည်ခင်းနှင့် နီးစပ်လွန်းနေသဖြင့် ညနေခင်း၏အ သွင်ကလည်း မပီပြင်သေးပေ.. ၊

နေအပူရှိန်ကြောင့် ရေပြင်ကိုဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့လာသည့် လေ ငွေ့နွေးကလည်း ရင်ကိုအေးမြစေခြင်းမရှိ.. ၊

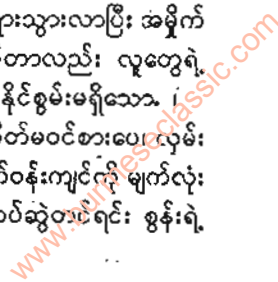
မမြန်သော မနေ့သောခြေလှမ်းတို့သည် နာရီကြည့်ရင်း ကန် ဘောင်အောက်ခြေပတ်လမ်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်းနှင့် ရေပြင်ဘက်ကို ကြည့်မိတော့တစ်ချက်လောက်ပဲဖြစ်သည်။

ဒါသည်လည်းစိတ်စောနေခြင်းကြောင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာ ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုမျိုးသာဖြစ်လေသည်။ သူမအတွက် အင်ယားကန် ရေပြင်ကို ထိုင်ကြည့်၍အချိန်ကုန်ခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိ.. ၊

ကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်အပန်းဖြေဖို့လည်း ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဖူးပေ၊ သူမခံယူထားသည်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပန်းဖြေခြင်းဟာ မိမိဆန္ဒရှိတာ တစ်ခုခုမှာပြောင်းလဲစွဲစိုက်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတွေရှုတ်ရှုတ်ထဲရှောင်ရှားသွားလာပြီး အမှိုက် သရိုက်လွတ်ကင်းရာလေးရှာပြီး ကန်ဘောင်ဆိုတာလည်း လူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားဆူညံမှုတွေကို ထိုးဖောက်သာယာမှုပေးနိုင်စွမ်းမရှိသေး.. ၊

ရှုပ်ထွေးသည့်နေရာမှန်သမျှကို သူမစိတ်မဝင်စားပေ လှမ်း နေသည့်ကိုယ်ခြေထောက်ရှေ့ကိုကြည့်လိုက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ဝှေ့ကြည့်လိုက်နှင့် ပန်းကဆလင်းဘက်ကို ထပ်ဆဲ့တင်ရင်း စွန်းရဲ့

မျက်နှာညှိလာသည်။

သူမ ဒီနေရာမှာတစ်ခေတ်ကိုချိန်းထားတာဖြစ်သည်။ နေပူပူ ပဲရိုသေးသည်။ ထီးတွေနဲ့ကာပြီး ပူးကပ်ထပ်နေကြသည့်ရုံတွေနေတဲ့ဆီ ပါ မျက်စိရောက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မကျေမနပ်ဖြစ်လာမိ၏။

ဘာလဲ... ဒီကောင်လေးမလာဘူးလား... ။

နာရီကိုထပ်ငုံ့ကြည့်ပြီး ကန်ဘောင်တစ်ဆုံးသွားရတော့မှာ လား တွေးလိုက်မိစဉ်.. ။

“ဖျတ်..”

ရှေ့ကို စက္ကူလုံးလေးတစ်လုံး ဖြတ်ခနဲကျလာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပီကေအိတ်ခွံ၊ သူမသာခြေတစ်လှမ်းလောက် ပိုတိုးလိုက်မိရင် ခြေထောက်ကို ထိမှန်သွားမှာဖြစ်၏။

“ဟာ.. အစ်မဆောရီး..”

ပျာပျာသလဲတောင်းပန်သံနှင့် ကန်ဘောင်အုတ်ရုံမှာ ရေပြင်ဘက်လှည့်ထိုင်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကမန်းကတန်း ထလာပြီး.. ။

“ကျွန်တော်ဟိုဘက်တစ်ဖက်တည်းကိုပဲကြည့်ပြီး ပစ်လိုက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ..”

အသားဖြူဖြူခန့်ခန့်နှင့် အရပ်လည်းမြင့်သည်။ မထူမပါးဆံပင်က ပန်းလောက်ထိဆင်း၏။ စွန်းက ထိုသူ့ကိုခပ်စူးစူးကြည့်ကာ..

“မင်းက တစ်ခေတ်လား..”

“ခင်ဗျာ..”

လရောင်ရဲ့ဖုန်းထဲက တစ်ခေတ်ရဲ့ပုံကို စွန်းကသိနေပေမယ့် တစ်ခေတ်က စွန်းကိုမသိပေ။ ထို့ပြင် လရောင်ရဲ့အမေဆိုတာ ကိုယ့်အမေလို နောက်တွဲဆံထုံးပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အကျီလက်ရှည်ရင်ဖုံးဒါမှမဟုတ် ရင်စေ့ပွပွနှင့် ကြည့်တာနဲ့အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်အန်တီကြီးတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေတဲ့ ပုံစံမျိုးလို့ ထင်ခဲ့မိ၏။

တကယ်မြင်ရတော့ လရောင်နဲ့ဆင်ပေမယ့် လရောင်ကမျက်စုံးခပ်ပြားပြား စိမ်းညိုညို ဖျော့ဖျော့လေးရယ်၊ ဒေါ်စွန်းဆိုတာက မျက်စုံးတန်းတွေက ညိုမှောင်နေကာ မျက်လုံးတွေက စူးလက်နေတာအ

ရောင်ထွက်တော့မယ့်အတိုင်း.. ။

လရောင်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းလေးတွေက ဘာတစ်ခုမှထင်ရှားလှပတာ မရှိဘဲ ကလေးလိုချစ်ဖို့ကောင်းသည့် မျက်နှာလေးသာဖြစ်ကာ ဒေါ်စွန်းက နှာတံပိုပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းပိုထူသလိုရှိ၏။

မျက်နှာကျပ်နှင့် မဟာနဖူးလေးတွေထင်းနေတာသာ သားအမိမှန်းသိသာစေသည့်အဖြစ်မှာ မသိရင်အထက်အောက်ပဲကွာတဲ့ ညီအစ်မတွေအတိုင်း.. ။

“ဘယ်လိုလဲ.. မင်းက တစ်ခေတ်မဟုတ်ဘူးလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အန်တီ..”

“မင်းကိုဒီကိုလာဖို့ ချိန်းလိုက်တဲ့ လရောင်စွန်းရဲ့အမေကငါပဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့.. သိပါပြီ..”

“ပြဿနာရှိထားခဲ့ပြီဆိုတော့ လိုရင်းပဲပြောရအောင်.. မင်းနဲ့ သမီး ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ညက ကိစ္စကိုမင်းရဲ့သူငယ်ချင်းကျော်မင်းဦးကိုလည်းမေးပြီးပြီ.. သမီးနဲ့လောလောဆယ် အနီးကပ်ပေါင်းနေတဲ့ မင်းရဲ့ညီမထိုက်ထိုက်ဆိုတာလေးနဲ့လည်း တွေ့တယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော့်ဆီက အန်တီသိချင်တာ ကျန်သေးရင်မေးပါ..”

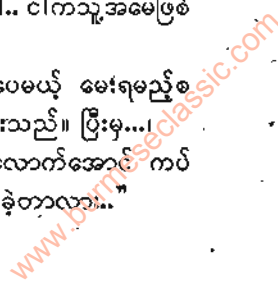
“တကယ်က မေးဖို့ကျန်ကာမှ မင်းဆီလာရမှာမဟုတ်ဘူး.. အုန်းခနဲထဖြစ်ပြီး ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဖြစ်သွားတဲ့ မင်းတို့အရှုပ်တွေက လိုက်လို့မမိဘူးလေ.. မင်းကိုဘယ်မှာရှာရမှန်း မသိတာကအဓိကပေါ့..”

“ကျွန်တော်ဘယ်မှမသွားလို့ အန်တီရှာမတွေ့တာပါ..”

“ထားလိုက်ပါတော့.. မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ချိန်းထားတဲ့အထဲငါ့သမီး ကြားညှပ်ပါသွားရတဲ့အဖြစ်ကိုပြောစမ်းပါ.. ငါကသူ့အမေဖြစ်နေလို့ မင်းအားနာဖို့မလိုဘူး..”

သူ့ကိုအားနာဖို့မလိုဘူးပြောလိုက်နိုင်ပေမယ့် မေးရမည့်စကားကို ရုတ်တရက်ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ... ။

“သမီးကမင်းအနေနဲ့ ခွာထုတ်ရခက်လောက်အောင် ကပ်ဘွယ်ပါလာလို့ မပါသင့်တဲ့အဲဒီနေရာထိ ပါသွားခဲ့တာလား..”

သူမစကားရပ်လိုက်ပေမယ့် တစ်ခေတ်ကအေးစက်စက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်မဖြေ၊ လရောင်ရဲ့အမေမို့ သိလိုက်ကာစက ဖျာဖျာသလဲဖြစ်သွားပေမယ့် ခုကျတော့ သူ့ကိုမေးနေတာမဟုတ်သလိုလို..။

“ပြောပါ ငါ့ကိုအားနာဖို့မလိုဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပဲ...သမီးဘက်က မင်းကိုတစ်ဖက်သတ်မေတ္တာ ရှိနေခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို မင်းအမေကစပြီး သိတဲ့လူတိုင်း ပြောနေကြတာငါတို့အတွက် ဘာမှမထူးတော့ဘူး...ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးက အဲဒီလိုမိန်းကလေးဆိုတာ..”

“ဆောရီးပါဒ် န်တီ..မေမေအန်တီဆီ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြီးမှသိခဲ့ရတာ..ဘာတွေပြောလာနိုင်သလဲဆိုတာလည်း ခန့်မှန်းမိပါတယ်..အဲဒီအတွက်ကျွန်တော်ကပဲ..”

“ငါ ဒီထိမင်းကိုလာတွေ့တာ မင်းအမေရဲ့မစာမနာစကားတွေအတွက် ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး..”

“ကျွန်တော်ကလည်း တောင်းပန်ခိုင်းတိုင်း တောင်းပန်ပေးမယ့်လူမဟုတ်ဘူးအန်တီ..မေမေအတွက် တောင်းပန်ခဲ့တာစိတ်ရင်းနဲ့ပါ..ပြီးတော့ ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်စေတနာကိုအန်တီစော်ကားခွင့်ရှိတယ်၊ လရောင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတဲ့စကားမျိုးဆိုမပြောသင့်ပါဘူး..”

“ဘာကွ..”

“လရောင်ကို အန်တီဒီထက်ယုံကြည်မှု ရှိစေချင်တယ်..ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဘယ်လောက်ထိ ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ သေချာသိနေတဲ့အတွက် သူ့အတွက်ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ..”

ဘာကာကွယ်ပေးခဲ့တာလဲ၊ သမီးခုလို အရှက်တကွဖြစ်ရတာဘယ်သူကြောင့်လဲ..။

“အဲဒီညက သူလည်းကျွန်တော့်ဆီလာတာမဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်က သွားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးလရောင် အလှူအိမ်လည်းမသွားခဲ့ဘူး..”

စွန်းမျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်နေတဲ့အထိ တစ်ခေတ်ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာအပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ထားမိသည်။ တစ်ခေတ်ကလည်း လိုရင်းကိုပဲ ပြောပြခဲ့လျက်..။

“အန်တီတို့အိမ်ထောင်ရေးဂယက်ကြောင့် သူ့စိတ်ထိခိုက်နေတယ်.. အထီးကျန်အားငယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုအားပေးယုံကြည့်တဲ့သူ ရှိလာရင်ခင်တွယ်တတ်ကြတယ်..လရောင်နဲ့ကျွန်တော်ခင်မင်ခဲ့တာ အဲဒါပါပဲ..တခြားလူတွေ သွားပုတ်လေလွင့် ဘာတွေပြောပြော အန်တီကတော့ သူ့ကိုယုံကြည်ပေးသင့်တယ်၊ ခုချိန်မှာအန်တီရဲ့ရပ်တည်ပေးမှုတစ်ရပ် သူ့အတွက်လိုအပ်တာ..”

“နေပါဦး..မင်းက ငါတို့မိသားစုအရေးကို ဝေဖန်နေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..အန်တီသမီးက ကျွန်တော့်အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ သူ့စိတ်ချမ်းသာစေမယ့် အကြောင်းထောက်ပြတာပါ..ကျွန်တော် ဒီကိုအစောကြီးတည်းက လာစောင့်နေခဲ့တာလည်း အန်တီမေးတာတွေ ဖြေချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး..”

စွန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် စူးရဲလာ၏။
“လရောင်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်လို့..ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ချိန်းလိုက်တာလည်း လရောင်ရဲ့အမေဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်တကူးတကလာစောင့်နေတာ..”

“ကောင်းပြီ..ပြောနေတာတွေကမင်းစိတ်ရင်းဆိုရင် ငါ့သမီးတို့ ငါမယုံမကြည်ဖြစ်ခဲ့မိတာ ငါမှားတယ်၊ ငါ့သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နှင်းတကယ်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ယုံကြည်တယ်..ဆိုလိုတာက မင်းနဲ့အဲဒီမိန်းကလေး ပြဿနာကြီးမားသွားသည်ဖြစ်စေ နောက်ကွယ်သွားသည်ဖြစ်စေ နောက်ထပ်ငါ့သမီးရဲ့နာမည် ပါမလာအောင် မင်းကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ..”

တစ်ခေတ်က ဘာမှမပြောဘဲစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတွင်းခံစမို့ရှုပ်အနက်ရောင်နှင့် ခေါင်းစွပ်ပါသောအဖြူအနက်ကွက်အပေါ်ထပ်အကျိုကို ဝတ်ထားသည့် တစ်ခေတ်ကို စွန်းကလည်းအက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ အကျီစနစ်ဖက်ကို သိမ်း၍ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲထည့်လိုက်တဲ့အထိ တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်နေခဲ့၏။ တစ်ခေတ်က ဘာကြောမှ သူ့ခြေဦးထိပ်က ကွန်ဂရစ်ခဲလေးကို လူတွေလွှတ်ရာ ခပ်

လေးလေးလွဲကန်လိုက်ပြီး..

“ရှော့..ဒါလေးဖွင့်ကြည့်ပေးပါ..”

ဘောင်းဘီထဲက လက်ထုတ်လိုက်တော့ ဖုန်းပါလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မက်ဆေ့ချ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီးကမ်းပေးကာ..

“အဲ့ဒါ သူ့ပို့လိုက်တာ..အန်တီမရောက်ခင်လေးပဲ..”

သူဆိုတာ လရောင်ကိုပြောလိုက်သည်ထင်ကာ၊ စွန်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကြည့်လိုက်တော့လရောင်မဟုတ်ပေ..

* ဒီ msg ကိုဖတ်ပြီးရင်တော့ ခေတ်ရဲ့အဖြေကို အသွင်သိချင်တယ်၊ အသွင်မှားသွားတယ်ဆိုတာ နားလည်ပေးနိုင်ရင် အသွင်ကိုခေတ်ပြန်လက်ခံပေးပါ ဒါဆို မိဘတွေမကြည့်ဖြူတဲ့ ပြဿနာက တို့နှစ်ယောက်ကြားကို တိုးမဝင်နိုင်တော့ပါဘူး *

* ပြဿနာတွေ အားလုံးပြီးသွားချင်တယ်၊ ခေတ်နဲ့ပဲအတူတူနေချင်တယ်၊ ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ချစ်လို့သဝန်တိုစိတ်နဲ့ မှားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ *

မက်ဆေ့ချ်ကို ဖတ်ပြီးမှ ပြီးခဲ့တဲ့နေ့စွဲတွေကို ဆွဲချကြည့်မိသည်။

* အသွင်တောင်းပန်ပါတယ်ခေတ်ရယ်၊ တကယ်တမ်းဝေးရတော့မယ်ဆိုတော့ ခေတ်ကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး! *

* ခေတ် သူငယ်ချင်းတွေကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာလားဟင်၊ လိုင်းပေါ်မှာလည်း စံတွေဘူး *

ဒါကမနေ့ကပို့ထားသည့် မက်ဆေ့ချ်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်နှစ်ခုက..

“ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းပြန်ပေးနိုင်မလားအန်တီ..”

“ဟင်..အဲ ဆောရီးပါ..”

နောက်ထပ်မက်ဆေ့ချ်ကို ဖတ်ဖို့မျက်လုံးရောက်သွားသေးသည်။ ခေတ်က လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်မှ သူ့ကြည့်စေချင်တာထက် ပိုကြည့်နေမိမှန်း သတိရကာ၊ ကမန်းကတန်းပြန်ပေး၍ တောင်းပန်မိ၏။

ခေတ်က မရယ်ပေမယ့် ပြေပြစ်သည့်မျက်နှာနှင့်ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒီကောင်လေးမျက်နှာသည် မျက်လွှာချထားတာတောင် နှုတ်ခမ်းတွေကနေ မာန်မာနတို့ကို ပြနေသကဲ့သို့..

“ဒီပြဿနာနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့အကြောင်းတွေမို့လို့ စိတ်ဝင်အားသွားလို့ပါ..ဆောရီး..”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဖုန်းကွယ်ထားချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး.. ကျွန်တော်ပြာချင်တဲ့ စကားအတွက် အန်တီအားလုံးဖတ်စရာမလိုလို့ပါ..”

တစ်ခေတ်ကဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်၍ ထိုလက်ကိုဒီတိုင်းအတတ်စွန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“လရောင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားပါတယ်..ဒါပေမယ့် ကာကွယ်ပေးဖို့ဆိုတာကတော့ အတိုင်းအတာရှိတယ်အန်တီ..”

“မှန်ပါတယ်..မင်းအနေနဲ့ သမီးနဲ့လည်းဘာမှသက်ဆိုင်တာမဟုတ်တော့ နေသာမှန်းသိတယ်..ဒါပေမယ့်အသွင်ပိုထားတဲ့ မက်ဆေ့ချ်တွေ အရဆိုမင်းဘက်က အိုခေလိုက်ရုံပဲလေ..”

စွန်းမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အဲလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး..”

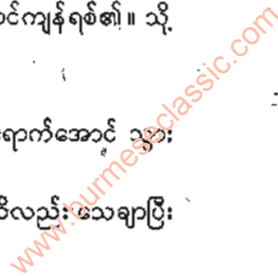
ဟင်..

စွန်းနားမလည်သလို ကြောင်တောင်တောင်ကျန်ရစ်၏။ သို့သော်..

“ဟော့..ဟော့နေဦး..”

လှည့်ထွက်သွားသည့် တစ်ခေတ်ရှေ့ကိုရောက်အောင် သွားသလိုလိုပြောပြီး..

“အသွင်ကမင်းချစ်သူပဲ..မင်းတို့ခိုးကြဖို့ထိလည်း သေချာပြီး”

သား၊ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ..”

“ချစ်သူဖြစ်နေကြတိုင်း ချစ်ကြတာမဟုတ်လို့ဖြစ်မယ်..”

ပြောရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ခုလို ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ လူငယ်တွေရဲ့အချစ်ရေးမှာ ပါဝင်အကြံပြုတဲ့အတွက် အန်တီကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

စွန်းမျက်နှာ ဖျန်းခနဲရဲတက်သွားသည်။ တစ်ခေတ်ကပြုံး၍-

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး..”

နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည့် ခြေလှမ်းတွေက ဘယ်သူတားတားရပ်တန့်မှာ မဟုတ်တော့သလိုမြန်ဆန်စွာ.. ၊

ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ပစ်ခွင်းသွားတာပေမယ့် စွန်းဘာမှမပြောလိုက်နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် သိနေခဲ့သည်။ ဒီကောင်လေးပြောသွားတာကို သူမသိနေသည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်.. ၊

အခန်း(၄၁)

“ကိုကို..”

“ဟင်..ရေချိုးမလို့လား၊ နင့်အခန်းထဲမှာ ရေမလာဘူးလား..”

ရေချိုးခန်းဝင်ခါနီးမှ နေသရကပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး လရောင်နုလေးကိုလည်း စမ်းသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုကလည်း..မေမေနဲ့ဖေဖေ မနက်ဖြန်ရုံးချိန်းရှိတယ်ကြားလို့..”

“ကိုကိုမသိဘူးလေ..ရှိချင်လည်းရှိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

လရောင်က အဖြူရောင်လက်ရည်အကျီပွပွ ဘောင်းဘီရည်ပွပွလေးနှင့် မျက်နှာလေးကလည်း ဖြူဖျော့ဖျော့လေးဖြစ်နေကာ.. ၊

“ဖေဖေနဲ့မေမေ တရားလိုနဲ့တရားခံတစ်ဖက်စီမှာ ရပ်တည်ရင်ဆိုင်နေရသမျှ ဘယ်တော့မှမသင့်မြတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး..လရောင် သိတယ်..”

“အခု အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးညလေးရာ..မေမေလည်း နင့်ထိုဂရုစိုက်နေတာပဲ၊ နင့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်စမ်းပါ..”

“ညလေးကရော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ..”

“နင့်ကိုယ်နင် မှန်ထဲပြန်ကြည့်လေ..”

ခေါင်းက ဒဏ်ရာလည်းအကင်းသေပျောက်ကင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဖျားနာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ပြဿနာပြီးခဲ့တာ တစ်လနီးပါး ခြုံခဲ့တဲ့အထိ လရောင်ကဖြူဖက်ဖက်နွမ်းယဲ့ယဲ့လေးရှိဆဲ.. ၊

“သမီးရေ..သမီးအခန်းထဲက ဖုန်းမြည်နေတယ်ကွလို့..”

ဒေါ်အေးသိန်း အနားရောက်လာပြီးပြောတော့ စကားမဆက်

ဖြစ်တော့ဘဲ လရောင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမဝင်လာတော့ ဖုန်းမြည် သံလည်း ပြတ်ကျသွားသည်။ ဖုန်းကိုင်ဖို့လည်း စိတ်မရှိဘဲ မှန်ရှေ့ကို အရင်သွားရပ်မိ၏။

မျက်နှာသွယ်သည်ဆိုတာခုမြင်ရတော့ မေးဖျားလေးတောင် ချွန်နေသလိုထင်ရသည်။ မျက်ခုံးထူထူလေးတွေကြောင့်လား တကယ်ပဲ ပိန်ကျသွားတာလားမသိ... ၊

မျက်ခွံမို့မို့တွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။ နဂိုကကော့ထင်း နေသည့်နတ်က ပို၍ပေါ်လွင်နေကာ မျက်နှာတစ်နီလုံးမှာ နှာခေါင်း ပဲ မြင်ရသည်လို့ပြောရမယ့်အဖြစ်မျိုး.. ၊

သဘာဝအညိုရောင်ရင့်ရင့်နှင့် ပါးလျှသောဆံပင်တွေက ကျောလယ်မရောက်တရောက်မှာ မသေမသပ်နှင့်.. ၊

“မင်းက အရမ်းဖြူစင်တယ်လရောင်..မင်းကိုယ်ကြောင့် အစွန်းအထင်းမဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကတိပေးတယ်..” တဲ့.. ၊

‘မင်း လှပါတယ်..’လို့ တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် ဖြူစင်တဲ့ အကြောင်းတော့ ကိုခေတ်နှုတ်ဖျားက ခဏခဏကြားရတတ်သည်။

သူ့ဘာကိုပြောတာလဲ၊ လရောင် တိတ်တခိုးမေတ္တာရှိနေမိ တာ မရိုးသားတာပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကို ဖြူစင်စေချင်လို့ သူ့စိတ်ရင်း မှန်ကို ချပြနေတာလား.. ၊

“နင် သူ့ကိုတိတ်တိတ်လေး ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုခေတ်သိ တယ်လရောင်..အဲ့ဒါငါပြောရဲတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဖွင့်ပြောစရာမလို ဘူးဟ၊ နှလုံးသားချင်းခံစားမိတယ်..အသွင်ကနှင့်ကိုမြင်တိုင်း မျက်နှာ တင်းနေတတ်တာ သတိမထားမိဘူးလား..အဲ့ဒါလည်း သူ့တစ်ခုခု စားမိနေလို့ပဲ..”

ဒီစကားမျိုးကို ထိုက်ထိုက်ပြောခဲ့ဖူးတာ တစ်ခါမကပေ၊ ငါ့ ကြောင့်လည်း သိသိသာသာကြီးတော့ မဖြစ်စေချင်တာမို့ သူမတစ် နိုင်သမျှ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ.. ၊

ချစ်တဲ့စိတ်ကို တားဆီးမရနိုင်သော်လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ တာရှိနေသေးသည်။ ထို့ပြင် ကိုခေတ်ကိုတကယ်ချစ်မိလာလေ ကို ငါ့အထင်သေးမှာ စိုးရိမ်မိလေ.. ၊

အတွေးတွေနဲ့ မှန်ရှေ့မှာရပ်နေ 'စဉ်' ဖုန်းသံပြန်မြည်လာ၏။ ရုတ်တရက်မကိုင်ရဲဘဲ ဒီတိုင်းယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ခေါ်နေတာ တစ်ခေတ်ဖြစ်နေ၏။ ဒီဖုန်းသည်လည်း မကိုင် သင့်သော ဖုန်းပဲဖြစ်လေသည်။

“သူ့အမေက သမီးနဲ့မေမေတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလက်ညှိုးထိုး ပြီး သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပြောသွားခဲ့တာ သမီး -မေမေတို့မျက်နှာကို ထောက်ထားတယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် သမီးဂုဏ် သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားရင် သူ့ကိုမေ့လိုက်ပါ..” တဲ့.. ၊

ဒီဖုန်းကို သူမ ကိုင်လို့မဖြစ်ပါ.. ၊

ဖုန်းကိုသေချာငုံကြည့်နေရင်း ကိုင်ထားမိသည့် လက်တွေ ပါတုန်၏။ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်းအစပ်မှာ ထိုင်ချမိရင်း မျက်ရည်တွေပါ ဆောလာခဲ့သည်။

မလွမ်းနဲ့.. ၊
ဒီလူက နင်နဲ့မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့လူ.. ၊

သုံးခါခေါ်တဲ့အချိန်မှာ မပြီးခင်ဘဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စွန်းကနွားနို့ပူနှင့် ဖန်ခွက်လေးကိုကိုင်၍ အခန်းဝကနေ လှမ်း ဝင်လာကာ.. ၊

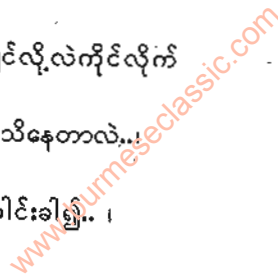
“ဘယ်သူဖုန်းမို့လို့လဲ သမီး..”
“မေမေ..”

လရောင်ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်း ထိုးထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ခေါင်းဆုံးအောက်ထိုးထည့်၏။ နို့ခွက်ကို စား ခြွေခေါ်ချလိုက်ပြီး စွန်းကလရောင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၍.. ၊

“တစ်ခေတ်ဆီကလား..”
“ဟင်..အဲ ဟုတ်..”

“သုံးလေးခါခေါ်နေတာ သူ့ဘာပြောချင်လို့လဲကိုင်လိုက် သေး..”

သုံးလေးခါရှိနေပြီဆိုတာ မေမေဘယ်လိုသိနေတာလဲ..၊ ဖုန်းပြောခွင့်ပြုတာကိုလည်း မယုံနိုင်.. ၊
စွန်းကိုလရောင်က ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းခါ၍.. ၊

“သမီး မကိုင်ချင်ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“မေမေမကြိုက်ဘူးမှတ်လား...သမီးအတွက်မေမေလိုက်လျောပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ သမီးသိတယ်...”

“မေမေလိုက်လျောတာကို သမီးကမလိုဘူးလို့ ပြောချင်တာလား...”

ဆံပင်တွေပါအောင် ခေါင်းလေးခါလိုက်မိကာ.. ။

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်..မေမေဖြစ်စေချင်တာမဖြစ်စေချင်တာတွေကိုသမီးက မျှော်လင့်နေတာပါ။ မေမေစကားတိုင်းကို သမီးတန်ဖိုးထားတယ်...”

စွန်းရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ လရောင်ရဲ့ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူထားမိကာ.. ။

“မေမေကြောင့် သမီးခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်။ သားနဲ့သမီး မေမေလိုဥပေက္ခာမျိုးနဲ့ မေမေကိုပြန်ပြီးမဆက်ဆံတဲ့အတွက် ဝမ်းလည်းသာတယ်.. ရှက်လည်းရှက်မိပါတယ်။ တကယ်ဆို မေမေ အရမ်းကိုကလေးဆန်ခဲ့မိတယ်...”

“မေမေဝါသနာကို ကိုကိုရောသမီးရောနားလည်ပါတယ်.. ဟိုအရင်တုန်းက သမီးတို့ကြောင့် မေမေစိတ်ကူးတွေ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်.. သမီးတို့အပြောအဆိုမတတ်လို့ ဖေဖေကိုအထင်လွဲပြီး မုန်းခဲ့တာရော-အဲ့ဒါတွေကို သမီးတို့သိနေတာပဲ..”

“အဲ့ဒါတွေမပြောနဲ့တော့နော်..အခု သမီးမေမေစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုတာ မေမေယုံကြည်ပါပြီ..ပြီးတော့ သမီးကမေမေထင်တာထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်မှုရှိတယ်..သမီးလွတ်လပ်သလိုနေပါ။ ခင်ချင်တဲ့လူနဲ့ခင်..ပြောချင်တဲ့လူနဲ့ပြော။ သတိတော့မလွတ်စေနဲ့ပေါ့..”

“ဟုတ်..မေမေ..”

သမီးဆံစလေးတွေကို ပွတ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနဖူးလေးဆီ နမ်းလိုက်မိသည်။ လရောင်မျက်နှာလေး ပြုံးကြည့်သွားကာ စွန်းရဲ့ပါးကိုပြန်နမ်း၏။ ပြီးတော့ ခါးကိုဖက်ထားကာ.. ။

“မေမေ ဖေဖေနဲ့စကားထပ်များလည်း သမီးကိုဒီတိုင်းပဲ ချစ်

သွားမှာမို့လားဟင်..”

သမီးရယ်.. ။

မပြေဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည့်မျက်နှာကို လရောင်ကအကဲခတ်မဆုံးရှိုလျက်.. ။

“မနက်ဖြန် ဖေဖေနဲ့မေမေ..”

“မေမေတို့ အရင်လိုမဖြစ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုး ရှိလာရင်တောင် မေမေကသားနဲ့သမီးအပေါ် ဘာကြောင့်မှ ငြိုငြင်မှာမဟုတ်ဘူး...”

“အဟွန်း...”

စွန်းရဲ့ရင်ဘက်ကို နမ်းလိုက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုပျော်သွားပုံလေးက စွန်းရဲ့ရင်ကို အေးမြသွားစေ၏။

ထိုစဉ် နောက်ထပ်ဖုန်းမြည်လာလျှင်.. ။

“ဒီလောက်ခေါ်နေတာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ..”

နဖူးလေးသပ်၍ပြောရင်း၊ နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ.. ။

“နို့တွေအေးကုန်ရင် သိန်းသိန်းကိုပြန်နွေးခိုင်းနော်။ ခဏကြာရင် မေမေလွတ်လိုက်မယ်...”

ပြောခဲ့ပြီး စွန်းအပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သမီးရဲ့ဖုန်းပြောသံကြောင့် အခန်းပြင်ရောက်ကာမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမိသည်။

“ဟုတ်..ကိုခေတ်..”

“.....”

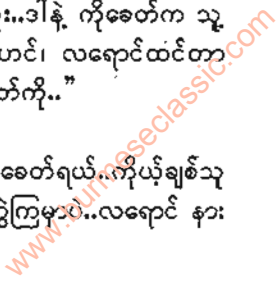
“ဟင့်အင်း..အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး။ ပြဿနာတွေဖြစ်ထားတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ ပြီးတော့..”

“.....”

“အသွင်ပြောတာလည်း မလွန်ပါဘူး..ဒါနဲ့ ကိုခေတ်က သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့လမ်းခွဲစကားပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ လရောင်ထင်တာတော့ လရောင်ကြောင့်သဝန်တို့စိတ်နဲ့ ကိုခေတ်ကို..”

“.....”

“သူဘာပြောသွားလဲမေးမနေပါနဲ့..ကိုခေတ်ရယ်..ကိုယ့်ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကြေကွဲကြမ္မာပဲ..လရောင် နား

လည်ပါတယ်။ ဖြစ်သွားရတာလည်း လဲရောင်ကြောင့်ပဲ..”

“.....”

“ထားလိုက်ပါတော့..နောက်ထပ်ပြီး လဲရောင်တို့မဆက်သွယ်ကြတော့ဘူးနော်..”

“.....”

“ဟင့်အင်း..မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေနောက်ထပ်လဲရောင်ကြောင့် မျက်နှာမငယ်စေချင်တော့လို့ပါ.. ဒီပြဿနာမှာ လဲရောင်ဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့အတွက် ကိုခေတ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

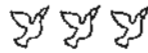
“.....”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး..ဟို၊ မပြောတတ်တော့ဘူးကိုခေတ်ရယ်..ဒါပဲနော်..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီမှန်းသိကာ စွန်းနောက်ပြန်ဆုတ်၍အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဖုန်းကိုင်ထားလျက်ပဲရှိသေးကာ လဲရောင်ကမျက်ရည်သုတ်နေ၏။ စွန်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။

မရိုးသားကြတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုဖတ်သက်မှုမျိုးတွေလဲ.. ၊

အခန်း(၄၂)

ထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစုတွေစုံနေပြီးမှ စွန်းကဖုန်းထပြောနေသည်။

“စားကြလေ..သားတို့စားနှင့်ကြ..”

ကလေးတွေစားလို့ရအောင် သံရက ဦးဆောင်ပြီးစားလိုက်သည်။ နေသရက ဝိုက်ဆာနေပြီမို့ စွန်းကိုတစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ဝက်ပုန်းရည်ကိုလှမ်းခပ်ပြီး သာရပန်းကန်ထဲဦးချလိုက်သည်။

“စား..”

သာရက ခေါင်းညိတ်ပြကာ၊ လဲရောင်ပန်းကန်ထဲကို ပဲပင်ပေါက်ပဲပြားကြော်ကို လှမ်းထည့်ပေး၍.. ၊

“စားလေ..သမီးမေမေက တစ်ခါတလေကြာတတ်တယ်..”

“ဟုတ်..”

စားဖို့တော့ စွန်းခပ်ရင်းကို ကိုင်လိုက်ပေမယ့် လက်လှမ်းမီရာ စွန်းပန်းကန်ထဲကိုပဲ ဦးချပြီး စားဖို့ကျတော့ မစားဖြစ်.. ၊

“ညလေး..စားလေဟာ၊ မေမေလာမှာပါ..”

“ဟင့်အင်း..မေမေကိုစောင့်ဦးမယ်..”

သာရ ထမင်းစားနေရင်း လဲရောင်ကိုမျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် အိမ်မှာ မိသားစုထမင်းဖွဲ့ဖို့ သေချာကြိုးစားခဲ့တိုင်း ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ရှိခဲ့လို့လား.. ၊

မိဘကဒါဆို သားနဲ့သမီးက ဒါပဲနာခံသည်။ ပျက်ကွက်တာကမိဘ၊ ဒီထဲမှာသူဘက်ကတော့ မပျက်ကွက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ.. ၊

“မင်း ဒီလောက်အရေးကြီးသင့်တော့ဘူး..”

စိတ်တိုလာတာနှင့် ထမင်းစားလက်စကို ထားခဲ့ပြီး သူမဖုန်း

ပြောနေသည့် ကော်ရစ်ဒါထိ လိုက်သွားပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ရှင့်..အင်း၊ ဟလို နောက်မှပြန်ဆက်လိုက်မယ်..”

သူ ဆွဲခေါ်လာတဲ့အတိုင်း ရုန်းတောင်မရုန်းအားဘဲ ပုန်းကတစ်ဖက် ခလုတ်မတိုက်အောင်ထိန်းရတာတစ်ဖက်နှင့်.. ၊

“သုရ..ရှင် အဲ့လိုမလုပ်..”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောချလိုက်ဖို့ပြင်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်ပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ဒီမှာသမီးက မင်းကိုဗိုက်နှိပ်ပြီး စောင့်နေတာ..”

ဖအေက ဆွဲခေါ်လာတာမြင်တော့ စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာလေးလည်းဖြစ်လျက် တောင်းပန်သလိုလေးပြုံးလိုက်တော့ စွန်းရဲ့ဒေါသတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

“ဘာလို့စောင့်နေတာလဲသမီး..မေမေက အလုပ်ကိစ္စပြောနေတာလေ..”

“ထမင်းလုတ်ပါးစပ်နားရောက်မှ ထပြောတာလည်း ဒီလောက်ကြာအောင် ပြောရလားကွ..”

စွန်း ဒေါသထောင်းခနဲထွက်သွားသည်။ ကလေးမျက်နှာကြောင့်မျိုးသိပ်ထားလိုက်ရတာကို သင်းကမာန်တွေတက်နေသည်။

“စားလေမေမေ..ဒီမှာမေမေကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ဥဆီပြန်သမီးဦးချထားတာ..”

“အင်း သမီးလည်းစားလေ၊ ရှေး..သားကစားလို့တောင် ပြီးတော့မယ်..ဒါဘာလေးလဲ..”

သားအကြိုက်မသိပေမယ့် ငါးကိုရှောင်ကို အသားတစ်ခုခု ဆီလက်လှမ်းမိသည်။ ဘာမှန်းလည်းမသိ.. ၊

“အဲ့ဒါဆိုက်ကလီစာမေမေ.. ကိုကိုမကြိုက်ဘူး..”

“ဟင်..”

“ကိုကိုက ဝက်ပုန်းရည်နဲ့ပုစွန်အစိမ်းသုတ်ကြိုက်တာ..ဒီမှာလေ သမီးလုပ်ပေးထားတာ..”

“သင်ပေးလိုက်သမီး..အသက်သာလေးဆယ်ကျော်လာတာ ခုထိဘာမှ..”

“အတီသုရ..”

“မပြောပါဘူး..မင်းလောက်ကောင်းတာ ဘယ်သူမှမှမရှိတာ..”

ကြည့်စမ်း.. ၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ပါးစပ်ထဲဝင်သွားသည့် ထမင်းနဲ့ဟင်းကပ် ခါးနေသလိုလို.. ၊

“မေမေ..”

“ဟင်..”

“လာမယ့် ခြောက်လပိုင်းနှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့က အဲ..နှစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့က ဘာနေ့လဲဟင်..”

သားကြီးရဲ့မွေးနေ့.. ၊ တစ်ဆက်တည်း သတိရသွားတာက သားကြီးနဲ့ သာရရဲ့ မွေးနေ့က တစ်ရက်ပဲကွာသည်။ သာရကခြောက်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်လေးရက်.. ၊

“သားကြီးအတွက် ဖေဖေကမွေးနေ့လက်ဆောင် ပြင်ထားပြီးပြီ..”

‘မင်းက ဘာပြင်ထားတာရှိလဲ..’လို့ မေးချလိုက်သလို စွန်းမျက်နှာပူသွားသည်။

“ဖေဖေတကယ်လား..”

“ညာစရာလားကွ..ကပ်နေပြီဥစ္စာ..”

စားလက်စကို မြန်မြန်ဝါးမျိုနေရင်း လက်စသတ်လိုက်ကာ နေသရ မျက်နှာကြီးကိုပြုံးပြီးနေလျက်.. ၊

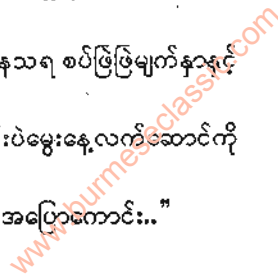
“ဖေကြီးအတွက်တော့ သားက မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ အဟွန်းအားနာစရာကြီး..”

“ကောင်းပါ့တယ်..မသိတတ်ရမယ့် ဝတ္တရားသားသမီးတိုင်း မှာရှိတယ်..”

သာရက ခပ်ပြုံးပြီးပြောပေမယ့် နေသရ စပ်ဖြုံဖြုံမျက်နှာနှင့် လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်နေ၏။

“ဖေကြီးကလည်း သားကနှစ်တိုင်းပဲမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို စပရိုက်လုပ်ပြီးပေးချင်တာ..”

“နှစ်တိုင်းမပေးဖြစ်ဘူးနော်..ကိုကိုအပြောကောင်း..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကိုကိုမွေးနေ့က ဖေဖေနဲ့ကပ်နေတော့ မွေးနေ့မှာကစို့ပြင်တာဆင်တာတွေနဲ့ အဲလိုဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ပါ..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ဖေဖေကလည်း အဲဒါပဲပြောတာပါ။ ပြီးတော့ မွေးနေ့လုပ်တာတွေ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးကြတာတွေ ဖေဖေဝါသနာလည်း မပါဘူး..သားတို့လူငယ်တွေအတွက်သာ..”

“သမီးကတော့ ဖေဖေဆီကပြန်တောင်းချင်တာ..”

လရောင်မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နေသည်။ ဟိုပြဿနာရှိခဲ့ပြီးမှ သူမလေးတွေကျသွားပုံက ဒီလောက်မြန်မြန်ပြန်ပြီး စိုပြည်လာမည်လို့တောင် မထင်မိပေ..။

ထို့ကြောင့် သူမရစိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး..

“ပြောပါဦး..သမီးကဘာလိုချင်တာလဲ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..သမီးကမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးဖို့ကိုကိုအတွက်ရော ဖေဖေအတွက်ရော စီစဉ်ထားပြီးသားပါ..”

“အိုခေ..”

နေသရ အသံကြီးပဲ ဝမ်းသာအားရထွက်လာကာ..။

“မေမေ..မေမေပဲ ကျန်တော့တယ်နော်..”

ဟုလှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။ စွန်းကခေါင်းညိတ်ပြမှ..။

“ရပြီ..ညလေးဆက်ပြော..”

“ကိုကို ဥစ္စာခြောက်နေတာနဲ့ ညလေးပြောမှာတောင် အားမရှိတော့ဘူး..”

“ဆိုင်လို့လား..”

“ဆိုင်တယ်..ကိုကိုပါ ဝိုင်းပြောပေးရမှာ..”

“ဘာလဲ..ဘာကိုလဲ..”

လရောင်က စွန်းနဲ့သရကို ရယ်ကျဲကျဲလေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..။

“မွေးနေ့ရှင်က ကျွေးမွေးဒကာခံရတာရှိတယ်လေ..”

“အင်..”

သရက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒါကို သမီးက ဖေဖေမွေးနေ့ပွဲအတွက် ချောင်းသာမှာ

ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားလုပ်ပေးဖို့ပြောမလို့..”

“ဟင်..”

“ချောင်းသာမှာ..”

“ဟံ..အဲဒါလုံးဝမိုက်တယ်၊ ရွှေချရမလို့ဘရိန်း..ဒါမှငါ့ညီမ..”

ဗြဲနန်းခနဲသိလိုက်ရသဖြင့် သာရအံ့ဩသွားပေမယ့် စွန်းကတော့ လက်တုန့်ခြေတုန့်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး..။

“အဲဒီထိ သမီးရယ်..”

“မေမေကလည်း သားတို့မိသားစုတစ်ခါမှ ခရီးမထွက်ဖူးဘူး၊ သားလည်းသားမှာအပြစ်ရှိခဲ့လို့ မေမေတို့စကားနားထောင်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနေတယ်လေ..”

“ဟုတ်တယ်..သမီးလည်း မေမေနဲ့ဖေဖေကို စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ..”

သားနဲ့သမီးရဲ့ တောင်းဆိုသံလေးတွေက ငြင်းရက်ဖွယ်မရှိ..။

“သားကမွေးနေ့ရှင်လေ..သားကပါတောင်းဆိုတာပါ။ ဖေဖေဖေဖေအတွက်မဟုတ်လည်း သားမွေးနေ့အတွက် လုပ်ပေးပါ..မေမေ..”

စပြောတုန်းက မရဲတရဲပေမယ့် စွန်းလိုက်လျော့မယ့်ပုံမြင်လိုက်တော့ နေသရပျော်သွားသည်။ လရောင်ကို လက်မလေးကြိတ်ထောင်ပြပြီး..။

“မေမေ ဒါတော့မငြင်းနဲ့နော်..”

“မငြင်းချင်ပါဘူးသားရယ်..ဒါပေမယ့် မေမေတို့က ရုံးချိန်းတွေက ဆက်နေတာ..”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုတာ မရှိရတော့ဘူးလားမေမေရာ..”

ဒီကိစ္စမှာရော သာရနဲ့ကလေးတွေ ပူးပေါင်းကြံစည်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆုံးမနေသည့်ကြားက ဒီအတွေးမျိုးထပ်ဝင်လာပြန်သည်။ သို့သော် နေသရ သူ့အဖေကိုကြည့်နေသည့်ပုံစံက ဒီလိုမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိ..။

သူမငြင်းနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ..။

အခန်း(၄၃)

“ဟုလို..အင်း၊ ဟုတ်တယ်..ကျွတ်..”

စောစောစီးစီးဖုန်းပြောနေသံကြောင့် သာရခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံပင်တွေကို တာဘက်စောင်နဲ့ ထည့်ပတ်ထားကာ လူကတော့ ရေချိုးရသေးပုံမပေါ်ပေ၊ ညဝတ်အင်္ကျီပွင့်ကြီးအပြင် တာဘက်ကြီးတစ်ထည်နဲ့ ရင်ဘက်ကနေ ပတ်ခြုံထား၏။ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီးမှ ဖုန်းထွက်ပြောနေမှန်းသိလိုက်၏။

သူ့ခေါင်းခါလိုက်မိကာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေက မနိုးကြသေးပေ၊ စွန်းကတော့ သူနဲ့မနက်စာဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားသောက်ခဲ့တာ မရှိဘူးပေ.. ၊

“သိန်းသိန်း..ကျွန်တော့်ကို ကြက်အူချောင်းနဲ့ပေါင်မုန့်လိပ်ကြော်ပေးစမ်းပါ..ကြက်ဥခေါက်ထည့်ရင် သကြားလုံးဝထည့်နဲ့နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

သူ့မှာခွဲပြီး ကော်ဖီလည်းမသောက်သေးဘဲ အခန်းဆီပြန်လှည့်လာခဲ့လျှင်.. ၊

“ဟုတ်တယ်..ဆယ်တစ်ရက်နေ့မှ စီရင်ချက်ချမှာ ဆော့ရိုးနော်..နောက်မှပြန်ဆက်မယ်..”

စကားသံက တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ထင်၏။ ပြီးတော့ ညည်းသံ.. ၊

သာရ ခြေလှမ်းတွေစွန်းအခန်းဆီ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရောက်သွား၏။ ။

“အား..”

“ခွန်း..”

“စွန်း..”

ခပ်ဟဟတံခါးကို ဆောင့်တွန်းရင်း ပြေးဝင်လိုက်မိသည်။

စွန်းသည် စာကြည့်စားပွဲဘေးမှာပဲ ငုတ်တုတ်လေး မှီပြီးယိုင်နဲ့နဲ့.. ၊

“စွန်း..ဘာဖြစ်သွားတာလဲ..”

“မူးတယ်..”

“မူးမှာပေါ့ကွ..မင်း ဆံပင်ရေစိုကြီးနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ..”

“အား..မူးလိုက်တာ..”

“ခဏလေး..မျက်လုံးမှိတ်ထား..”

စွန်းကိုမွှေ့ရာပေါ်တွဲတင်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သိန်းသိန်း..ဒေါက်တာလာလိမ့်မယ်၊ ထွက်စောင့်နေပေးပါ..”

မှာစရာရှိတာမှာပြီး စွန်းရဲ့ဆံပင်တွေကိုဖြည့်ချ၍ ဒရိုင်ယာနဲ့ ခြောက်အောင်လုပ်ပေးမိသည်။

“စွန်း..”

“ဟင်..”

“သက်သာလား..တရားစာလေးဘာလေးရွတ်ပြီး တရားနှလုံးသွင်းနေ..သတိလစ်မသွားစေနဲ့နော်..”

စွန်းငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးရှိနေသော်လည်း လက်ကဘာကို လိုက်စမ်းနေမှန်းမသိ၊ သူ့သိလိုက်ပြီ..ရင်ဘက်ပေါ်စောင်တင်မလို့.. ၊

“အေးအေးသက်တောင့်သက်သာနေစမ်းပါ..ငါကမင်းယောကျ်ား..”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်တိုင်စောင်ဆွဲခြုံပေးလိုက်ရကာ.. ၊

“ရေချိုးခန်းထဲထိ ဖုန်းယူသွားတာတွေ မင်းမလုပ်သင့်ဘူး”

စွန်း..ကိုယ်ကစိုးရိမ်လို့ပြောတာ..”

စွန်း ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် စိမ်းညိုသွယ်တန်းနေသည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေက ခပ်တွန့်တွန့်၊ ဝေဒနာခံစားနေရတာလား..

သူပြောတာကို မကြိုက်တာလား.. ၊

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကိုတွေးလိုက်မိသဖြင့် ဆက်မပြောတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဆံပင်တွေကိုတယုတယဖြန့်ထားပြီး ဒရိုင်ယာနဲ့မှုတ်ပေးနေရင်း ခြောက်လှနီးပါးကျမှ ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။

“မူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျသွားတာဆရာ..ခေါင်းလည်းလျှော်ထားတော့ကျွန်တော်စိုးရိမ်လို့ပါ..”

“ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့်ပါမယ်..”

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် သူထုတ်ကြည့်လိုက်ကာ.. ၊

“သိန်းသိန်း ဆရာလိုအပ်တာလုပ်ပေးလိုက်ပါ..”

ပြောပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မပြောမဖြစ်သည့်အလုပ်ကို စွန့် ဖွင့်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဟလို..”

“ရှေ့နေကြီးကို စောစောစီးစီးဆက်ရတာ အားတော့နာပါတယ်..”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ..”

ယောက်ျားသံကို ကြားဖူးနေတာလား၊ ရင်းနှီးခဲ့တာလား...၊ ဖုန်းနာပါတ်ကိုပြန်ကြည့်တော့လည်း အမှုသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနာပါတ်လို့ထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းနေခဲ့၏။ လူနာကိုစိတ်ပူပြီး နာပါတ်မှားကိုင်မိတာ နောင်တရသွားသည်။

ဒီအချိန်က သူ့အတွက်အချိန်ပိုအလုပ်ရှုပ်မခံနိုင်သည့်အချိန်-စွန်းရှိရာတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ.. ။

“ခင်ဗျားဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဆောရီးပါဗျာ..ကျွန်တော်နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်နေလို့ နေ့လည်လောက်မှပြန်ဆက်လိုက်ပါ..”

“အိုး...နီး နီး၊ မင်းဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်..အချိန်အရေးကြီးနေတာ မင်းမှမဟုတ်ဘူး..ငါတို့ရောပဲ..”

“နေပါဦး ခင်ဗျားကဘယ်သူမို့လို့လဲ..”

“မင်းကိုသတိပေးထားဖူးတဲ့လူ..”

“ဘယ်လို..”

“မင်းကို ဒရိုင်ဘာလူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသတိပေးခဲ့သေးသလားလို့..”

ဟင်.. ၊

ဒေါ်ရတနာ.. ၊

ဒေါ်ရတနာနဲ့အတူ ‘Partner’ ကုမ္ပဏီကိုမြင်ယောင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခါသူ့ကိုတုမင်ရန်စပြီး ကားနဲ့တိုက်ပြေးသွားတဲ့လူတွေ.. ၊

ဒီလူတွေဘာလဲ.. ၊

ကုမ္ပဏီကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာကအလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှုဖြစ်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော ရှုပ်ထွေးမှုမှာ ဒရိုင်ဘာ၏အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူကဘယ်လိုလူစား ဘယ်လိုအဖွဲ့အစည်းနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိဘဲ လူသတ်မှုဖြစ်တော့ ကုမ္ပဏီကားမောင်းပြီး ရိုးသားစွာလုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့သော ညီကဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အမှုကအတော်လေး ရှုပ်ထွေးကာ နောက်ကြောင်းအံ့ဖွဲ့မှုတွေ ရှိနေသောကြောင့် သူ့ဝန်ထမ်းအတွက်စေတနာ သက်သက်ဖြင့်အမှုအပ်လာခဲ့သော ဒေါ်ရတနာကိုတောင် ဒီအမှုကိုလက်ခံပါမယ်လို့ သူ့ခေါင်းညိတ်ခဲ့သေး.. ၊

သို့သော်.. ၊

တခြားရှေ့နေတွေနဲ့အဆင်မပြေလို့လို့ ဒေါ်ရတနာပြောသွားခဲ့သည်။ ဒီလိုပုံခြိမ်းခြောက်ခံရလို့ မလိုက်ရဲကြတာလားလို့ တွေးစရာဖြစ်လာသည်။

သူ လက်မခံရသေးတာက ကိုယ့်မှာမိသားစုပြဿနာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမပြေလည်တာတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာမို့ နောက်ထပ်ရှုပ်ထွေးလွန်းသည့် အမှုကိုလောလောဆယ်မစဉ်းစားချင်တာဖြစ်သည်။

ဒါဆို ခုဘာလုပ်မလဲ.. ၊

တခြားရှေ့နေတွေ ဘာကြောင့်လက်မခံကြတာလဲမသိပေမယ့် ဒီလိုခြိမ်းခြောက်တာကြောင့်တော့ သူ့နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ပေ။ အတွေးတို့သည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ တရှုပ်ရှုပ်ပြေးလွှားသွားခဲ့ပြီးမှ.. ၊

“ပြောစမ်းပါ...အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..”

“ဒီရိုင်ဘာနဲ့မင်းတို့ကြိုက်သလိုရှေ့ဆက်လေ..ဒေါ်ရတနာနဲ့ ဒီရိုင်ဘာရဲ့အမေ မင်းကိုအမှုအပ်တုန်းက ပေးသွားခဲ့တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေပဲ ငါ့ကိုပေး..”

“ကျုပ်ကိုဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မပေးခဲ့ဘူး..ဘာတွေလာအစ်နေတာလဲ..”

“မလိမ်နဲ့ရှေ့နေကြီး..မင်းတို့ရဲ့ဆွေးနွေးပွဲကို ငါတို့လူတွေ သေချာရိုက်ထားတာ မိဒီရိုရိုကော့ခံရိုတယ်..”

“အဲဒီအမှုကို ကျုပ်မှလက်မခံရသေးတာ ခင်ဗျားဘာတွေစွပ်စွဲနေတာလဲ..”

တစ်ဖက်က အသံခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ.. ။

“ဒါတွေက ငါတို့အတွက်အရေးကြီးပေးမယ့် မင်းအတွက် စာရွက်စုတ်တွေပါရှေ့နေကြီးရယ်.. ကိုယ့်မိသားစုထိခိုက်ခံပြီး ဘာဖြစ်လို့ခေါင်းမာချင်ရတာလဲ..”

“တောက်..ဟော့လူ မဟုတ်တာလျှောက်စွပ်စွဲပြီး လာကပ်ရိမနေနဲ့..ခင်ဗျားကိုကြောက်လို့ လိမ်ပြောနေတယ်ထင်ရင် စောင့်ကြည့်လိုက်..အဲဒီအမှုကိုလက်ခံဖို့ ခုပဲဆုံးဖြတ်တယ်..”

ဖုန်းချပစ်လိုက်ပြီး တက်ခေါက်မိပြန်သည်။

ဘာလဲ၊ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်လုပ်ရပ်တွေနဲ့.. ။

ကိုယ်ကဇာတ်လိုက်မင်းသားမဟုတ်ပေမယ့်၊ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်တိုင်းဖြုံမယ့် လူစားမျိုးထဲတော့မပါ.. ။

“ဟင်..ဒေါက်တာပြန်သွားပြီလား..”

သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ စွန်းကမျက်လုံးပွင့်လျက်သားနှင့် ခုနုသုတ်လစ်မတတ်မူးမိုက်ပျော့နေတာတွေက သူမ မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း.. ။

“ဘာတဲ့လဲ..ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ၊ ဒီမှာကွာ..ဘယ်ကဖုန်းမုန်းမသိဘူး..”

သုရက ဘယ်သူ့ကိုမေးမုန်းမသိ၊ ဘယ်သူကမှလည်း မဖြေ သူ့စကားသူဆက်ပြောပြီးမှ ကြည့်လိုက်တော့ သိန်းသိန်းလည်း ဘာမှ

မဖြေဘဲ လစ်ထွက်သွားသည်။ စွန်းကလည်း လွဲနေရာကနေထ ထိုင်လိုက်ကာ.. ။

“ဖုန်းလာလို့ထွက်သွားတာလား..မကြားရလို့ထွက်သွားတာလား..”

“ဟင်..မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ..”

“ရှင်..”

စွန်း ချက်ချင်းမျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်လာကာ၊ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေရင်း အသက်ရှူသံတွေပြင်းလာသည်။ ပြီးတော့နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်ထားလိုက်ပြီး.. ။

“အတိဿရ..ရှင်၊ ရှင့်ကိုလေ..”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့စကားသံတို့က မပီတော့ဘဲ ခေါင်းအုံးတွေဖက်လုံးတွေနှင့် ဆွဲလွဲပစ်ပေါက်လေသည်။

“ဘာလဲ..ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟော့..”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်..သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်မုန်းတယ်သိလား..လူယုတ်မာ၊ သုံးဘူး..ကျွန်မအခန်းထဲကခုထွက်..”

ဆွဲလွဲပစ်ပေါက်စရာကုန်တော့ ခုတင်ပေါ်ကထရပ်ပြီး သူ့ရင်ဘက်ကို အတင်းပြေးတွန်း၏။

“စွန်း..မင်းနော်၊ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့..တော်တော့..”

“လုပ်လေ..ရှင်ကတုဲပြန်နည်းတွေကျွမ်းကျင်တယ်မို့လား၊ ပြန်ရိုက်စမ်းပါ..လုပ်..”

“စွန်း..”

ဒေါသတွေထွက်လာကာ၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို လက်တွေ့ပါသိမ်းချုပ်ဖက်ထားလိုက်ပြီး.. ။

“မင်းမှာပဲဒေါသရှိတယ်ထင်နေသလား..လူမမာမို့လျှော့ပေးနေတာမင်းကို..”

“မလျှော့နဲ့လုပ်လိုက်..ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်၊ ရှင် ရှင်..ကျွန်မကိုအကြိမ်ကြိမ်အခါခါဒုက္ခပေးခဲ့တာ.. ကျွန်မရဲ့အမျိုးမျိုးသော့ကွဲတွေက ရှင့်ကြောင့်ပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ပေးကိုပေးချင်လို့ကွာ၊ ကဲ ပြောအခုငါဘာပေး

လိုက်တာလဲ၊ ငါပေးတဲ့ဒုက္ခ ငါသိခွင့်ရှိရမယ်..”

“ဘာ..”

စွန်းဆတ်ခါခါသွားသည်။

“ရှင်..ယုတ်မာတာ ရှင်မသိဘူးဟုတ်လား..”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရုန်းသော်လည်းဘယ်လိုရုန်းရုန်းမရ.. ၊

ထို့ကြောင့်သူ့လက်မောင်းတွေကို မမိမိရာထုပစ်မိရင်.. ၊

“ရှင်ကြောင့်..ရှင်ယုတ်မာလို့၊ အခု အခုကျွန်မအသက်ကြီးမှ

အဟင့်..”

တစ်ခါမှအဲလောက်မရှက်ခဲ့ဘူးသလို၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးခဲ့မိတာလည်း ဒါပထမဆုံး.. ၊

“စွန်း..”

သာရအံ့ဩသွားသည်။ စွန်းဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေတာ တော်ရုံပြဿနာမဟုတ်နိုင်မှန်းရိပ်မိလိုက်သလို လန့်လည်းလန့်သွားမိသည်။

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍မျက်နှာကိုသေချာကြည့်မိကာ..၊

“ကိုယ့်ကိုရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ..ကိုယ်မှားခဲ့ရင်မင်းကို..”

“ဪ..ရှင်မမှားဘူးလို့ထင်တယ်ပေါ့၊ ရှင်သူများသတိမေ့နေတာ အခွင့်အရေးယူခဲ့တာလေ..”

“ဘာ..”

“ကျွန်မ မသက်သေဖြစ်ခဲ့သေးတယ်..ဒါပေမယ့် ရှင်ဒီလောက်အောက်တန်းကျဘူးလို့ထင်ခဲ့တာ..ခုတော့..”

သာရတစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်လာသည်။ အံ့ဩနေသည့်မျက်နှာပြင်မှာ ဝမ်းသာသည့်အရိပ်တွေထင်၏။

စွန်းကတော့ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ရှင်ကိုခွင့်မလွှတ်ဘူး..ရှင်လို့လူနဲ့ နောက်ထပ်ပြီးလည်း ပတ်သက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး..”

“မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလား...ပြောစမ်းပါ..”

သာရက အတင်းကပ်မေး၏။ စွန်းပြန်မဖြေဘဲ တက်ခေါက်လိုက်တော့ သေချာသွားကာ.. ၊

“ဒီလောက်မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားကိုကွာ..အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သွေးနဲ့သားနဲ့..”

“ရှင်တော်တော့နော်..လူယုတ်မာ..”

“ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ကိုယ်ဘာဖြစ်လဲကွ..”

“ရှင်ကိုဘယ်သူက ကြည့်ဖြူနေလို့လဲ..ကျွန်မဒီလောက်မုန်းနေတာသိရက်နဲ့ စည်းမစောင့်တာရှင်..”

“မင်းမုန်းပေမယ့် ကိုယ်မှမမုန်းတာ..”

“သာရ ရှင်မျက်နှာမပြောင်နဲ့နော်..”

“ပြောင်တာမဟုတ်ဘူးလေ..မင်းကိုယ့်ကိုကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူပေးအပ်ခဲ့တာ ဘာရှိခဲ့လို့လဲ..သားကိုကိုယ်ဝန်လွယ်ရပြီဆိုတည်းက မင်းတို့ယုံကိုခြားနားခဲ့တာ..”

“အဲဒါလည်း ရှင်ညစ်ပတ်လို့ ကျွန်မ မလိုချင်သေးဘဲယူခဲ့ရတာ..”

“ကိုယ့်မိန်းမနဲ့အတူနေချင်တာ ညစ်ပတ်တယ်ဖြစ်သွားတာလား..”

“ဖြစ်တယ်..ကျွန်မသဘောမတူပဲ ရှင်စော်ကားတာ.. ကျွန်မမျည်းအရှုံးပေးခဲ့တာရှင်ကို..”

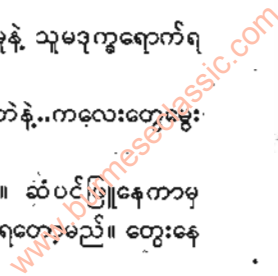
မကျေနပ်ပါဘူး..မုန်းပါတယ်လို့ သူမဘယ်လောက်ပြောနေနေ သမီးကိုထပ်ယူခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ သူကပဲပြောသေးသည်။ မိသားစုအေးချမ်းဖို့အတွက် ‘မင်းရှေ့နေမလုပ်နဲ့တော့..’တဲ့.. ၊

ပြိုင်ဆိုင်အနိုင်လှပြီဆို တရားခွင့်မှာလည်း တရားခွင့်မှာပိုလို့၊ အိမ်မှာမျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်ရော သင်းဘယ်နှစ်ခါအလျှော့ပေးလက်မြှောက်သွားခဲ့ဖူးသလဲ.. ၊

ခုတစ်ခါ သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုနဲ့ သူမဒုက္ခရောက်ရပြန်ပြီ။ လူရွှင်တော်ပြက်လုံးထုတ်ကြသလို.. ၊

“အဖေနဲ့အမေ တည့်လည်းမတည့်ကြဘဲနဲ့..ကလေးတွေမိမိလိုက်တာ တစ်ချိတ်ကျော်နဲ့တစ်စိုက်..”တဲ့ .. ။

သူမကိုလူတွေဝိုင်းရယ်ကြတော့မည်။ ဆံပင်ဖြူနေကာမှ ထိယံကလေးကို မူကြိုလိုက်ပို့ရတဲ့အဖြစ်မျိုးကြုံရတော့မည်။ တွေးနေ

ရင်း မျက်ရည်က အလိုလိုစိမ့်လာပြန်သည်။

“စွန်းရာ... မင်းကိုဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ မင်းပြောသလို အနိုင်ယူတာမျိုး ကိုယ်လုံးဝမဟုတ်ဘူး... အဲဒါတကယ်..”

စွန်းမျက်နှာ ဆတ်ခနဲလှည့်လာသည်။

“အနိုင်ယူချင်တာမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား... ငါနိုင်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ် ရှင်တကယ်မရှိဘူးပေါ့၊ သတိလစ်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို..”

“မင်းသတိလစ်နေတာဟုတ်ရင်ဟုတ်မယ်.. မေ့မျှော်နေတာမဟုတ်ဘူးစွန်း... ကိုယ်တွေ့ပူနေလို့ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ မင်းကိုပြုစုနေတာ.. အဲဒါ မင်းပဲကိုယ့်ကိုအတင်းတိုးစေ့ဖက်သွားပြီး..”

“ဪ... ကျွန်မက မဟားတရားကြံခဲ့တာပေါ့..”

“အဟွန်း..”

“ရှင်.. ရှင်မရယ်နဲ့..”

စွန်း သူ့မျက်နှာပြုံးယောင်သမ်းသွားတာနဲ့ ခုတင်ပေါ်ပြုတ်ကျအောင် တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ.. ကိုယ်ရယ်တာက..”

တွန်းချတာကို ကာကွယ်ရင်းစွန်းလက်လေးကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ကာ..

“မင်းပြောတဲ့ပုံကိုရယ်ကာ... ဘယ်လိုရှင်ပြုပြင်အပြစ်ချည်းပဲကွာ.. ခက်တော့တာပဲ..”

“အခု ပိုခက်တာက ကျွန်မလူသတ်မိနိုင်တယ်ဆိုတာပဲ..”

“ဟင်..”

“ရှင်.. ခုချက်ချင်းလက်တွေဖယ်ပြီး ဒီထဲကထွက်သွား..”

“အင်... သွားမယ်..”

သရက် ဆွဲထားတာကို ကပျာကယာလွှတ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာလေးကိုငဲ့ကြည့်ကာ..

“ကိုယ်ဝန်ရှိတာသေချာတယ်တဲ့လား..”

ကြည့်စမ်း..

စွန်းအံကြိတ်လိုက်သည်နှင့် သရက်ချက်ချင်းထရပ်လိုက်၏။ ငြိမ်းမှ..

“သားတွေသမီးတွေက ကြီးကုန်ကြပြီ.. ကိုစိကွစလေးတွေ ထိန်းရဖို့မရှိတော့ဘူးလေ၊ အခုဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ.. ဒီညနေကိုယ်အပြန်နောက်ကျမှာနော်..”

ပြောရင်း ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ကာ..

“မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းတွေကို ဒင်နာဖိတ်ကျွေးပြီး မင်္ဂလာစကား..”

“ဒေါက်..”

“အား.. သေပြီကွာ..”

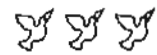
နောက်စေ့ကို လက်ပြန်အုပ်လိုက်ရင်း သာရဏ်မဲ့လှည့်ကြည့်၏။ စွန်းက နှုတ်ခမ်းလေးဖိတ်ထားလျက် သူ့ကြည့်လိုက်ကာမှ မေးဖျားလေးပင့်၍..

“ဘူးကိုကြည့်လိုက်.. သွေးထွက်သံယိုတွေ ဖြစ်ကုန်ရင်မကောင်းတတ်လို့ အရှိန်လျှော့ပစ်လိုက်တာ..”

ကြည့်လိုက်တော့ ပေါင်ဒါကြီးက လက်မောင်းလောက်ရှိသည်။

“မင်း တော်တော်ရန်လိုပါလား..”

“အခုကစပြီး ပါးစပ်ပိတ်နေရင်နေ.. မဟုတ်ရင် နောက်တစ်ခါဆို မလွယ်ဘူးမှတ်..”

အခန်း(၄၄)

“ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်ဒေါ်ခင်မာရီနှစ်ယောက်မှာ ဘာလဲအုပ်ပုံရှိနေ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..ရှိပါတယ်..”

“အဲဒီဘာလဲအုပ်ပုံကလည်း ဦးထင်ပေါ်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး မှ ဦးထင်ပေါ်ကိုယ်တိုင်ဘာလဲအကောင်(ထိ) ဖွင့်ပေးထားခဲ့တာဟုတ်ပါ သလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

စစ်ကြောခြင်းကိုနားထောင်ရင်း ဒေါ်ချစ်ခင်အသည်းယားနေ တာ မျက်နှာမှာပေါ်နေခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေမဲသွားလိုက်။ တက်ခေါက် တော့မလို အံ့ကြိတ်လိုက်နှင့်..။

“ဒါဆို ဒီဓာတ်ပုံကိုတစ်ချက်လောက်ကြည့်ပေးပါ..”

သရက် တရားသူကြီးထံ တရုတ်သေတင်ပြပြီးမှ ရီရီကို ကြည့်စေတာ..။

“ဓာတ်ပုံထဲကအမျိုးသမီးက ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်ဆိုတာ မှန်ပါသ လား..”

ရီရီမျက်နှာသွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားခဲ့သည်။ ပုံကိုကြည့်ရင်း ဖြေသံကတော်တော်နဲ့ ထွက်မလာခဲ့ပေ..။

“ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်ဖြေပေးပါ..”

သရက်ထပ်မေးလိုက်မှ..။

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်ရဲ့ဘေးက အမျိုးသမီးကလည်း ဒေါ်ခင်မာ ရီ နှင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုရင် ငြင်းနိုင်ပါသလား..”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်..”

“ဓာတ်ပုံအရ ရှေ့ပင်းစင်တာထဲမှာလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့..ဒါ ဆို ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်နဲ့သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီးကို ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ကြတယ် လို့ ကျွန်တော်ပြောရင်ငြင်းနိုင်ပါသလား..”

ခေါင်းခါခြင်းက အရင်ဆုံးဝန်ခံနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ..။

“မငြင်းနိုင်ပါဘူး..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ဒါဆိုရင် ဦးထင်ပေါ်ကဖောက်ပြန်နေပါတယ်လို့ ဒေါ်ခင်မာရီနှင့် စွပ်စွဲထားတာကိုရော အခုရုံးတော်ရှေ့မှာ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့တကွ တင်ပြနိုင်ပါသလား..”

ရီရီငေးခနဲကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ယောင်ချာချာမျက်ဝန်းတို့ နှင့် ခေါင်းခါ၏။

“အထောက်အထားတော့ မပြနိုင်ပါဘူး..”

“အထောက်အထားမပြနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဦးထင်ပေါ်ဖောက်ပြန် တာကို ဒေါ်ခင်မာရီနှင့် မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ခဲ့ဖူးတာရော ရှိပါသလား..”

“မမြင်ဖူးပါဘူး..”

“ဒါဆိုဦးထင်ပေါ် ဖောက်ပြန်နေပါတယ်လို့ ဘာကြောင့်စွပ် စွဲခဲ့တာပါလဲ..”

“ကျွန်မ..”

သူမ တံတွေးတစ်ချက်မျိုချရင်း မျက်နှာပုံသွားကာ..။

“ကျွန်မ သူများပြောသံကြားလို့ပါ..”

သရက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တရားသူကြီးမင်းဘက်ကို မျက်နှာမူ၍..။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ..ဘာလဲအုပ်ပုံကိုထားပြီး သူငယ် ချင်းနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်နိုင်တဲ့ ဒေါ်ခင်မာရီနှင့်ရဲ့အခြေအနေက သူထွက်ဆို ခဲ့တဲ့ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက ငွေပေးမကိုင် အခန်းတံခါးပိတ်ထားပြီး စတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်ဖြတ်ချောင်ထိုးခံထားရတဲ့ အနေအထားရိုးမ ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ဖော်ပြနေပါတယ်..ဒါကိုမှန်ကန်ကြောင်း အိမ်အ ကူအလုပ်သမားတွေရဲ့ ဖော်ပြချက်အရလည်း သုံးသပ်လို့ရပါတယ်... ..နောက်ပြီး ဦးထင်ပေါ်ကိုအိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပါ

တယ်လို့ စွပ်စွဲချက်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ပြောစကားအရသာဖြစ်ပြီး မျက်မြင်သက်သေ တစ်စုံတစ်ရာမှမတင်ပြနိုင်ပါဘူး... ပြီးခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခေက ရီနှင်းကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးထင်ပေါ်က ဒေါ်ခေကရီနှင်း အပေါ်မှာ အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာရောက်စေသော လက် ရောက်နှိပ်စက်မှု မျိုးလည်းမရှိခဲ့တဲ့အတွက်...

...ဦးထင်ပေါ်ကို စွပ်စွဲပြစ်တင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကွာရှင်းခွင့် နဲ့ ပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းတစ်ဝက်ရသင့်ကြောင်း တိုင်ကြားချက်ကိုလည်း ဦးထင်ပေါ်ဘက်မှ သဘောတူလိုက်လျော့ဖို့ မလိုကြောင်းလျှောက်ထား အပ်ပါတယ်..”

ဒေါ်ချစ်ခင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်ပြီး လက်သီးဆုပ်နေ ခဲ့သည်။ စွန်းကလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့လျက်..။

“တရားလိုရှေ့နေ မေးလို့ရပါပြီ..”

“မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး..”

ဒေါ်ချစ်ခင် ဘယ်လောက်စွေစွေရန်သွားမည်ကို သူမသိ သည်။ ဒီအတွက်ပိုပြီးတောင် ကျေနပ်မိသေးသည်။

‘မတရားမှုဆိုတာ ဒီလိုဇာတ်သိမ်းရတယ်’ ဆိုတဲ့စကား တောင် ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ တရားသူကြီး၏ အမှုအပေါ်သုံးသပ် ချက်များကို ဖတ်ကြားခြင်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လျက်..။

“အမိန့်..”

“တရားလို အဖဦးထွန်းခင်၏ သမီးဒေါ်ခေကရီနှင်း(အသက် ၂၆)နှစ် ထုတ်ဖော်တင်ပြခဲ့သမျှ ခင်ပွန်းသည်ဦးထင်ပေါ်အပေါ် စွပ်စွဲ ချက်များသည် ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံမှုမရှိ မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲခြင်းများသာ ဖြစ်သည်...

...တရားပြိုင် အဖဦးအောင်ထိပ်၏သား ဦးထင်ပေါ်(အသက် ၄၁) နှစ်ဘက်မှ ဝန်းသည်မခေကရီနှင်းအပေါ် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုတစ်ခု တစ်ရာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသဖြင့် ကွာရှင်းခွင့် မရ ထိုက်ဟု သုံးသပ်သည်..သို့ဖြစ်ပါ၍ တရားလို ဒေါ်ခေကရီနှင်း၏ အဆို လွှာအား စရိတ်နှင့်တကွ ပလုပ်သည်.. ထို့ပြင် တရားလိုတောင်းဆိုသော ပစ္စည်းခွဲပေးရေးလို့မူအတွက်လည်း မည်သည့်သက်သာခွင့်မှ မရထိုက်အံ့ဟု

ဤရုံးတော်မှဆုံးဖြတ်လိုက်သည်..”

တစ်ဖက်စောင်းနင်း လုပ်ကြံဖိစီးမှုဖြင့် အနိုင်လိုချင်ခဲ့သော အမှုသည် တရားသဖြင့်ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။ ရုံးလိုက်ရခြင်းကို မခံချိမခံ သာဖြစ်ရခြင်းနှင့်အတူ ကိုယ်အသုံးမကျ၍ သူများလုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်း ကြောင့် ရုံးခံရသည့်အဖြစ်က စွန်းရင်ထံနှစ်ခါနာစေခဲ့၏။

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ဒေါ်ချစ်ခင်... ၊

ကိုယ့်ရင်နဲ့လွယ်မွေးခဲ့သည့် သမီးတစ်ယောက်ကို ကောင်း စားစေချင်သည့် စေတနာနှင့်ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဒါဟာ စေတနာအမှားပဲ ဆိုတာလည်းမဆင်ခြင်ခဲ့ဘဲ အကျိုးအမြတ် တွက်ပြီး အကွက်ချစီစဉ်ခဲ့၏။ ဦးထင်ပေါ်ကနုလုံးရောက်သည်မို့ မြန် မြန်သေဆုံးသွားအောင် စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

ထိုအခါ ကိုယ့်သမီးနုနုငယ်ငယ်လေးက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ တပုံ တပင်နှင့် သူဌေးမကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ခဲ့၏။

ထိုအမြတ်အစွန်းအတွက် ရီရီမုဆိုးမဘဝ ရောက်သွားရမည့် ပေးဆပ်မှုကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်းပစ္စည်းတွေကို ဖြုန်းသင့်တာထက်ဖြုန်း၍ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာပြီး တခြမ်းခြမ်းရန်ဖြစ် ရအောင် ဒေါ်ချစ်ခင်ကပဲ ဒါရိုက်တာလုပ်သည်။ ဒီအိမ်ထောင် တည် ဆောက်ခဲ့ခြင်းနဲ့ ပြုပြုကစေခြင်းကို သူမပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟုထင်ခဲ့ ၏။ အရာရာသည် ဆုံးရှုံးမှုများနဲ့သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပြီး.. ၊

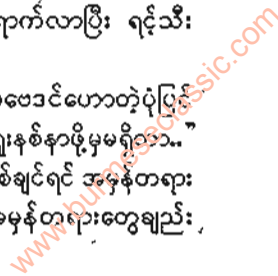
“ရှေ့နေကြီးက သတင်းကြီးသလောက်လည်း မဟုတ်သေး ပါဘူး..”တဲ့.. ၊

“တကယ်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီ ညီ လှုပ်ရှားနေကြလို့ အောင်မြင်မှုတွေရနေတာပဲ..”

စီရင်ချက်ပြီးတာနှင့် အနားကိုတန်းရောက်လာပြီး ရင့်သီး ဖက်စက်စွာဝေဖန်သွားခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်ကနွားခိုးပြီး တစ်ယောက်ကဗေဒင်ဟောတဲ့ပုံပြင် ထဲက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လိုပေါ့..ဘယ်သူ့ရှုံးရှုံးနစ်နာဖို့မှမရှိဘူး..”

“တကယ်တော်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် အမှန်တရား ဆို ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေနဲ့..ရှေ့နေကြီးဆီကို အမှန်တရားတွေချည်း

ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး... ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ရန်တွေဖြစ်ပြီပြီ အလှည့်ကျ အရုံးပေးနေမယ့်အစား ရောက်လာတာကို ရအောင်ယူတတ်ဖို့ ကြိုးစားဦး..” တဲ့.. ၊

မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည်။ စွန်းလှေကားထစ်ပေါ် ခြေချလိုက်သော်လည်း ဒေါ်ချစ်ခင်မျက်နှာကြီးကိုပဲ မြင်နေကာ.. ၊

“အမလေး..”

ခြေထောက်မှာ နောက်မဆုတ်ရှေ့မရောက်နှင့် ရပ်ထဲမှာလှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“စွန်း..”

သူမရှေ့ကို သာရဏာယံလိုနှုန်းနဲ့ရောက်လာလိုက်မှန်းမသိဘဲ ကြည့်လိုက်တော့ သူမကသာရရင်ခွင်ထဲမှာ.. ၊

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကိုလာစောင့်နေတာ.. ပြုတ်ကျမှဖြင့်ကွာ..”
“ဖယ်စမ်းပါ..”

စွန်းက သူ့လက်ကိုဖယ်ချပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာဆင်းဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော် ခေါင်းတွေတစ်ရပ်ရပ် မူးဝေနေ၏။ တလှုပ်လှုပ်တုန်နေဆဲ ရင်တွေက ဘာကိုမှလည်းဆုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိအောင် ရှိနဲ့နေခဲ့၏။

“စွန်း.. လာဒီဘက်က..”

သာရက စွန်းရဲ့လက်ကိုပြန်ရှုန်းမရအောင် စိဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒီတိုင်းအတူတွဲဆင်းသည်။ သူနဲ့အတူထွက်လာခဲ့ရင်း ဒေါ်ချစ်ခင်ရဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်နေသည်။

အနားမှာသာရကို မရှိစေချင်ပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းရပ်တည်သွားလာနိုင်စွမ်း မရှိအောင်ရုတ်တရက် ရင်တွေတုန်နေတာက နှိပ်စက်နေ၏။ ဒါ ကိုယ်ဝန်ကြောင့်လား၊ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းလား.. ၊

သူနဲ့အတူတူ ရှိမနေချင်သော စိတ်ကလည်းတစ်ဝက်နှင့်..

“ရှင်ကို ကျွန်မနားမလာပါနဲ့လို့ ပြောထားသားနဲ့..”

“မင်းက ငါ့နီးပဲ.. ငါအနားကပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခုမင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ.. ပြော..”

စွန်းပြန်ပြောချင်ပေမယ့် ခေါင်းတွေမူးပြီး အန်ချင်လာသည်ဖို့ မတတ်နိုင်.. ၊

“လာ ဒီမှာလာထိုင်လိုက်.. ကားထဲမဝင်နဲ့ဦး..”

ကားရဲ့ဘေးမှာ သစ်ပင်ကြီးရှိသည်။ အရိပ်သိပ်မကောင်းပေမယ့် နေသိပ်မပူသောကြောင့် အေးနေသည်။ သာရက ကားထဲကန့်ယူချခင်းထားကာ စွန်းထိုင်ပြီးတာနှင့် ရေသီးလေးတွေထနေသည့် ကုတ်ဒ်တစ်ဘူး လက်ထဲထည့်၏။

“ရှေ့ သောက်လိုက်ဦး.. ပြီးမှရန်ဖြစ်မယ်..”

စွန်းက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့.. ၊

“မင်းဖြစ်ချင်ရင်ပြောတာ..”

ဖြစ်ဖို့တော့ ရှိနေသေးသည်။ ဒါပေမယ့် အအေးသောက်လိုက်မှ ရင်ထဲမှာအေးမြလန်းဆန်းသွားသည့် အဖြစ်ကြောင့်မကျေနပ်တာတွေကိုလည်း မေ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ.. အဆင်ပြေရဲ့လား..”

“အင်..”

“မပြန်သေးဘဲ ကန်ဘောင်ဘက်လမ်းလျှောက်ကြည့်မလား..”

“ဟင်အင်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. မင်းမျက်နှာအရမ်းခွမ်းနေလို့ပြောတာ..”

ကားကိုနောက်ပြန်ဖို့ရင်း လက်ပိုက်နေသည့်သူ့ကို စွန်းက သေချာကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“ကျွန်မရှုံးလာတာကို ရှင်တော်တော်ပျော်နေလားသာရ..”

“ပျော်တယ်.. ဒါပေမယ့် ကိုယ်နိုင်တာကိုပျော်တာပါ၊ မင်းရဲ့ လို့မဟုတ်ဘူး..”

“ရှင်ကျွန်မကို လှောင်ချင်လို့ တမင်လာစောင့်နေတယ်ပဲပြောပါ..”

သာရ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ.. ၊

“ဒါပေါ့.. မင်းကိုလှောင်ရဖို့အတွက် ဆေးတွေရေခဲဘူးတွေ အပြည့်သယ်ချလာတာလေ.. ဒေါ်ချစ်ခင်ဆိုတဲ့အသွားကြီး အနားကပ်ပြီး ကကန်းညှပ်သွားတာလည်း ခံရင်းနဲ့..”

“ရှင်ကို..”

“ဟုတ်တယ်.. ငါထင်လိုက်တယ်၊ မင်းကိုလည်း ဒီလိုစကားတွေ ပြောသွားမှာပဲဆိုတာ.. အဲဒါကြောင့် အပြင်မထွက်သေးဘဲ မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ..”

စွန်း မျက်လွှာချသွားသည်။ ပြီးတော့ အအေးဘူးကို ဖိဆုတ်ကိုင်ထားရင်... ။

“ပြောသွားတာစုံနေတာပဲ..”

“ပြောပေစေကွာ.. ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ သူ့ဘက်ကစံစားချက်ကလည်း အနီရောင်ရင်နေမှာပဲ.. ထားလိုက်စမ်းပါ..”

“ဟွန်း... ရှင်ကတော့နိုင်တာကိုး..”

“မင်းရုံးမှာပဲလို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ.. ဘာကြောင့် ရုံးမှာဆိုတာ တောင် ရှင်းပြခဲ့တယ်၊ မင်းလက်ခံခဲ့သလား..”

သူ့ဘက်ကဒေါသတွေပြလာသည်။ ဒါပေမယ့် နဖူးတစ်ချက် ပွတ်လိုက်ပြီး သူမအနားရောက်လာကာ.. ။

“သက်သာရင်ပြန်ရအောင်.. ခရီးသွားဖို့တွေ ကလေးတွေပဲ ပြင်ဆင်နေရတာ..”

စွန်းကားထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာထိုင်ရအောင်လည်း ကူရှင်လှန်ပြီး လေအေးစက်ချိန်ပေးတဲ့အထိ သူပျာယာခတ်အောင် လုပ်ပေးနေပြီး.. ။

“ယူ အိုခေ..”

“ရတယ်.. ရှင်ဘာသာ ကားမောင်းမှာမောင်းစမ်းပါ..”

“လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ပါ ဒေါ်စွန်းမမရယ်.. နောင်အသက်တစ်ရာ နှစ်ဆယ်တိုင်သည်အထိ ခင်ဗျားရဲ့ သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံလေးကို မကြားရမှာစိုးလို့ပါ..”

ပြောရင်းနဲ့ သူ့ဘက်မှာထိုင်ကာ တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး.. ။

“အဟွန်း... အဲဒီစုပုတ်ပွထနေတဲ့ မျက်နှာကို သက်ဆုံးတိုင်ဖြင့် သွားချင်လို့..”

“အတိဿရ..”

“ပြောပြတာ.. အရှိကိုအရှိအတိုင်း..”

အခန်း(၄၅)

“မွေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပတာကို ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ဒီထိဖိတ်လာတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဖြေပုံကသံပြတ်နှင့်.. ။

ပြီးတော့ ဟိုတယ်လ်တစ်ခုလုံး အပြည့်ခင်းကျင်းထားသမျှစားဖွဲ့တွေက သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို သူပဲလိုက်နာခံနေတာ မမောနိုင်မပမ်းနိုင်.. ။

“မေမေ့.. လာလေ..”

“မေမေ့မျက်နှာလေးကို ပြုံးထားပါမေမေကလည်း..”

ကလေးနှစ်ယောက်က စွန်းကိုဘယ်ညာလာဆွဲခေါ်ရင်း သရ နဲ့နိုးအောင် ကပ်ပေးကြ၏။ သဘောမကျပေမယ့် ပြုံးတော့ပြုံးနေခဲ့ရ၏။ ဒီလူတွေက ရန်ကုန်ကကိုယ့်မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းတွေပဲဖြစ်သည်။ သားနဲ့သမီးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ဒီမိသားစုနဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို နောင်ထပ်ပြီး ခလုတ်တိုက်လာမယ့်အရေးက ကာကွယ်ရမှာမို့.. ။

“လာပါဦး.. ဟိုမှာကိုထွန်းထွန်းဦးတို့က မင်းနဲ့မတွေ့ရသေးလို့..”

သရက ပခုံးကိုဖက်ပြီးလာခေါ်သဖြင့် ဖယ်ချမလိုလက်က ဧကန်သွားပြီးမှ အီလည်လည်အပြုံးနှင့်.. ။

“ဟုတ်ကဲ့.. သုံးဆောင်ကြပါနော်၊ ပြီးရင်ပျော်ဖြေရေးခွာလည်းပါဦးမှာ..”

“စိတ်ချပါညီမရယ်.. တို့တွေကစိတ်ချင်းရင်းနှီးကြပြီးသားပဲ၊

ဒါနဲ့ညီမတို့ရလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖြစ်သွားကြတာ ပိုပြီးပျော်ဖို့ကောင်း တယ်နော်..”

“ဟုတ်ပ...ဒီထက်မဂ်လာရှိတာ မရှိတော့ဘူး..”

“သားရဲ့မွေးနေ့နဲ့ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ရလိုကျွေးမွေးဧည့်ခံတဲ့ အတွက် မွေးနေ့ရှင်ရော ဟောဒီကချစ်စခင်စနေနီးမောင်နှံကိုရော ကျေး ရူးတင်ပါတယ်ဗျာ..”

“မွေးနေ့ရှင်ဦးအတိဿရနဲ့ မောင်နေသရတို့အသက်ရာကျော် ရှည်ကြပြီး လူလည်းကျန်းမာစိတ်လည်းချမ်းသာပါစေ..ဒီမိဘ ဒီဇနီး သားသမီးတွေနဲ့ မိသားစုအားလုံးပြည့်စုံပျော်ရွှင်စွာ ရာသက်ပန်ပေါင်း စည်းသွားနိုင်ပါစေ..”

“ဟက်ပီးဘက်သ်ဒေး..”

“ဟက်ပီးဘက်သ်ဒေးအတိဿရနဲ့နေသရ..”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင့်...”

ဆုတောင်းသံတွေလည်း ဆူညံနေသည်။ လက်ခုတ်သံတွေ လည်းညံနေ၏။ ထိုပြင်.. ၊

“အန်တီတို့အဆင်ပြေသွားကြတာတွေရလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင့်..”

နှုတ်ဆက်လာသူကို ကြည့်လိုက်တော့အံ့ဩသွားမိသည်။ တစ်ခေတ်.. ၊

စွန်းရဲ့အကြည့်ကိုတစ်ခေတ်က ပြန်ပြုံးပြကာ.. ၊

“တစ်ခေတ်ပါအန်တီ..ဘယ်သူကမုဖိတ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမှာရှိနေလို့ပါ..”

“ကျွန်တော်တို့ဆိုတာက..”

“မေမေနဲ့ဖေဖေနဲ့ပြီးတော့..ညီမတွေရောပဲ..”

“ဪ..”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဘေးမှာမျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနဲ့ ရစ် နေသည့်လရောင်ကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“မင်းတို့ချင်း နှုတ်ဆက်ပြီးကြပြီလား..”

သူကခေါင်းခါရင်း...။

“ခုမှကျွန်တော်ဆင်းလာတာပါ။ ဒါပေမယ့်အန်တီတို့စရောက် တဲ့နေ့တည်းက ကျွန်တော်သိတယ်..”

သူမိဘတို့ကို ကြောက်လို့ထွက်မနှုတ်ဆက်ရဲတာပဲ.. ၊ မပြော ဆမယ့်သိလိုက်သည်။ ဟစ်ခေတ်ကလည်းရယ်မော စားသောက်နေကြ သည့် စားပွဲတွေဆီလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့်.. ၊

“မေမေတို့က အစတည်းကရောင်းသာ thiri Hotel မှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ဟိုတယ်လ် Ace မှာလာတည်းတာ..”

စွန်းမျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ်မဲ့သွားခဲ့လျက်.. ၊

“မဖိတ်မိဘဲလာပေးတာ ကျေးဇူးပဲ..ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ် နဲ့တစ်ရာမလာခင် ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးကျေးဇူးတင်မိမှာ..”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်အန်တီ..ဒါပေမယ့်..”

သူကလည်း ဒါပေမယ့်ဆိုပါလား.. ၊

စွန်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ခေတ်ရဲ့ အကြည့်က ပန်းနုရောင်ဂါဝန်ပျောလေးနှင့် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းလက် လက်လေးတင်ထားသည့် လရောင်ဆီဇေးခနဲရောက်လျက်.. ၊

“ကျွန်တော်လရောင်နဲ့ ခဏလောက်စကားပြောပါရစေ..”

“တာ..”

စွန်းမျက်နှာရဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြိုရည်ရောင်ပိုးချိတ်နှင့် ဖဝါပါးလေးတင်ထားသည့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာဖွေးနုသည့် မျက်နှာက တစ်ချိန်လုံးရှင်းသန့်ထည်ဝါသောအပြုံးနှင့် ခန့်ညားနေခဲ့သည်။ ၊

သို့သော် တစ်ခေတ်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် မျက်လုံးတွေက လက်လက်တောက်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပါ အစိမ်းရောင် သမ်းသွားသလိုရှိလျက်.. ၊

“မင်းမိဘကြောင့် ငါတို့ဒီလောက်သိက္ခာကျအရှက်ရခဲ့တာ ခင်းပြောရဲသေးတယ်တစ်ခေတ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေမေ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး..လရောင်ကိုခေါ်သွား..”

“နေဦး..”

သားအမိတွေနားကို သူရရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ ဘောင်း

ဘီအညိုရောင် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ခဲပုတ်ရောင်ပေါ်မှာကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားသောတစ်ခေတ်ကိုကြည့်၏။

“မင်းကတစ်ခေတ်ဆိုတာလား...”

သမီးရဲ့ဖုန်းထဲမှာ သမီးပဲပြခဲ့တာပါ။ တစ်ခေတ်ကလက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်သည့်ပုံနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့၍.. ။

“ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ်လ်.. ကျွန်တော်လရောင်နဲ့ခဏလောက် စကားပြောပြီးပြန်မှာပါ..”

“ဟေ့.. မင်းဒီလိုတောင်းဆိုရအောင် ငါ့သမီးကမင်းနဲ့ဘာမို့ လို့လဲ၊ အဲဒီဘာလိုလိုစကားတွေကြောင့်တစ်ခါရှုပ်ပြီးပြီ..”

စွန်းအသံကိုနိမ့်မြောနေရပေမယ့် တုန်ခါနေခဲ့လျက်.. ။

“ငါတို့မိသားစုသာယာနေတာကို မမြင်ချင်တာလား၊ မင်းတို့ မိသားစုသူများကို အထက်စီးကပြောရတာကျေနပ်နေကြတာလား..”

“နေဦးစွန်း၊ ခဏလေး.. ကိုယ်ပြောမယ်..”

“ရှင့်..”

“သားကြီး မင်းအမေနဲ့ညီမလေးကိုခေါ်သွား..” ဟု အနားရောက်လာသည့် နေသရကိုလှည့်ပြောလိုက်သည်။

စားသောက်ပိုင်းတွေကနေတစ်ချို့က လှမ်းကြည့်နေကြတာမို့ စွန်းဟိုတယ်လဲထဲပြန်ပါသွားခဲ့သည်။ အထဲမှာလင်းချင်းနေကာအပြင်မှာရောင်စုံမီးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားသဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပေမယ့် သာရနဲ့တစ်ခေတ် ဆက်ရှိနေသေးသလား..။

တစ်ခေတ်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလားဆိုတာ မသဲကွဲတော့ပေ..

“လရောင်..”

“ရှင် မေမေ..”

“ညည်း.. ညည်းသူနဲ့ဒီမှာတွေ့ဖို့ အကြံနဲ့လာချင်နေတာဟုတ်လား..”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်.. လရောင်သူရှိနေတာတကယ်မ သိပါဘူး..”

“ဟုတ်စရာလားမေမေရယ်.. ညလေးနဲ့ချစ်နေကြတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့..”

“မင်းညီမကြိုက်နေတာကိုသူ သိတယ်..”

လရောင်မျက်ရည်လေးလည်လျက်ငဲ့သွားတော့ နေသရက ညီမပခုံးလေးကိုဖက်ထားလိုက်ကာ.. ။

“အဲလိုမရိုးမသားစိတ်ကူးရှိရင် မိဘမောင်ဘွားတွေနဲ့ အတူလာဖို့ကြိုးစားပါ့မလားမေမေရာ၊ ဖေကြီးကညလေးနေကောင်းလာတည်းက သားတို့မောင်နှမသူငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး ချောင်းသာမှာအပမ်းဖြေခရီးထွက်ကြတဲ့.. သားညီမလေးကိုပျော်အောင်ထားတဲ့..”

လရောင်မျက်နှာလေးကိုငဲ့ကြည့်လိုက် ဆံပင်လေးဖွလိုက်နှင့် နေသရက ညီမကိုလည်းနှစ်သိမ့်ရင်း.. ။

“သားပြောတာတကယ်မေမေရဲ့ဖေဖေအဲလိုပြောလို့မွေးနေ့ကိုမှန်းပြီး ဒီလိုလုပ်ဖို့သားကအကြံထုတ်တာ၊ သားညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ပြီးတော့သူက သူ့ကိုယ်သူထက်မေမေ့ကိုပို ချစ်တာ၊ မေမေစိတ်ဆိုးအောင်ဘယ်တော့မှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး..”

သားပြောလိုက်မှ သမီးမျက်နှာလေးကိုကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာနှင့်သွားခဲ့၏။ ဒီလောက်ထိဖြူစင်နုနယ်ပြီး စိတ်အားလည်းငယ်တတ်သေးသည့်သမီးလေးကို သူမဘာဖြစ်လို့အပြစ်တွေခဏခဏတင်နေမိတာလဲ.. ။

“ဆောရီးသမီးရယ်..”

မျက်ရည်တွေရေလျက်ငဲ့နေတာကိုကြည့်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ ဝှေဖက်ထားလိုက်မိသည်။ လရောင်ကလည်းစွန်းရဲ့ခါးလေးကို တင်းနေအောင်ပြန်ဖက်ထားကာ ၊ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဆိုသလို ချောကာမှ မျက်ရည်တွေကအားကောင်းမောင်းသန်ကျလေသည်။

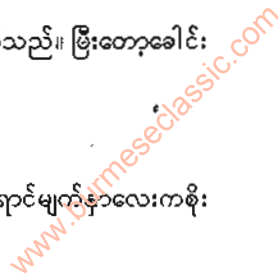
“အဟွန်း..”

မအေနဲ့ညီမကိုကြည့်၍ နေသရကရယ်သည်။ မြီးတော့ခေါင်းညီတ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခံပွဲဘက်ပြန်ထွက်သွား၏။

“အင်.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

မျက်ရည်ကပျာကယာသုတ်ပြီး လရောင်မျက်နှာလေးကစိုးနဲ့တကြီး.. ။

“မေမေရတလော မူးမူးနေတယ်နော်၊ ဘာဖြစ်တာလဲမေမေရယ်..အခန်းထဲသွားမယ်လေ..”

“ရတယ်သမီး...မေမေခဏနားလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးပြန်သွားလေ..”

“ဟင့်အင်း...သမီးသူငယ်ချင်းလည်းမရှိပါဘူး၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မေမေတို့လူကြီးတွေပဲရှိတာ..”

လရောင်မျက်နှာလေးနွမ်းနေတာကိုကြည့်ကာ စွန်းကစုံတန်းလေးမှာထိုင်လိုက်ပြီး..

“သမီး မေမေကိုစိတ်ဆိုးလားဟင်..”

“မဟုတ်တာမေမေကလည်း..မေမေမာနကြီးတာသမီးသိပါ တယ်၊ သမီးတို့မောင်နှမအတွက် ဖေဖေနဲ့သင့်မြတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာလည်းသိတယ်၊ သမီးအားလုံးနားလည်ပါတယ်..မေမေကိုစိတ်လည်းမဆိုးဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်းမုန်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးကြောင့်မေမေကိုခေတ်တို့မိဘတွေရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာကိုပဲ..”

“တော်ပြီသမီး...အဲ့ဒါတွေထားလိုက်တော့၊ နောက်ဆိုမေမေမသိဘဲ ကိုယ့်ခံစားချက်အတိုင်း ထင်ရာတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ ပြေလည်နွေးထွေးနေသောအချိန်လေးသည်..

“ဟေး..”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင့် ကိုဿရရေ..”

“ဒီဇနီးမောင်နှံသက်ဆုံးတိုင်ထာဝရ ပျော်ရွှင်ပါစေဗျာ..”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း..”

စီခန့်ထွက်လာသည့် လက်ခုပ်ဩဿာသံတွေကညံ့မစဲ..

“သားမွေးနေ့ညက ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကြီးနူးဟွန်း၊ လူကြီးတွေကမှပဲ ထိပ်ခေါက်လို့မရ..လိမ်ဆွဲလို့မရ..”

အပြင်က သာရရဲ့မွေးနေ့သံ ညံ့စို့နေတာကို စွန်းကအိပ် ခန်း

နေ တဗျစ်တောက်တောက်ရှိနေ၏။ သမီးနဲ့အထဲဝင်လာခဲ့တာ အခွင့်ကောင်းယူကာ ပြန်မထွက်တော့ဖို့ စဉ်းစားနေကာမူ..

“မေမေ..မေမေ..”

“ဟဲ့..”

“ကိုကိုဘာလဲဟင်..”

“ညလေး..မေမေမှာလေ..”

နေသရ ပြေးလွှားရောက်လာကာ၊ စွန်းကိုတအံ့တဩကြီးကြည့်၍သွားကြီးအဖြီးသားနှင့် လရောင်ဘက်လှည့်ရယ်လိုက်ပြီး ခိုက်ကိုလက်နဲ့ငိုင်းပြု၍..

“ညလေး ငါတို့မောင်နှမနောက်တစ်ယောက်တိုးလာတော့ နှာ..မေမေမှာ၊ ဒါ ဒါ..”

“ဟင်..ဘယ်လိုကိုကို..”

ကြည့်စမ်း..

စွန်းသိလိုက်ကာ နေရာမှထရပ်လိုက်၏။ လရောင်ဟယ်ခနဲကြောင်တက်သွားခဲ့သည့် အမူအရာလေးကြောင့် ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း..

“မေမေမှာ..”

စွန်းကိုအားပါးတရကြီး ပွေဖက်လိုက်ကာ..

“မေမေမှာကလေးလေးရှိနေပြီ ဟုတ်လားမေမေ..”

“ညော်..ဟုတ်ပါတယ်ဆိုညလေးကလည်း၊ ဖေဖေကျေညာလိုက်တာ ခုနဂေါခနဲပဲမကြားလိုက်ဘူးလား..”

“ကြားလိုက်တာပေါ့၊ ကြားတယ်..ကြားတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေအညာဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်..”

“ဟေ့..ဟေ့ အဲ့ဒီမေးခွန်းတားမြစ်တယ်နော်..”

တကယ်ကို လရောင်မေးခွန်းမဆုံးခင်ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့..

“အဲ့ဒီလိုစကားတွေကြားရင် သမီးမေမေဂျမ်းထိုးသွားလိမ့်သော်..”

“အတိဿရ..ရှင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်..”

“ကိုယ်ဘာလုပ်လို့လဲ...လာ အတူသွားဧည့်ခံမယ်..”

“ဘာ..”

“ကိုယ်တို့ရဲ့နှစ်ပတ်လည်များစွာမှာ ဒီနှစ်ပတ်လည်ကမဂ်
လာအရှိဆုံး...ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတွေအများကြီးဒီထိဖိတ်ခေါ်လာပြီး
အကြီးအကျယ်ကျင်းပလိုက်တာ..”

“ဖယ်...သွား..”

လက်ကိုဆွဲလိုက်တော့ ခါချပစ်ကာ.. ။

“ဒါတွေ အစကနေအဆုံးရှင့်သဘော ရှင့်စိတ်ကူးနဲ့လုပ်နေခဲ့
တာ..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့်မဆုံးသေးဘူး၊ အစီအစဉ်တွေရှိသေး
တယ်..”

“ရှင်..ရှင်နော်..”

“မင်းကိုတိုင်ပင်တော့ အေးဆေးခေါင်းညိတ်မှာမို့လို့လား၊
လာပါကွာ..ဟိုမှာလက်ဆောင်တွေထပ်ထုတ်ပြီး စောင့်နေကြတာ..”

“ရှင်ကလူကိုမျှော်တစ်ကောင်လို ပြစားနေတာပဲ..ကျွန်မ
ကိုနည်းမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခပေးနေတဲ့လူ..”

“မေမေရယ်..ကိုယ်ဝန်ရှိတာဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မေဖေက
သမီးတို့ကိုတောင်မပြောပြခဲ့ပါဘူး..”

“ဟုတ်သားပဲမေမေရာ..ဒါတစ်နေ့နေ့ပေါ်လာမှာပဲဟာ၊ လာ
ပါ..သားတို့ပျော်ပျော်ပါးပါးပွဲလုပ်လိုက်ရအောင်..”

“ရှင်နော်..အတိဿရ..”

စွန်းဒေါသထွက်ရင်း ခြေကန်ထားရင်းအားလုံးဆွဲခေါ်နေ
နောက်ကိုပါသွားခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးမနောက်ကြေးဗျာ..ကျွန်တော့်ဇနီးကရှက်နေလို့..”

“ဟာဗျာ..ဒါဝမ်းသားစရာကိုရှက်စရာလား..”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်ပါညီမရယ်..ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ညီမ
တို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အားလုံးအသစ်ပြန်ဖြစ်သွားပြီနော်၊ သားသမီးတွေ
ကြီးပြင်းကုန်ပေမယ့် ယုယဗွေပိုက်စရာကလေးငယ်လေး ထပ်ရလာ
သေးတယ်..”

“ဟုတ်ပသမီးရယ်..အဲဒီကျေညာသံကြားတည်းက သမီးအစ်
မကအားကျနေတာ၊ အန်တီတို့မှာတော့ မြေးလေးတစ်ယောက်ရှိတာ
လေ..သားအိမ်မကောင်းလို့သမီးအစ်မကတစ်ယောက်ပဲမွေးနိုင်တာကို..”

“ကလေးမွေးနိုင်တာရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်..မ မွေး
နိုင်လို့သူများကလေးခေါ်ပြီး မွေးစားနေရတဲ့မိန်းမတွေဘယ်လိုလုပ်မ
လဲ..တစ်ချို့ကျတော့လည်း ကလေးတွေမွေးနေရပြီး ချို့ချို့တဲ့တဲ့မပြည့်
မစုံနဲ့လေ..သမီးတို့မှာဘာများချို့တဲ့လို့လဲ၊ ဒီလောက်ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့
ဘဝမှာ စိတ်မကျေနပ်ချက်တစ်ခုနဲ့ သောကမရှာပါနဲ့..”

“တို့ဘုရားရှင်ကိုတောင်မှ မယ်တော်ကြီးမှာလေးဆယ်ကျော်
မှက်ပေါ်တာလေ..”

စွန်းအတွက် သူရတယ်လောက်ကာကွယ်ထားခဲ့သလဲတော့
မသိ၊ အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၊ အားပေးချီး
မြှောက်စကားတွေပြောကြနှင့်စွန်းရဲ့ဘေးမှာအမျိုးသမီးတွေဝိုင်းနေ၏။

သူရကလည်း ပခုံးလေးဖက်ထားလိုက် ခဏပျောက်သွားပြီး
ပြန်ရောက်လာပြီးလက်ဆွဲလိုက်..

အများတကာအမြင်မှာတော့ ‘ချစ်နေလိုက်တာ’ပေါ့.. ။

အခန်း(၄၆)

“ရှင်ကဘယ်တုန်းက ‘ဝင်အိပ်နေတာလဲ..’

“ဟား..ဘာလဲကွာ..”

“ဖယ်ပါလား..ဒီမှာဆင်းလို့မရတော့ဘူး..”

“မဆင်းနဲ့ပေါ့ကွ..ခုမှ မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး..”

“ကျွတ်..”

“ဟ..”

စွန်းက ခုတင်ဘေးမှာမွေ့ရာခင်းပြီးဖြစ်သလို အိပ်နေသည့် သာရဘေးမှာ ခြေထောက်ကပ်သပ်ချလိုက်ပြီးထရပ်၏။ သူမ မလွတ်မလပ်နင်းပြီး လဲကျသွားမှာစိုးကာ သာရကမန်းကတန်းထထိုင်ဖယ်လိုက်ကာ.. ၊

“ဘယ်သွားမလို့လဲ..”

“ကျွန်မဘာသာဘယ်သွားသွား..”

“မိုးမလင်းသေးဘူး..အပြင်မထွက်နဲ့နော်..”

ရေအိမ်သွားမလို့ထတာပေမယ့် သူမေးလိုက်မှပဲအပြင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းနေတာကို သတိထားမိပြီး လေညှင်းခံဖို့သတိရ၏။

“စွန်း..”

မျက်နှာသစ်တော့လိုက်သစ်သည်။ ရေအိမ်ဝင်တော့လည်း စောင့်နေ၏။ အပြင်ထွက်လာတော့အနားကပ်လိုက်လာကာ.. ၊

“အပြင်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ..”

“ဘာလိုက်ဖြစ်နေတာလဲ..ကျွန်မဘာသာလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့မရဘူးလား..”

“မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့နေရာတွေက အန္တရာယ်ရှိတယ်ကွ..”

“ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်မတူးဘူး..”

“ဘယ်သူကကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးမလဲ..ကျွတ်..လေကလည်းကြမ်းလိုက်တာကွာ၊ လာပါကွာ..ပြန်ဝင်ရအောင်..”

တစ်ညလုံးဗရုတ်သုတ်ခသံတွေနဲ့ မျက်စိရှုပ်ခဲ့ရတာ ခုကျတော့ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေခြင်းက လူကိုဆွဲဆောင်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ရှင်..ကပ်လိုက်နေရင်တော့ ကျွန်မဆက်သွားမှာပဲ..”

သာရ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ စွန်းကခဏရပ်ပြီး သူ့ကိုငဲ့ကြည့်၏။ ပြီးမှဆက်လျှောက်လျှင်.. ၊

“စွန်း..”

သူ့စွန်းရဲ့ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့ကိုယ့်ကိုဘက်တိုက်နေတာလဲ..”

“ရှင်မသိဘူးလား..”

“သိတယ်..ဒါပေမယ့်တော်သင့်ပြီလေ၊ ကိုယ်မင်းကိုဘယ်လောက်ထိ..”

“သည်းခံနေရတယ်ထင်ရင် မခံနဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ကလေးတစ်ယောက်မွေးရတိုင်း ရှင့်ကိုတစ်ခါမုန်းတယ်.. ခုပိုဆိုးတာပေါ့၊ လူကသေခါနီးပြီ တလေးမွေးနေရတုန်းဆိုတာ..”

“မင်း ဒီလောက်တောင်တစ်ယူသန်နေရလား..”

“သန်တယ်..ရှင်သက်သက်ယုတ်မာတာ၊ ကျွန်မနဲ့ရန်ဖြစ်တယ်၊ မာနတွေအပြိုင်ကြဲပြီး မတူမတန်သလိုနေပြတယ်..ပြီးတော့ ကျွန်မယုံကြည်စိတ်နဲ့ ကာကွယ်ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ရှင်အနိုင်ကျင့်တာခံရတယ်..”

“မင်း..မင်းကိုငါ..”

“ငါ့မိန်းမမို့လို့ လင်မယားချင်းဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါတွေပဲပြောဦးမှာ မို့လား..ကျွန်မပြောနေတာအဲ့ဒါတွေပေါ့ဘူး၊ ကျွန်မဒုက္ခရောက်အောင် ရှင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလတွေကိုပြောတာ..ရှင်သိပ်ကိုတော်ပါတယ်..လိုချင်ရင်တန်းရအောင်ယူနိုင်တယ်၊ အမြဲတမ်းရှုံးနေရတဲ့ကျွန်မက

ရှင်ကိုမုန်းခွင့်တော့ ရှိရမှာပေါ့..”

ဒီမိုက်ကြီးတဖြဲဖြဲနဲ့ အလုပ်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. ၊

မွေးပြီးတော့ရော ဒီကလေးနီကြာရဲနဲ့ ဘယ်လောက်ထိအိမ်တွင်းပုန်းဖြစ်ရဦးမလဲ.. ၊

ဒါတွေတွေးမိတိုင်း မုန်းလွှာမိလျက်.. ၊

“ရှင်ကိုရှေ့နေအလုပ်မလုပ်နဲ့လို့ ပြောခဲ့မိလို့.. ကျွန်မကိုဒီနည်းနဲ့အလုပ်မလုပ်ရအောင် လုပ်လိုက်တာ..”

“မင်းကွာ..”

“ကျွန်မသာ သူများအသက်သတ်ရဲပြီး ငရဲကြီးမံနိုင်ရင် ဒီကလေးကို..”

“မင်းတော်တော့..”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်အော်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ကျွတ်ခနဲဖြစ် ရင်း..

“မင်းတော်တော်ရန်လိုအတွဲကြီးတဲ့မိန်းမ.. လင်မယားဖြစ်သွားတဲ့လူတိုင်း ကလေးရဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယူကြတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုကြတာလည်း မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးဆောင်ရွက်နေကြတာမဟုတ်ဘူးကွ့..”

“ရှင်ကတော့ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့.. နောက်ထပ်တစ်ခုတောင်ရှိဦးမှာ၊ ကျွန်မကိုရှေ့နေမလုပ်နိုင်တော့အောင်..”

“ဟုတ်တယ်.. မင်းကိုမလုပ်စေချင်ဘူး..”

ပြောရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ မင်းကိုကိုယ်အလှကြည့်နေချင်လို့၊ မင်းပင်ပန်းနေတာကိုမမြင်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ဒီလိုပြိုင်ဆိုင်ခုခံမှုတွေနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လာရတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို မလိုချင်လို့..”

စွန်း သူလက်ကိုဖယ်ချဖို့မကြိုးစားခင် မျက်လုံးချင်းနီးသွားအောင်ဆွဲယူလိုက်ပြီး.. ၊

“ငါ မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်စွန်း..”

သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး မြတ်နိုးတပ်မက်သောအနမ်းတွေနဲ့ စက္ကန့်များစွာနစ်ချောနေမိသည်။ သူ့လိုမျိုးမာနတွေ

ပြိုင်ထားပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်တုံ့ပြန်တတ်သည့် အပြောတွေအကြည့်တွေနဲ့လူက ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တော့ စွန်းအံ့ဩသွားသည်။

ထိုခဏမှာသူနမ်းနေသမျှ သူမမှင်တက်မိခဲ့၏။ ဒါယံစရာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆင်ခြင်မိသည့်အချိန်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာလှုပ်လို့တောင်မရ.. ၊

မှောင်သည်လည်းမဟုတ် လင်းသည်လည်းမဟုတ်သောကမ်းခြေဘက်မှာ နိုးထနေသူတစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမလားလို့ တွေးပြီးရှက်မိပေမယ့် ဒီလူဂရုမစိုက်တတ်တာတွေကြောင့် စိတ်ပျက်မိ၏။

သူမအရှက်ရခဲ့သည့်အဖြစ်တိုင်းဟာ အတိဿရဆိုသည့်ယောက်ျားနဲ့သာ သက်ဆိုင်နေခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍.. ၊

ချစ်ချင်ဖွယ်တော့ တစ်စက်မှမရှိ.. ၊

အခန်း(၄၇)

မိသားစုလိုက်ကမ်းစပ်သံသောင်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့ဆင်းလာကြတုန်း နေသရကို သူငယ်ချင်းတွေ လာပြေးခွဲကြကာ.. ၊
 “ရေကူးမယ်လား.. ပြီးရင်ဘောလုံးကစားမယ်..”
 “မေမေ သားရေကူးတော့မယ်နော်..”
 “ရေကူးတာကူးနော်.. ဘောလုံးမကစားကြနဲ့၊ ဘောလုံးနောက်လိုက်ရင်း ရေနက်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်..”
 “ရေနက်ထဲမရောက်ဘူးအန်တီ.. ကျွန်တော်တို့အစပ်နားမှာပဲကစားမှာ..”
 “အေးပါ.. ပြောသလိုလုပ်နော်၊ ကွယ်တာနဲ့ထင်သလိုမနေနဲ့..”
 “အဟွန်း..”
 သားကိုလှမ်းအော်နေတုန်း သူရရယ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိကာ.. ၊
 “ရှင်ကဘာရယ်တာလဲ..”
 “မင့်သားအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်..”
 “အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ.. ရှင်တောင်ရေလည်းမကူးတတ်ဘဲနဲ့ လူအထင်ကြီးအောင် ဆင်းပြမလို့ဝတ်စားလာတာလေ..”
 အားကစားဘောင်းဘီအပြာရင့်ရင့် ဖွဖွစွတ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဝတ်ထားသည့်ပုံစံကို စွန်းကစောင်းကြည့်ပြီးကဲ့ရယ်၏။ သူရကအရပ်ကလည်း သတိထားမိလောက်အောင်မြင်သည်။ ရင်အုံပြန့်ပြန့်နှင့် ဗိုက်သားရှုပ်နေပုံကလည်း ခုလိုဝတ်ထားကာမှထင်းနေအောင်ပေါ်၏။
 ကြမ်းရှသည့်မွေးညှင်းတွေက မြေသလုံးနှင့်ရင်အုံအလယ်မှာ

မစို့မပို့ရှိနေသေးသည်။ ကြည့်လို့မရသည့်ကြားက ဒါတွေတမင်ပြချင်လို့ဝတ်ထားတာဆိုသည့် မနာလိုစိတ်ကြောင့်ဒေါသထွက်နေမိသည်။
 သူရကလည်း စွန်းကိုပြန်ခွဲကြည့်၍.. ၊
 “ဘာလဲ.. ကိုယ်ရေမကူးတတ်တာကို စိတ်တွေလည်းပူ ပြောလည်းမပြောချင်နဲ့ ရင်ခံနေတာလား..”
 “သေလိုက်ပါလား..”
 “ဟား ဟား ဟား..”
 သူရက စွန်းကိုပခုံးချင်းတိုက်ပြီးရယ်ကာ၊ လရောင်ရယ်နေတာကိုလှည့်ကြည့်၍.. ၊
 “သမီးမေမေ ဖေဖေကိုစိတ်ပူနေတာတွေလား..”
 “သူရနော်.. ရှင်..”
 “လုပ်ပါ.. တစ်ခါပဲပြောလိုက်၊ ကျွန်မစိတ်မချဘူး.. ရှင်ရေမကူးနဲ့လို့..”
 “ဆုတောင်းလေ.. ဟွန်း..”
 “ဖေဖေ.. တကယ်ရေမကူးတတ်ဘူးလားဟင်၊ ကူးတတ်သားနဲ့..”
 “ဖေဖေကရေကူးရင် ကြွက်တက်တတ်လွန်းလို့.. ကူးကိုမကူးရဲတော့တာသမီးရဲ့၊ သမီးမေမေကတော့ အိပ်(စ်)ပတ်ပဲ၊ ဖေဖေဟိုအရင်က ရေကူးရင်းကန်ထဲဆွဲချဖူးတာခဏခဏ.. အဲ့ဒါတောင်စကက်အကျပ်နဲ့ပေမယ့် အေးဆေးပဲ..”
 “မေမေကအရမ်းတော်တာပဲနော်.. ဒါဆိုဖေဖေသွားကူးလေ၊ မေမေဒီမှာကြည့်နေတာပဲဥစ္စာ..”
 “ကဲ..”
 သူရကရယ်ကာ.. ၊
 “မင်းကိုယ်ကိုစောင့်ပေးမှာလား..”
 “ကျွန်မသားသမီးတွေကိုကြည့်နေလို့ရအောင်ဆင်းလာတာ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့.. ဟိုမှာဘောကွင်းတွေများပုံလို့..”
 “ဟေး.. ရှေ့နေကြီးရေ..”
 “အတိသရ.. လာပါဟာ..”

“ဒီမှာငါတို့ဘက်မှာအားနည်းနေလို့..”

သာရကို သူတို့တွေလှမ်းခေါ်နေကြသဖြင့် နေရမှထ၍၊ လက်ဝါးချင်းပွတ်သပ်ခါရင်း.. ၊

“သမီးမေမေကိုအပေါ်ထပ်တစ်ထည်လောက်သွားယူပေးလိုက်ဦး..တဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ နေစောင်းရင်လေတအားတိုက်တာ..”

“ဟုတ် ဖေဖေ..”

လရောင်ကပြုံးနေရင်း စွန်းနားတိုး၍ပါးချင်းကပ်လိုက်ကာ.. ၊

“မေမေ့..”

“ဘာလဲ..သမီးအဖေအကြောင်းမပြောနဲ့..”

“ဖေဖေကိုအရမ်းမစိမ်းကားပါနဲ့မေမေရဲ့..ဖေဖေကမေမေကိုချစ်ပါတယ်..”

“ကဲပါ..မေမေ့ကိုရေဘူးတစ်ဘူးလောက်ပါ ယူလာခဲ့ပေး..”

“ယူပေးမယ်..မေမေလမ်းလျှောက်နေလေး သမီးချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်..”

သူ့အကြောင်းဆက်ပြောနေမှာစိုးလို့ လွတ်လိုက်ပြီးမှ ဟိုတယ်လီဆီပြန်ရမှာ နည်းနည်းဝေးတာကိုသတိရပြီး လိုက်ကြည့်မိသေးသည်။ သမီးလေးကိုခုမှ ကိုယ့်ဝမ်းကကျွတ်သွားတာလို မျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုယ့်ရဲ့ နွေးထွေးမှုနဲ့ လှမ်းခြုံပေးရဖို့ အချိန်နှောင်းခဲ့ပေမယ့် သူမကြိုးစားရမည်။ သာရနဲ့သူမ ညီမျှခြင်းရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာရှိကြဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်မှန်းသိနေတာတောင်မှ သားနဲ့သမီးအတွက် သူမစိတ်ကိုအစွမ်းကုန်လျှော့ချထားခဲ့တာပါ.. ၊

နောက်ထပ်တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင်နေဖို့လည်းဆုံးဖြတ်ပြီးသား ခြေလှမ်းတိုင်းမှာအတွေးတွေရင့်သန်နေမိရင်း ‘ဟေး’ခနဲအော်သံတွေကြောင့် ရေစပ်ကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

မိသားစုတွေပျော်ရွှင်ဖြူးတူးနေကြသည်။ ဒရင်းမိဘက်ဒီလိုဘောပြန်ပြန်မှာကလေးတွေကို တစ်ယောက်စီတင်၍ မိဘတွေကကစားပေးနေကြသည်။

တစ်ချို့က ဘောကွင်းတွေပေါ်ဖအေက ပက်လက်လှန်ပြီး

ကလေးတွေကိုစိုက်ပေါ်တင်ထားကြ၏။ တစ်ချို့တွေကတော့ ရောက်စုံဘောလုံးတွေရေနက်နက်ဘက်မှာ ပစ်ဖမ်းနေကြလေသည်။

ပြီးတော့ သံသောင်ပေါ်မှာမြင်းတွေစီးနေကြ၏။ စက်ဘီးတစ်စီးမှာစုပြုစီးပြီး အော်တဲ့သူတွေကအော်၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ စည်ကားခြင်းကို သူမမနှစ်သက်ပေမယ့် ခုလိုဒါကိုကြည့်ဖို့တမင်ရပ်နေသည့်အချိန်မှာတော့ သေချာကိုကြည့်နေခဲ့မိသည်။

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းတေသောခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ကလေးငယ်လေးတွေနဲ့ မိသားစုတွေဆီမှာသာ မျက်လုံးရှိနေခဲ့လျက် တစ်ချက်တစ်ချက်ပြုံးမိတာလည်းရှိ၏။

သူမအရမ်းကြောက်နေမိပေမယ့် မလွန်ဆန်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်တစ်ခုကိုတော့ အကောင်းဆုံးတွေနဲ့သာလက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူမခပ်ငဲ့ငဲ့လျှောက်နေသည့်ရှေ့မှာ အညိုရောင်ပါတိတ်ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ပိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မော့မကြည့်ဘဲ တခြားဘက်ကို ရှောင်ရှားပေးလိုက်မိသည်။

သူမက စွန်းရဲ့ရှေ့မှာပဲ ရွှေ့ရပ်လိုက်ကာတစ်ဆက်တည်း.. ၊

“ညီမ..”

ဟင်.. ၊

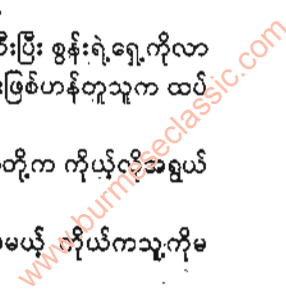
မျက်နှာမော့လိုက်တော့ သူမရှေ့မှာဒေါ်ပန်းလှိုင်.. ၊ စွန်မျက်နှာတည်တည်တံ့တံ့ပိုဖြစ်သွားကာ၊ တစ်ဖက်လှည့်သွားဖို့ပြင်လျှင်.. ။

“ညီမ ခဏလေးပါ..”

ဒေါ်ပန်းလှိုင်က ကမန်းကတန်းတားဆီးပြီး စွန်းရဲ့ရှေ့ကိုလာရပ်၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ရဲ့အမျိုးသားဖြစ်ဟန်တူသူက ထပ်ရောက်လာကာ.. ၊

“ရှေ့နေကြီးဒေါ်စွန်းဆိုတာကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်လိုအရွယ်ဆင်တာ ညီမကငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာကိုး..”

သူက တရင်းတနီးပြုံးပြန်တတ်ဆက်ပေမယ့် ကိုယ့်ကသူ့ကိုမ

သိ.. ၊

“ညီမ..သူကအမခင်ပွန်းလေ၊ တစ်ခေတ်ရဲ့အဖေယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနကညွှန်မှူးဦးမြတ်သော်တဲ့..”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲမသိဘူး..”

“ကိစ္စကိုလိုရင်းပဲပြောရရင်တော့ ဟိုတစ်ခါတစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်ဘာမှသေချာမသိဘဲ အစ်မဘက်ကပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ..”

စွန်းမျက်နှာသိသာစွာ တင်းသွားသည်။ ပြောချင်တော့ လည်းစကားလုံးမရွေးဘဲ မစာမနာ.. ၊

တောင်းပန်မယ့်ဆိုတော့လည်း ဘယ်သူကမျှော်လင့်နေတာ မို့လဲ.. ၊

“မလိုပါဘူးရှင်..အဲဒီပြဿနာတွေကပြီးသွားပါပြီ..”

“ပြီးသွားတာက သားတို့လူငယ်ချင်းဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်ကြမှန်းမသိတဲ့အကြောင်းအရာတွေပါ။ တကယ်တမ်းသားအမှုဖြစ်သွားခဲ့ရင် သမီးလရောင်လေးကမဆီမဆိုင် အရှက်ရတော့မှာလေ၊ ညီမမှာ အဲဒီလိုပူပင်သောကတွေနဲ့ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာအစ်မက ‘မြေပူရာကင်းမှောက်’ လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီအတွက်ညီမလေးကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါ့မယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမ..ကျုပ်နဲ့ရှေ့နေကြီးအတိဿရကလည်း လုံးဝစိမ်းသက်တဲ့လူတွေမဟုတ်ပါဘူး..”

ဦးမြတ်သော်ကလည်း ပျာပျာသလဲဝင်ပြောပြီး တောင်းပန်၏။

“ရှေ့နေကြီးနဲ့တိုက်ရိုက်ကိစ္စမဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အမှုကိစ္စဖြစ်တုန်းက သူ့ကိုကူညီရင်းရှေ့နေကြီးနဲ့ သိခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်ရှေ့နေကြီးရဲ့ စိတ်ရင်းမှန်ကိုလည်းလေးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့တွေကပကာသနထက် လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကာရိုက်တာပေါ်မှာပဲ ခင်မင်တန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေပါ..”

စွန်းမျက်နှာထက်မှာ မှီသယောင်ဖြစ်သွားသဖြင့်၊ ဦးမြတ်သော်မျက်ဝန်းတွေက စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်.. ၊

“ဒီကိစ္စမှာဘယ်သူက အဓိကတရားခံမှန်းမသိဘဲ မိဘတွေ ဗျာများသွားခဲ့ကြတာပါ..ပြီးတော့..”

“အစ်မရဲ့- ပြစ်ပါညီမရယ်..အစ်မမှာကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး တန်ဖိုးထားလွန်းတဲ့အတ္တရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီအတ္တကသိပ်ကို အစွန်းရောက်ရှိခဲ့တာပါ..အစ်မမှားပါတယ်လို့ ပြောရဲတာကလွဲပြီး ဘာမှလည်းထပ်မရှင်းတတ်တော့ပါဘူး၊ သမီးလေးဘယ်လိုဖြူစင်မိုးသားတယ်ဆိုတာ အခုအစ်မတို့နားလည်ပါပြီ..”

စွန်းက မျက်နှာခပ်လှဲလှဲနှင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“ညတ ညီမတို့မိသားစုရဲ့မွေးနေ့ညခံပွဲပွဲတွေ ဝီဒီယိုတွေ တက်လာတော့ အစ်မတို့ကြည့်ရတယ်..အစတည်းကကလည်း အစ်မကို ကိုမြတ်ကရှင်းပြခဲ့ပါတယ်၊ အစ်မနောင်တရမိတဲ့အချိန်မှာ ညီမတို့ မိသားစုလေး ပျော်ရွှင်နွေးထွေးနေကြတာ မြင်လိုက်ရတော့အစ်မသိပ် ရွက်သွားမိတယ်..”

“သားကဆို သူ့အမေညီမနဲ့သွားတွေတယ်ကြားပြီးတည်းက သူ့အလုပ်ခန်းမှာပဲ သွားနေတော့တာ..အိမ်ကိုလုံးဝပြန်မလာပေမယ့်..”

“သူ..သူက သမီးလေးကိုတော့ ဆက်သွယ်ပါတယ်ညီမ ရယ်..”

ဒါဘာကိုဆိုလိုတာလဲ.. ၊

လင်မယားနှစ်ယောက်ထံ စွန်းရဲ့မကျေလည်သေးသည့်အကြည့်တို့ရောက်သွား၏။ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ကအေးဆေးတည်ငြိမ်၍ တောင်းပန်ခြင်းလည်း ရှိနေသောမျက်ဝန်းတို့နှင့်.. ၊

“သားရဲ့တည်ကြည်ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိလိုက်ရမှဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်လိုဆိုတာအစ်မသိခဲ့ရတာပါ..တကယ်တော့ကိုယ်သိထားသလို သူတို့ကချစ်သူ လရောင်စွန်းလေးကနောက် ထွက်သူလို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် သားလက်ခံထားတဲ့အမှန်တရားကအဲလိုမဟုတ်ဘူး..”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ရှေ့ဆက်ပြောလာမှာကိုမကြားချင်သလိုကြီးဖြစ်လာမိ၏။ ကမ်းခြေမှာပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည့် ယေသံအော်သံတွေက စွန်းရဲ့ခံစားချက်တို့ကို ဆုံးဖြတ်မရအောင် ရော

ထွေးနေစေကာ..။

“ကြိုက်တဲ့အရာတစ်ခုကျပျောက်သွားတာကို ခဏနဲ့မေ့နိုင် တယ်.. တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေတဲ့အရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် အဲဒီစိတ်က နှလုံးထူဖို့ခက်တယ်တဲ့..”

“ဒီစကားတွေကြားရင် ကျွန်မကအားရဝမ်းသာဖြစ်နေမယ်လို့ များ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ထင်နေသလားမသိဘူး..”

“မထင်ပါဘူးညီမရယ်.. ဒါပေမယ့် အစ်မကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင် တောင် သားရဲ့စိတ်ဓာတ်က မှန်ကန်နိုင်မှာပါတယ်၊ မွေးနေ့ညကညီမနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကိုလည်း သားပြောပြလို့သိပြီးပါပြီ.. ဒါတွေက အစ်မတို့အ ပြစ်ပါ၊ သားကိုတော့..”

“ပြီးခဲ့ပြီပဲရှင်.. တွေ့ကြုံဖို့လည်းမရှိပါဘူး၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ ခဲ (ဂ)နဲ့ကောက်ထုချင်အောင် မုန်းနေကြရင်တောင် ကျွန်မတို့က ကလေး တွေမှမဟုတ်တာ..”

“ညီမက အဲလောက်တောင်မုန်းနေတာလားဟင်..”

“ကျွန်မတို့ချင်းချစ်ကြမုန်းကြဖို့မှမလိုတာ.. ပြီးခဲ့တာတွေထား လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မစိတ်ထဲကထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ..”

“ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးဆိုတာ ဒီလိုရှိပါသေးတယ်ညီမရယ်..”

ဒေါ်ပန်းလှိုင်က ငိုငင်သွားပေမယ့် ဦးမြတ်သော်ကစွန်းရဲ့နေ့ ကိုပိုတိုးလိုက်ပြီး.. ၊

“ချစ်ကြမုန်းကြဖို့မရှိပေမယ့် ဒီနှစ်ရပ်ကြားထဲမှာ လူမှုဆက် ဆံရေးအကြောင်းတွေအများကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံဆုံကြဦးမှာပါ.. အထူးသဖြင့် လူငယ်ချင်းက..”

စွန်းမျက်နှာတင်းသွားတော့ ဦးမြတ်သော်ကလက်ကား တောင်းပန်၍.. ၊

“ကျုပ်တို့အနူးအညွတ်တောင်းပန်တာပါ.. အဲဒါသမီးအပေါ်မှာ အထင်သေးစော်ကားမိတဲ့အတွက်ပါ၊ သားကတော့သမီးလေးကိုဘယ် တုန်းကမှ မေတ္တာမပျက်ခဲ့သလို သမီးရင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲရှိနေမယ် ထင်ပါတယ်.. ညီမတို့လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားကြသလို ကျုပ်တို့တို့ ကလည်းကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့လူတွေပဲ.. ဒါပေမယ့်

ဒီနေ့သားသမီးအတွက်ကျုပ်တို့ဘက်က အစွန်းကုန်ထိသိက္ခာခဝါချပြီ တောင်းပန်တာပါ..”

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တောင်းပန်နေတာကိုစွန်း ဓာန်မာနတွေပြမနေချင်ပါ၊ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ကိုလည်းပြောဆိုခဲ့ဖူးတာတွေ အပေါ်ကျေနပ်ပေးလိုက်နိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် သားသမီးရေးတွေနဲ့ရှေ့ဆက်လာမှာကို မလိုချင် ခေ။ ထို့ကြောင့် စွန်းဆုံးဖြတ်ရခက်နေခဲ့၏။

“ကလေးတွေဆုံမိပြောမိကြရင် ညီမဘက်ကနည်းနည်း လောက်နူးညံ့ပေးလိုက်ပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ.. မိဘတိုင်းကကိုယ့် သားသမီးကိုကွယ်ရာမှာ ပြောဆိုခံလာခဲ့ရတာကိုမကြည့်ရက်ကြပါဘူး ညီမရယ်.. အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့အများကြောင့် သားကိုမထိခိုက်စေချင် လို့မိဘချင်းစာနာပေးပါ..”

“အခု ဦးမြတ်သော်တို့ဘာပြောချင်တာလဲ..”

“ကလေးတွေရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ညီမဘက်ကပိတ်ပင်မထား တော့ဘူးဆိုရင်ပေါ့..”

“အစ်မတို့အဲဒါလေးအတွက် ညီမကိုတောင်းဆိုနေတာပါ.. ညီ မကျေနပ်တဲ့အထိဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ.. နောက်ထပ်တောင်းပန်ပါ မယ်၊ သားလေးခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါကွယ် သူတို့အရင် လိုပဲ ခင်ခင်မင်မင်လေးခေါ်ပြော ဆက်ဆံခွင့်ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် အစ်မ တို့အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာရမှာပါ..”

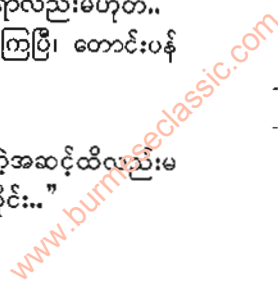
ကလေးတွေအတွက်ပဲပြောနေကြပုံက သားရေးသမီးရေး ကြောင်းလမ်းနေတာနှင့် တူနေပါပြီ.. ၊

ဒါတကူးတကတောင်းဆိုနေဖို့လိုတဲ့ အရာလည်းမဟုတ်.. အခုတစ်ယောက်သဘောတစ်ယောက်သိကြပြီ၊ တောင်းပန် သည်ကျေအေးပြီဆို မပြီးဘူးလား..။

“ညီမလိုက်လျောပေးမယ်မို့လားဟင်..”

“ကျုပ်တို့က သမီးလေးကိုတောင်းရမ်းတဲ့အဆင့်ထိလည်းမ သွမ်းသေးပါဘူး.. အခု ရိုးသားစွာခင်မင်ကြတဲ့အတိုင်း..”

“ဘုတ်..”

နောက်က တစ်ခုခုလွတ်ကျသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ
၏။

လရောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတောင့်တောင့်လေးရပ်နေကာ၊
လက်မောင်းပေါ်မှာ တစ်ဘက်တစ်ထည်တင်ထားပေမယ့် ရေသန့်ဘူး
လေးတစ်ဘူးက သူမခြေထောက်ရှေ့မှာ ပြုတ်ကျဝပ်စင်းနေ၏။
အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းတိတ်ကျသွားခဲ့သည်။

အခန်း(၄၈)

“ဟ..ဘာဖြစ်တာလဲ..ခုမှငါတို့နိုင်မလို့ပဲရှိသေးတယ်..”
“တော်ပြီ..နားဦးမယ်..”
ပြောပြီး သူရကမ်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ရေထဲကလူတွေ
အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့၏။ ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် အုပ်စုနှစ်စုခွဲပြီး ဘောလုံး
အမ်းတိုင်းကစားနေကြတာဖြစ်သည်။
သူရကတော့ စိတ်ကစွန်းဆိပ်ရောက်နေသဖြင့် ဖုန်းဆက်
ကြည့်ဖို့စဉ်းစား၍ သဲသောင်ပေါ်မှာ ဒီတိုင်းထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့
အစည်းတွေအပ်ထားသည် ချာတိတ်ဆီကဖုန်းပြန်ယူပြီး စွန်းကိုခေါ်မလို့
ဖြစ်သည်။ သို့သော်.. ၊
ဖုန်းထဲမှာခေါ်ထားသည့် missed call တွေနည်းတာမ
ဘူး၊ ဒီလောက်ခေါ်ထားတာ ဖုန်းမှားတာလည်းမဖြစ်နိုင်.. ၊
သူစဉ်းစားငေးငိုင်နေတုန်း ထိုနာပါတ်နဲ့ပဲ ထပ်ခေါ်လာသ
ဖြင့်.. ၊

“ဟလို..”
“ဪ..ဪ..မင်းကိုငေးသေးသားပဲ..”
“ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ..”
“မင်းတော်တော်မေ့တတ်တာပဲကွ..”
“ဟင်..”

ဘယ်သူဆိုတာ သူသတိရသွားသည်။
“ဘာလဲ..ဘာကိုစွန့်ဒီလောက်ခေါ်ထားတာလဲ..”
“မင်းကဖြေရမှာ..ငါ့ကိုပြန်မေးနေရသလား ရှေ့နေကြီးရယ်

..ဒီတစ်ခါတော့ သူ့နိုးကလူလူဟစ်ပြီး ကြိမ်းလားမောင်းလားတွေလုပ် လို့မရဘူးနော်၊ ငါပြောတာကိုနားထောင် ဒေါ်ပုမဆိုတဲ့အတွားကြီးလာ အပ်ထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေမင်းငါ့ကို မအပ်ဘူးဆိုရင် ချောင်းသာ ကနေမင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရလိမ့်မယ်..”

“ဘာ”

“မင်းကဂ္ဂုတ်ဆတ်ဆတ်ကောင်ဆိုတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်..ဒါဆိုစမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ မင်းမှာမရှိပါဘူးဆိုတဲ့စကားအခု ထပ်ပြောကြည့်လိုက်..”

“ဟေ့လူ..ခင်ဗျားတို့ဒီထိလိုက်လာကြတယ်ဟုတ်လား၊ ခင် ဗျားတို့ကိုယ်ခင်ဗျားတို့ရုပ်ရှင်ထဲက ဂိုဏ်းစကားကြီးတွေများထင်နေသ လား..”

“ဟား ဟား! ဟား..ငါတို့ရှေ့မှာအခု မင်းမိန်းမနဲ့သမီး..အဲ- အထဲမှာတစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့မင်းမိန်းမလှလှ ပပလေးသွားလာစားသောက်နေတာနော်..မင်းရဲ့ဘေးမှာလည်းငါ့လူတွေ ရှိတယ်..အဲဒီတော့ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်းအဲဒီဖိုင်ကို..”

“ကျုပ်ဆီမှာမရှိဘူးလို့ပြောပြီးပြီးပဲ..မရှိတာကိုဘာလုပ်ပေးရဇ လဲ၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်ရင် အဲဒီဒေါ်ပုမဆီသွားတောင်းလိုက်..ကျုပ်အဲဒါ ကိုထိုင်ရာမထကြည့်ခဲ့တာ..လက်မခံရ..”

သူစကားမဆုံးခင် ဖုန်းချသွား၏။

“တောက်..”

ဒီတစ်ခါဒေါ်သထွက်ရခြင်းက ထိတ်လန့်ခြင်းပါပါ၏။ သူ တို့တွေသမီးနဲ့စွန်းရဲ့ အနီးအနားမှာရှိနေကြသည်။

ဖုန်းချသွားတဲ့အထိ ဒေါ်သထွက်သွားတဲ့နောက် ဘာလုပ်ကြ မလဲ.. ၊ နေရာမှချက်ချင်းထရပ်ကာ ဖုန်းခေါ်ရင်းပြေးထွက်လာမိသည်။

“ဟလို..”

စွန်းရဲ့ထူးသံကြားလိုက်ရမှ ပြေးနေခြင်းကိုတုံ့ခနဲရပ်ပစ်နီ ကာ.. ။

“စွန်း..သမီးရော..သမီး..”

“ရှိသားပဲ..ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြောမလို့လား..”

“မပြောဘူး..မင်းတို့အခုရောက်နေတဲ့နေရာကလှည့်ပြန်တော့၊ လူတွေရုပ်ရုပ်ထဲကပြန်နော်..လူရှင်းတဲ့ဘက်ကကပ်မလျှောက်နဲ့..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ခုမှဘယ်မှတောင်မသွားရသေးဘူး..”

“ပြောသလိုလုပ်စမ်းပါ..ခုပဲကိုယ်လာမယ်၊ မင်းတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေလို့..ကိုယ်လာပြီ ခု..”

ဘာမှမဖြစ်တာသိရပေမယ့် ဖြစ်သွားမှာစိုးရိမ်လာကာ သူ့အ တင်းပြန်ပြေးခဲ့သည်။ သူ့ရောက်သွားတော့ စွန်းတို့သားအမိကလည်း ဟိုတယ်လ် ACE အနီးပြန်ရောက်လာတာနှင့်ဆိုကာ.. ၊

“စွန်း..”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ..”

“သမီးသွား..ဖေဖေကိုရေတစ်ဗူးသွားယူပေးစမ်း..”

သမီးရှေ့မှာမပြောချင်ပေ၊ လရောင်ကလည်းဖအေမောနေတာ မြင်သည်နှင့် ခေါင်းလေးညှိတံ့၍ ချက်ချင်းပြေးသွား၏။

“စွန်း..ဒီမှာကိုယ်ပြောမယ်..”

သူ့စွန်းလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဟို အရင်ကခြိမ်းခြောက်ခံရတာတွေပါ ပြောပြလိုက်၏။

“ဥပဒေမဲ့နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး..သူတို့ခြိမ်းခြောက်တိုင်းငဲ့ခံနေဖို့ လိုပါဘူး၊ ဒီမှာရဲစခန်းရှိတယ်..ကိုယ့်တို့လုံခြုံရေးအတွက် သွားတိုင်ထား လိုက်မယ်..”

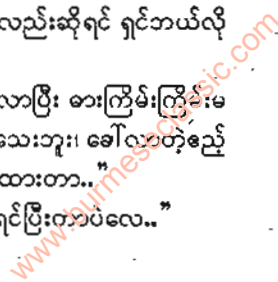
“သူတို့ဘယ်လိုလူတွေမှန်းမသိဘဲနဲ့ အရမ်းသွားလုပ်ဖို့မရဘူး လေ..ဒီမှာရဲစခန်းရှိပေမယ့်..”

“ဘယ်လိုနေရာဖြစ်ဖြစ် ရဲစခန်းရှိနေတဲ့အတွက် တိုင်ထားရ မှာပဲ..”

“ဘယ်သူလဲ..ဘာနဲ့ခြိမ်းခြောက်တာလည်းဆိုရင် ရှင်ဘယ်လို ဖြေမှာလဲ..”

“ခြိမ်းခြောက်တဲ့လူက လူရှေ့ထွက်လာပြီး ဓားကြိမ်းကြိမ်းမ လားကွ..ငါတို့အခုထပြန်သွားလို့လည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ခေါ်လာတဲ့ဧည့် သည်တွေကို ဟိုတယ်လ်မှာ ငါးရက်လုပ်ပေးထားတာ..”

“သူတို့အတွက်အပြည့်အစုံ စီစဉ်ခဲ့ရင်ပြီးတာပဲလေ..”

“မဟုတ်ဘူး... အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်တွေထားပြီး ထွက်သွားရာ ရောက်မယ်၊ မင်းအသာနေပါကွာ... ငါတုန်းမဟုတ်ပါဘူး...”

“ရှင်နောက်ကျောကို ဓားထောက်လာမှ တုံးမှန်း သိရင်တော့ သွားပြီ...”

သာရက စွန်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ် ဧါ။

“စိုးရိမ်လို့ ပြောရင်လည်း နာခံချင်အောင် ကြင်ကြင်နာနာလုပ် စမ်းပါ...”

“ဘယ်သူက စိုးရိမ်တာလဲ... ဘယ်သူ့ကို ကြင်နာရမှာလဲ...”

“မင်းကလေးလေးရဲ့ အဖေကို...”

“ဟွန်း... စိတ်ကူးတွေနဲ့ အမောဆိုနေဦးမယ်...”

စွန်းက လှည့်ထွက်သွားသည်။ လရောင်က ရေဘူးဖုံးကို ဖွင့် လျက်နှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာပြီး... ၊

“ဖေကြီး... ရော့ အေးအေးလေး...”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့သမီးကမှ အမောပြေစေတဲ့ သမီး...”

“လုပ်ပြီဖေကြီးက...”

လရောင်က ပြုံးသွားပြီးမှ... ၊

“မေမေကလည်း ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး သိလား... ဖေ ဖေဖုန်းမှန်းလည်း သိရော့ အဲ့ဒီနေရာမှာ တင်တဲ့ ခန့်ရပ်သွားတာ၊ ပြီးတော့ ဒီလူဘာတွေ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူးလို့ ပြောပြီး ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာ တာ...”

“ဟုတ်လို့လား...”

မေးချင်လွန်းလို့ ရေမျိုချလိုက်တာ လည်နင်သွားသည်။

နာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း... ၊

သာရ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး လည်ချောင်းကြီး အစ်နေရတာ...။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“ရတယ်သမီး... ဆက်ပြော...”

“ဟင်... ပြီးပြီလေ...”

“ပြီးပြီလား...”

“အင်း... ကျန်သေးတယ်၊ ‘မေမေ ဖေဖေဘာ ပြောလို့လဲ’ လို့ သမီးက မေးတော့ ‘နောက်မှ မေး’ တဲ့... သမီး အဖေတစ်ခု ဖြစ်နေပြီထင် တယ်... အသံကြီးက တစ်မျိုးပဲတဲ့...”

“အဟွန်း... ဖေဖေပြေးနေရင်း ပြောတာလေ၊ မောနေတာပေါ့...”

ပြုံးပြီး မြီးကြီးဖြစ်နေသည့် သာရ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ လ ရောင်က ရယ်၍... ၊

စိတ်ထဲက နေလည်း ဆုတောင်းမိသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် အရမ်း ချစ်သွားကြပါစေ... ။

အခန်း(၄၉)

“ဘာဗျ..”

“လန့်သွားသလား။ အေး...ကြောက်တတ်ရင်ကျားမြီးသွားမဆွဲရဘူးကွ။ မင်းလိုမလောက်လေးမလောက်စားရှေ့နေစုတ်က ရဲစခန်းအားကိုးတော့ငါတို့ဘာကောင်တွေဆိုတာ ပြရတာပေါ့။ မင်းခုချက်ချင်းပြေးမလာရင် မင်းသမီးကိုရေနူးပုတ်ပွမှ ရေပေါ်မှာလိုက်ကောက်ပေတော့..”

“ဟေ့လူ..ဟေ့..”

“ဟား ဟား ဟား...အဲ့ဒါမင်းရဲစခန်းမှာသွားတိုင်မှာ ကြောက်လို့အကျပ်ကိုင်တယ် မထင်နဲ့နော်..ငါ့ကိုခေါင်းစားအောင်လုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာသိအောင်ပြတာ..ပစ္စည်းမင်းဆီမှာမရှိဘူးဆိုတာလည်း ငါတို့သတင်းအတိအကျရထားပြီးပြီ..ဒါပေမယ့် ငါတို့ကိုမင်းက ဒီတိုင်းလှည့်ပြန်ခွင့်မှမပေးဘဲ..”

“မဟုတ်ဘူး...ကျုပ်မတိုင်ရသေးဘူးလေ။ ရဲစခန်းကိုသွားတာက..”

“ရှင်းမနေနဲ့နောက်ကျသွားပြီ..”

“ဟေ့လူ..ခင်ဗျား..”

“သဲဖြူကျွန်းမှာမင့်သမီးရှိတယ်..ခုချက်ချင်းလိုက်မလာရင် ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကိုမင်းအသိပေးလိုက်ရင်တော့ လိုက်လာလည်းအပိုပဲ..”

“သရအရူးတပိုင်းဖြစ်သွားသည်။ သမီးရဲ့ဖုန်းနဲ့ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ပို၍ချောက်ချားနေမိ၏။ စားသောက်ဆိုင်ထဲက ချက်ချင်းထွက်

လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေပတ်ရှာမိ၏။ သူ့ကိုလူတွေလာပြောတုန်းကတော့ ကားချင်းချိတ်ရန်စသွားသည့် လူတွေမို့ဒီလူတွေကို မှတ်မိနေသည်။

ဒါပေမယ့်ဖုန်းထဲမှာတော့ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်အရွယ်ခပ်လေးလေးစကား သိပ်မပီသောလူကြီးသံကြီးဖြစ်၏။

အားလုံးကိုမြင်ဖူးတယ်ထား.. ၊

တိုင်ချက်ဖွင့်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိသမျှလူတွေ အကုန်လုံးကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနေကြတာအေးဆေး.. ၊

သူ့ကျမှဘယ်လိုသောကတွေလာပြီး ရစ်ပတ်ထုံးဖွဲ့နေတာလဲ။ သမီးရဲ့ဖုန်းသူတို့ဆီရောက်နေတည်းက သမီးလေးကိုဖမ်းထားကြတာသေချာနေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုတိုင်တန်းအကူအညီတောင်းရမလဲ။ မဖြစ်နိုင်.. ၊

ဖုန်းထဲမှာစွန်းသိအောင် စာတွေရိုက်ပြီးမှ ပို့လိုက်ရင်စွန်းလည်း ထိတ်လန့်ပြီးလူသိရှင်ကြား အကူအညီတောင်းလိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် မက်ဆေ့ချ်ပို့ဖို့ လက်တပြင်ပြင်နဲ့ပဲပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ အချိန်က နေမညိုတညိုဆည်းဆာရောင် ဝင်းပနေဆဲဖြစ်သည်။

စွန်းပြောသလို ဘာဖြစ်ဖြစ်အားလုံးကိုတစ်ခုခုအကြောင်းပြထားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်သွားလိုက်ရကောင်းသား.. ၊

ခုတော့မနက်ဖြန်ပြန်ကြမှာပဲဆိုပြီး ရဲစခန်းထိရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူများကိစ္စတွေပဲ စပ်စုပြီးပြန်ထွက်လာခဲ့မိတာ ဒုက္ခတွေ့ပါပြီ..။

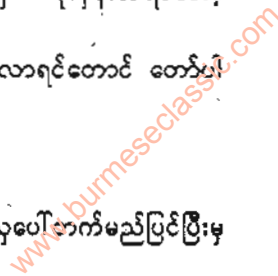
“ရှင်နောက်ကျောကိုခွေးရောက်လာမှ ငတုံးမှန်းသိရင်တော့ သွားပြီ..” တဲ့.. ၊

ကိုယ့်နောက်ကျောကို ခွေးထောက်လာရင်တောင် တော်ပါသေးသည်။ ခုတော့ သမီးလေး.. ၊

“အန်ကယ်လ်..”

“ဟင်..”

လောလောဆယ်ထွက်မည့် စက်လှေပေါ်ဘက်မည့်ပြင်ပြီးမှ

နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်တော့ စက်လှေပေါ်မှာမထင်မှတ်ဘဲ တစ်ခေတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူကလမ်းခေါ်ပေမယ့် သူ့ရချက်လုံးပြူးနဲ့ကြည့်နေပြီး ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘာပြောရမလဲ အကူအညီတောင်းလိုက်ရမလား...။ မဖြစ်ဘူး...မလုပ်နဲ့...သုရ မင်းသမီးက သူတို့လက်ထဲမှာ.. ၊ “အန်ကယ်လ်...သဲဖြူကျွန်းသွားမလို့လား..”

“ဟင်..အင်း..”

“လာလေ..လူနှစ်ယောက်လိုသေးတယ်..”

“လာနော်..နောက်ဆုံးစက်လှေပဲ၊ လေးနာရီခွဲရင်မရှိတော့ဘူး..”

စက်လှေသမားတွေလည်း လူခေါ်နေကြသည်။ သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်တည်းလာလို့မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူသိရင်ဖြစ်ပါ့မလား... ၊

သမီးကိုစိုးရိမ်သည့်စိတ်နှင့် ဘာမှဇွတ်တိုးမလုပ်ရဲဘဲ ဒီတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ လူကြားသူကြားမှာ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရုံသာနဲ့တော့ အပျင်းပြေလူသတ်မှာမဟုတ်ပေ.. ၊

“ငါးကင်နှစ်ကောင်နဲ့ ပုစွန်ကင်နှစ်ချောင်းပေးပါ..”

လက်ပေါ်ဗန်းလေးတင်ပြီး လိုက်ရောင်းနေသည့်ဈေးသည် ဆီက ငါးကြော်ဝယ်ကာ.. ၊

“ဒီငါးကင်တွေ ဟိုစက်လှေပေါ်ထိုင်နေတဲ့ အနီရောင်တီရှုပ်အကွက်နဲ့ပီကေဝါးနေတဲ့ ချာတိတ်ကိုသွားပေးပေးပါ.. ဒီဖုန်းပါရောညှပ်ထည့်လိုက်..”

သူ့ငါးကင်တစ်ကောင်ပဲ ယူထားလိုက်ပြီးပိုက်ဆံတွေ ပိုထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ‘အရေးကြီးလို့’ လို့ကပ်ပြောလိုက်တော့ ငါးကင်ရောင်းသည့်ကောင်လေးက ဘာမှမမေးဘဲ ချက်ချင်းထွက်သွား၏။

သူ ဒီဘက်ထွက်လာပြီး လှေစုံစမ်းနေမိကာ.. ၊

“ဒီအချိန်မှလှေစင်းလုံးငှားမယ်ဆိုလည်း မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒါတောင်ရွာထဲသွားခေါ်ရဦးမှာ မသေချာဘူး..”

“ဟေ့..ဒီကိုလာ၊ လှေကြိုရိုတယ်..တစ်ပြားမှမပေးနဲ့..”

လမ်းကြည့်လိုက်တော့ လှေကအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကာ လှေထိုးသားနဲ့လူနှစ်ယောက်.. ၊

သူ့ရချက်ချင်းပြေးတက်လိုက်သည်။ လူအများနဲ့လိုက်သွားမိလျှင် ဟိုလူတွေအထင်လွှဲပြီး သမီးလေးကိုတစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာစိုးသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမတွေးနိုင်ခဲ့ဘဲ.. ၊

အခန်း(၅၀)

“ဟလို..”

“အန်တီစွန်းလားဟင်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ဖုန်းကဘယ်လိုလုပ်..”

ဟင်.. ၊

ဖုန်းထဲကကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင့်စွန်းတစ်ကိုယ်လုံးတောင့်ခဲသွားသလိုပင်.. ၊

သရက် သမီးကိုကယ်ဖို့လိုက်သွားပြီတဲ့.. မဟုတ်ဘူး.. ၊

သမီးကခုန်ကပင် ပင်လယ်စာတွေအစားများပြီး ဝမ်းတွေသွားလို့ ဆေးတိုက်ခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် တစ်ခေတ်ပြောနေတာတွေကို နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘဲ ဟိုတယ်လ်ထဲပြေးဝင်ခဲ့မိသည်။ သမီးအိပ်နေတာ ပါးစပ်လေးတောင်ပွင့်လို့.. ၊

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ.. ၊

“မေမေရေ..သားတို့ရေသွားကူးမလို့၊ မေမေရော..”

“သား..”

စွန်းအခန်းပြင် ကမန်းကတန်းထွက်လိုက်ကာ.. ၊

“သား..မင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး..”

စွန်းကပျာကယာစာရေးကာ၊ လရောင်ရဲ့ဘေးမှာ အခေါက်လိုက်လေးချထားခဲ့သည်။

“မင်းအဖေဒုက္ခရောက်နေပြီ..”

“ဖေဖေဘာဖြစ်လို့လဲ..မေမေ..”

“မေမေနဲ့လိုက်နဲ့..မြန်မြန်လာ..”

သားကိုရှင်းပြမနေအားဘဲ ဟိုတယ်လ်မန်နေကျကိုပါ ပြန်ပေးဆွဲမှုအဖြစ်ပြောပြကာ ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြားခိုင်းခဲ့ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အကူအညီ နှိပ်ပေမယ့် အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်သိပ်မဖြစ်ရသောကြောင့် တခြားဘယ်သူ့မှ ပြောမပြတော့ဘဲ.. ။

“သမီးကအခန်းမှာပဲရှိနေတာကို ဒါသူ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ တမင်မြှားခေါ်တာ..”

စွန်းအသံတွေတုန်နေကာ ကတုန်ကယင်လှမ်းရင်း ယိုင်ခနဲနဲ့ခနဲတွေဖြစ်နေ၏။

“ဖြေးဖြေးသွားပါမေမေရော..သားရှေ့ကပြေးနှင့်မယ်၊ မေမေဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့လေ..”

“ဟင့်အင်း..မေမေလိုက်မယ်၊ သူရေလည်းကူးတက်တာမဟုတ်ဘူး..အလကားလူ၊ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ဖို့တောင်ကြောက်ရသလား၊ ဒီလောက်တောင်နဲ့ရသလား..ပြောရင်မကြိုက်ဘူး..”

ဒေါသတွေဖြစ် အပြစ်တွေတင်နေရင်း စွန်းမျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။

“ရှင်ကိုဘယ်သူမှရေနစ်မသတ်ဘူး..”

“သတ်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..ငါသေရင်မင်းကယ်ချိန်တောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး..”

နားထဲမှာအသံတွေကြားယောက်လာကာ စွန်းရဲ့ရှိုက်သံတွေကျယ်လောင်လာ၏။ နေသရစ်တံလောပြီး ပြေးသွားချင်ပေမယ့်သွားလို့မရ.. မအေကလည်းငိုနေသည်။ ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ သဲဖြူကျွန်းစက်လှေဆိပ်ကိုရောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“လှေတွေကသိမ်းကုန်ပြီ..မရှိတော့ဘူး..”

“ဟိုစက်လှေတွေကရော..”

“အဲ့ဒါတွေကမထွက်တော့ဘူးလေ..”

“ထွက်ပေးပါဗျာ..ကျသလောက်ပေးပါမယ်၊ အရေးကြီးလို့..”

“ဟိုမှာလှေကိုမြင်နေရတယ်..သိပ်မဝေးသေးဘူးသား..”

သုရငှားသွားသည် လှေကိုလှမ်းမြင်နေရသဖြင့် စွန်းဒီတိုင်း ရေထဲဆင်းသွားသည်။

“ဟာ..မေမေ၊ မေမေဘာလုပ်တာလဲ..”

“ဟင်..”

စွန်း ကိုယ့်ဘာသာဘာလုပ်မိမှန်းလည်းမသိ၊ စက်လှေပြဿနာရှင်းနေရတုန်း နေသရမအေကိုလှမ်းပြေးဆွဲရသေးသည်။

“နေသရ..ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျိုင်တက်နေတယ်ကြားလို့..”

“ဘာဖြစ်တာလဲနေသရ..”

နေသရရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လေးငါးယောက်ဖြေးလိုက်လာကြ၏။

“ရပြီမေမေ..လာ စက်လှေပေါ်တက်..”

အဆမတန်ဈေးတွေတောင်းပြီးမှ သူတို့စက်လှေငှားလို့ရသည်။ စွန်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ငိုလို့ငိုနေမိမှန်းမသိ၊ ရေပြင်လား မြေပြင်လားလည်းဂရုမစိုက်မိဘဲ ရေထဲပြေးဆင်းမိလို့ ခူးဆစ်ကျော်အောင် ရေစိုထားသည့်ထမီက လှေပေါ်ရောက်တဲ့အထိ ရေတွေတတောက်တောက်ကျနေဆဲ..

“လိုက်ပါ..လိုက်ပေးကြပါမြန်မြန်၊ သူ့ရေမကူးတတ်ဘူး..နေ့..ရေလယ်ခေါင်ကမှ ပစ်ချမလို့လားမသိဘူး..လုပ်ကြပါဦး..”

“မေမေစိတ်ထိန်းပါဦး..သားတို့ရှိပါတယ်၊ ဟိုမှာဖေဖေကို တောင်းလှမ်းမြင်နေရသေးတာ ဖေဖေဘာမှမဖြစ်စေရဘူး..”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ..သားတို့မျက်စိအောက်မှာ အန်ကယ်လ်လေးဘာမှမဖြစ်စေရဘူး..စိတ်အေးအေးထားပါ..”

ဖေဖေကိုလှမ်းမြင်နေရသည်လို့ ပြောမိပေမယ့်သေချာမြင်ရတာမဟုတ်ပေ၊ ပြီးတော့လှေကလေးနဲ့ စက်လှေအင်အားချင်းကွာသည့်တိုင် လှေကိုနေရာတကာထိုးဆွဲသွားလို့ရသည်။

စက်လှေကို ရေကြောင်းမသင့်ဘဲမောင်းလို့မရ..

“မြန်မြန်မောင်းပေးပါဗျာ..”

“အေးပါညီလေးရ..ရေကလည်းနေစောင်းရင် လှိုင်းကြီးလာတာ၊ အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်အောင်မောင်းလို့မဖြစ်ဘူး..”

“ဟာ..ဟိုလှေ၊ ဟိုလှေလူးနေတာလား..”

“အေး..မှောက်တော့မယ်ထင်တယ်..”

ဟင်..

ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျက် နေသရပန်းမှာမို့နေသည့် စွန်းကိုယ်တုန်ခါသွားသည်။ ကလေးတွေပြောလို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ်..

“သူတို့တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်..”

စွန်းမျက်လုံးတွေပြာသွားသည်။

“ဟိုရှေ့ကစက်လှေက အဲဒီလှေနဲ့ပိုနီးတယ်..အဲဒီစက်လှေကို အကူအညီတောင်းလို့ရရင် ကောင်းမှာ..”

“ရတယ်..အဲဒီစက်လှေမှာ တစ်ခေတ်.. တစ်ခေတ်ပါတယ်၊ သား..ရှေ့..မင်းအဖေဖုန်းသူ့ဆီမှာ..”

ဖုန်းပေးသည့်လက်ကဆတ်ဆတ်တုန်နေသဖြင့် နေသရစွန်းရဲ့လက်ကိုအားပေးသလိုဖျစ်ညစ်၍ ဖုန်းခေါ်လိုက်စဉ်..

“ဟား.. လှိုင်းကမမိဘူး..”

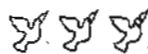
နေသရ၏ ညည်းသံနှင့်အတူ..

“ဟာ..ပစ်ချပြီ၊ အဲဒါ..အဲဒါအန်ကယ်လ်လေးပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..အထုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါလူ..”

“အမလေး..လုပ်ကြပါဦး၊ သာရ..သာရ..”

စွန်း ထိုဆီလှမ်းကြည့်ပြီး သတိလစ်မေ့ချောသွားလေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာမှောင်အတိကျသွားခြင်းနှင့်အတူ ပူလောင်သောကမုန်သမ္မတို့ တဒင်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ..

အခန်း(၅၁)

“သာရ..ရှင်မသွားနဲ့..မသွားရဘူး..”

စွန်း လန့်ဖျန်အော်ပြီး ကုန်းရုန်းထလိုက်လျှင် သူမမြင်ကွင်းထဲမှာ လူအုပ်ကြီးက နည်းတာမဟုတ်.. ၊

“သာ..”

“မေမေ..ဖေဖေကိုပြန်ဆယ်လိုရပြီ၊ ဖေဖေရှိတယ်မေမေ..”

နေသရအသံကိုကြားပြီး လူကိုရှာလို့မတွေ့၊ သူမကိုနေသရရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပွေထားရတာ.. ၊

“အန်တီသတိရလားပြီလား..စိတ်ကိုထိန်းထားပါအန်တီရဲ့အန်ကယ်လ်ကိုပြန်ဆယ်ပြီးပြီ..”

လှေနဲ့ပါသွားသူတွေကတော့ လှေတကယ်နစ်သွားတာလား၊ ရေကူးပြီးပြေးကြတာလားမသိ၊ ပြေးနိုင်ရင်တောင် ဒီရေပြင်ပေါ်ပြန်ပေါ်လာရင် မတွေ့စရာမှမရှိဘဲ.. ၊

လောလောဆယ် စက်လှေကြီးနှစ်စင်းရေလယ်ခေါင်မှာတင်လယ်နေကာ၊ စက်လှေပေါ်ကလူတွေလည်း သာရကိုဆယ်တင်လာသည့်စက်လှေဆီမှာ အာရုံတွေရောက်နေကြ၏။ ၊

“အသက်ရှိသေးရဲ့လားဟဲ့..”

“မသိသေးဘူး..”

“ကြာပြီဥစ္စာ..သေမှာပါပဲ..”

ဟင့်အင်း.. ၊

စွန်းစက်လှေဦးကို အတင်းတိုးဝင်သွားကာ.. ၊

“သာရ..”

သာရရဲ့ဘေးမှာ လောလောဆယ်ဖြည့်ချထားသည့် ကြိုးတွေအပုံလိုက်ရှိနေလျက် သာရသည်ခိုင်းဝန်းပြုနေကြသည့် လူတွေကြားထဲမှာ ပက်လက်ငြိမ်သက်လျက်.. ၊

“သာရ.. ရှင်မသေရဘူး၊ ဖယ်ပေးပါ..သူတာမှမဖြစ်ဘူး..”

“ဖေဖေ..ဖေဖေ..”

နေသရငိုသံပါကြီးနှင့်ခေါ်နေကာ ‘သာရရဲ့ ရင်ဝက်လက်ဖနောင့်နှစ်ဖက်ထပ်ဖိ၍ ရေပြန်အန်အောင်လုပ်နေသည့် အနားမှာရေစိုစက်လက်နှင့် ရှိနေကြသူတွေကလည်း သာရကိုစိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေကြ၏။ ၊

“ကမ်းကိုမြန်မြန်ပြန်မောင်းဟေ့..”

“မောင်းဟေ့..စက်လှေပေါ်မှာတစ်ခုခုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး..”

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ..ကျွန်တော့အဖေဘာမှမဖြစ်ဘူး ဗျား..”

နေသရမျက်ရည်တွေကျနေရင်း အတင်းအော်သည်။ စွန်းရှေ့တိုးဝင်ကာ သာရရဲ့မျက်နှာကို အတင်းလှုပ်နှိုး၍.. ၊

“ရှင်ကိုကျွန်မကယ်မှာ..ရှင်ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးသာရ..”

အရူးတစ်ယောက်လိုပြောနေရင်း နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့၍လေမှုတ်သွင်းသည်။ တစ်ခါရှူရှိုက်ပြီး တစ်ခါကြည့်ရင်းနှင့်ကြိမ်ဖန်များစွာလုပ်နေပေမယ့် သာရမလှုပ်ရှားသောအခါ.. ၊

“သာရ..”

စွန်း သာရရဲ့ရင်ဘက်ပေါ်မှာပဲ ပုံကျသွားလေသည်။ ၊

သူမသတိလစ်တော့မယ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာကြိုတင်သိခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် ဆုတစ်ဆုကိုပဲလိုချင်လိမ့်မည်။ ၊

“ဒီတစ်ခါပြန်ပြီး မနိုးပါရစေနဲ့..” လို့.. ၊

အခန်း(၅၅)

“သမီး...လရောင်၊ ဘယ်မှာလဲနှင့်အဖေ..”

“မေမေ..”

လရောင်သူမရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်လာပြီးငိုချလိုက်တာ သတိလစ်တော့မယ့်အတိုင်း.. ၊

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလူတွေလည်း အများကြီးတိုးကြိတ်နေကြသည်။ တစ်ဖက်မှာဈေးဆိုင်တွေနဲ့ တစ်ဖက်မှာပင်လယ်သဲသောင်ကမ်းခြေ.. ၊

“ဖယ်ကြစမ်းပါ..သုရဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ခုထိအိမ်ပြန်ဖို့မပေးကြဘူးလား..”

“မေမေ..”

လူအုပ်ထဲက နေသူရမျက်ရည်တွေနဲ့ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုဆီးကြိုဖက်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“သူတို့ကသေပြီးတဲ့အလောင်းကို ဟိုတယ်လ်ပြန်သယ်လို့မရဘူးတဲ့..”

“အို..ဘာလို့မရမှာလဲ၊ မရရင်ကားပေါ်တင်..ခုချက်ချင်းပြန်မယ်..ဖယ်စမ်းပါ..”

“ညီမမရဘူး..ဒါကတော့တောင်တွေကြားမှာ ခလေးထုံးစံအတိုင်းပဲလုပ်ရမှာ၊ ဟေ့..ဆွဲထားစမ်း..”

သဲသောင်ပေါ်မှာ သုရကိုပိတ်ဖြူစနဲ့ အုပ်ထားကြသည်။ ကမ်းစပ်ကတိုးတိုက်နေသော ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေကြောင့် မျက်နှာက ပိတ်စတလျှပ်လျှပ်လွန်ခါနေ၏။

သုရမျက်နှာကိုတောင် သူမကြည့်ခွင့်မရဘူးလား.. ၊

“သုရ..ရှင့်ကိုမထားခဲ့ဘူး၊ ရှင့်ကိုကျွန်မမကယ်နိုင်ပေမယ့် ဒီမှာတော့မထားခဲ့နိုင်ဘူး..”

“ဟေ့..အဲ့ဒီမိန်းမကိုဆွဲထားကြစမ်း..”

ထိုစဉ်လေကကြမ်းလာသည်။ အလောင်းပေါ်မှာအုပ်ထားသည့်ပိတ်ဖြူစ၏တစ်ဖက်စ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ လန်ထွက်သွား၏။ သုရ၏နားသယ်စပ်ဆံစနှင့်ပါးသိုင်းမွေးရာ စိမ်းစိမ်းကိုမေးရိုးအောက်ထိ မဆိုမပို့မြင်နေရသည်။

ရင်ထဲမှာမချိတ်ရုံကြောကွဲခြင်း ခံရခက်ခြင်းကြောင့် ဆွဲကိုင်ထားသမျှလူတွေကို တအားကုန် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

“သုရ..”

ဆိုနှင့်စွာအော်ခေါ်ရင်း သုရဆီပြေးသွားမိ၏။ သို့သော်..။

“စွန်း..”

“မေမေသတိရလာပြီ..”

စွန်းမျက်လုံးတွေဖွင့်လိုက်တော့ သူမသည် လျှပ်စစ်မီးတွေလင်းထိန်လျက် ဖွေးနုသန့်စင်နေသော ဟိုတယ်လ်အခန်းထဲက မွေ့ရာထက်မှာ၊ သုရရော.. ၊

သုရ သဲသောင်ပေါ်မှာလား.. ၊

ဘေးမှာဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည့် လူတွေကိုအတင်းတွန်းပစ်လိုက်ပြီး ရုန်းကန်ထွက်လိုက်သည်။

“မေမေ..”

“စွန်း..”

“ဖယ်စမ်းပါ..သုရကိုသွားခေါ်မယ်၊ နင်တို့အဖေကိုသဲသောင်ပေါ်မှာ ဒီတိုင်းထားပြီးငါ့ကိုမွေ့ရာပေါ်တင်ထားကြတယ်ဟုတ်လား၊ ဖယ်စမ်း..ဖယ်ပေး..သုရ..”

“စွန်း..ကိုယ်ကဒီမှာလေ..”

“ဖယ်ပေး..”

“စွန်း..သတိထားဦးလေ..”

“ဖယ်ပေးစမ်းပါ..”

သာရ စွန်းကိုလှုပ်လို့မရအောင် အတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။
“စွန်း...ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီမှာမော့ကြည့်စမ်း...”

သာရ အသံလား... ၊

ဖက်ထားသည့်လူကိုမကြည့်မိဘဲ စွန်းမျက်လုံးတွေ လူစုစုထဲ
လျှောက်ပတ်ဝေ၏။ ၊

“စွန်း...”

သာရက စွန်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မော့ယူ
လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ဝေနေသည့်
စွန်းမျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်မိရင်း သူမလက်ဖဝါးတစ်
ဖက်ကို ဖြန့်ယူ၍သူ့မျက်နှာပေါ် ဖိကပ်ထားလိုက်မိ၏။

“ကိုယ်လေ...မင်းပဲကိုယ့်ကိုကယ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်
ဘူး...”

“မေမေ...မေမေသတိထားပါဦးမေမေရယ်၊ ဖေဖေဘာမှမဖြစ်
ဘူးမေမေရဲ့...”

“မေမေ...”

သားနဲ့သမီးရဲ့မျက်နှာတွေပါ ဘေးမှာပေါ်လာကြသည်။ ဒါ
တကယ်လား... ၊

စွန်းမျက်လုံးတွေကြောင့်ငေးနေဆဲနှင့် သာရကိုပြန်ကြည့်
သည်။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်လူတွေထဲမှာ ဦးမြတ်သော်နဲ့ဒေါ်ပန်းလှိုင်
တို့စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းတွေခါနေမိကြသည်။ ပြီးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်
ထွက်သွားကြ၏။ ၊

တစ်ချို့က သက်ပြင်းချပြီးထွက်သွားကြသည်။ စွန်းအသံ
စိတ်တွေ တစစစုစည်းမိလာချိန်မှာ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်
လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သာရရဲ့ပါးပြင်ထို့
ခပ်စမ်းစမ်းထိကိုင်လာရင်း... ၊

“သာရ...”

“ဟုတ်တယ်...မင်းယောက်ျား၊ ကိုယ်မင်းနဲ့ရန်ဖြစ်ချင်သေးလို့
ပြန်လာတာလေ...ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး...”

“ဟင့်အင်း...”

စွန်းခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း သာရရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသလို သိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက်ရင်း...။

“ကျွန်မကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့...နောက်ထပ်ကျွန်မမသိဘဲ ဘယ်မှ
ထွက်မသွားရဘူး၊ ရှင်မရှိတော့ရင် ကျွန်မ...”

စွန်းစကားတွေတတွတ်တွတ်ပြောရင်း သာရရင်ခွင်တစ်ခြမ်း
မှာမျက်နှာလေးဖိကပ်တိုးတိုက်၍... ၊

“ရှင်ကိုစွန်းချစ်တယ်...အရမ်းချစ်တယ်၊ ရှင်မရှိရင်ကျွန်မ
သေသွားနိုင်တယ် သိရဲ့လား...”

သတိရနေပြီပေမယ့် ကယောင်ကတမ်းတွေပြောနေဆဲမို့ ချစ်
တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သိပ်တော့မယုံရဲ့...။ ဒါပေမယ့် သာရလိုက်ခနဲဝမ်း
သာသွားသည်။ ဒီစကားပြောခဲ့တာ သူ့မသတိရနေပါစေ...။

ကြိတ်၍ဆုတောင်းရင်း နှုတ်ခမ်းတွေပါပြုံးနေခဲ့၏။ ၊

လရောင်ကတော့ မအေကိုစိုးရိမ်စိတ်နှင့် မျက်ရည်တွေကျနေ
ဆဲဖြစ်သည်။ အခန်းထဲမှာလူစိမ်းမရှိတော့သော်လည်း ရှိုက်သံတွေ
ကြောင့်အကျည်းတန်နေခဲ့၏။ နေသရမိဘာနှစ်ပါးလေးမှ ထရပ်လိုက်
ကာ လရောင်လက်လေးကိုဆွဲထွက်ခဲ့ရင်း... ၊

“မေမေဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူးညလေးရာ...တိတ်တော့၊ တိတ်...”

အပြင်ရောက်မှချော့မော့ရင်း မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးမိသည်။
လရောင် နေသရရဲ့ ပခုံးစွန်းမှာခေါင်းလေးမှို၍ ငိုရှိုက်ရင်း... ၊

“မေမေသတိလစ်တာမဟုတ်ဘူး...ဆိုပြီးအသက်ပါသွားတာ
လို့လူတွေပြောကြတဲ့အချိန်မှာ လ...လရောင်လေ...”

“တော်ပြီညလေးရာ...”

ချော့နေရင်း နေသရငိုသံပါလာသည်။ သူလည်းရင်ကွဲမ
တတ်ခံစားခဲ့ရတာပါ။ မေမေသတိလစ်သွားပြီးထင်နေတုန်း ဖေဖေ
ချောင်းထဆိုးပြီး ရေတွေထွက်ကျလာသည်။ ၊

ဖေဖေကိုပြုစုနေကြတုန်း ဒီဘက်မှာမေမေဆုံးပြီ လို့ လူတွေ
ပြောသံကြားလိုက်ရ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်အရူးတစ်ဝိုင်းဖြစ်သွားကြ
ရင်း ဖေဖေကိုလည်းပွေ့မထားနိုင် မေမေဆီပြေးတော့လည်း ဖေဖေကသ

တိရကာစ.. ၊

ထိုအချိန်မှာ ရေစိုစက်လက်နှင့်တစ်ခေတ်သာ မကူညီခဲ့ရင် သူတို့မောင်နှမအတွက်မလွယ်.. ၊

“မေမေက အရမ်းမာကျောခဲ့တာ.. ဒီလိုမျိုးရင်နှင့်အောင်သူ တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ရဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ရှေ့ခံရသွားပြီဆိုတာကို ညလေး..”

“ဟုတ်တယ်..”

“သတိပြန်ရလာရင်တောင် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရနိုင်တယ် လို့ဆရာဝန်ကပြောတော့ မေမေနှီးနှီးချင်းထဖြစ်တဲ့ပုံက..”

“ကဲပါ..သော်ပါတော့ ညလေးရာ၊ နင်လည်းအသည်းငယ် တတ်တဲ့သူပဲ..ကိုယ့်စိတ်ကိုတာလို့နှိပ်စက်နေတာလဲ၊ အခုမေမေ မေကြီး ကိုမှတ်မိသွားပြီလေ..”

မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးလို့မနိုင်တော့ နေသရစိုးရိမ်လာမိ သည်။ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မေမေတို့များတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ညီမ လေးကိုပါ သူဆုံးရှုံးရတော့မလားမသိ.. ၊

ဒီလောက်ကြေကွဲရာအဖြစ်ကိုမဆိုထားနှင့် တော်ရုံစိတ်ညစ် တာလောက်နဲ့တောင် ညီမလေးကအိပ်ရာထဲလဲတဲ့သူ.. ၊

“ကိုကို..”

“ဟင်..”

“ညလေး မေမေကိုအရမ်းချစ်တယ်သိလား..”

“ကိုကိုသိပါတယ်..”

“ဖေဖေအချစ်ကိုရခဲ့ပေမယ့် မေမေအကြင်နာကိုမရခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေကိုညလေးချစ်တယ်..မေမေအပြုံးကိုအမြဲမြင်နေရမယ် ဆိုရင်လေ..”

လရောင်က မျက်နှာလေးမော့ပြီး သူမဘာသာမျက်ရည်သုတ် သည်။ ပြီးမှဆက်၍.. ၊

“မေမေဒေါသငြိုငြင်မှုကိုခံရမယ့်အစား ဘယ်လောက်ကြီး ကျယ်တဲ့အရာဖြစ်ဖြစ် ညလေးလဲပစ်နိုင်တယ်..”

သူယုံကြည်ပါသည်။ တစ်ခေတ်ကိုသူမလေးစွဲလမ်းနေသည့် ဆိုပေမယ့် တစ်ခေတ်ကလည်းဆက်သွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာတောင် မေမေ

သဘောအတိုင်း သူမလေးမေ့နိုင်ခဲ့သည်။

တမင်မျိုသိပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မေမေနားမှာနေနေရလျှင် ဘာဖြစ်ဖြစ်မေပျောက် ပျော်ရွှင်နိုင်တာမျိုးပါ.. ၊

ဒါကတကယ့်အချစ်စစ်ကို မတွေ့သေးလို့လား၊ ဘာညာ ဆိုတာတော့ တွေ့လာမှပဲသိရမှာပါ။ ညီမလေးပရုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပုထ်၍ ဆံပင်တွေကိုပါ ကြင်နာစွာပွတ်သပ်ပေးမိသည်။

“မျက်ရည်တွေသုတ်..မေမေက မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့မြင် ရရင် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး..”

ပြောလိုက်တော့ မျက်ရည်သုတ်ရှာတာ ကမန်းကတန်း.. ၊

အခန်း(၅၃)

ရေကူးကန်ဘေးမှာ ထိုင်ငေးနေရင်း စွန်းမျက်ဝန်းမှာမျက် ရည်တွေ ဝေနေသည်။ သာရက ချည်တဘက်ပါးလေးကိုပြေး အနား ရောက်လာကာ.. ၊

“ကလေးတွေက မင်းအတွက်စားပွဲသောက်ပွဲ လုပ်နေကြ တယ်..”

“စွန်းပရုံးလေးပေါ်မှာ တယုတယုခြုံပေးလိုက်ကာ အနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီ.. ၊

“သွေးနုသားနုနဲ့ မင်းဒီလိုနေလို့မရဘူးလေ..”

ပရုံးလေးကိုဖက်လိုက်ရင်း မျက်နှာကိုငုံကြည့်မိလျှင်.. ။

“စွန်း..ဟာ ဘာလို့မျက်ရည်တွေကျနေတာလဲ..မငိုရဘူး လေ..”

“သာရ..”

“ပြောကွာ..ကျွတ်..”

မျက်နှာလေးကိုမော့ယူကာ မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း သာရ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတော့သည်။

“ပြောလေ..”

“ရှင်..ကျွန်မကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်မလား..”

“ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ..မင်းကိုဒီလိုအကောင်းတိုင်းလေး ပြန်ရ လို့ ကိုယ်ဘယ်လောက်တောင် ပျော်နေလဲ..ဒီရုပ်ကိုကြည့်ဦး..”

စွန်းက မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် သူ ကိုငေးကြည့်နေကာ.. ။

“ကျွန်မ..ကျွန်မ အဲလိုဖြစ်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး..”

“ကိုယ်သိပါတယ်..ဒါပေမယ့် ဖြစ်သွားတာဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ..”

“ကျွန်မ တမင်ဖျက်ဆီးပစ်တယ်လို့ ရှင်က..”

“စွန်းရယ်..မင်းကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ဖတ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ် လို့ နံက်ဂတစ်တွေချည်း ဖြစ်နေရတာလဲ..”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြားသူတွေရှိနေပေမယ့် ဂရုမစိုက်နိုင်...၊ သာရက စွန်းရဲ့ခေါင်းလေးကို သူပရုံးတစ်ဖက်မှာ မှီကျလာအောင် ဆွဲ ယူထိကပ်ထားလိုက်ပြီ.. ။

“ကိုယ့်ကို မင်းဘာတွေပြောနေနေ..မင်းရဲ့စိတ်ကို ကိုယ်နား လည်တယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ ကိုယ်မင်းကိုအတိုက်အခံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောနေနေ ကိုယ်ရင်ထဲမှာ မင်းကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မြတ်နိုးမဝ တဲ့ အချစ်တွေအပြည့်နဲ့ပဲ..”

စွန်း မယုံနိုင်.. ၊

ဒီကိုယ်ဝန်ကို မလိုလားတာတွေ သူမပြောခဲ့သည်။ သူများ အသက်ကိုသတ်ရဲတဲ့ စိတ်သာရှိရင် ဘာလုပ်မိမယ် ဘာညာတွေထိ သူမကြိမ်းဝါးခဲ့သည်။

မနေ့တစ်နေ့ကထိ ဒါကိုလွယ်ထားရတာ ရှက်လှပါသည်လို့ ပြောမိနေတုန်း.. ၊

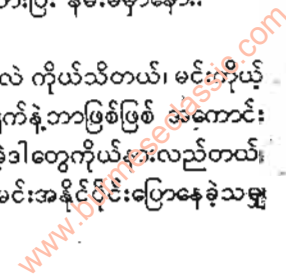
“စွန်း..”

သာရက စွန်းရဲ့မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ပြီး စိုက်ကြည့် ကာ.. ၊

“မင်းအဲလိုမျက်ရည်တွေ ဆက်ကျနေရင် လူတွေကြည့်နေ လည်း ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး..အတင်းဖက်ထားပြီး နမ်းမိမှာနော်..”

“ကျွန်မ ငိုချင်နေလို့..”

“မငိုရဘူး..မင်းဘာတွေတွေးနေလဲ ကိုယ်သိတယ်၊ မင်းကိုယ် အပေါ် မကျေနပ်တဲ့စိတ်အခံလေး တစ်ချက်နဲ့ဘာဖြစ်ဖြစ် အကောင်း မမြင်တာ ဒေါသတွေထွက်နေတတ်တာ အဲ့ဒါတွေကိုယ်နားလည်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် မခံချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ မင်းအနိုင်ပိုင်းပြောနေခဲ့သဖြင့်

အဲဒါတွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာဘာမှမရှိခဲ့ဘူး..”

စွန်းက သူ့ပြောသမျှနားထောင်နေသည်။ “နောက်ထပ်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်စက်ကို တယုတ်ယသုတ်ပေးပြီး သာရကပြုံးလိုက်တာ..”

“မင်းရဲ့ငယ်စိတ်နဲ့တုန်းကတောင် ကိုယ့်ကိုအပြင်းအထန်မုန်းနေတဲ့ စိတ်ရှိနေရက်နဲ့ သားနဲ့သမီးကိုလက်ခံခဲ့တယ်..ဒီအရွယ်ထိ သူတို့အတွက်မင်း ရပ်တည်ခဲ့တယ်.. ခုချိန်ကျမှ ဒီကိုယ်ဝန်ကိုမင်းက ပျက်စီးစေချင်ပါတယ်လို့ ငိုယ့်ကဘာလို့ထင်ရမှာလဲ..”

“ဟုတ်ရဲ့လား..” ဆိုသည့် မျက်ဝန်းတို့စူးစိုက်လာတော့ သာရအသည်းယားကာ ပါးပြင်လေးကိုတစ်ချက်ဖျစ်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်လေ..အိမ်ထောင်ပြုကြတယ်ဆိုတာ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေး ဆောင်ရွက်ကြတာမဟုတ်ဘူးလို့..”

“ဒါဆို ရှင်တကယ်ဝမ်းမနည်းဘူးပေါ့..”
ဒီလိုမေးတာကျတော့ သူ့ဖြေရခက်သွားခဲ့သည်။

“စိတ်ရင်းအတိုင်းဖြေစမ်းပါ..ကျွန်မက ရှင့်ကိုစိတ်ဆိုးခွင့်မရှိတဲ့သူ..”

“ထပ်ပြောပြန်ပြီစွန်းရာ..ကိုယ်ဝန်ပျက်ရတဲ့ အဖြစ်ကကိုယ် တို့မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ပါဘူး..ကိုယ့်ရင်သွေးကိုဘယ်သူက ဆုံးရှုံးခံချင်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရောကိုယ်ရော မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့ရသလို သူထွက်သွားတာကိုလည်း တားထားလို့မှ မရတာ..”

“အဲဒါက ကျွန်မကြောင့်ပဲဆိုရင်..”
“မဟုတ်ဘူး..ကိုယ်ဝန်နုနုလေးနဲ့ မင်းရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးက မျှလိုလား..”

စွန်း ပခုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသိမ်းဖက်ထားလိုက်မိကာ..၊
“တော်ပါတော့ကွာ..ကိုယ်မင်းကို ပြန်ရတာနဲ့တင်အသက်ဆက်ရှင်ရကျိုးနပ်နေပြီ..သားနဲ့သမီးလည်း သူတို့အမေရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူရလွန်းလို့ ပင်ပန်းနေရာပြီ..အဲဒါကိုမတွေးနဲ့တော့..နော်..”

“အဲဒါတွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာဘာမှမရှိခဲ့ဘူး..”
စွန်းက သူ့ပြောသမျှနားထောင်နေသည်။ “နောက်ထပ်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်စက်ကို တယုတ်ယသုတ်ပေးပြီး သာရကပြုံးလိုက်တာ..”
“မင်းရဲ့ငယ်စိတ်နဲ့တုန်းကတောင် ကိုယ့်ကိုအပြင်းအထန်မုန်းနေတဲ့ စိတ်ရှိနေရက်နဲ့ သားနဲ့သမီးကိုလက်ခံခဲ့တယ်..ဒီအရွယ်ထိ သူတို့အတွက်မင်း ရပ်တည်ခဲ့တယ်.. ခုချိန်ကျမှ ဒီကိုယ်ဝန်ကိုမင်းက ပျက်စီးစေချင်ပါတယ်လို့ ငိုယ့်ကဘာလို့ထင်ရမှာလဲ..”
“ဟုတ်ရဲ့လား..” ဆိုသည့် မျက်ဝန်းတို့စူးစိုက်လာတော့ သာရအသည်းယားကာ ပါးပြင်လေးကိုတစ်ချက်ဖျစ်လိုက်မိ၏။
“ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်လေ..အိမ်ထောင်ပြုကြတယ်ဆိုတာ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေး ဆောင်ရွက်ကြတာမဟုတ်ဘူးလို့..”
“ဒါဆို ရှင်တကယ်ဝမ်းမနည်းဘူးပေါ့..”
ဒီလိုမေးတာကျတော့ သူ့ဖြေရခက်သွားခဲ့သည်။
“စိတ်ရင်းအတိုင်းဖြေစမ်းပါ..ကျွန်မက ရှင့်ကိုစိတ်ဆိုးခွင့်မရှိတဲ့သူ..”
“ထပ်ပြောပြန်ပြီစွန်းရာ..ကိုယ်ဝန်ပျက်ရတဲ့ အဖြစ်ကကိုယ် တို့မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ပါဘူး..ကိုယ့်ရင်သွေးကိုဘယ်သူက ဆုံးရှုံးခံချင်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရောကိုယ်ရော မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့ရသလို သူထွက်သွားတာကိုလည်း တားထားလို့မှ မရတာ..”
“အဲဒါက ကျွန်မကြောင့်ပဲဆိုရင်..”
“မဟုတ်ဘူး..ကိုယ်ဝန်နုနုလေးနဲ့ မင်းရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးက မျှလိုလား..”
စွန်း ပခုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသိမ်းဖက်ထားလိုက်မိကာ..၊
“တော်ပါတော့ကွာ..ကိုယ်မင်းကို ပြန်ရတာနဲ့တင်အသက်ဆက်ရှင်ရကျိုးနပ်နေပြီ..သားနဲ့သမီးလည်း သူတို့အမေရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူရလွန်းလို့ ပင်ပန်းနေရာပြီ..အဲဒါကိုမတွေးနဲ့တော့..နော်..”

“ရှင်အပြစ်မတင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပြစ်မကင်းသလိုခံစားနေရတာ ငိုပဲငိုချင်နေတယ်..”

“ကျွတ်..”
“သားနဲ့သမီးခမျာ ဒီကလေးလေးရောက်လာပြီဆိုပြီး ဘယ်လောက်ပျော်နေကြသလဲ..”

ပြောရင်း သူ့မအသံလေး တုန်လာသည်။
“ကျွန်မရဲ့ ငြိုငြင်စကားတွေကြောင့် သူ့ပြန်သွားတာလားဟင်..”

“မဟုတ်ဘူး..သူ့ကိုယ်တို့ဆီရောက်မလာခင် ပြန်ထွက်သွားတာ၊ ဘဝမှာ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးပေါင်းဖက်တာ ဆုံဆည်းတာတွေက ရှေးရေစက်အကြောင်းကတွေပဲ..ကိုယ်တို့ ကြိုးစားဖန်တီးလို့မရဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်စီးပစ်တဲ့အထိ ကြိုးစားတဲ့မိန်းမတွေရှိကြတာပဲလေ.. ဒါပေမယ့်ပျက်ချရင်းနဲ့ပဲ အကောင်းတိုင်းမွှေးလာတာတွေ မရှိလို့လား..”

စုမပဲ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးနေရသလိုပါလား၊ သာရကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ပါ..။

“တစ်ချို့ဆိုရင် ပျက်ချထားတဲ့ဒဏ်တွေနဲ့ ကလေးလေးထွက်လာတော့ ပြဿနာတွေအများကြီးနဲ့လေ..တစ်ချို့ကျတော့ မိခင်ရောကလေးပါ ဆုံးသွားကြတာတွေ..”

“အဲဒါတွေ ရှင်သိနေတယ်..”
“ဘာလို့မသိရမှာလဲ..မင်း ကိုယ့်အပေါ်ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ယူပါစေ..ကိုယ်မင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ချစ်မြဲချစ်နေခဲ့တယ်..အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲသိလား..မင်းက အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေ မဟုတ်လို့..”

စွန်း မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ..
“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့..”

ဟု မပွင့်တပွင့်လေးပြော၏။ သူ့မဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဘာမှမကွာလို့လဲ..။

သာရက စွန်းနဲ့နုပူးချင်းကပ်ထိပြီး ရယ်မြူးသံနင်း..။
“ကိုယ်ပြောထားတယ်နော်..ထပ်ငိုရင်တော့ ခွင့်အကောင်အထည်ဖော်မှာ..”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..”

“မင်းကရော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..”

စွန်းမျက်နှာလေးမောလာတော့ မျက်ဝန်းကလှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မျက်ရည်တွေကို ငေးကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြောနေကြသည့် အကြောင်းအရာကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲရမလဲ စဉ်းစားရင်းပြုံး၍.. ၊

“ရှင်ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ပြောသံကြားလိုက်တာ..ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲမသိဘူး..”

စွန်းမျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲကရုန်းသည်။ သာရကရယ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ရှင်မရှိရင် ကျွန်မသေသွားနိုင်တယ်ဆိုလား..”

“မကြားလိုက်ရင် သွားမေးကြည့်လေ..ဖယ် လက်ကို..”

“ဘယ်ကိုသွားမေးရမှာလဲ..ပြောတဲ့လူတစ်ယောက်လုံးကြီး အနားရှိနေတာကို..”

“ဖယ်ဆိုမှ..”

ရုန်းနေတာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့လက်တွေကိုဖယ်ချရင်း ရင် ဘက်ကိုထုလိုက်မိကာ.. ၊

“ကျွန်မကိုတစ်ခေတ်က ကယ်တာဆို..သူတို့ရော၊ ရှင်ဘာ မှ..”

“စကားမလွဲပါနဲ့ကွာ..မေးတာကိုဖြေစမ်းပါ..”

“ဘာလို့ဖြေရမှာလဲ..ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းနေချင်လို့၊ သွား..”

“တစ်ယောက်တည်းမနေစေချင်လို့ လာထိုင်နေတာပေါ့ကွ.. တော်ပြီ ခုကစပြီး အဲဒီကိစ္စမတွေးနဲ့တော့..”

ပြောပြီး စွန်းနဲ့ထပ်ကပ်မတတ်တိုးထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပါး ချင်းကပ်နေသလို မထိတထိုင်၍.. ၊

“ဒီမှာပြောပြမယ်နားထောင်..ကိုယ်တို့ကလွဲပြီး ဧည့်သည် တွေအားလုံးလည်း ပြန်သွားကြပြီ၊ တစ်ခေတ်တို့လည်းပြန်သွားပြီ.. ဒါပေမယ့် တစ်ခေတ်ကိုရော သူ့မိဘတွေကိုရော ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကိုယ်သေချာပြောပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်..ရန်ကုန်ရောက်မှ ပြန်တွေ့..”

ကြမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်..ရပြီလား..”

တစ်ခေတ်က အခြေခံကျန်းမာရေးသင်တန်းအောင်ပြီးသား ဖြစ်သည့်ပြင် ကိုယ်ကိုင်လည်း လေ့လာလိုက်စားထားတာတွေ ရှိသော ကြောင့် လူနာအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပြုစုပေးနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သာရကိုရေထဲပစ်ချလိုက်တော့လည်း လူတွေအများ ကြီး လှမ်းမြင်ကြပေမယ့် ဝေးကွာနေသောအကွာအဝေးကြောင့် ရုတ်တ ရက် ဘာမှမတတ်နိုင်လိုက်ဘဲ တစ်ခေတ်သာအနီးဆုံးမှာ ရှိနေတာမို့ အချိန်မီ ဆင်းကယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခေတ်က သူမတို့အားလုံးရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ.. ၊

“ရပြီလား..”

“ဟင်..ဘာလဲ..”

“မင်း မေးချင်နေတာတွေ ကိုယ်ပြောပြတာလေ..အခုကိုယ် မေးတာဖြေ..”

“ဖြေချင်မှ ဖြေမှာပေါ့..”

စွန်းမျက်နှာလေးက တည်နေကာ၊ ဘယ်ကိုမှလည်း မကြည့် သောကြောင့် သာရစွန်းရဲ့ မေးဖျားလေးကို မော့ယုံကြည့်ရင်း.. ၊

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကိုယ်ပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ..”

“ဟင့်အင်းဆိုမှ..”

စွန်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပါးလေးအပ်မိလိုက်ပြီး သူ့ခါးကိုလည်း ဖက်ထားမိကာ.. ၊

“ရှင်ကိုချစ်တယ်..”

“အဟုန်း..”

သာရ မျက်နှာကြီးသွားအဖြီးသားနှင့် ချိုအိသွားသည်။ ပြီး တော့ မျက်နှာချင်းတိုက်ရင်း အတင်းငုံ့ကပ်လာလျှင်.. ၊

“ရှင်နော်..”

“မရဘူး.. ချစ်တယ်လို့ပြောသံကြားရင် ဘယ်လိုမှမရတာ..”

“တာမရတာလဲ..”

“အဲ့..နာခေါင်း၊ ဒီနာခေါင်းက..”

“သွား..”

မရယ်ချင်ပေမယ့် သူ့နာခေါင်းကိုလိမ်ဆွဲပစ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုချစ်ရလွန်းလို့ ဒီလောက်ရှူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့တာတောင် မေးစရာလား.. ၊

အခန်း(၅၄)

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး စွန်းရဲ့ ကျန်းမာရေးစိတ်ချရတာနှင့် ပထမဆုံးအရေးကြီးဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ ဒါကဘာလဲဆိုလျှင်-

ဒေါ်ပန်းလှိုင်တို့အိမ်မှာ တစ်ခေတ်ရဲ့ အဘွားကွယ်လွန်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ပြည့် အမှတ်တရပွဲလေးကို သာရနဲ့စွန်းတို့မိသားစု သွားရောက်ခဲ့ကြခြင်းပင်.. ။

“မနက်ပိုင်းက အရုဏ်ဆွမ်းကပ်တရားနာဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်သားနဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲလေ..ညီမတို့ကို သတိရပေမယ့်ခရီးက ပြန်လာတာလည်းမကြာသေးဘူး၊ ညီမကျန်းမာရေးကလည်း ရှိနေလို့..အဲ့ဒါကြောင့် ဒီညလက်ဆုံဒင်နာလေးကိုတော့ လာဖြစ်အောင်လာဖို့ ဖိတ်ရတာ..”

“ဒါနဲ့..တစ်ခေတ်မတွေ့ပါလား..”

သာရကမေးတော့ အားနာသည့်အပြုံးနှင့်.. ၊

“သားက ပဲခူးမှာ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့လေ..လုပ်ငန်းစပ်တူထူထောင်ကြမယ့်ကိစ္စအတွက် သွားနေတာနှစ်ရက်ရှိပြီ..”

“ဪ..”

စွန်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။ လာခဲ့တာက အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောချင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့်.. ၊

“ပြန်လာရမလားလို့တော့ မေးပါတယ်..ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တာလည်း အကြီးအကျယ်ကြီးမှမဟုတ်တာ..ဒီညဒင်နာကလည်း ညီမတို့ကလည်း ဖုန်းဆက်တုန်းက ဖိတ်ချင်နေတာနဲ့တိုက်ဆိုင်ပြီး မိသားစုနှစ်စုအတွက်ပဲ သီးသန့်လုပ်တာဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စပဲ

ဂရုစိုက်လုပ်လို့ ပြောလိုက်တော့တာ..”

ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန် အသက်တစ်အောင်လေးနဲ့ရောက်နိုင်တဲ့ အကွာ အဝေးပဲ။ ကိုယ့်အဘွားရဲ့ အမှတ်တရအလှူဒါနမှာ မိသားစုစုံဖို့ထက် ဘာကပိုအရေးကြီးမှာလဲ.. ၊

လာချင်ရင်အနီးလေးဆိုတဲ့ စကားကိုတွေးမိတော့ သမီးတို့ မောင်နှမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့မျက်နှာလေးဆီ ပြန် ရောက်သွားသည်။ ။

မိတ်ကပ်ရောင်လည်ကပ်လက်ရှည်လေးနှင့် လရောင်မျက်နှာ လေးက ဝင်းဖန်နေသည်။ ဆံပင်တွေကို နောက်မှာစုသိမ်းစည်းထား သဖြင့် မျက်နှာနုနုလေးက ထင်းနေ၏။ ။

‘သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါပြောခဲ့တာတွေကို မကျေနပ်ဖြစ်နေ တာများလား..’လို့ တွေးလိုက်မိကာ၊ သာရကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ သာရ ကလည်း သူမကိုပဲကြည့်နေတာမို့ မသိမသာခေါင်းခါပြက အပြုံးမ ပျက်စကားပြောနေ၏။ ။

“မင်းတွေးနေသလို မဟုတ်ပါဘူးလို့..” လို့သာရပြောချင်တာ လား။ စွန်းကတော့ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် ရယ်တောင်မရယ်ချင် တော့ပေ။ ပြောခဲ့မိတဲ့အချိန်က သမီးအတွက်နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ မိခင်စိတ် နဲ့ပါ.. ၊

အခုကိုယ့်အသက်သခင်ဖြစ်သွားတော့ ဘယ်လိုဘာတွေရှိခဲ့ ရှိခဲ့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူကို တင်ဖို့အတွက် သူမအရောက်လာခဲ့သည်။ ဒီထဲမှာ ဘယ်သူမှားခဲ့တာလဲ.. ၊

“စားပါဦးညီမရဲ့..နည်းလိုက်တာ..”

“ဟင်..ဪ.. ကျွန်မ ပါးစပ်သိပ်မကောင်းသေးလို့ပါ..”

“ဒါဆို အသီးအနှံလေးတွေ အစုံလုပ်ထားတယ်။ စားလိုက် ဦး..ထိုက်ထိုက်ရေ..”

မိထိုက်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း သူမတို့ရောက်လာ တည်းက ပျာယာခတ်အောင် ဝိုင်းကူပြင်ဆင်ပေးနေတာပါ။ သူမလေး ကလည်း သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းပြောဆိုရင်း စွန်းစကားမှားလွန် ကျူးခဲ့တာတွေရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမလေးမျက်နှာမှာ ဘာအဖုအထင်

မှ မရှိခဲ့သလို ပြုံးချိုနေ၏။ ။

ပြီးတော့ လရောင်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ အနားရောက် တာတိုင်း ပါးဆွဲသွားလိုက် ပခုံးရိုက်သွားလိုက်.. ၊

“သစ်သီးပွဲတွေ ပြင်ထားတာအကုန်ယူခဲ့သမီးရေ..”

“ဟုတ် လာပြီတီလေး..”

“သားမရှိတာကို ရှေ့နေကြီးတို့ ဘယ်လိုမှမအောင်မေ့နဲ့နော်.. ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ဆိုင်သွားတာ..သားကစီးပွားရေးထက် ပရဟိတတွေဆို သိပ်ဝါသနာပါတာ..”

ဦးမြတ်သော်က သာရကိုပြောရင်း စွန်းကိုပါကြည့်၍ရင်းပြ နေသည်။ ရှေ့မှာ စားပွဲတစ်လုံးပြည့်အောင် စီစဉ်ထားသောဟင်းလျာ တွေကို စွန်းအမိပျိုယ်မဲ့လျှောက်ကြည့်ရင်း တို့တို့တိတ်နှင့် အသက်မဲ့ နေတာကို အကဲခတ်မိသွားပုံပေါ်ကာ.. ၊

“ချောင်းသာမှာ ရှေ့နေကြီးကကျေးဇူးတင်စကား ပြောတုန်း ကတောင် သားကအရမ်းအားနာနေတာ..သူက လူငယ်ပီပီနေထိုင်သွား လာတတ်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ကူညီတတ်တဲ့သူပါ..သူ့အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူးတဲ့..”

“မဟုတ်တာရှင်..”

စွန်းက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း.. ၊

“ကျွန်မတို့အတွက်ကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူ ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိသလိုပါပဲ..ဖြစ်သွားတာတွေက မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့လေ။ အကယ်၍သာ အဲဒီနေ့က မိဘနှစ်ပါးစလုံးတိမ်ပါးသွားခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ သားနဲ့သမီးလည်း လေလွင့်ပျက်စီးကုန်ကြမှာပဲ..ဒါကြောင့် အဲဒီကူညီ ကယ်တင်မှုက ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ အသိုက်အမြှောင်စုလုံးကို ကယ် တင်လိုက်သလိုပါပဲ..”

စွန်းရဲ့လှိုက်လှဲမှုကို ခံစားမိကာ၊ ဒေါ်ပန်းလှိုင်ကလည်း ကြည့်နူးသည့်အပြုံးတို့နှင့်ရှိလျက်.. ၊

“ရပါတယ်ညီမရယ်..အစ်မတို့ကလည်း ညီမတို့မိသားစု ခု လိုချစ်ခင်နွေးထွေးနေကြတာကို ဖြစ်နေရတဲ့အတွက် ပီတိဖြစ်ရပါ တယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့..ကျွန်မတို့ကို ရှေ့နေကြီးလို့မခေါ်ပါနဲ့တော့၊ တရင်းတန်းနာမည်တွေပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်..”

မိသားစုနှစ်စု ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်တွေဖြစ်လာကာမှ ဒင်နာကစိုပြေသွားခဲ့သည်။ ထိုကံထိုက်က လရောင်ရဲ့နောက်တို ရောက်လာပြီး ပရုံးကိုတို့၍.. ၊

“ဟဲ့..ကလေးဆိုတာ လူကြီးတွေဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေရဘူးနော်၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်..”

“အဟွန်း..”

ပြောတာက ထိုက်ထိုက်က လရောင်ကိုဖြစ်ကာ၊ ရယ်လိုက်သူက နေသရဖြစ်နေလျက်.. ၊

“အဟွန်း..သားလည်းသူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားသေးတယ်..”

“ဟော..ဟော..”

“အေးဗျာ..သားကလည်း မရှိတော့ယောက်ျားလေး အဖော်မရှိဘဲ ပျင်းမှာပေါ့..”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ဝင်ပြောနေကြသဖြင့် စွန်းမေးဖို့ပြင်ပြီးမှ ဒီတိုင်းပဲနေလိုက်သည်။ သူရကတော့ သားဖြစ်သူအပေါ်လိုက်လျှောနေကျအတိုင်း.. ၊

“ဘယ်သူချိန်းတာလဲသား..ထွက်လာတုန်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ..”

“မသွားလည်းဖြစ်တယ်ဆိုပြီးလေ..အဟွန်း၊ အခု..သား..”

“ပျင်းတယ်ပေါ့..”

ဖအေက လမ်းကြောင်းပေးသည်။ သားကမအေကိုကြည့်၏။ ပြဿနာရှိထားဖူးသဖြင့် နေသရအပြင်ထွက်မယ်ဆိုတိုင်း စွန်းကသိပ်မကြိုက်ချင်.. ၊

ခွင့်ပြုရရင်တောင် အပြည့်အဝစစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးမှသာ..

“စားသောက်လည်း ပြီးပြီဆိုတော့ စောပါသေးတယ်..သားသွားချင်သွားလေ..”

သူရက နာရီကြည့်ရင်း စွန်းကိုပါခွင့်တောင်းသလို မှတ်

လုံးဝေကာ.. ၊

“မင်းအမေစိတ်ပူအောင်မလုပ်ရဘူး..ဖေဖေတို့ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ သားလည်းပြန်ခဲ့ရမယ်..”

“ဟုတ် ဖေဖေ..”

ပြီးတော့ စွန်းကိုလှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မေမေ နော်..”

သားအမိသားအဖတွေကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ပန်းလှိုင်တို့က သဘောကျနေ၏။ ပြီးတော့ ဦးမြတ်သော်က ခေါင်းတခါခါနှင့်.. ၊

“အင်း..မိဘဆိုတာလည်း ကိုယ့်သားသမီးဘယ်အရွယ်ရောက်နေနေ..ဘာလုပ်လုပ်သိချင်တယ်၊ ဘယ်သွားသွားစိတ်ပူတယ်.. ဒါသဘာဝပါပဲ၊ ကျုပ်တို့သားကတော့ ပြောတော့ပြောသွားတတ်ပါရဲ့..

ဒါပေမယ့် ပြန်လာချင်မှလာတာ သူ့ကိုယ့်ကြည့်တော့လည်း မေးမြန်းမနေတော့ပါဘူး..ခုတော့လည်း ရှိနေပါပြီ..”

“ဟုတ်လား..သားက အပြင်မှာနေတာရှိဖူးတယ်ပေါ့..”

သူရကမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ကာ.. ၊

“ပရဟိတလုပ်ရင်း နယ်လွန်နေတာတို့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် စည်းဝေးဖို့ ပစ္စည်းထုတ်ဖို့ ဒီလိုပါပဲညီလေးရာ..တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး..”

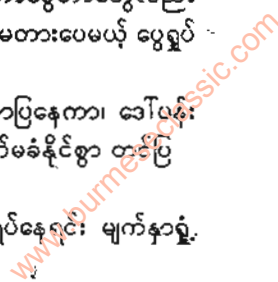
“တခြားမရှိပါဘူးမှောင်လေးရယ်.. မဟုတ်တာလုပ်ထားရင် သူတို့ကမိဘသိမှာစိုးလို့ ဖုံးလွှမ်းပေါ့လေပဲ..တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့သိရတာပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်..”

“သားကအဲလိုမျိုးတွေမရှိပါဘူး..ရုပ်တာပွေတာတွေလည်း အစ်မကိုယ်တိုင်လက်မခံဘူး၊ ချစ်သူထားတာကို မတားပေမယ့် ပွေရုပ်တာက ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့သက်ဆိုင်သွားပြီ..”

ဦးမြတ်သော်က ပွင့်လင်းရင်းနီးစွာပြောပြနေကာ၊ ဒေါ်ပန်းလှိုင်က သားဖြစ်သူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအပေါ် ထိခိုက်မခံနိုင်စွာ တင်ပြနေသည်။

ထိုစဉ် ထိုက်ထိုက်က မတ်တပ်လေးရပ်နေရင်း မျက်နှာရှုံ့

မဲ့မဲ့လေးနှင့်.. ၊

လရောင်ကို လာခေါ်တာကသမီးပါနော်.. သွားခွင့်ရသွားတော့ တစ်ယောက်..

“အေး..ဟုတ်သားပဲ၊ လိုက်သွားလေသမီး...”

သာရက လရောင်လိုက်သွားဖို့ခွင့်ပြုလိုက်တာနှင့် ထိုက်ထိုက်ရဲ့ မရဲတရဲအကြည့်တွေ စွန်းထဲရောက်သွားခဲ့သည်။ စွန်းကဖြိုးပြုလိုက်မှ လရောင်ရဲ့လက်လေးကိုဆွဲ၍.. ၊

“နင်သိပ်မစားရသေးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်..နောက်မှာတို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရင်းထပ်စားမယ်..ငါဘာမှမစားရသေးဘူး...”

“တကယ်..”

“ဪ..တကယ်ပါဆိုမှ..”

လရောင်က ထိုက်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကာ.. ၊

“ဒီလောက်အစားမက်တဲ့ မိန်းမကမစားရသေးဘူးဆိုတာ..”

ရအောင် ချစ်သူလည်းမဟုတ်..ဘာလည်းမဟုတ်.. “မယုံနေပေါ့.. ငါကနင့်ကိုအတူစားဖို့ စောင့်ရင်းငိုက်နှိပ်နေရအောင် ချစ်သူလည်းမဟုတ်..ဘာလည်းမဟုတ်..”

“ဘယ်လို..”

ကိုယ်ပြောတာကို ယုံစေချင်လို့သက်သေထုသလိုလိုနှင့် တကယ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တာကို တအံ့တဩ.. ၊

“ထိုက်ထိုက်..”

“လာစမ်းပါ..”

လရောင် မေးဖို့ခြေလှမ်းတဲ့သွားသည်။ ထိုက်ထိုက်က လက်ကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး နောက်ဖေးထဲဝင်၏။

“နင်စားပြီးပြီသားနဲ့ ဘာလို့..”

“ကလစ်..”

အမောတကောမေးနေရင်း ဘေးကအခန်းတံခါးပွင့်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လရောင်နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟသွားခဲ့လျက်..

“ကို..ကိုခေတ်..”

ခေတ်က ခေါင်းညိတ်ကာ.. ။

“ဟုတ်တယ်..”

“အဲဒါက ဘယ်လိုလုပ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ရှိနေတာ အံ့ဩစရာကောင်းနေလို့လား..”

“အင်..အဲ..မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဟော..အစ်ကိုလေးပြန်ရောက်..”

“ဟော..ရှုး..”

အိမ်အကူမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီးကိုလျက် ပြောလက်စ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့်.. ။

“ဟို..”

“လျှောက်မပြောနဲ့..သွားတော့..”

လရောင် ထိုက်ထိုက်ကိုလည်း မတွေ့တော့ပေ၊ ကောင်မလေးထွက်သွားတော့ တစ်ခေတ်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်.. ၊

“အမေ့ရှေ့..”

“ခဏလေး..”

လရောင် သူနဲ့အတူ အခန်းထဲရောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ချုပ်..”

“ကိုခေတ်..ဘာလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ တံခါးဘာလို့ပိတ်ဘာလဲ..”

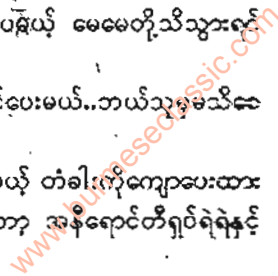
လက်ကိုဆွဲထားပြီး တံခါးလှော့စချလိုက်သဖြင့် လရောင်လန့်ဖန်သွားသည်။ ထို့ပြင် ပြန်ဖွင့်မလိုလက်လှမ်းလိုက်မိကာ တစ်ခေတ်က ထိုလက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

“ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား..”

“ဟင်အင်..မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့သိသွားရင် ဒီထဲမှာ လရောင်နဲ့ကို..”

“ခဏလောက်စကားပြောပြီး ဖွင့်ပေးမယ်..ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး..”

လရောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် တံခါးကိုကျောပေးထားရင်း ခြေဖဝါးစာတောင်မရွေ့ခဲ့ပေ၊ ပြီးတော့ အနီရောင်တီရှပ်ရဲရဲနှင့်

ဝင်းမုန်နေသော တစ်ခေတ်ရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိရင်း... ၊
 “ကိုခေတ်က ဒီမှာမရှိဘူးဆိုပြီးတော့...”
 “ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ နောက်ပေါက်ကနေ တိတ်တိတ်လေးပြန်ဝင်တော့ ညနေတည်းက...”
 “ဟုတ်တယ်...”
 သူ ခေါင်းညိတ်တော့ အံ့ဩစရာတွေထပ်ဖြစ်သွား၏။
 “ဒါဆို ထမင်းအတူဝင်စားရင်း စကားပြောရင်းတွေလို့ ရနေသားပဲ...”
 “ကိုယ်က အဲလိုတွေ့ချင်တာမဟုတ်ဘူး...”
 ဟင်... ။
 ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးသွားသည့်နှယ်... ၊
 “ကိုယ်အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတော့ မင်းပျော်သွားလား...”
 “ဘာဖြစ်လို့ လရောင်ကပျော်ရမှာလဲ...”
 မီးရောင်အောက်မျှာ ပန်းရောင်နုနုဖြန့်ခင်းလျက် ချစ်စဖွယ်မြင်နေရသည့် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွေကို ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲထည့်လိုက်ရင်း ပြုံးကာ... ၊
 “မသိဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ့်ကိုသတိမရဘူးလို့ပဲ ခံစားနေရတယ်...”
 သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လရောင်က သူ့ကိုသတိရတမ်းတနေရအောင်... ၊
 “ချောင်းသာမှာတုန်းက လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ မင်းကိုတွေ့ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်... မင်းလည်းရှိတာပဲ...”
 “အဲဒီတုန်းက ဗြိသ္မနာတွေရှိနေတာ ကိုခေတ်သိသားနဲ့...”
 “နောက်ထပ် ကိုယ်မက်ဆွေချ်တွေ ပို့ခဲ့တာရှစ်စောင်...”
 “အဲဒါလည်း...”
 “ကိုယ်နားလည်ပါတယ်... ဒါတွေအားလုံးကိုကိုယ်ပဲ...”
 “မဟုတ်ဘူးလေကိုခေတ်ကလည်း... လူကြီးတွေတားမြစ်ထားတယ်... ပြီးတော့ ကိုခေတ်ကို လရောင်ကခိုးချောင်ခိုးဝှက်တွေရအောင်...”

ဟို...”
 သူ့စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် လရောင်အနေရခက်နေလေသည်။
 “ပြောလေ...”
 “ဟို... ဘာ... ဘာမှလည်းမဟုတ်ကြဘဲနဲ့ အဲလိုကြီးတွေဖို့မှ မလိုတာ...”
 “အဟွန်း...”
 “ကိုခေတ် ဘာရယ်တာလဲဟင်...”
 “အချစ်ကိုဘယ်လိုခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်လဲတော့ ကိုယ်မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုယ်မင်းကိုသတိရနေတယ်၊ မင်းရှိတဲ့အရပ်ကိုပဲ ခြေဦးလှည့်နေမိတယ်...” ၊
 လရောင်ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
 “ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်ထားတာမရှိဘဲနဲ့ မင်းအတွက်ကိုယ်အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေတာတွေ...”
 သူက ရှေ့ထပ်တိုးလိုက်ပြီး လရောင်မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကနေ ပါးမိုးပေါ်မှာ ထင်နေသည့်အရိပ်လေးတွေကို ငုံ့မိုးကြည့်သည်။ ပြီးမှ... ၊
 “ကိုယ်တို့ချင်း နားလည်နေမှာပဲလို့ ထင်တာ...”
 “ကိုခေတ်... လရောင်ကိုရည်းစားစကားပြောနေတာလားဟင်...”
 လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားမိတာတောင် လရောင်အသံတွေတုန်နေခဲ့သည်။
 “မင်းက ဘာမှမသိခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်... မင်းကိုကိုယ်ရည်စားစကားပြောနေတာ...”
 သူ့မျက်နှာလေး ငုံ့ထားမိတာလည်းပင်းကျိုးတော့မတတ်... ၊
 “အဘွားနှစ်ပတ်လည်အတွက် ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မပျက်ကွက်ခဲ့ဘူး... မိသားစုမဆိုဘဲ ကျင်းပလိုက်ရတာလည်းမရှိခဲ့ဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဒီနှစ်ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်၊ မင်းအမေက ကိုယ့်ကိုမကြည့်ဖြူတဲ့အတွက်...”
 “အစက ပြဿနာဖြစ်ခဲ့လို့ပါကိုခေတ်ရယ်... အခုမေမေက ကိုခေတ်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာပါ...”

“အဲလိုကျေးဇူးတွေကြောင့် ပြုံးပြမှာလည်း ကိုယ်မလိုချင်ဘူး... ကျေးဇူးတင်တာကသပ်သပ် သမီးကိုတော့မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အပြောမျိုးမခံရခင်တည်းက ရှောင်ထားချင်တာ.. ပြီးတော့ အားလုံးရှေ့မှာ မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်ပါတယ်လို့ ကိုယ်ဘယ်လိုခွင့်တောင်းရမလဲ..”

“ကိုခေတ်ရယ်..ဟို လူကြီးတွေကလည်း ကိုခေတ်နဲ့လဲရောင်ကို အဲလိုပြောခွင့်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့ပဲတွေးမှာပေါ့..တကယ်လည်း...”

“ခုထိ ဘာမှမဟုတ်ဘဲပဲ သဘောထားနေတာလား...”

“ဟို...”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ကြတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပါကွာ..ချစ်တယ် ချစ်မလားမေးမှသိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အချစ်ကိုခံစားမိတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး...”

“မဟုတ်ဘူး...”

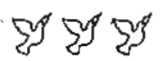
လရောင် ပျာပျာသလဲပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားမိရင်း မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး ရဲခနဲဖြစ်၏။

တစ်ခေတ်ကပြုံးသည်။ လရောင်လည်ပင်းလေးပွတ်ရင်း ရှက်ရယ်ရယ်မိကာ.. ၊

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး...”

သူ့ရင်ဘက်ကို ထုပစ်လိုက်မိကာ တံခါးလှည့်ဖွင့်လိုက်ရင်း တစ်ခေတ်က သူ့မလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး.. ။

“နေဦး..ကိုယ်တို့မပြီးသေးဘူး...”

အခန်း(၅၅)

“သုရ..ရှင် ထတော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“လို့နေတာ..”

“လို့နေတာမြင်တယ်..ရုံးချိန်းနောက်ကျမှာစိုးလို့..”

ဒီနေ့ သူ့အိပ်ရာထတည်းက စိတ်မကြည့်.. ၊

ဒါကြောင့် ရှစ်နာရီလောက်မှာ ပြန်အိပ်လိုက်တာ နီးလာတော့လည်း မထချင်.. ။

စွန်းက အဝတ်လဲပြီးပုံစံနုနုဝင်လာကာ၊ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း.. ။

“နေမကောင်းလို့လား...”

“ကောင်းပါတယ်..”

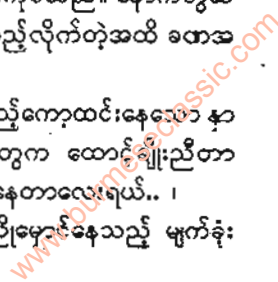
“အဲဒါ ဘာငိုနေတာလဲ..အိပ်ရာထဆိုတာ ငေးငိုင်မနေရဘူး...”

“မငိုင်ပါဘူး..မင်းကိုငေးနေတာ..”

စွန်းက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး လိမ်းနေကျအတိုင်း မျက်နှာကိုပြင်၍ ဘီးကိုင်သည်။ နောက်တွဲဆဲထုံးလေး ဖြစ်သွားပြီး ကြိမ်ဆဲထိုးလေးထိုးထည့်လိုက်တဲ့အထိ ခဏအတွင်းမှာပဲ ပြီးစီးသွား၏။

ဘေးတစ်စောင်းကနေ မြင်နေရသည့်ကော့ထင်းနေသော နှာတံလေးရယ်၊ ထူပြည့်သည့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ထောင့်ချိုးညီတာ ထက်ပိုနေသဖြင့် နှာတံလေးနဲ့အပြိုင် ထင်းနေတာလေးရယ်.. ၊

ထိုအစိတ်အပိုင်းလေးတွေထဲမှာ ညိုမှောင်နေသည့် မျက်ခုံး

တန်းလေးတွေက ဝင်းမွတ်သောမျက်နှာထက်မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိအောင် လှနေကြသည်။

ပြီးတော့ ဘေးတစ်စောင်းထိုင်နေရာမှ ပို၍ထင်းရှင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းတွေက သူ့ကိုဆွဲဆောင်နေခဲ့၏။

"အတိဿရ.."

"ဟား.."

ကြည့်ရှုခံစားနေတုန်းမှာ ခေါ်သံကြီးက ရင်ဝကိုတစ်ခုခု ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့အတိုင်း..။

"စပြီ..အဲ့ဒါပဲ.."

"ဘာစတာလဲ..ကျွန်မကရှင်ကြည့်ဖို့ ထိုင်ပေးနေတဲ့ မော်ဒယ်လ်မဟုတ်ဘူး.."

"ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ..အဲ့ဒီမော်ဒယ်လ်တွေ အခုကိုယ့်ရှေ့မှာ သူတို့လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ သေလောက်အောင်ဆွဲဆောင်စမ်းပါ..ငါ့မျက်လုံးက မင်းဆီမှာပဲ..ဟွန်း.."

"ဒါပေါ့..မိန်းမငုတ်တုတ်ရှိနေမှတော့ အားနာပါးနာ.."

"ဟေ့နော်..မင်းအဲ့လိုစိန်မခေါ်နဲ့.."

"ကဲ..အချိန်တွေကုန်လိုက်တာ..ထပါဆိုမှ.."

"ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ.."

"ညတည်းက ပြီးအောင်စဉ်းစားရမှာ အခုသွားကြဖို့အချိန်.."

ပြောရင်း နာရီကောက်ပတ်ပြီး စွန်းကစားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ထားသည့် အိတ်ကိုသွားယူသည်။ ပြီးတော့ ဆလင်းဘက်ခံတွေကြီး ထားသည့် ရှိုးကော်စံထဲက အနက်ရောင်အိတ်လေးကို ယူလိုက်၏။

သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက သေသပ်မြန်ဆန်နေကာ၊ ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကိုမျက်လုံးတွေက ဦးဆောင်လျက် တစ်ခုကိုကိုင်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ခုဆီလှမ်းပြီးသား..။

ဘာလုပ်လုပ်စနစ်တကျ ရှိလွန်းသဖြင့် သူမရဲ့အလှအပအပြင် အထင်ကြီးမက်မောဖွယ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသောဒီမိန်းမ..။

"အို..ဘာလုပ်တာလဲ၊ အား.."

စွန်းလက်လေးကို အိပ်ရာထဲကနေလှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် သူမ

ဆွဲထားသည့်အိတ်လေး ပြုတ်ကျသွားကာ၊ ဆလင်းဘက်ခံလည်း ပန်းကနေလျောကျလျက်..။

"ဿရနော်..မလုပ်နဲ့၊ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်..ကြည့်ပါလား.."

"မင်းပဲ အားနာပါးနာလို့ကိုယ့်ကိုစွပ်စွဲပြီးတော့.."

"ဘာဆိုလို့လဲ..ရှင်နော်၊ သူ့ကျွန်မစိတ်တိုလာပြီ.."

"ဘယ်တုန်းကရှည်ဖူးလို့လဲ မင်း.."

"သိရင်ပြီးတာပဲ..မလုပ်နဲ့ဆို.."

အထိမခံဘဲ အတင်းရှောင်နေလေ သူ့ရကစွတ်ကပ်လေနှင့် နောက်ဆုံးစွန်း ဒေါသထွက်နိုင်တော့ဘဲ တောင်းပန်ခြင်းသို့ရောက်ကာ..။

"အရမ်းမုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့လူ.."

"အဲ့ဒါမင်းစွပ်စွဲလို့ သက်သေပြတာ..ကိုယ်မင်းကို အားနာပါးနာ ရင်ခုန်တာမဟုတ်ဘူး.."

"ဿရတော်ပြီနော်..ရှင် လွတ်.."

သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချပြီးအတင်းရုန်းထွက်လိုက်ရကာ စွန်းမှန်တင်ခုံရှေ့ပြန်ရောက်၏။ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကိုင်ပြီးမှ ဆလင်းဘက်ခံ ထည့်လိုက်တော့ သူ့ရကပြုံး၍..။

"ဘာလို့မဆိုးတာလဲ.."

"မဆိုးတော့ဘူး.."

"ဟား ဟား ဟား.."

"အဲ့ဒါပဲ..ယောက်ျားတွေနဲ့ကပ်နေမိရင် သိပ်အလုပ်ရှုပ်တာ.."

"ဘာပြောတယ်.."

သူ့ရဆင်း၍ ခေါင်းပြီးရင်း လှည့်ကြည့်တော့ စွန်းကမျက်စောင်းထိုးသည်။

"ကိုယ်သေမလိုဖြစ်သွားတုန်းက လိုက်သေမလိုဖြစ်သွားတာ ဘယ်စွန်းလဲ.."

"မသိဘူး..အဲ့ဒီမိန်းမရူးနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့.."

"စွန်း.."

"ဟား..ဘာလုပ်တာလဲ.."

ဘီးကိုင်ထားလျက်နှင့် စွန်းပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို နောက်ကနေ ကိုင်ထားလိုက်ကာ.. ။

“ကိုယ်မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ရင်ခုန်နေမိသလဲ မသိဘူး...တစ်ခုတော့သိတယ်၊ အဲဒါမင်းနဲ့ အတူမနေရပေမယ့် ရည်စားထားနေရသလို ဝေးကွာနေလို့လားပဲ...ဒါပေမယ့် မင်းကကိုယ့်လောက်မချစ်သလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့်ချောင်းသာမှာတုန်းက..”

“ဘယ်လိုထင်လဲ..”

“မင်းကိုယ့်ကို ချစ်တယ်..”

“မျက်လုံးမှားတာနေမှာပေါ့..”

“ကိုယ်မြင်တာမဟုတ်ဘူး...လူပေါင်းများစွာပြောနေကြတာ..”

စွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီးသူ့ဘက်လှည့်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုင်ထားသည့် ဘီးကိုယူလိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဖြီးပေး၍.. ။

“မြန်မြန်လုပ်...သွားမယ်..”

“ကိုယ်ချစ်သလို ချစ်တယ်လို့ပြော..”

“စွန်းက သူများခိုင်းတိုင်းမလုပ်ဘူး..”

“ကိုယ်ကသူများလားကွ..ခိုင်းနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး..ပြောကွာ..”

“ပြောနေရမယ့်အရွယ်တွေလား သာရရယ်..ရှင်ကိုတော့ တကယ်အံ့သြနေပြီ..”

“စိတ်ပျက်တာလား..”

“ကြည့်..”

“အခုရုံးရောက်ရင် မင်းမျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းသွားမှာလား တွေးပြီး ကိုယ်တစ်မနက်လုံးဆွေးနေတာ..”

ကလေးဆိုးကြီးလိုပါလား ဆိုသည့်အကြည့်နှင့် သက်ပြင်းချမိ၏။ ပြီးတော့ ပြုံးမိကာ.. ။

“သမီးကို စောစောစီးစီးအိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရင် ခုလောက်ဆို မြေးရနေပြီ..”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ..”

“ဆွေးတာတွေ ကြွေတာတွေပြောပြီး ရှင်ကိုယ်ရှင်တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသားလေးများထင်နေလားလို့..”

“မင်းကမှ ယောက်ျားလို့မမှတ်ခဲ့တာ..ကိုယ်ကခုထိမိန်းမပိုင်းနေရတဲ့ကောင်..”

“မပိုးနဲ့တော့..ရှင်ကို ကျွန်မသေလောက်အောင်ချစ်နေတာ.. ကဲ ရပြီလား..”

“အိုခေ..”

သူ့ စွန်းကိုဖက်ထားလိုက်ကာ.. ။

“နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးရသေးဘူးဆိုတော့ ရတယ်မှတ်လား..”

“သွား..”

သူမ ရှက်ပြုံးလေးနဲ့ ရင်ဘက်ကိုထုလိုက်ပြီး မျက်ဝန်းလေး မှိတ်ထားပေးတော့ သူပျော်သွားသည်။

- ဒါပေမယ့်.. ။

အခန်း(၅၆)

“မေမေ့..”

“ဪ..အေး..”

လရောင်က ကားနားထိုင်ပြီးဆင်းလာပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ပေးကာ..

“တို့မေမေ အမေတလျော့တွေဖြစ်ကုန်ပြီ..”

“အဲဒါ သူ့ဟာသူဖြစ်နေတာ..သမီးမေမေကို ဖေဖေဘာမှမ လုပ်ဘူး..”

“သူရနော်..”

“ပြောပြတာလေ..”

မောင်းသူနေရာကနေ သာရကလရောင်ကို လှမ်းကြည့်၍..

“ဒီနေ့ရုံးချိန်းပြန်လုပ်ရတာ အစနေ့ဆိုတော့ သမီးမေမေပူပင် သောကတွေ များနေတာလေ..”

“ဟုတ်တယ်..ရှင်ကိုမနိုင်ရမှာစိုးလွန်းလို့..”

“သေချာတာပေါ့..အဲဒါအပြင်ရှိသေးတယ်သမီး..ရုံးမှာဖေဖေ ကို မျှော်နေမယ့် အမျိုးသမီးချောချောတွေလည်း ရှိတော့..”

“ကဲ..မောင်းစမ်းပါ။ အဲဒါကြောင့်ရှင်နဲ့အတူ မစီးချင်တာ..”

“ဖေဖေရယ်..မေမေကိုတစ်လမ်းလုံး စမသွားပါနဲ့၊ တော်ကြာ သမီးတို့ ကွယ်ရာမှာ ဖေဖေလိုမိခင်နေရလိမ့်မယ်..”

“ဟုတ်တယ်..အဲဒါအရေးကြီးတဲ့အချက်..”

လရောင်က သာရကိုမျက်စောင်းရွယ်နေသည့် စွန်းရဲ့မေးဖူး လေးကို ဆွဲလှည့်ယူပြီး ပါးကိုနမ်းလိုက်တာ..

“မေမေနော်..ချစ်ပြီးရင်းမနန်းကောင်းဘူး၊ မေမေတို့နှစ် ယောက်အမှတ်တံဆိပ်ဆို သမီးစိုးရိမ်တယ်..”

စွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး လရောင်ခေါင်းလေးကိုကိုင်ကာ နဖူးကို သေချာနမ်းလိုက်ပြီးမှ..

“ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး..စိတ်ချ..”

သမီးကို ကတိပေးတာကြားလိုက်သည်။ လမ်းမှာလည်း စွန်း နဲ့သူ စကားတွေပြောရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်..

ရယ်မောခြင်းအားလုံးက တရားခွင်မှာရင်ဆိုင်မိကြသည် နှင့်..

“အို..မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မပါးမှာ ဒဏ်ရာပျောက်တယ် ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ..ကျွန်မရှာကျွေးနေရပြီး ကျွန်မကိုပဲ ရိုက်ပုတ် ကန်ကျောက်နေတာ ကျွန်မလုံးဝမခံနိုင်ပါဘူး..”

“မဟုတ်ပါဘူး..အဲဒါသူ ကျွန်တော့်ကိုအပြစ်ကျအောင် သက် သက်ပြောတာပါ..ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမကို ဘယ်ယောက်ျားမှ ခွင့်မလွှတ် ပါဘူး..ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ရိုက်မိတာတစ်ချက်တည်းပါ..”

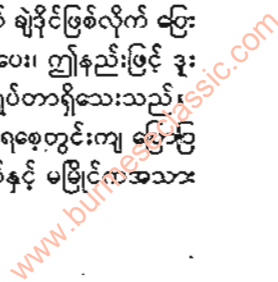
ပါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရဲညိုနေတာတွေက ခုထိအပူလောင်နာ လို ရှိနေတုန်းတောင်မှ..

မမြိုင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးရဲ့ရှေ့နေအဖြစ် အကျိုးဆောင်နေ စဉ် စွန်းဒေါသထွက်နေမိသည်။ ရှေ့နေက ရှေ့နေအလုပ်ကိုလုပ်ရုံပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့်အောင်မြင်..

မမြိုင်က အထည်နဲ့အိုးခွက်ပန်းကန်ကအစ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ဆိုင်တဲ့ပြီး နှစ်ခန်းတဲ့ဆိုင်ခန်းလေး ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာပဲ နေပြန်တွေ ဈေးထားသေးသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူက နှစ်လုံးရောင်းလိုက် ချဲ့ခိုင်ဖြစ်လိုက် ပြေး လို့ရရင်ပြေး၊ ပြေးပေါက်ပိတ်ရင် မိန်းမကလျှော်ပေး၊ ဤနည်းဖြင့် ဒူး နဲ့လာခဲ့တာ အဆင်ပြေပြေလေးတွေရင် ပွေတာရုပ်တာရှိသေးသည်။

အမူလာအပ်စဉ်တည်းက မမြိုင်က ခရေစတုရန်းကျ ပြေပြေ ပြီးသား၊ ယောက်ျားက ရုပ်ချောချော ခပ်ငယ်ငယ်နှင့် မမြိုင်ကအသား ဖြူပေးမယ့် သိပ်မလှပေ..

ဘာကြောင့်ပဲ သည်းခံနေနေ၊ ကိုယ်အိမ်နဲ့နေနိုင်အောင် သည်းခံရှာဖွေကျွေးနေတဲ့ မိန်းမကိုဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်စရာလား..။

“ကျွန်တော်သူ့ကိုစွပ်စွဲတာက အဲဒီကောင်က သူ့ရဲ့ငယ်ရည်စားပါ..”

“ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဈေးထဲကလူတိုင်း သိပါတယ်ရှင်..သူသာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မလွတ်အောင်ပွေ့ရှုပ်နေတာပါ..”

တစ်ယောက်ကိုစစ်တိုင်း တစ်ယောက်ကိုင်သည်။ မမြိုင်ငိုတာက ပါးပြင်မှာဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရင်ထဲမှာလည်းနာရှာပေမည်။ သင်းက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခုမှမျက်ရည်ခံထိုးနေစရာလား..။

စွန်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေကွေးကုပ်နေလျက် အခြေအနေမကောင်းတော့တာကို သာရသိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အမှုသည်က ကိုအေးကြိုင်ဆိုသော မမြိုင်ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်နေသည်မို့ စစ်မေးစရာရှိသည်ကိုတော့ မေးရမည်သာ..။

“မမြိုင်စွဲဆိုထားတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုအေးကြိုင် ဘာများပြောချင်ပါသလဲ..”

စွန်းရဲ့ စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုအေးကြိုင်မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ပေါက်ပေါက်ခုန်ဆင်းလာကာ..။

“ကျွန်တော်သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်..ခါတိုင်းလည်း စကားများရန်ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ ဒီလိုပဲ သူ့ဆဲကိုယ်ဆဲ တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်တာတွေ ဖြစ်ကြတာပါပဲ..ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှဒီလိုထိ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူဒီလောက်စိတ်နာသွားမယ် မထင်ခဲ့လို့ပါဗျာ.. ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်နှစ်သမီးလေးလည်း ရှိပါတယ်..ကျွန်တော့သမီးလေးနဲ့ ကျွန်တော်ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်နေရင်း သူကတော့အလုပ်လုပ်နေပြီး ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်မရှိတဲ့ကောင်ဖြစ်ရတာပါ..သူကလည်း သမီးကိုသာတာဝန်ယူပေး၊ သူ့အလုပ်ဖြောင့်အောင် လုပ်မယ်လို့ပြောခဲ့ပါတယ်..”

ကြည့်စမ်း..။

ဒေါနဲ့မောနဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး တိုင်တန်းခဲ့တဲ့

မမြိုင်၊ ယောက်ျားက ငိုချင်းချလိုက်တာနဲ့ သင်းကမျက်ရည်လေးတစ်ဝဲ..။

“ရက်စက်လိုက်တာမမြိုင်ရယ်.. ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါ့ကိုခွဲတော့မယ်ပေါ့၊ မလုပ်ပါနဲ့..ငါအလုပ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ..ငါ့ကိုမကွာရှင်းပါနဲ့နော်..”

အမှုအကြောင်း ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ပြောပါဆိုမှ ‘မင်းမိန်းမကို တောင်းပန်လိုက်စမ်းလို့ ခိုင်းလိုက်မိတဲ့အတိုင်း၊ ထိုမျက်ရည်နဲ့ပတ်သက်၍ လင်မယားနှစ်ယောက် ရုံးထဲမှာပဲ ပြေးဖက်ပြီးငိုကြလေသည်။ သေလိုက်စမ်း..ဒီမိန်းမ..။

စွန်းဒေါသတွေထွက်နေတာ အသားတွေပါတုန်၏။ မမြိုင်မှာ လူကြီးမိဘတွေမျိုးမပါပေ၊ မမြိုင်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ မကွဲစေချင်ကြသော ကိုအေးကြိုင်ဘက်က ပါသမျှမိဘ လူကြီးတွေက ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသည့် အပြုံးတွေနှင့်..။

“ရှေ့နေကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ..”

“ဟာ..မဟုတ်တာ၊ သူတို့လင်မယားချင်း နားလည်သွားကြတာပါ..ကျွန်တော်ဘာမှ လုပ်မပေးရသေး..ဟင်..”

အဆင်ပြေတာတွေပြောနေရင်း အဆင်မပြေသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ၊ သာရမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိုနေရာသို့ ခလုတ်တိုက်မတတ်ခရာကသွားလျှင်..။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲညီမရယ်..မွေးထားတာက သမီးလေးလေး၊ သူ့နောင်တရမယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့..သမီးလေးတို့ပထွေးနဲ့တော့ မထားနိုင်ပါဘူး..”

“ဟုတ်တယ်လေ..ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုတွေအဆင်ပြေသွားအောင် အစ်မတို့ရပ်ကွက်ရုံးလေးထဲမှာတည်းက ညှိလိုက်ရင်ပြီးနေပြီ..”

“အဲဒီတုန်းက သူကလည်းခုလိုနောင်ကျင်မယ့် အသံမထွက်သေးဘူးလေ..”

“ခုရော နောင်ကျင်တာလို အစ်မဘာဖြစ်လို့ယုံလို့က်တာလဲ.. အစ်မရုံးတင်ထားတဲ့ အမှုက သူ့ကိုထောင်ချလို့ရတယ်..အစ်မပါပေါ့မှာ ခုထိလက်ဝါးရာကြီး အမြောင်းလိုက်ထင်နေတုန်း..ကျွန်မကိုပြခဲ့တဲ့

တင်ပါးမှာအကန်ခံထားရတာတွေ..”

“အို..အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့၊ လင်မယားပေါင်းကြအောင် ကြားလူကရင်ကြားစေပေးဖို့ပဲ လိုတာညီမရယ်..နင့်ကျမှပဲ..”

မမြိုင်က ဒေါသသံနှင့် မျက်နှာပါတင်းလာ၏။

“လင်နဲ့မယား ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်နေနေ ပြတ်ချင်မှ ပြတ်မှာပေါ့လို့..”

“အဲဒါကိုပဲ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေငှားပြီး ခရိုင်ရုံးတက်ရတဲ့အထိ အစ်မဖို့လို့ပဲ..”

“စွန်း..တော်ပြီ..”

သူ့စွန်းရဲ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားနားထိ တောက်လျှောက်ခေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကမန်းကတန်းမြေလှမ်း တွေက လမ်းတစ်ဖက်ကူးပြီးကာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ ၏။

“အ..”

“ဆောရီးပါဗျာ..”

“အဟွန်း..ရတယ်၊ ရတယ်..”

စကားရပ်ပြောနေသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ‘ရတယ်’ တွေ ဖောဖောသီသီလှည့်ပြောကြပြီး သူတို့ချင်းဆက်ပြောကြတာတွေ က.. ၊

“နင့်ကောင်လွတ်သွားပြီဆိုပြီး သိပ်ပျော်မနေနဲ့ဦး..သူ့မိန်းမ မမြိုင်က ဒီတစ်ခါမျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်တော့မှာနော်..”

“မပူရေးချမပူဘဲခင်ခင်ရေး..မမြိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမက နှာခေါင်းပါ နေလို့ မပါရင်ဟိုဟာတောင် စားမယ့်မိန်းမ..”တဲ့.. ၊

ကားထဲဝင်ခါနီးမှ ထိုအမျိုးသမီးတွေ စကားကိုကြားလိုက်ရ ပြီး စွန်းတက်ခေါက်၏။

“ဒီလိုသတ္တဝါကို ယုံနေလိုက်တာ..တောက်၊ ကိုယ်ကရှာကျွေး ရပြီး ပါးရိုက်နားရိုက်နှိပ်စက်တာကို ခံရသေးတယ်..”

“သူခံနိုင်လို့ခံတာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ..”

“ခံချင်ရင် အိမ်မှာခံကြပါလား..ရုံးမှာလာပြီ..”

“လင်မယားချင်းပဲကွ..”

“သာရ..ရှင်နော်..”

“ပြောပြတာလေ၊ ကဲ ဝင်ပါကွာ..ကိုယ်မရှင်းရဘဲ ရှင်းသွား တာ သက်တောင်သက်သာသေးတယ်..”

“ရှင်က အဲလိုပိုက်ဆံရနေရင် ကျေနပ်နေတာလား..”

“ဟ..”

“အဲလိုမိန်းမတွေကြောင့် ယောက်ျားတွေ ကွယ်ရာမှာရယ်နေ ကြတာ.. ကိုယ်ခံနိုင်လို့ခံရင် ရှေ့နေဆီပြေးလာပြီး ဘာကိစ္စရုံးတက် သေးလဲ..”

“ရုံးတက်တိုင်တုန်းကတော့ ဒေါသအလျှောက်နေမှာပေါ့ကွာ ပြီးတော့လည်း..”

“အို..မသိဘူး၊ သူတို့လုပ်လိုက်တာ မိန်းမတွေသိကွာကျ တယ်..သူ့ဘက်ကမားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးဖို့ကြိုးစားထားရတဲ့ ကျွန်မဘက်မှာ အများကြီးထိခိုက်တယ်..”

“အဲဒါ မင်းဘာလုပ်လို့ရလို့လဲ..သူများလင်မယား ဘယ်သူ က ဘယ်သူကိုလှည့်ပတ်နေနေ ကိုယ်ကအနေသာကြီး ကြားသုံးကြား ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား..”

“အမူသည်ရောက်လာရင် ဘယ်ကြားဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရမှာပဲ.. ကိုယ့်ဘာသာ မပြတ်သားဘဲနဲ့ သူများတွေကို ဒုက္ခပေးသွားတာ တောက်..”

“ကဲ..တက်ကွာ၊ နားငြီးလိုက်တာ..”

“သေလိုက်ပါလား..ဒီကပြိုင်ပြီဆို နိုင်ရမှ..”

“ဪ..”

သူ နားလည်လိုက်သည်။ စွန်းဒေါသထွက်နေတာ သူမနိုင် ချေရှိုနေတာကို အနိုင်မတိုက်လိုက်ရလို့ပဲ၊ ဒါ ကိုအေးကျော်ကို နှိပ်ကွပ် ပစ်ချင်တာ သက်သက်တော့မဟုတ်နိုင်.. ၊

“မင်း ငါ့ကိုဆက်တိုက်ချင်နေတဲ့ပုံပဲ..ဟုတ်လားစွန်း..”

“ရမှ သိတာလား..”

“ဂျိမ်း..”

ချစ် နှစ်လော... မုန်း နှစ်လော

ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်တာ ကားတစ်
စီးလုံး သိမ်သိမ်တုန်၏။ ပြီးတော့ စူပူတင်းမာနေသော မျက်နှာကိုတစ်
ဖက်လွှဲထားသေးသည်။ အဲဒါ စွန်းမမဆိုတဲ့ စွန်းပါပဲ.. ၊

ခဲနေများ မင်းပဲ ရှင်မရှိရင် ကျွန်မသေသွားနိုင်တယ်ဆို' လို့
သွားမေးလိုက်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ.. ၊

ပရိတ်သတ်အတွက်
ထားရ

မျှင်မ